

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J A S M I N E M A S

PSYCHO BEASTS

BOOK 3

Psikopat Canavarlar

CRUEL SHİFTERVERSE ÜÇÜNCÜ KİTAP

JASMI NE MAS

Copyright © 2022 by Jasmine Mas

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ebook ASIN: B0B2QJ1NKV

Lyss Em Editing tarafından redaksiyon ve

düzeltilme Kapak sanatçıları: Damonza Kitap

Kapak Tasarımları

Jasminemasbooks.com adresini ziyaret [ederek](#) yayınlarla ilgili haberleri ve ön gösterimleri

doğrudan gelen kutunuza alabilirsiniz. 1600 SW 1st Ave, Miami FL, 33129

✿ Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

[Ayrıca Jasmine Mas tarafından](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Karakter Listesi](#)

[Into The Stars](#)

[Aran](#)

1. [Sadie](#)
2. [Sadie](#)
3. [Sadie](#)
4. [Sadie](#)
5. [Sadie](#)
6. [Jax](#)
7. [Xerxes](#)
8. [Sadie](#)
9. [Ascher](#)
10. [Sadie](#)
11. [Sadie](#)
12. [Sadie](#)
13. [Sadie](#)
14. [Kobra](#)
15. [Sadie](#)
16. [Sadie](#)
17. [Sadie](#)
18. [Sadie](#)
19. [Sadie](#)
20. [Sadie](#)
21. [Sadie](#)
22. [Sadie](#)
23. [Sadie](#)
24. [Sadie](#)
25. [Sadie](#)
26. [Sadie](#)
27. [Sadie](#)
28. [Xerxes](#)
29. [Sadie](#)
30. [Xerxes](#)
31. [Sadie](#)
32. [Sadie](#)
33. [Sadie](#)

34. [Sadie](#)
35. [Sadie](#)
36. [Sadie](#)
37. [Sadie](#)
38. [Sadie](#)
39. [Sadie](#)
40. [Kobra](#)
41. [Kobra](#)
42. [Sadie](#)
43. [Sadie](#)
44. [Sadie](#)
45. [Sadie](#)
46. [Sadie](#)

[Sadie](#)

[Aran](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkürler](#)

JAsMInE MAs TARAFINDAN ALsO

Cruel Shifiverse

Psycho Shifters

Psycho Fae

Psikopat Canavarlar

Psycho Academy (çok yakında)

Felç geçiren ama savaşmaya devam eden büyükanneme. Ve hayatının sonraki otuz beş yılında onun tek bakıcısı olan büyükbabama.

Gerçek aşk vardır.

İŞBİRLİĞİ UYARISI

PSYCHO BEASTS, Cruel Shiftiverse'in 3. kitabıdır ve Psycho Fae'den sonra okunmalıdır.

Bu hikaye fiziksel ve cinsel saldırı teşebbüslerine atıflar içermektedir. Lütfen kendinize dikkat edin ve bu içerik rahatsız edici olacaksa kaçın.

**Bu karanlık bir RH romantizmidir ve bu kitaptaki baharat rızaya dayalıdır, ancak yoğun, kaotik ve şiddetlidir. Tıpkı karakterlerin kendileri gibi. Lütfen farkında olun.

Keyfini çıkarın.

Karakter Listesi

Sadie - Muhtemelen yirmi bir yaşında, belki yirmi iki ya da daha büyük (evlat edinilmiş ve doğum gününden her zaman emin olamamıştır). Beyaz saçlı, kızıl gözlü, altın tenli. Bir buçuk metre. Cılız yapılı. Yarı alfa kılıç dişli kaplan şekil değiştirici ve yarı kan fae. Kafasının içinde onu duygusuz bir ölüm makinesi haline getiren uyuşuk adında bir ses var. Yara izleriyle kaplı ama büyülü bir yüzük takarak onları gizliyor. Savaşçı... Eğer savaşçıların kardiyo yapması gerekmiyorsa.

Aran-Yirmi dört yaşında. Fae kraliçesinin kızı. Parlak mavi saçlı, mavi gözlü, soluk tenli. Boyu 1.80. Erkek kılığına girmiş. Ne tür bir fae olduğundan emin değil. Annesinin kalbini söküp yedi ve sonuç olarak şu anda Fae Diyarı'nın haklı hükümdar Kraliçesi. İşi reddediyor ve hala erkek kılığına giriyor.

Jax - Yüz yirmi yaşında. Siyah örgüleri uzun altın zincirlerle kaplı, gri gözlü, siyah tenli. Bir metre beş santim. Burun, meme ucu ve (öksürük, öksürük) piercingleri var. Bir alfa ayı değiştirici. Savaşçı. Cobra ile ilişkisi var. Dangkalak olmayan tek erkek.

Kobra, yüz altı yaşında. Siyah saçlı, zümrüt gözlü, mücevherlerle kaplı soluk tenli. Bir metre beş santim. Bir alfa ama yılanla dönüşmüyor. Sadece tek bir formu vardır; mücevherler onun kılık değiştirmiş gölge yılanlarıdır. Savaşçı. Jax ile bir ilişkisi var. Pek çok sorunu var (iyi değil).

Ascher-Yirmi iki yaşında. Altın saçlı, kehribar gözlü, altın tenli, kafasında boynuzları var. Bir buçuk metre. Bir alfa koç değiştirici. Alev ve gül dövmeleriyle kaplı. Profesyonel suikastçı ve savaşçı. Kadınlarla sorunları var ama bunun üzerinde çalışıyor.

Xerxes-Altmış yaşında. Uzun sarı saçlı, mor gözlü, zeytin tenli, her zaman iki bıçak taşır. Bir buçuk metre boyunda. Bir omega ve kedi yavrusuna dönüşüyor. Artık ölmüş olan Fae kraliçesinin eski profesyonel suikastçısı. Kimlik sorunlarıyla mücadele ediyor.

Lucinda, on altı yaşında. Sadie'nin küçük kız kardeşi. Beyaz saçlı, kıvrık gözlü, altın tenli. Boyu 1.80. Kız kardeşinden daha kıvrımlı bir yapısı var. Test edilmedi, güçleri bilinmiyor.

Jess-18 yaşında. Jax'in evlatlık kız kardeşi. Siyah-yeşil saçlı, yeşil gözlü, bakır tenli. Bir buçuk metre. Test edilmedi - güçleri bilinmiyor.

Jala-On dört yaşında. Jax'in evlatlık kız kardeşi. Pembe gözlü, pembe saçlı ve siyah tenli. Bir buçuk metre boyunda. Test edilmedi - güçleri bilinmiyor.

Jinx-12 yaşında. Jax'in evlatlık kız kardeşi. Siyah saçlı, siyah gözlü, süper soluk tenli. Bir metre boyunda. Test yaptırmadı, güçleri bilinmiyor. Herkesten daha zeki ve bunu biliyor. Ayrıca korkutucu.

YILDIZLARIN İÇİNDE

INTRODUCTİ AÇIK

Tüm efsaneler bazı gerçeklere dayanır.

Bu seri, kara deliklerle birbirine bağlanan farklı gezegenleri konu alıyor.

Aka, efsanelerde duyduğunuz ve peri masalları olarak reddettiğiniz sakinleri olan portallar tarafından bağlanan alemler.

Makro ölçekte politika, aldatmacalar ve sırlar vardır. Ve bunlar diyardan diyara değişir.

İnsanlar aleminde yaşayanlar anarşik bir sistemde yaşadıklarını, farklı ülkeler üzerinde üstün bir otorite olmadığını öğrenirler.

Yanılıyorlar.

Yüksek Mahkeme gizlice *tüm* dünyalara hükmetmektedir. "Alem Çapında Barış" onların sloganıdır.

Canavarlar bu barışı sağlar. İmkânsıza yakın bir görev çünkü zenginlik yozlaştırır ama güç yok eder.

Ve bilinçli yaşamın olduğu yüzlerce gezegen arasında, birkaç özel birey nükleer düzeyde güce sahiptir - hücrelerinde bir atom bombasından daha fazla enerji vardır.

Gerçek: Çoğu kişi hayatları boyunca diğer alemleri ya da içlerindeki varlıkları bilmeden ya da umursamadan yaşar. Mutluluk içinde yaşarlar.

Bu seride, ana karakterlerimiz için cehalet bir seçenek değil.

Doğuştan gelen haklar veya koşullar sayesinde, makro düzeydeki oyunun oyuncularındırlar.

Şimdi tek yapmaları gereken hayatta kalmak.

TANRILAR VE ANNELER

Bir zamanlar bir çocuk vardı, masum ve saf, Gerçekle ışıldayan, ama ona yalancı dediler, Bir zamanlar bir dünya vardı, zalim ve ıssız, Soğuktan kırılmış, ama ateşi suçladılar.

Bir zamanlar iki tanrı vardı, cesur ve parlak, Bir gece geç saatlerde sahtecilikten kaçan, Ve diyarın içine doğru yollarını buldular, Ve dokundukları kişiler ödemek zorunda kaldılar.

*Geceleri ağlama Tanrıların incittiği ve yeniden yarattığı kırık azınlık için,
Geceleri ağla mutlu çoğunluk için,
Tanrısal ev sahipleriyle hiç tanışmamış olanlar için,
Huzur ve rahatlık nihai şaka, Güneş kuzeyi yakar, ay batıyı öldürür, Çünkü gökyüzünü miras alanlar işkence görenlerdir,
Açık yaralarla uçmayı öğrenirler.*

ARAn

PROLOGUE

Süper arabanın arka sırasına oturdum. Sadie'nin küçük kız kardeşi Lucinda yanımdaydı ve yanıma yaslanmıştı.

Jax kollarını üç kız kardeşine dolayarak orta sıraya otururken, Cobra, Ascher ve Xerxes ilk sıraya oturdu.

Gece olmasına rağmen şoförümüz siyah bir takım elbise giymiş ve koyu renk güneş gözlüğü takmıştı. Kulağında parlayan büyülü bir tel vardı ve arada bir kulağına fısıldıyordu.

Araba uzun ve şıktı, alçak bir tavanı vardı. Ben de dahil olmak üzere tüm erkekler kambur durmuş, boyunlarımız yana doğru bükülmüştü.

Rahatsızlığı umursamadım.

Acıyı memnuniyetle karşıladım.

Dışarıda, parlayan neon gökdelenler ağır bulutların arasından sıyrılarak karanlık gece göğüne doğru sonsuza dek uzanıyordu.

Başka bir hayatta, farklı koşullar altında, devasa metal yapılara hayret ederdim. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı.

Hayal edebileceğim bir şey değildi.

Öğretmenlerimin bana canavar diyarı hakkında öğrettikleri, ısıltılı dünyanın gerçekliği, parlayan cam ve çelik binaların hayranlık uyandıran yükseklikleri ve süper arabaların şık çizgileri karşısında bir mum bile tutmuyordu. Yeni diyarda inanılmaz bir hızla ilerlerken büyülü bir motor altımda usulca mırıldandı.

Ama kendimi mühendislik harikalarını umursamaya zorlayamıyordum. Tek bildiğim acıydı.

Yağmur, karanlık bir depresyon sisi içinde yağıyordu. Damlacıklar pencereye doğru süzülüyor, sanki hava benim çalkantılı düşüncelerimi taklit ediyordu.

Tüm geçici duyguların ötesindeydim. Hüzün, kalp kırıklığı ve melankoli ruhumdaki acıyla kıyaslandığında çok hoştu.

Çünkü derinlerde, kemiklerimin iliklerinde, *acı çekiyordum*. Çünkü fae aleminin çifte güneşi altında, içimde korkunç bir şeyin yaşadığını keşfetmiştim.

Bir canavar etimin altında sürünüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Şimdi bile hissedebiliyordum. Hissedebiliyordum. Onu içine hapsettığım çelik kafeste tıkırdıyor.

Öldürmek istedi. Sakatlamak. İncitmek.

Sırtım dayanılmaz bir şekilde yandı ve göğüs kafesim sanki biri bana yumruk atmış gibi ağrıyordu. Omuzlarımı kaşdım ve tırnaklarımın derime battığını hayal ettim.

Yaptığım şeyin hatırası beni koltuğumun tereyağlı derisine bastırdı.

Titreme beni sarstı ve görüşüm bulanıklaştı.

Gökdelenler farklı bir şeye dönüştü: canavarlara. Büyük, parlayan yaratıklar yükseklerden bana doğru hırıliyordu.

Neon vitriol sisi içinde arabamızı kovaladılar. Sırtımı daha sert kaşdım.

Tırnaklarımın altında hâlâ kırmızı pullar vardı ve pencerenin dışındaki canavarları çok daha kötü hale getiriyorlardı.

Kirli olmaktan nefret ederdim.

Küçüklüğümünden beri temiz olmayı tercih ederdim. Tenimde kir yoksa, odamda dağınıklık yoksa, o zaman sürekli endişe vızıltısı beni bunaltamazdı.

Şimdi kirlenmişim.

Ama yine de bir önemi yoktu. Hiçbir

şeyin önemi yoktu.

Tırnaklarım artan bir şevkle kazındı.

"Sen iyi misin?" Lucinda usulca sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ona alışık olduğum mahkeme gülümsememi verdim ve sesimi güneş ışığı ve gökkuşaklarıyla doldurdum. "Ben iyiyim."

Rol yapmanın ağırlığından yüzüm acıyordu.

Nasıl mutlu görüneceğimi öğrenmişim, nasıl mutlu olacağımı öğrenmeden çok önce. *gerçekten* mutlu olmak.

Lucinda'ya, bana güçsüz bir pislik olduğumu söylediklerinde seçkin fae'lere verdiğim gülümsemeyi verdim. Anneme üremenin ne kadara mal olduğunu sorduklarında

Ben. Annem beni milyarınca kez yaktığında.

Beni doğuran kadın akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığında yüzümden düşen sahte gülümseme.

Olanlar sindirilemeyecek kadar berbattı ama bir şekilde iki gün içinde binlerce kez yeniden yaşamıştım.

Mavi

alevler. Her

verde.

Annem muhafızlara beni orada tutmalarını emrederken mermer saray zemininde yüzüstü kıvranıyordum.

Bu kısım normaldi. Bekleniyordu. Neredeyse rutinimizdi. O beni ateşe verirken beni tuttular ve ben çığlık attım.

Sonrasında olanlar ise hiç de öyle değildi.

Annemin sesinden sadece bana ayırdığı küçümseme damlıyordu. "Seni pis küçük fahişe. Adımızı bir kez daha lekelemene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir korkak gibi kaçtıktan sonra mı?"

Acımasız Fae kraliçesi gitmişti.

Onun yerinde korkunç bir yaratık, öfkeli bir anne vardı.

Kaybedecek her şeyi olan ama kazanacak hiçbir şeyi olmayan bir kadın. Ölüm koltuğundan Fae alemine hükmettiği beş yüzyıl boyunca ölümcül bir silaha dönüşmüştü.

Fae tarihindeki en uzun hükümdardı.

Her zaman daha genç, daha parlak, daha güçlü, bir hükümdarı gasp etmeye hazır biri vardı.

Ama onu geçemediler.

Konumunu şansla ya da salt güçle korumadı. Hayır.

Anne'nin yaptığı her hareket, kızı da dahil olmak üzere devasa krallığı üzerinde maksimum kontrolü elinde tutmak için hesaplanmıştı.

Sessiz fısıltılar ve kaçamak bakışlarla ona deli kraliçe diyorlardı.

İsmi sevdi.

En kötüsü de benim hakkımda yanılmamış olmasıydı. Alemden kaçmıştım ve alemde "saflığın" her şeyden değerli olduğunu bildiğim için seks kliniğine gitmişim.

Bekâretimi bile kaybetmemiştim ama yine de yarı savaşçılar beni ona sürüklemişti.

Hesaplarıma döneyim.

Bir ürperti bedenimi sarstı ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

Hiç gitmemiş olsaydım ne olurdu? Akla gelmeyi yapacak kadar öfkeli olur muydum? Hala hayatta olur muydu?

Alnımı arabanın camına çarpma dürtüsüyle savaştım. Yüzümden kan damlayana kadar vurmak. Ta ki bir parça kafatasıma saplanıp beni acılarımdan kurtarana kadar.

"*Korkak,*" diye fısıldadı annem.

O öldü, diye kendime milyonuncu kez hatırlattım.

Keşke orada kalsaydı.

O uğursuz gecenin sözleri zihnime kazındı.

Annem güldü, camın taş üzerinde kırılması gibi sert bir ses. "Sana başka hiç kimseye vermediğim bir şeyi verdim. Seni affettim. Şekil değiştirenler diyarındaki küçük maceran için ergenlik hormonlarını suçladım."

Fae alemine döndüğümünden beri her gece alevleriyle beni diri diri yaktı.

Ama annem daha önce küçük seanslarımıza monolog için hiç ara vermemişti. İlk yanmadan sonra bir gardiyanın beni tutmasına hiç gerek olmamıştı; her zaman yere yığılır ve onun cezasını sessizce çekerdim.

Öyle bir yeteneğe sahipti ki, etinde tek bir iz bırakmadan bir insanı diri diri yakıyordu. Nelere katlandığımı kimse bilmiyordu.

Hep böyle olmuştu. Bu

bizim rutinimizdi.

Muhafızın omuzlarımdaki sert tutuşu, bilinmeyen bir bölgede olduğumu hatırlatmıştı.

"Lütfen anne" diye yalvardım.

"Bana öyle deme."

Onu çok zorlamıştım. Kliniğe bir kez gittiğinde, beş yüzyıl sonra ilk kez bir şey kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Elbette, bu *benim* bekaretimdi. Ama "saflık" elit Fae'ler arasında bir yaşam biçimiydi. Ya da başka ne saçmalık diyorlarsa. Ben annemin kendi seçtiği politik bir ittifak kurmak için kullandığı bir piyondum.

Eğer saf değilsem, o zaman bir hiçtim.

Sesi bir kırbaç gibi şaklarken muhafızlara "Onu daha sıkı tutun," diye emretti.

"Lütfen, hiçbir şey olmadı. Ben hâlâ bakireyim." Umutsuzca onu ikna etmeye çalıştım.

"Hayır," dedi usulca, ölümün kesinliğiyle. "Sen sadece bir utanç kaynağısın."

Sonra başlamıştı.

Lucinda usulca, "İyi görünmüyorsun," dedi ve ben de yağmurdan ıslanmış pencereye doğru dönerek anının içimde ölmesine izin verdim.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

Lucinda'nın beyaz saçları, kızıl gözleri ve altın rengi teni tıpkı Sadie'ninki gibiydi. Ama Sadie yüksek elmacık kemikleri ve keskin yüz hatlarıyla zayıfken, Lucinda kıvrımlı ve yumuşaktı.

Birbirlerine çok benziyorlardı ama aynı zamanda çok da farklıydılar.

Gülümsüyormuş gibi bile yapmadım, sırtım yanarken ve araba inanılmaz bir hızla yol alırken boş boş ona baktım. Dışarıdaki karanlık dünya parlıyordu.

Sonunda Lucinda omuz silkti ve başka tarafa baktı.

Sırtımı tırmalamaya devam ettim, sanki kemiklerimden et koparmak her şeyi bir şekilde daha iyi hale getirecekmiş gibi.

Pencerenin dışındaki neon canavarlar kükredi ve şekil değiştirdi. Çelik kırılgan ruhumu parçalayarak sivri dişlere dönüştü.

Yanağımı arabanın penceresinin serin camına dayadım. Aşırı nemli tenim bir rahatlama için çaresizdi.

Bu yeterli değildi.

Etrafımdaki dünya bulanıklaşana kadar sol gözümü ileri doğru bastırdım ve kafamı yere çarpıp kendimi öldüresiye dövmemek için içimdeki her şeyi kullandım.

Annemin sesi keskin ve soğuktu. "*Korkak.*"

Lucinda endişeyle Sadie'ye, "Onun, yani adamın iyi olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

En azından erkek kılığındaydım, erkeksi cazibem beni biraz olsun rahatlatıyordu.

"Hmm, ne?" Sadie'nin sesi sert ve cızırtılıydı, Lucinda'nınkiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Yaşadığı kötü muamelenin altını çizdi.

En iyi arkadaşım için karnım ağrıyordu. Dünyada çok fazla trajedi vardı. İkimizin de bu kadar acı çekmiş olması yanlış görünüyordu.

Lucinda kız kardeşine fısıldadı, "Sana bir şey söylemem gerek."

Sadie başını öne eğdi, endişesi gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Korku yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

Lucinda ağzını açtı, sonra kız kardeşinin endişeli yüzünü incelerken kapattı.

Uzun bir duraklama oldu.

"Sanırım Aran zihinsel bir çöküş yaşıyor."

Sadie'nin omuzları rahatlayarak çöktü. Kız kardeşinin yalan söylediği gerçeğini fark etmemişti.

Lucinda'nın duruşundan, sesindeki tutukluktan ve konuşurken gözlerinin kaymasından belliydi. On altı yaşındaki genç kız, paylaşmaktan korktuğu bir şeyin yüküyle daha da çökmüştü.

Hiçbir şey söylemedim.

Ben kim oluyordum da başkalarının sırlarına burnumu sokuyordum? Kendiminkileri beni öldürürken.

Sadie başını salladı ve kollarını küçük kız kardeşine doladı. "Birinin ruhsal çöküntü yaşadığını belirtmek kabalıktır. Hepimizin var." Bana doğru baktı.

Sadie'nin yakut gözleri endişeyle doluydu, "Her şey yoluna girecek. Hepimizi kurtardın."

Bu iyi olmazdı.

Çünkü annemin atan kalbini yemiştin.

Evet, ben, Arabella Egan, Fae monarşisinin veliaht prensesi, annemin atan kalbini soğuk göğsünden söküp yemiştin.

Onu tüketti.

Onu tüketti.

Çiğ, atan, kanlı bir kalp. Ağzımda. Boğazımdan aşağı. Bir Fae hükümdarını öldürmenin tek yolu.

Ölümün koltuğuna yükselmenin tek yolu, altın varakla kaplı yüzlerce fae kafatası. Monarşinin baskısına karşı isyan eden ve kaybeden kayıp bir kan fae ırkının kalıntıları.

Görüş alanımın dışında Sadie, Lucinda'ya bir şeyler fısıldadı. Arenanın kumlarında olanlara bakılırsa, yarış artık kaybedilmemişti.

Sadie bir kan fae'siydi. O kadar nadir ve kadim bir ırktı ki gerçek olmaktan çok efsaneydi, bu da Lucinda'nın da büyük olasılıkla öyle olduğu anlamına geliyordu.

Onların ataları, ölümün koltuğunu oluşturan kafataslarıydı.

Güce aç bir hükümdar tarafından katledildi.

Artık o hükümdar bendim.

Araba etrafımda dönene ve kafam farklı bir boyuta geçene kadar görüşüm kaleydoskoplaştı.

Artık nefret ettiğim bir diyarın kraliçesiydim.

Hükümdar.

İnsanlara karşı sorumludur.

Bir fae elementini tercih etmeyen güçsüz prenses. Sırtım acımasızca ağrıyordu ve derimden sürünerek çıkmak istiyordum.

Erkek kılığında daha rahattım. İnsanların beni çiftleştirmek istemediği, bana bir nesneymişim gibi bakmadığı tek zamandı.

Kraliyet, Fae aleminde yoğundu.

Hükümdarlara tanrılar gibi saygı

duyarlardı.

Ölümsüz bir fae'nin doğum yapması son derece nadir olduğundan. Çağlar boyunca ilk fae prenses olarak benim durumum da bir istisna değildi. Ben bir hürmet nesnesiydim: bir fae'den daha fazlası, ama bir insandan daha azı.

Yine de hiçbir zaman bir fae elementine karşı bir eğilim geliştirmemiştim. Kaydedilmiş tüm tarih boyunca, her fae küçük bir çocukken yeteneklerinin işaretlerini göstermişti.

İstisna yoktu. Ben bir

fiyaskoydum.

Onun yerine bir canavarı barındırdım.

Güneş tanrısı, Sadie bir alfa şekil değiştirendi ve o bile yarı kan fae'siydi. O benden daha Fae'ydi.

Yine de tüm ölümsüzlüğüme rağmen ölüm tahtında hüküm sürmem mi gerekiyordu? Bir meydan okuyucu tarafından hemen katledilirdim.

Acımasızca.

Kendimi teslim edip beni bitirmelerine izin vermeliydim. Ama ben bir korkaktım ve kaçmışım, ölümden kaçmayı kabul edemeyecek kadar korkmuştum.

Olan biten her şeyin en kötü yanı pişmanlık duymamamdı. Zamanı geri alabilseydim, yine yapardım.

Vahşi bir hayvan gibi annemin atan kalbini tüketerek onun ölümsüz hayatını yok ettiğim için kızgın olmamam beni kötü bir insan mı yapıyordu? Tabii ki yapar.

Yüzümü cama daha sert çarptım. En kötüsü

pişmanlık duymamam değildi.

Neden değildi.

Nasıl olduğuydu.

Ruhuma çarpan çelik kafes ve serbest bırakılmak için böğüren canavardı.

Sadie, Lothaire'in önünde diz çöküp anneme onun kanını bulaştırdığında, ruhumdaki buz gibi karanlık bir kötülük cehennemine

dönüşmüştü.

Görüşüm karanlığa bürünene ve tüm dünya sepya tonlarına bürünene kadar beni boğmuştu: koyu sarı, yanık turuncu, kan kırmızısı.

Öfkenin renkleri.

Canavarımın renkleri.

Alt dudağımı kemirip yüzümü soğuk cama bastırdığımda bile annemin ıstırabının tadını alabiliyordum, kanları hâlâ dudaklarımdaydı.

Şimdi hoşuma

gitti. O zaman

da sevmiştim.

Kavurucu güneşin altında ruhumdaki karanlık kabarmıştı ve hayatımda ilk kez canavarımı kendi isteğimle kafesinden çıkarmıştım.

Temiz, özenle kesilmiş tırnaklarım jilet gibi keskin pençelere dönüşmüştü. Etraflarında buzdan bir parlaklık oluşmuş ve sertleşerek tırtıklı kenarlara dönüşmüştü.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama evrende bundan daha keskin bir şey olmadığından emindim.

Hiç tereddüt etmeden annemin sırtına bıçağı sapladım ve atan kalbini söküp çıkardım.

Onu tüketirken, damarlarımda bir tatmin dalgası yanıyordu.

Hiçbir şey bu kadar *doğru* gelmemişti.

Sanki onun karanlığını söndürmek yaptığım en iyi şeymiş gibi.

Coşku.

Bir an için bir erkek sanki arkamda duruyormuş gibi konuşmuştu. "Onaylıyorum."

Övgüsü, kararmış ruhuma doğrudan bir coşku iğnesi olmuştu. Ama arkamı döndüğümde kimse yoktu. Tüm bunların mutluluğundan gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Halüsinasyon görüyordum.

İronik olarak, bu durum pek çok nedenden ötürü iğrençti.

Bunlardan biri de hiçbir fae'nin pençelerinin olmamasıydı. Asla.

Ama ben yaptım.

O ana kadar babasızlığımı hiç düşünmemiştim. Kim ya da ne olduğu önemli değildi. Annemle üremek gibi korkunç bir yargıya sahip olan bir fae erkeği.

Tek bildiğim onun taciziydi. Bir başkasına ihtiyacım olmadığını anlamam için bana yeterince ebeveynlik deneyimi yaşatmıştı.

Şimdi onun ne olduğunu merak ediyordum. Neydim ben? Sırtım dayanılmaz bir şekilde yanıyordu.

Kıvrılıp tırnaklarımı derime geçirirken, bir yanım pençelerin tekrar patlamasını ve etime zarar vermesini umuyordu.

Kraliçe olamadım. Lanet olası reddettim.

Parmaklarımdan ıslak, yapışkan bir madde damladı ve elime baktım. Körelmiş tırnaklarımla o kadar sert çizmişim ki üzerlerinden kan damlıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı.

Birdenbire annemin kalbi ağzıma geldi ve bir milyon fae dizlerinin üzerine çöktü.

Önümde secde eden fae'lerin yankısı hayatımın geri kalanında kabuslarıma girecekti.

Bana boyun eğdiler çünkü Fae yasalarına göre onların hükümdarı bendim. Ölümün koltuğu benim savunmam gereken tahtımdı.

Kanlı elime baktıkça dışarıdaki neon çelik canavarlar daha çok hırıliyordu. Canavarım kafesinde daha fazla tıkırdadı.

Rüzgâr çılgık atarken yağmur cama vuruyordu.

Hayatımda ilk kez kendimden geçmişim.

Bölüm 1

SADIE

RAI NY SOKAKLARI

Aran'ın gevşek bedenini terk edilmiş ara sokaktan aşağıya taşıdım. Yağmur üzerimize çarpıyor ve ben onu taşımakta zorlanırken rüzgâr uğulduyordu.

Bize şoförümüzü ara sokakta takip etmemiz söylenmişti.

Ana caddeler koyu renk şemsiyeler taşıyan ve binalara koşan şekil değiştirenlerle doluydu ama ara sokak terk edilmişti.

Keşke kendimi koruyacak bir paltom olsaydı. Fae diyarındaki ılık sıcaklıklarla karşılaştırıldığında, yağmur soğuk ve ısırıcıydı. Güçlü bir rüzgâr gökdelenlerin arasından tünel açarak beni geriye doğru itti.

"Bırak onu ben taşıyayım," diye beşinci kez homurdandı Kobra ve Aran'ı elimden alacakmış gibi bir tavır takındı.

"Uzak dur lan," diye tersledim kollarımdaki nemli bedenini düzeltirken.

Şu anda onun enerjisiyle başa çıkamayacak kadar uykusuz ve duygusal olarak perişandım.

Aran zayıf yapılıydı ama yine de benden yarım ayak uzundu ve onu taşımak kolay değildi ama o *benim* en iyi arkadaşımdı. Onu taşıyan kişinin ben olmamı isterdi.

Başka kimse yok.

Kobra'nın gözleri yılan gözlerine dönüştü ve derisine gömülü mücevherler kıvrandı. Mücevherler ve gölge yılanlar arasında gidip geldiler.

Artık büyülü tasmayı takmadığına göre, saf güç ondan yayılıyordu.

Onun canavar formundan başka bir şey olduğunu nasıl düşünebildiğime şaşırımtım. Kobra tehlike çığlıkları atıyordu.

Gölge yılanım sırtımdan geçerek bana sevgi ve mutluluk imgeleri gönderdi.

Kobra'ya dik dik baktım ve yılanının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Onun ve oyunlarının peşindeydim.

"Ona yardım etmeme izin vermiyor," dedi Cobra, üç kız kardeşini yağmurdan korumak için kollarını iki yana açmakla meşgul olan Jax'e.

Jax gözlerini devirdi.

Jax bir şey söyleyemedi Jinx sertçe, "Bebek gibi mızızlanıyorsun," dedi.

Kobra ona ters ters baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

Jinx'in kara gözleri kızgınlıkla parlayarak Cobra'ya baktı: "Bilmeni isterim ki ben zaten on iki yaşındayım." Öfkesi oldukça eğlenceliydi çünkü o sadece Jax'in en küçük kız kardeşi değil, aynı zamanda ancak bir metre boyundaydı.

Kobra ona kıyasla bir devdi.

Ufak tefek boyu, soluk teni, koyu renk gözleri ve gece yarısı siyahı saçlarıyla Jinx, korku filmlerinden fırlamış küçük bir kıza benziyordu; yağmurlu sokaklar ve yüksek çelik binalar arasında tam da evinde gibiydi.

Kobra güldü. "Ben yüz yaşını geçtim. Sen aslında bir *çocuksun*, yani büyümek."

"Bana büyümemi söylemen senin için utanç verici." Keskin bir rüzgâr bize çarparken Jinx Jax'in yanına sokuldu.

Jax rüzgârın hafif bedenini geriye doğru itmesini engellemek için gömleğine tutunmak zorunda kaldı.

"Ben onun tarafındayım," dedi Ascher yanımda yürürken, kişisel korumamış gibi tehditleri tarıyordu. Yüzü dışında vücudunun açıkta kalan her santimini kaplayan dövmeleri ve altın kafasından fırlayan oniks boynuzlarıyla tam ona göre görünüyordu.

"Aynen," dedi Xerxes.

Lucinda'nın önünde dururken uzun sarı saçları vücuduna yapışmıştı. Lucinda'yı yağmurun şiddetinden korumak için vücudunu da kullanıyordu ve küçük kız kardeşime yardım ettiği için minnettardım.

Şoförümüz önümüzde yürüdü ve birkaç saniyede bir arkasına baktı. Sağanak yağmurdan bile ürkmedi ve tam bir psikopat gibi geceleri güneş gözlüğü takmaya devam etti.

Üzerinden yayılan yargıyı hissedebiliyordum. Hiç hoş değil.

Ayrıca, bizi şehri yöneten Don'a götürdüğü iddia edilen ne tür bir profesyonel mafya şoförü yanında siyah bir şemsiye taşımaz?

Şekil değiştirenlerin dünyasında çetelerle ilgili bazı kaçak insan filmleri görmüştüm.

Ya işinde berbattı ya da sahtekârdı, çünkü her zaman şemsiyeleri vardı. Çetenin korkutucu enerjisine katkıda bulunuyordu.

Bunu herkes biliyordu.

Bir başka rüzgâr binaların arasından tünel kazdı ve bizi sabitlemek için kalçalarımı gerdim.

Kötü bir adam olduğu ortaya çıkarsa Aran'ın topal bedenini şoföre fırlatmak yanlış olur muydu? Aran'ı tanıyorsam, koçbaşı olarak hareket etmekten onur duyardı.

Kollarımı ileri geri salladım ve yüzüne üflemeğe çalıştım. "Güzellik uykusu zamanı değil. Bil diye söylüyorum, şu anda tam bir baş belasısın."

Aran tutarsızca mırıldandı ama uyanmadı.

Yine erkek kılığına girmişti ama hangi özellikleri taşıdığı umurunda değildi. Ne olursa olsun, o Aran'dı.

Kankam.

Kobra yılan gözlerini kıstı ve onu ellerimden koparmak üzereymiş gibi öne doğru kayd.

Koluma kramp girdi ve kabızmışım gibi yüzümü buruşturmak yerine "Ben yetkin bir kadını" mesajı vermeye çalışırken göbeğimi gerdim.

Bir kez daha spor salonuna gidip ağırlık kaldırmam gerekiyordu. Kaslar böyle zamanlarda gerçekten işe yarardı.

Aran kanla ilgili saçma sapan bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

Harika, en iyi arkadaşım benimle ilgili bir kabus görüyordu, terapi listesine eklenecek bir şey daha.

Tökezledim ve Ascher onu taşımakta zorlandığımı anlamış gibi gözlerini bana dikti.

"Bir taş vardı," diye mırıldandım.

Ascher altın bir kaşını kaldırdı ve işaret ederek pürüzsüz, asfalt kaldırıma baktı.

"Uyan artık. Beni utandırıyorsun," diye Aran'ın kulağına homurdandım, bir başka sert rüzgâr bize çarptı ve titredim.

Şekil değiştirenler diyarının eksi dondurucu soğuklarında nasıl büyüdüğümü sormayın ama serin bir esinti beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

O soğuk anda, fae aleminin iki sıcak güneşini gerçekten özlemiştim. Herkes beceriksizce bizi öldürmeye çalışmış olsa da, iklim rakipsizdi.

Kesinlikle bir tatile geri dönerdim.

Umarım Aran'ın yasak yiyeceği yemesini ve benim kanımı bir parazit gibi etrafa saçmamı unuturlar.

Bir daha düşündüm de, belki başka bir yerde tatil yaparım.

"Geldik," dedi şoförümüz hırçın bir sesle. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve tüm vücudu yağmurda doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Korkunçtu.

Sürücü, rastgele bir binanın yan tarafında bulunan ve içinde biri öldürülmüş gibi görünen ürkütücü siyah bir kapıyı mı işaret ediyordu? Evet.

Yağmurdan donuyor muydum ve bir saniye daha soğukta durmaktansa bir katille savaşmayı mı tercih ederdim? Ayrıca evet.

En azından artık gerektiğinde kılıç dişli bir kaplana dönüşebilirdim. Ayrıca kendimi kesip kanımı etrafa saçabilir ve insanlara bulaştırabilirdim.

Ne diyebilirdim ki? Güç bir kıza güven verir.

"Güneş tanrısına şükürler olsun," dedim rahatlayarak ve kapıdan içeri girerken yükümü bıraktım.

Aran siyah karşılama paspasının üzerine tükürdü ve kendine geldiğinde etrafına bakındı. "Beni az önce düşürdünüz mü? Ayrıca bu paspasta neden 'Cehennem sadakatsizlerin kemikleriyle döşelidir' yazıyor?"

Gözlerimi devirdim. "Birincisi, az önce senin dramatik kışını yağmurda taşıdım. Biraz minnettarlık iyi olurdu. İkincisi, güneş gözlüklü ürkütücü bir adam tarafından ürkütücü bir diyarda, ürkütücü bir mafya inine götürülüyoruz."

"Affedersiniz?" Güneş Gözlüklü Adam'ın kaşı seğirdi.

"Büyü artık," diye tersledim onu. "Ürkütücü olduğunu biliyorsun."

Aran'ın kaslı vücudunu taşımaktan kollarım yanıyordu ve kalçalarımın soğuktan mı yoksa yorgunluktan mı titrediğini anlayamıyordum. Kardeşim hafif değildi. Çok kıskandığım bir şeydi bu.

Güneş Gözlüklü Adam sanki daha önce kendisine hiç ürkütücü olduğu söylenmemiş *gibi* bana bakakaldı.

Artık yağmur altında olmadığımıza göre, onun yanık kokusu burnumu kaşındırıyordu. O bir betaydı.

Jess, Jax'ın en büyük kız kardeşi, elektrik yeşili röfleli, sırlıslık uzun siyah saçlarını sıktı. Gözlerinin parlak yeşiliyle uyumluydular. Şoförümüze gülümsedi. "Üzgünüm efendim, ama hepimiz bunu düşünüyorduk."

Jinx kontrolsüzce titriyordu ve Jax onu ısıtmak için ellerini kollarında gezdirdi. Zavallı şey boğulmuş bir fareye benziyordu.

Jinx kara gözlerini şoföre dikerek, "Biz de senin kan dolaşımının zayıf olduğunu düşünüyorduk, muhtemelen ömür boyu kavga etmekten kaynaklanmıştır. Bunu bir doktora kontrol ettirmelisiniz."

"Ne?" Lucinda, beyaz-sarı saçları altın sarısı yüzüne yapışmış halde sordu. Hepimizin düşündüğü şeyi söylemişti.

Sekizimiz de dönüp şaşkınlık içinde Jinx'e baktık.

Jinx bir kez daha, aptal insanlarla uğraşmak acı vericiymiş gibi derin bir iç çekti. "Parmakları doğal olmayan bir şekilde beyaz ve kan dolaşımı zayıf. Ayrıca kapısında hafif bir incinme var. Muhtemelen diz kapağı defalarca kırılmış. Dolaşım sorunu muhtemelen eklemlerinde komplikasyonlara neden oluyor. Bunu herkes görebilir."

Herkes Güneş Gözlüğü Adam'ın doğal olmayan beyaz parmak eklemlerine ve hafifçe bükülmüş dizine bakarken garip bir sessizlik oldu.

Jax başını salladı. "Jinx, bunu konuşmuştuk."

"İnanılmaz bir gözlem." Xerxes, Jinx'e omega'da henüz görmediğim bir sıcaklıkla gülümsedi. "Onlarca yıldır asker eğitiyorum ve bu kadar doğal gözlemci bir insan bulmak nadirdir."

Jinx kızardı ve Jax'ın arkasına saklandı.

"Hâlâ büyümesi gerekiyor," dedi Cobra nefesinin altından.

"Kız kardeşimi tehdit mi ediyorsun?" Jala'nın sakız pembesi gözleri öfkeyle parladı ve ancak on dört yaşında bir kızın takılabileceği bir tavırla gözlerini kıstı. Tatlı mizacı tamamen kaybolmuştu.

Jess elini Jala'nın koluna koydu. "Ne hakkında konuştuk? Öfkenin içinden nefes al."

Ascher gözlerini devirdi. "Kobra'nın artık genç kızları kışkırtmasına sevindim."

Kendime engel olamadım. "Oh, yani ihanet eden kışının bizi neredeyse öldürttüğü diyardan ayrıldığımız için ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ascher üzgün görünme nezaketini gösterdi. Elini boynuzunun üzerinde kabaca gezdirirken altın rengi yanaklarını yumuşak kırmızı bir allık kapladı. "Kastettiğim bu değildi."

Aran rastgele, "Sanırım kan gördüğümde bayıldığım yeni bir şey var" dedi.

"Muhtemelen yamyam olduğun içindir," diye cevap verdi Jinx.

Aran'ın çenesi düştü ve solgun yüzü sağlıksız bir yeşil tona dönuştü. Korkunç bir boğulma sesi çıkardı.

Aran'ın çıkardığı ses öğürme refleksi mi tetikledi. Ağzımın içine biraz kustum.

"Ew, az önce kustun mu? Biliyorsun, ben kusmaya sempati duyan biriyim," dedi Lucinda gerinerek.

Jax alpha-barked, "Herkes sessiz olsun!"

Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Son bir öğürme sesi çıkardım ve Jax öfkeyle bana baktı. Omuz silktim.

Alfa formum kocaman bir kedi ydi. Ne bekliyordu ki?

Jax iri gövdesini çevirdi ve artık hepimizin dolaşım yetersizliğinden muzdarip olduğunu bildiğimiz ürkütücü Güneş Gözlüklü Adam'a seslendi. "Bizi Don'a götürüyor musun, götürmüyor musun? Hepimiz açız, yorgunuz ve yağmurdan sonra yıkanmaya ihtiyacımız var."

Güneş Gözlüklü Adam bir an için bize daha önce hiç görmediği efsanevi yaratıklarımız gibi baktı.

Dürüst olmak gerekirse, biz bir manzaraydık.

Aran solgundu, parlak mavi saçları ve turkuaz gözleri vardı; benimse kızıl gözlerim, bembeyaz saçlarım ve koyu altın tenim vardı.

Kobra'nın koyu renk saçları, yeşil gözleri ve soluk teninin her yerine gömülü mücevherleri vardı; Ascher dövme li, altın rengi ve boynuzluydu; Jax iriydi, koyu renk teni ve çarpıcı gri gözleri vardı ve piercingler ve altın zincirlerle kaplı ydı; Xerxes'in zeytin rengi teni ve kıkına kadar inen sarı saçları vardı ve sert mor gözleri korkutucuydu ama yine de onu güzel bir prens gibi gösteriyordu.

Ayrıca, yanımızda dört genç kız vardı.

Lucinda benim daha kıvrımlı ve daha güzel bir miniğime benziyordu. Jess'in yeşil gözleri, bakır tonlarında teni ve siyah saçlarının arasında elektrik yeşili çizgileri vardı; Jala'nın pembe gözleri ve koyu tenini tamamlayan sakız pembesi saçları vardı; Jinx ise soluk karanlığın küçük bir tehdidi gibi görünüyordu.

Lucinda ve benim dışımda hiç kimse birbirine benzemiyordu. Büyük bir enerji yayıyorduk.

Buna bir de tombala oynayan yaşlı kadınlar gibi didişmemiz eklenince, eminim Güneş Gözlüklü Adam'ın kafası çok karışmıştır.

Yine de kalbim dolu ve göğsümde ağırdı.

Evet, hala biraz reflü doluydu ama çoğunlukla sevgi doluydu çünkü kız kardeşlerimizle yeniden bir araya gelmiştik ve hala hep birlikteydik.

Uzun zamandır ilk defa, ailemi özlemenin verdiği acı verici yalnızlık bana ağırlık vermiyordu.

Güneş Gözlüklü Adam, yapması gereken bir işi olduğunu hatırlamış gibi boğazını temizledi ve uzun koridorda ilerlemeye başladı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece hepimizin onu takip edeceğini varsaydı.

Elbette, çünkü neden olmasın? Duvarlarda büyük kırmızı harflerle şöyle yazıyor, *Cehennem, sadakatsizlerin kemikleriyle döşelidir.*

Hatta birisi harfleri kan damlıyormuş gibi göstermiş. Çok heyecan verici.

Koridorda yürürken Aran bana "Yine bayılacağım," diye fısıldadı.

"Hayır, değilsin."

"Ciddiyim." Aran duvara bakarken hastalıklı bir solgunluğa büründü.

"Sen küçük bir fil ağırlığındasın. Eğer yıkılırsan, seni taşıyamam."

"Lütfen," diye alay etti. "Kaslarımı kısıkanıyorsun sadece."

Etkileyici bir şekilde çizgili pazılarını ve dörtlüsünü esnetmek için durakladı. Karın hatlarını göstermek için ıslak tişörtünü kaldırmaya kalktığında ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Muhtemelen büyü yüzündendir," diye homurdandım kıskançlıkla.

"Büyü zaten orada olmayan bir şeyi büyüleyemez. İkimiz de biliyoruz ki bu kasların hepsi benim." Aran sırtı ama duvardaki kanlı yazılara bakınca gülümsemesi kayboldu.

Derin bir nefes aldım ve kendime, sırf yeni keşfettiğim kan güçlerim var diye en yakın arkadaşımın kan görünce bayılmasından rahatsız olmanın mantıklı olmadığını hatırlattım.

Benim için her zaman uyuşuk olacak olan avın şarkısının, olduğundan çok daha fazla ve çok daha az olduğu ortaya çıkmıştı.

Rahatlama göğsümü hafifletti.

Yarı savaşılar bunu savaş sırasında da duyabildiklerini söylemişlerdi, bu da delirmedığım ve o kadar da özel olmadığım anlamına geliyordu.

Bu normaldi.

Uyuşmanın sıradan, melez bir açıklaması vardı.

Uzun zamandır ilk kez, anlamadığım koşullar içinde boğulmuyordum.

Büyük resim o kadar karmaşık görünmüyordu. Her şey şans ve koşullardan ibaretti. İyi olacaktım.

"Endişelenmeli miyiz?" Lucinda yüzünü buruşturarak duvara bakarken sordu.

Bir an düşündüm ve başımı salladım. "Kötü Fae kraliçesinden tam anlamıyla kurtulduk. Mafya ne kadar kötü olabilir ki? Artı, Aran'ımız var."

Zaten solgun olan en iyi arkadaşımın bir hayalet gibi bembeyaz kesilmesi, Aran'a sahip *olmadığımızı anlamamı* sağladı. Geçmişte bir yerlerde sıkışıp kalmıştı ve belli ki uzun bir uykuya ve köpük banyosuna ihtiyacı vardı.

Güneş Gözlüklü Adam başka bir kapıdan geçmemizi işaret etti. Kobra gruba, "Herkes arkamda kalsın," dedi.

Jax alay ederek onu itti ve herkes onu takip etti.

Kobra odaya en son girdi ve yılan gözleri titredi. Neredeyse kulaklarından buhar çıktığını görebiliyordum.

Boğazıma dolan manik kıkırdamayı yutamadım.

Çok *rahatsızdı*. Çok eğleneliydi.

Jax aniden yürümeyi bıraktı ve omzunun üzerinden baktım. Hayır, geri aldım.

Boku yemiştik.

Bölüm 2

SADIE

ING THE DON İLE TANIŞIN

EMİN olun, fae diyarı ideal olmaktan çok uzaktı: kötü kraliçe, gladyatör maçları, "öl, amcık" diye bağırان milyonlarca kana susamış fae ve ataerkilliğin ekşi kokusu.

Ancak, Fae aleminde hayatta kalmak bana biraz yanlış güven vermiş olabilir.

Anında alçakgönüllölük gösterdim.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve uzak duvara yaslanmış yaklaşık bir düzine adam oturuyordu. Hepsi iş kıyafeti giymiş ve güneş gözlüğü takmıştı.

Sigara ve purolar dudaklarından sarkıyor ve küçük odada puslu bir duman bulutu yaratıyordu.

Üzerlerinden belirgin bir yanık kokusu yayılıyor. Betalar.

Ama en rahatsız edici unsur, her betanın devasa bir makineli tüfek tutmasıydı. Büyü ile mavi renkte parlıyorlardı ve şimdiye kadar gördüğüm tüm silahlardan daha büyük ve daha havalıydılar.

Hepimizin üzerinde en az bir düzine kırmızı nokta vardı.

Ölümsüz alfalar yalnızca iki şekilde ölebilirdi: vücutlarındaki tüm kanın boşaltılması ve başlarının kesilmesi ya da büyüöl bir kurşunla vurulmak.

Yavaşça Lucinda'nın önünde yer değıştirdim.

Jax fisıldadı, "Arkama geçin." Jess, Jala ve Jinx yavaşça hareket ederek Jax'in iri gövdesinin önlerini kapatmasını sağladılar.

Odanın köşesindeki karanlık gölgeden bir çift pahalı elbise ayakkabısı çıkarken yumuşak bir tıkırtı duyuldu.

Derin bir ses yavaşça sordu, "Bu doğru mu? Uzun zamandır kayıp olan oğlum geri mi döndü?" Her kelimeyi garip bir şekilde telaffuz ediyordu ve kelimeler birbirine karışmıştı, sanki

Peltekliğini telafi etmek için.

Loş ışıkta bir adım öne çıkınca çenem düştü. Nefes sesleri duyuldu.

Kobra'nın ikizi olabilirdi.

Tanıdık zümrüt gözleri tehditle parlıyordu.

Aralarındaki tek fark siyah saçlarının uzun olması, soluk teninin elmaslarla kaplı olmaması, "Sadakat" kelimesinin kocaman dövmele harflerle boynunun ön tarafına yayılmış olması ve soğuk bir kokunun ondan yayılmamasıydı.

Yağ ve kauçuk gibi kokuyordu. Varlığını gözden kaçırmayı imkânsız kılan misk kokulu, yoğun bir koku.

Adamın takım elbisesi tertemizdi ve kristal aksesuarları adeta zenginlik çığlıkları atıyordu.

Devasa beyaz bir yılan geniş omuzlarının üzerinden rahatça sarkıyordu.

Yılan o kadar büyüktü ki kuyruğu yere dayanmış ve başı havaya kalkmıştı. Sahibinin 1.85'lik bedeninin üzerinde yükseliyordu.

Yine de aynı günahkâr dudaklara, yüksek elmacık kemiklerine ve yontulmuş çeneye sahipti.

Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen aynı muhteşem ten.

Ama bunun Cobra'nın babası olduğuna şüphe yoktu. Şehrin donu.

Kobra ürkütücü bir şekilde hareketsiz durarak odanın diğerk ucundaki babasına baktı ama yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu.

İçimden bir ses bunun neşeli bir kavuşma olmayacağını söylüyordu. Buradan sağ çıkmamız bir mucize olurdu.

Don sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanını havaya üfledi. Zümrüt gözleri soğuk ve keskindi, beyaz yılan boynunda tıslıyordu.

O bir yırtıcıydı.

Don dumanı rahatça içine çekti. "Bana oğlum olduğunuzu kanıtlayın yoksa adamlarım ateş açacak. Sonra, siz etkisiz hale getirilmişken, her birinizin kafasını kesecekler. Cesetlerinizi sokak lambalarına asacağız."

Muhteşem yüz hatları taş gibi bir kayıtsızlık maskesiydi.

Ciddiydi.

Kobra'nın elmasları anında gölge yılanlarına dönüştü ve vücudundan aktı.

Babasıninki beyaz olduğukadar siyah olan devasa bir yılan oluşturanakadar birbirlerinin üzerine yığıldılar.

Don hiçbir şey söylemedi, sadece beyaz yılanı omuzlarından kayarken sigarasından uzun bir nefes daha çekti.

Kobra'nın kara yılanına yüz yüze gelene kadar yaklaştı.

Yavaşça devasa çenesini açtı, opal dişlerini gösterdi ve sert bir uyarı tıslaması çıkardı.

Kobra'nın yılanı da aynı şekilde karşılık verdi.

Yutkundum ve umutsuzca yılanların yavrularıyla bağ kurup kurmadıklarını hatırlamaya çalıştım.

Odadaki mevcut enerjiye bakılırsa, en iyi tahminim hayır, yapmadılar. Don'un yılanı, ki görünüşe göre *Don oydu, son* derece agresif titreşimler yayıyordu.

Sonunda, iki yılanın birbirlerine tısladıkları sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Don başını salladı.

Beyaz yılan geniş omuzlarının üzerinden geriye doğru kayd ve Don yeşil kadife koltuğuna uzandı.

Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden gelişigüzel savuruyordu ama onunla ilgili her şey şiddet çılgınlıkları atıyordu.

Hepimiz ayakta olduğumuza ve o oturduğuna göre, güç konumunda bizim olmamız gerekirdi.

Biz değildik.

Otururken bile hepimize tepeden baktı.

Hala soğuk yağmur altında sıırıslıklam olmama rağmen yan tarafımdan ter damlıyordu.

Don yavaşça bir sigara dumanı bulutu üfledi. "Demek sen benim oğlumsun."

Bu bir soru değildi.

Kobra'nın devasa yılanı binlerce gölge yılanı bölündü ve etine geri aktı. Bir parıltıyla, derisinin üzerinde elmaslara ve kristallere dönüştüler. "Öyle görünüyor."

Don gözlerini yavaşça Kobra'nın üzerinde gezdirdi. "Yılanlarınızın bu kadar kırık dökük olması ilginç. Onları mücevher gibi derinize takmanız daha da garip."

Kobra hiçbir şey söylemedi.

Don hiçbir şey söylemedi.

Bir düzine makineli tüfek hâlâ bize doğrultulmuştu ve silahları tutan güneş gözlüklü adamlar kıllarını bile kıpırdatmadılar.

Etrafımızı puslu bir duman kapladı.

Her nasılsa, kimse konuşmasa da, odadaki gerilim on kat arttı. Gıdıklayan bir enerjinin canlı teli.

Yanımdan rahatsız edici bir şekilde daha fazla ter aktı. Don'un yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hoş bir ifade değildi.

Sigarasını rahatça parmaklarının arasında döndürdü ve bir şeye karar vermiş gibi başını salladı.

Boynum kaşınıyordu ve içgüdülerim kaçmam için bağıırıyordu.

Tırnaklarımdan birini yavaşça ön kolumda gezdirdim, ta ki kanın bakır kokusunu alana kadar. Uyuşuklukla uğraşmadım; büyük olasılıkla hâlâ şarj olması gerekiyordu.

Bunun yerine, zihnimin her zaman var olan karanlık girintisine uzandım. Arenanın kumlarında keşfettiğim girinti aslında bir girinti değildi.

Geçen seferkinden farklı olarak, kan gücüme erişmek için herhangi bir kelime söylememe gerek yoktu. Zihinsel sondama hemen yanıt verdi.

Ön kolumdaki yarıktan damlayan her bir damla, sanki her bir damlaya bağlıymışım gibi, benim isteğimle pıhtılaştı.

Don kayıtsızca şöyle dedi: "İşaretimle, yanındaki herkesi öldürün. Sadece oğlum yaşayabilir. Hepsi çok şey biliyor."

Oda kaosa sürüklendi.

"Hayır!" Kobra böğürdü. Gözleri yılan gözlerine dönüştü ve gölge yılanlar derisinden adamlara doğru aktı.

Beta parmakları, hedeflerine ateş etmeye hazırlanırken makineli tüfeklerin üzerinde gerildi.

İrademi kolumdan damlayan kana akıttım.

Yüzümü buruşturup bir damlayı yavaşça havaya kaldırdığımda ter gözlerimi bulanıklaştırdı.

Yanımda, Aran'ın tırnaklarından pençeler fışkırdı ve gözlerinde beyaz kalmayana kadar siyah bir film yayıldı.

Bekle, ne?

Bu yeniydi. Bunu yapan bir fae görmemiştim.

Yanımda Jax ve Ascher yer değiştirmeye başladı ve Xerxes ikiz bıçaklarını çıkarıp öne doğru eğildi. Onları fırlatmaya hazırды.

Neredeyse kanımı atacak kadar kontrol edebiliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı, ve sonra...

"DUR!" Jinx son derece yüksek bir ses tonuyla bağırdı, sesi beynimde korkunç bir çığlık olarak yankılandı.

Anında, odadaki herkes hareket etmeyi bıraktı.

Felç oldular.

Kanımın yükselmesi durdu. Ön kolumun üzerinde sadece benim görebildiğim küçük bir güç topunun içinde dönüp durdu.

Jinx normal sesiyle, "Blöf yapıyor," dedi ve odadaki hakimiyeti kırıldı.

Herkes bir kez daha şekil değiştiren olmadığı kesin olan küçük kıza baktı, çünkü daha önce hiçbir canlının bu kadar yüksek desibelli bir ses çıkardığını duymamıştım.

Herkesi bir alfa havlamasından daha güçlü bir şekilde dondurmuştu.

Jax dönüp küçük kız kardeşine baktı. "Jinx?" Sesindeki soru açıktı.

Jinx, az önce bir insanın daha önce hiç çıkarmadığı türden tiz bir feryat kopardığı için utanmak yerine omuz silktilti.

Jess ve Jala odada onun patlamasına şaşırmamış görünen tek iki kişiydi.

Tüm paramla bahse girerim ki bu onlar için

yeni bir şey değildi. Don başladı, "Ne-"

Jinx elini kaldırdı ve onun yerine konuştu. "Kimse onun vücut dilini görmedi mi? Açıkça blöf yapıyordu. Gözleri kurudu ve konuşurken hafifçe kısıldı. Bu bir testti."

Bir kez daha ona bakakaldık.

Bir insan loş ve puslu bir odada gözlerinin kuru olduğunu nasıl anlayabilir?

En şok edici olan şey ise donörün başını ona doğru eğip hiçbir şey söylememesiydi.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Don inkâr etmediği için uzun bir süre geçti ve herkes yavaş yavaş Jinx'in haklı olduğunu anladı.

Don elini salladı. Beta'lar makineli tüfeklerini yere doğrultacak şekilde indirdiler.

Çok yavaş bir şekilde, yüzen kan küremi kolumdaki kesiğin içine geri çektim.

Tanrı'ya şükürler olsun ki kanımı kimseye bulaştırmadım; işleri garipleştirmekten ve kendimi ifşa etmekten bahsediyorum.

Jax ve Ascher hayvanlarına dönüşmeyi bırakıp normal hallerine döndüler. Xerxes hançerlerini yeniden kınına soktu.

Kobra'nın gölge yılanları tekrar etine süründü ama bu sefer mücevherlere dönüşmediler.

Odadaki gerilim yavaş yavaş azaldı.

Don yeni bir sigara çıkardı ve yaktı. Ağzında yanmaya başladığında, "Haklıydın ve yanıldın. Blöf yapıyordum. Seni burada, beyaz döşemelerimin üzerinde öldürmezdim. Seni daha sonra arka tarafa götürüp vuracaktım."

Tansiyon tekrar yükseldi.

Kobra'nın göğsünden alçak, tıkırtılı bir tıslama duyuldu ve Jax gürleyen bir kükreme çıkardı. Ascher'ın boynuzları kafasında dikleşti ve Xerxes bıçaklarını avuçladı.

Göğsüm hafif bir hırıltıyla sarsıldı.

Kimse kız kardeşlerimizi tehdit etmedi.

Don konuşmaya devam etti, sanki hepimizi infaz etme planını öylesine itiraf etmemiş gibiydi. "Ama az önce etkileyici bir güç gösterisi yaptınız. Görkemli şehrimizin her zaman biraz yardıma ihtiyacı varken böyle bir yeteneği boşa harcamak yazık olur."

Jinx homurdandı, "Tamamen blöf yapıyordu. Şimdi sadece saklanıyor." Jess kız kardeşinin kaval kemiğine tekme attı.

Don'un gözleri aniden yılan gözlerine dönüştü ve Jinx'e baktı. Yarık gözbebekleri Kobra'nın yılan gözlerinden daha büyük ve daha koyuydu ve bu etki dehşet vericiydi.

Jax, Jinx'i engellemek için yana kaydı ama Jinx küçük bedenini yana kaydırarak Don'a baktı.

Gözlerini devirdi. "Senden korkmuyorum."

Don'u gözle görülür bir ürperti sardı ve omuzlarındaki beyaz yılan dişlerini gösterip ona doğru tısladı.

"Hâlâ değil." Jinx tırnak etlerini inceledi.

Bu sefer hem Jess hem de Jala onun inciklerine tekme attı.

Çok etkilenmişim, çünkü korkuyordum ve sanki derimi bir kıyafet gibi giymek istiyormuş gibi bana ölümüne bakmıyordu.

Don'un gözbebekleri büyüdü ve yüzünde açıklanamaz bir değişim oldu. "Ne kadar ilginç." Gözlerini Jinx'e dikti.

Jax'in göğsünden bir gümbürtü daha geldi ve göğsüm bir hırıltıyla sarsıldı. Ona bakış şeklinden hoşlanmamışım.

Ascher ve Xerxes'in ona yaklaşma şekline bakılırsa hiçbirimiz yaklaşmadık. Jax'in on iki yaşındaki kız kardeşi ile korkunç mafya lideri arasında geçen garip bir çekişmenin ardından, Don başını salladı.

Kobra'ya döndü. "Bu diyara girer girmez, benim tek varisim olarak sorumluluk üstlendin. Kan ve aile en güçlü mirastır ve senin de teşkilatımıza ve bu şehre karşı bir görevin var."

Kobra tiksintiyle alay etti, "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Don, Kobra hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Eğer bu şehri terk etmeye kalkarsan, görevinden kaçmış olursun ve derhal dışarı çıkarılırsın."

Sözlerinin içine işlemesine izin verdi ve blöfünü görmesi için ona yalvarır gibi kaşlarını kaldırarak Jinx'e baktı.

Hiçbir şey söylemedi.

Sigarasından bir nefes daha çekti. "Oğlum ve Mafya'daki bir alfa olarak, önümüzdeki üç ay içinde bağ kurmanız ve bir sürü oluşturmanız gerekiyor. Şehirdeki tüm alfalar bir sürünün içinde olmalı. Ayrıca, Mafya'ya giriş sınavlarını da geçmelisin."

"Reddediyorum," dedi Kobra kendine özgü soğuk ifadesiyle alay ederek. Üzerinden buz yayılıyordu.

Don omuz silkti. "O zaman bu odadaki herkes ölür."

Kobra'nın göğsünü sarsan bir tıslama duyuldu.

Don aniden ağzını açtı ve mükemmel beyaz dişleri üst çenesinden çıkan iki uzun hançere dönüştü. Kan kırmızısı çatallı dili titreyerek oğluna saldırgan bir şekilde tısladı.

Ürkütücü.

"Eğer onlardan biri zarar görürse, seni öldürürüm." Kobra öfkeyle titredi. Don ürkmedi.

Dili ve dişleri geri döndü ve odanın yan tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "O halde inisiyasyon şimdi başlıyor. Eğer herkesin hayatta kalmasını istiyorsanız."

Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadan iki beta ayağa kalktı ve Cobra'nın kollarından tuttu. Onu derhal odadan dışarı çıkardılar.

Onlarla savaştı.

Hepimiz dehşet içinde izledik.

Son anda Kobra geri döndü ve doğrudan bana baktı. Alfa havladı, "Kimse beni takip etmeyecek! Bunu tek başıma yapmalıyım."

Bu emir beni bir anlığına felç etti.

Kapı kapandı ve Don kıkırdadı. "Başka inisiye olmak isteyen var mı? Alfalar telkin edilene kadar hayvan formlarına geçmeleri yasak, aksi takdirde derhal yok edilecekler. Keskin nişancılar Serpentine Şehri'nin her yerine yerleştirildi. Saflarımıza katılmanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu alemde hayatta kalma şansınızı artıracaktır. Elbette sadece on sekiz yaş ve üstü. Bizler vahşi değiliz."

Belli ki oğlunun isteklerini umursamıyordu.

Hepimiz ona bakakalırken uzun bir an yaşandı.

"Sakin onu inciteyim deme," diye homurdandı Jax ve tehditkâr bir tavırla öne çıktı.

Alfa havlamasının etkisi geçti ve bedenimin kontrolünü yeniden kazandım.

"Sikerim böyle işi," dedim ve Jax'ın peşinden Cobra'nın götürüldüğü lanet kapıya doğru yürüdüm. Ascher ve Xerxes de arkamdan geldiler.

Kobra'nın tek başına acı çekmesine izin veremezdim. Hiçbirimiz yapamazdık.

Don yolumuzu kesti ve Xerxes'e odaklandı. "Bir omega olarak, inisiyasyona gerek yok."

Xerxes dişlerini gösterdi. "Bu şehirde olduğum sürece, geleneksel bir omega gibi yaşamayacağım."

Don ellerini kaldırdı ve kıkırdadı. "Öyle olsun. Sen ilk değilsin."

Xerxes'in ağzı açık kalmış, şaşkınlıkla bakakalmıştı. Belli ki daha önce Mafya'da bir omega olduğunu hiç duymamıştı.

Don sigarasını emerken kıkırdadı.

İçimden bir ses bu âlem hakkında bilmediğimiz çok şey olduğunu söylüyordu. Bilmek istemediğim çok şey.

Arkama baktım.

Lucinda ve kızları öylece bırakamazdık. Jax de durdu, sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibiydi.

Aran ellerini salladı. "Sorun değil. Çocuklara ben bakarım. Şu anda kendi başıma halletmem gereken büyük sorunlarım yok."

Dördü de aynı anda "Biz çocuk değiliz," dedi.

Başımı salladım ve öne doğru bir adım attım ama Ascher yolumu kesti. "Prenses, geride kalmalısınız."

Gözlerimi devirdim ve onu iterek geçtim. Kim kendi isteği dışında kana susamış bir çeteye kabul edilmek istemezdi ki? Ben.

Ama *Ascher* yapmamamı söyledi diye korkak davranacak değildim.

Aptal olabilirdim ama aptal değildim.

Bölüm 3

SADIE

İŞKENCE

Muhtemelen buraya nasıl geldiğimi merak ediyorsunuzdur.

Her nasılsa, aptalca hareketlerim yüzünden karanlık, iç karartıcı hayatım daha da kötüleşmeye devam etti.

Dibe vurmanın sandığınızdan çok daha zor olduğu ortaya çıktı. Fae alemine girdiğimi sanmıştım ama yanılmışım.

Acı uçurumunun gerçekten sonu yoktu.

Evet, dramatik davranıyordum.

Hayır, kendim için üzülmeyi bırakmayacaktım, çünkü bu noktada hayatımdaki tek değişmez şey buydu.

Bir saniye içinde, muazzam boyutlarda bir zihinsel çöküş yaşamak üzereydim.

Hepsi ne için? Sinir bozucu bir alfa yılan şekil değiştirici için.

"Aptal, lanet olası hasta yılanlar," diye homurdandım ileri geri sallanırken.

Evet, salladım.

Eğlenceli, cilveli, oyunlu bir şekilde değil.

Hayır. Bileklerim başımın üzerinde bağlanmış ve tek bir zincirle tavandan sarkan metal bir kancaya takılmıştı.

Ayaklarımı amaçsızca yere vurdum ve kürek kemiklerim vücudumu ayakta tutmanın zorluğundan yanarken iki büküm oldum.

Tek nimet erkeklerden daha kısa olmamdı.

Cobra, Ascher, Jax ve Xerxes karanlık odada yanımda bileklerinden asılı duruyorlardı. Ara sıra homurdanıyor ve inliyorlardı, pazuları çok daha büyük bedenlerinin ağırlığını taşımak için zorlanıyordu.

Dar duvarlar yumuşak, açık mavi bir renkle parlıyordu ve tüm paramla bahse girerim ki bu, şekil değiştirenlerin dönüşmesini engelleyen aynı aptal büyüydü.

Ne kadar konsantre olursam olayım, kılıç dişli kaplanımın yer değiştirdiğini hissetmiyordum.

Yapabilsem bile değiştireceğimden değil.

Mafyaya kabul töreninin ya da Don bu küçük deneyime ne isim verdiyse onun amacının bu olmadığını hissediyordum.

Odanın hoş ambiyansına katkıda bulunmak için tavandan sarkan tek bir neon ampul vardı.

Durmadan titriyor ve odanın etrafına ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Bir mühendislik harikası olan gerçek bir gökdelendeydik ve ışıkların titremesini durduramıyorlar mıydı?

"Nöbet geçireceğim," diye mırıldandım sıkıntıyla, ter şakaklarımdan aşağı süzülüp artan rahatsızlığıma eklenirken.

Odanın sıcaklığı inanılmaz derecede yüksekti ve nemli hava karşısında nefesim kesildi.

Tüyler ürpertici kancalardan sarkan tek şanslı insanlar biz değildik.

Ascher'inki kadar havalı ya da kapsamlı olmayan dövmelerle kaplı iki iri, kaslı adam yanımda bir ileri bir geri sallanıyordu.

Hiçbir şey söylemediler. Hepimiz gibi sessizce ter damlattılar.

Ne kadar zamandır asılı olduğumu bilmiyordum, çünkü zamanın geçişini gösteren ne bir pencere ne de bir saat vardı.

Dakikalar ya da saatler sürebilirdi.

Tek bildiğim kürek kemiklerimin yandığı ve acının her düşüncemi yavaş yavaş tükettiğiydi.

Daha dün, bir gladyatör arenasında bir vampir ve kötü bir fae kraliçesine karşı hayatım için savaşıyordum.

Güneş tanrısı yardımcım olsun, cildimde hâlâ kum kabukları vardı. Duş bile almamıştım ve şimdi tavanda asılı duruyordum.

Bu noktada, sıcak bir banyo ve müstehcen bir kitap için birini öldürebilirim. "Bu daha fazla berbat olabilir mi?" İnledim ve kollarımdaki ağrıyı dindirmek için çaresizce bacaklarımı havada ileri geri tekmeledim.

"Ayrıca, nefret ediyorum

"Bunu söylemek istemezdim ama baban berbat biri."

Yanımdaki karanlıkta yılan gözleri parlıyordu ve mücevherli deri titreyen ışığın altında parıldıyordu.

Kobra'nın sesi tehditle çatırdıyordu. "Eğer beni dinleseydin, burada olmazdın." "Lanet olası itaatsiz kedi yavrusu" diye mırıldandı.

Hırladım ve bacaklarımı amaçsızca ona doğru tekmeledim. "Bana Kedicik demeyi kes. Ayrıca, ürkütücü çete inisiyasyonunu tek başına halletmen için seni terk etmediğim için çok üzgünüm."

"Bunun için seni öldüreceğim." Kobra'nın sözleri öfkeyle bulanıklaştı ve göğsünü sarsan bir tıslama duyuldu.

"Sıraya gir," diye mırıldandım ve göğsümde öfke birikirken ona doğru döndüm. "Ayrıca, büyü artık. Buna takım arkadaşı olmak denir."

Jinx'in önceki sözlerini ona geri attım.

Gölge yılanım sırtıma bir acı çizgisi gönderdi. Sanki beni çarpmıştı. İlk kez bana sevgi ve cesaretlendirme dışında bir şey göndermişti.

Kobra hırladı, "Biz lanet bir takım değiliz."

Sözleri kollarımı parçalayan fiziksel acıdan daha çok canımı yaktı.

Kobra, yarık gözbebekleri karanlıkta ıslıl ıslıl parlarken bana şiddetle baktı. "Sana sahibim. Burası güvenli değil ve sana bunu yasaklamıştım. Bana itaatsizlik ettin."

Ben olgun yolu seçtim.

Yüzümü buruşturarak onunla alay ettim. "*Bana itaatsizlik ettin.*"

Diğer tarafımda tavandan sarkan Xerxes ile göz göze geldim. Omega sessizdi ama mor gözlerindeki anlayışla bana baktı.

Kobra'nın sözlerinin ne kadar incitici olduğunu biliyormuş gibi.

Ascher yüksek sesle boynunu kırdı. "Sadie ile böyle konuşma."

Kobra azarlanmış gibi görünmüyordu. "Hepiniz ne bok yemeye buradasınız?" diye bağırdı ve karanlık başını sanki öfkesi çok büyükmüş gibi geriye doğru eğerken nefes nefese kaldı.

"Sadie haklı. Biz bir takımız. Seni terk etmeyeceğiz," dedi Jax sessizce. İri pazuları ağır bedenini taşımak için zorlanıyordu ama her zamanki gibi sakin bir tavrı vardı.

Kobra başını öne eğdi ve tısladı. "Gerçekten mi? Çünkü Ascher bize ihanet etti ve kelimenin tam anlamıyla bir gün önce Xerxes bize karşı Fae kraliçesi için çalışıyordu."

Ascher'ın kehribar rengi gözleri karanlıkta parlarken yakışıklı yüzü kaşlarını çatı. "Milyonlarca kez özür diledim. Size yardım ettiğimi sandığımı açıkladım. Kendimi kanıtlayamadım mı?"

Xerxes gözlerini devirdi. "Hâlâ hepinizden nefret ediyorum. Bunu kişisel nedenlerle yapıyorum."

Alay ettim. "Saçmalık. Kesinlikle havalı olduğumuzu düşünüyorsun." Xerxes kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Belki de anlamaya çalışıyordum ama dudaklarının sanki aramızda bir şaka varmış gibi kıvrıldığına yemin edebilirdim.

Jax homurdanarak Ascher'a döndü. "Kendini kanıtlamak zorunda kalacaksın. Kin tutmuyorum ama güven kazanılmalı."

Ascher başını salladı. "Bunu hak edeceğim."

"Kesinlikle hâlâ kin besliyorum," diye alay etti Kobra.

"Aynı. Sadece biraz," dedim dürüstçe tavanda ileri geri sallanırken.

Ascher boynuzlu başını bana doğru salladı. "Prenses, affınızı kazanacağım."

Omuzlarımdaki yanma şiddetlenirken "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

Yanımızda takılan rastgele dövmeli iki adamdan biri yere tükürdü.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz."

"Drama kraliçesi." Ona gözlerimi devirdim.

"Bana ne dedin sen, sürtük?"

Jax'ın, Cobra'nın, Ascher'ın ve Xerxes'in gözleri ışıltı ışıltı parlıyordu.

Xerxes yumuşak bir sesle, "Onunla konuşma," dedi.

"Lütfen ama, gördüğüm kadarıyla bu duruşmanın sonunda hepiniz ölmüş olacaksınız. Siktiğimin pısrık sürtükleri. Kendine saygısı olan hiçbir alfa canavarı bir kıza karşı bu kadar basit davranmaz. Burada olmak bir onurdur."

Sanki çizmelerinin altındaki pislikmişim gibi "kızım" dedi.

İçimi çektim ve ağırlığımı kollarımdan kaydırmaya çalışarak bacaklarımı daha sert tekmeledim. Ataerkillik gerçekten de pes etmiyordu.

Jax vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir vahşilikle kükredi.

Gözlerimi bağlı ellerime diktim ve ayak tırnaklarımdan biriyle kendimi oymaya çalışarak kanımı birine fırlatıp kendimi kurtarmanın yararlarını düşündüm.

Canavar alemindeydik; alfaların yer değiştirmesini engellemek için odayı kesinlikle büyülediler. Kan Fae'leri değil.

Uzun bir süre düşündükten sonra başımı salladım. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmak için çok fazla uğraşmam gerekecekti.

Hâlâ manyak gibi hırlayan Jax'e, "Onu görmezden gel," diye mırıldandım. "Muhtemelen sadece küçük bir aleti vardır."

Xerxes sanki bu ses onu strese sokuyormuş gibi hafifçe mızızlandı.

Ascher ve Jax kıkırdadı, Xerxes sakinleşti ve Cobra sanki onu parçalara ayırmayı hayal ediyormuş gibi adama ters ters baktı.

Tavanda ileri geri sallanırken kötü bir ıslık çaldım ve güneşli bir çiçek tarlasında yatıyordum gibi davranmaya çalıştım.

Ter ve korku kokusu küçük alanı kaplıyor ve ölüm, acı ve ıstıraptan başka bir şey hayal etmeyi çok zorlaştırıyordu.

Omuzlarım karıncalandı ve kollarımın kopacağından yüzde 30 emindim.

"Neden bir insan bunu isteyerek yaşasın ki?" Xerxes'e tutarsızca mırıldandım.

Xerxes yüzünü buruşturdu. "Mafya şehri yönetir ve ABO'lar arasında barışı sağlar. Eğer Mafya'da değilseniz, bağımsız bir alfasınız demektir."

Xerxes sanki anılarında kaybolmuş gibi durakladı. "Tüm şehirde sadece birkaç bin alfa var ve sadece birkaç düzinesi Mafya'da değil. Her biri tüylerinizi diken diken edecek iğrenç işlere bulaşmış durumda. Mafya, zayıf sıfırlar ve şiddet yanlısı alfalarla dolu bir toplumda düzeni sağlar."

Xerxes'in sesindeki yoğunluk karşısında ürperdim.

Bir vampirin kafatasına tam isabetle hançer fırlatmış ve kötü kraliçenin sağ kolu olarak çalışmıştı.

Onu korkutacak dehşeti hayal bile edemezdim.

"Neden omegaların inisiye edilmesine gerek olmadığını söyledi?" Kendimi bunaltıcı acıdan uzaklaştırmaya çalışırken sessizce sordum.

"Omegalar saygı duyulan, korunan ve mal gibi muamele gören yetiştiricilerdir." Xerxes son kelimeleri tükürdü. "Dönüştükleri anda otomatik olarak Mafya tarafından korunurlar. Betalar alfalar için çalışır ve donların korumasına güvendikleri için inisiye edilmeleri gerekmez. Aksi takdirde, kudurmuş alfalar tarafından yok edilirler."

"Şanslılar." Bacaklarımı tekmeledim.

Xerxes başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Alfalar kabul törenini geçmek *zorundadır*. Şehirde sahip oldukları muazzam gücün tek kontrolü budur."

Hepimiz Xerxes'in sözlerini sindirirken uzun bir sessizlik oldu.

Beni tavana asmanın nasıl bir şey kanıtladığını hâlâ anlamamıştım ama ana fikri anladım.

"O zaman neden yaptın?" Sersemce mırıldandım.

Titreşen floresan ışığı gözlerimi acıtıyordu ve gölgeler arasında gidip gelirken yakışıklı yüzüne odaklanmakta zorlanıyordum.

Xerxes üst dudağını geri çekti ve yüzünde hiç görmediğim bir duygusallıkla kaşlarını çatı. "Çünkü eğer bu lanet diyarda olacaksam, bu lanet bir mülk olarak olmayacak. Bir daha asla."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi.

Kalbim Xerxes için acıyordu.

Odanın öbür ucundaki pislik alfa hırladı, "Lanet olası bir omega kabul edilmeye çalışıyor. Ne sikim bir şaka."

Hiçbirimiz karşılık veremedi bir kapı açıldı ve *dev* bir odaya girdi.

Cüsse olarak Jax'e rakipti. Ama adam Jax gibi yakışıklı ve fit olmak yerine keldi ve yüzünün yarısı defalarca ezilmiş gibi şekilsizdi. Vücudu şişkin kaslarıyla devasaydı.

Alnında "Sadakat" dövmesi vardı. Don'un boynundaki dövmenin aynısıydı.

Devin sesi derin ve hırıltılıydı. "Benim adım Spike. Size bir soru soracağım. İlk cevap veren gidecek."

Belki o kadar da kötü olmaz?

Spike elini kaldırdı ve titrek ışığın altında devasa bir iğne ve şırıngayı gösterdi.

Boşver onu.

Bu kelimenin tam anlamıyla en kötü senaryoydu. Ayrıca kimin adı Spike'tı? İyiye işaret değil.

Bölüm 4

SADIE

İĞNELERİN HELL

"Sakın o iğneyle Jax ya da Sadie'ye dokunayım deme. Onlar başlatmıyor. Bunu yasaklıyorum!" Kobra Spike'a tısladı.

Kobra'nın bu cüretkârlığı karşısında ağzım açık kaldı.

Beni ne sanıyordu, bir tür pısırik mı?

"Beni bir şey yapmaktan *men edemezsin*. Bıçakla beni, Spike!" Otoriteyle bağırdım.

Jax gözlerini devirdi ve Xerxes derin bir iç çekti. Ne yazık ki Spike hiçbir şey yapmadı.

Bir heykel gibi hareketsiz durdu ve yedimizin ileri geri sallanışını izledi. Kaslarımız gerilmişti, yüzümüzden ter damlıyordu.

Spike elindeki devasa iğneye bir fiske vurdu.

Anında pişmanlık duydum.

Gerçekçi olmak gerekirse, haysiyetli bir kadın olarak Cobra'nın beni deneyimler yaşamaktan alıkoymasına izin veremezdim. Ancak, kocaman bir iğnenin batması gerçekten istediğim bir deneyim miydi?

Kesinlikle hayır.

Ne yazık ki, kadınlık gururu fedakârlık gerektiriyordu.

Bazen bir şeyi kanıtlamak için bir şeyler yapman gerekir. Kuralları ben koymadım.

Bu arada, kollarım gerçekten yanıyordu ve kabalık etmek istemezdim ama Spike'ın şu ana kadar yaptığı tek şey sessizlikle bize işkence etmekte.

Spike adında bir mafya işkencecisinin biraz daha korku uyandırıcı olacağını düşünürdünüz. Alnımdan ter damlıyordu ve kollarım çok acı çekiyor olsa da sessizlikte uykum geliyordu.

Spike aniden derin **b i r** sesle, "Bu, Mafya'nın alfası olmak için ilk deneme. Serpentine Şehri'nin yöneticisi."

"Heyecan verici," diye mırıldandım alaylı bir şekilde nefesimin altında.

Kobra bana ve Jax'e sanki ikimizi de gözleriyle öldürmeye çalışıyormuş gibi baktı.

Kıkırdadım. Kürek kemiklerimdeki ağrı beni sayıklatıyordu.

Spike alay etti, yere tükürdü ve cebinden kalın bir puro çıkardı.

Eğilip parlayan bir çakmakla yakarken korkunç iğneyi parmaklarının arasında dengeledi.

İçini çekti ve kalın bir bulutu doğrudan yüzüme üfledi.

Duman kokusundan nefret ediyordum; bana Dick'in beta kokusunu hatırlatıyordu. Boğuluyormuşum gibi öğürdüm ve nefes nefese kaldım.

"Bu iğrenç."

Spike cevap vermedi, sadece hiç acelesi yokmuş gibi önümüzde yavaşça ileri geri yürüdü. Yüzümüze duman üflüyor ve sırtıyordu.

Bileklerimden asılı kalmanın verdiği gerginlikle kollarım titredi.

Belki de işkence buydu, bizi günlerce askıda bırakacaklardı.

"Don neye benziyor?" Spike volta atmayı bıraktı. "Sadece cevap ver ve gidebilirsin."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi.

Hepimiz aynı sonuca vardık, çünkü kimse konuşmadı.

Alfa'nın alnında resmen "Sadakat" dövmesi vardı. Ne kadar aptal olduğumuzu düşünüyordu?

Spike kayıtsızca omuz silkti ve volta atmaya devam etti. "Sadece Don'un görünüşünü tarif et. O zaman iplerden kurtulacaksın."

Sıradan davranmaya çalışıyordu ama kara gözlerindeki çılgın bakış, fae kraliçesinin beni ateşe vermeden önce sahip olduğu bakışla aynıydı.

Adamlarıma "Cevap vermeyin," diye fısıldadım. Tam bir aptal olmaları ihtimaline karşı, ki gördüğüm davranışlara bakılırsa bu çok gerçek bir ihtimaldi.

Jax bana başını salladı ve örgülerinden sarkan çok sayıdaki altın zincir hafifçe çınladı.

"Hadi canım," diye hırladı Kobra aynı anda Ascher, "Sen kendine bak Prenses," diye havladı.

Az önceki sinir bozucu alfa bağırdı. "Lanet olsun. Siz sikikler hiç susmayacak mısınız?"

Spike kıkırdadı ve etli pençesini şırınganın üzerinde ayarladı. Parlayan yeşil bir madde ileri geri sallanıyordu.

Bir gerilim baş ağrısı kafatasımı dövüyordu.

Lanet olası titrek ışık akıl sağlığıma hiç yardımcı olmuyordu.

Spike gülümsedi ve pembe diş etleri ile en fazla dört sarı dişini sergiledi.

Öğürdüm.

Gıdıları heyecandan titriyordu. "Şu küçük adamı görüyor musun?" Devasa iğneyi havaya kaldırdı.

Gözlerimi devirdim.

Erkekler her zaman çok dramatiktir.

Bizi hemen bıçaklaması için ona bağırmamak için dilimi ısırırken ağzımdan bakır akıyordu.

Beynimdeki karanlık girintiye eriştim ve bunun gönüllü bir test olduğunu hatırladığımda kanımı ona tükürüp vücuduna bulaştırmama 0.1 saniye kalmıştı.

İçgüdülerim Cobra'nın korkunç yılan babasının işkencecisini kontrol etmemden hoşlanmayacağını söylüyordu.

Kanımı zorla yuttum.

Don, sırf kendimi kontrol edebildiğim için beni işe alsa iyi olur.

Elinde kocaman bir iğne olan bir işkenceciyi durdurmak varken durdurmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Hem de çok sert.

Zihinsel olarak, dengeli ve kendini kontrol eden kötü bir kaltak olduğum için omzumu sıvazladım.

Spike iğneyi salladı. "Bu, daha da nadir bir cadı büyüsüyle karıştırılmış nadir bir bitkisel zehir."

Çenem düştü.

Oğul Tanrı'nın kutsal annesi. Cadılar gerçek miydi? Tüm dünyam kendi ekseninde döndü.

Cadılar hakkında kurgu hikayeler okumuştum ve her zaman inanılmaz bir enerji yaydıklarını düşünmüştüm. Bir hikayede, bir cadı dünyayı burnu olmayan kötü bir adamdan tek başına kurtarmıştı.

İkonik.

Ama hep kurguydu.

Spike devam etti, "Don için özel olarak yapılmış küçük, güzel bir iksir. Bir canavarı felç eder ve vücudunu dayanılmaz bir acıyla doldurur.

korkuyu en üst düzeye çıkarır. Bu, bir bireyin aşırı işkence altında nasıl davranacağını doğru bir şekilde yeniden yaratabilen ve tahmin edebilen mevcut tek çözümdür."

Birden omuzlarımdaki ağrı o kadar da kötü görünmemeye başladı. Neden kendimi bu duruma sokuyordum ki?

İşi bıraktığımı ve insanların korkunç bir kabul töreninden geçmek zorunda kalmayacağı kendi çetemi kuracağımı açıklayamadan Spike iğneyi köşedeki sinir bozucu alfaya sapladı.

İri adam hemen inlemeye ve başını geriye atıp çenesini sıkarak kıvranmaya başladı.

Umutsuzca kafamda uyuşmayı harekete geçiren düğmeyi ya da avın şarkısını aradım - beni duygusuz bir tuğla duvar yapan her neyse.

Hiçbir şey olmadı.

Şüphelendiğim gibi, şarj olması gerekiyordu. Boku yemiştım.

Spike hızla ilerledi ve adamlarımı boynundan bıçakladı. Şimdi de aciliyet duygusu mu geliştirdi?

Ona tatlı tatlı gülümsedim ve çaresiz bir kadın havası vermeye çalıştım.

"Müdürünüzle konuşabilir miyim? Sanırım bir hata oldu."

Spike beni boynumdan bıçakladı.

"Siktir git," diye homurdandım korkunç acı boynumu keserken.

Omuriliğime çarpma ihtimali yüzde yüzdü.

Daha önce hiç bilmediğim bir acı vücudumdaki her hücreyi tüketirken kırışlar için inledim ve bacaklarımı umutsuzca salladım.

İçten içe yanmak gibiydi.

Jax yüksek sesle kükredi ve Ascher küfürler savurdu.

Kobra çığlık attı.

Xerxes ölüm sessizliğindeydi.

Vücudumda dolaşan ve şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey olan acının şiddeti bir şekilde üç katına çıktı.

Sarsıldım ve

hıçkırdım. Kobra

çığlık atmaya devam

etti.

Görünüşe göre berbat bir insandım, çünkü yalnız acı çekmediğim için mutluydum.

Anlık memnuniyetim göğsümün acıyla çökmesiyle son buldu. Acı, bir kayanın beni ezdiği hissine dönüştü. Uzunlarımı felç etti.

Son yaklaşmıştı.
Bir örümcek ezilerek ölmeden önce bana baktı. John
beni ormanda sürükledi.
Beta beni yere yapıştıırken göğsümü tırmaladı. "Geber,
amcık."
"İşe yaramaz
hizmetçi." "Zayıf
fahişe."
Dick odadaydı.
Kemerini tekrar tekrar indirdi.
"Seni kanatmak zorundayım!" Dick bana bağırdı. "Bu bir emirdir."
Bedenimi yok ederken anlamam için yalvardı. Bunun benim iyiliğim
için olduğunu söyledi.
Dick'i dinlemedim, sadece ben okuldayken Lucinda'yı bağışlaması için
ona bağırdım.
Dick'le yalnız yaşadı. Dört uzun yıl. Bir canavarla kapana kısılmıştı.
Onu terk etmiştim.
Toka
t.
Toka
t.
Toka
t.
"Uyan, uyan." Bir adamın parçalanmış yüzü, titreyen yeşil bir pus içinde
önümde bulanıklaştı.
Acı içimde yuvarlandı.
"Güzel, benimlesin. Başlayabiliriz." Gülümsedi ve bir sıra diş etiyle dört
sarı dişini gösterdi.
Dehşet göğsümü dövdü ve göğüs kafesimi parçaladı.
Nefes nefese kalmıştım, bu korkunç ağırlığın altında
nefes almaya çalışıyordum. Adamın kim olduğunu
bilmiyordum.
Ben kimdim?
Nerede
kalmıştım?
Kaçmaya ihtiyacım vardı. Uzaklaşmam gerekiyordu. Koşmaya çalıştım
ama ellerimin üstümde sıkıştığını ve yerden sarktığımı fark ettim.
Bir iple asılıyđım.
Korkum on kat arttı ve içimi boğucu bir hıçkırık kapladı.
Yabancı adam yanaklarımı etli pençesiyle kavradı ve sıktı. "Evet, hepsi

çok korkutucu, güzel güvercin. Konsantre ol."
Başımı geriye çektim ve umutsuzca tekmeledim.

Adam beni kolayca yerimde tuttu ve "Geçenlerde Don ile görüştün" dedi.

Kafamda, uzun siyah saçları ve omuzlarında kocaman beyaz bir yılanı olan soluk benizli muhteşem bir adamın birbirinden kopuk görüntüleri canlandı.

Onunla nasıl ve neden tanıştığımı hatırlayamıyordum; göğsümdeki kaya çok ağırdı.

Beni eziyordu.

Yüzümü tutan etli parmaklar, dişlerim ağzımın kenarlarını kesene kadar yanaklarımı sıktı.

"Bana onu tarif et," diye sordu yabancı adam.

Keskin bakır boğazıma doldu ve Dick'in yumruğunun yanağıma çarptığı anıları tetikledi. Yumrukları her zaman ağzımın içini keserdi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama alnına yayılmış siyah kelimelere bakarken durdum.

Don'un boynundaki dövmede de aynı kelime yazılıydı.

Yabancı adam yüzümü şiddetle ileri geri salladı ve korkunun ezici ağırlığı bir anda geri döndü.

Ne düşündüğümü hatırlayamıyordum. Her şey elimde değildi.

Yapmam gereken şey kaçmaktı.

"DON'U BANA TANIMLA!" diye yüzüme doğru havlayan adamın iğrenç, sıcak tükürüğü tenime sıçradı.

Tıpkı Dick gibi.

Göğsümü ezen bir kaya parçası vardı ve vücudumdaki her hücre bana bunun lanet olası bir son olduğunu haykırıyordu.

Bir adam bana zarar veriyordu.

Cevap vermenin tek bir yolu vardı.

Ağzımı açtım ve tüm gücümle herifin üzerine kan tükürdüm.

Yüzüme bir tokat attı. Ön el, arka el. Tekrarla.

Oda döndü ve göğsümdeki ağırlık durmadan genişleyerek bir dağa dönüştü.

Hayatta

kalamazdım.

Kaçmam

gerekiyordu.

Tacizcim ezik bir kaşını kaldırdı. "Peki ya Cobra adı n d a bir adam? Bana onun hakkında bildiklerini anlat. Herhangi bir şey söyle, ben de durayım."

Göğsümde bulanık bir sıcaklık yayıldı ve sırtımın alt kısmında küçük bir mutluluk patlaması oldu.

Işıltılı mücevherlerle kaplı, ağzıma yemek tıkıştırıran ve benimle tartışan muhteşem bir adamın görüntüleri zihnimden bir film gibi geçti.

Göğsümdeki sıcaklık yerini korkuya bıraktı. "COBRA'YI TANIMLA!" diye alfa havladı.

Dudaklarımdan kan damlarken, ağrıyan yüzüm bir gülümsemeye dönüştü. "Git kendini becer."

Bana sorular sorarken yumrukları şiddetle iniyordu. Beni döverken bile.

Nedenini bilmiyordum ama gülümsememi engelleyemiyordum. Ve hiçbir şey söylemedim.

Bölüm 5

SADIE

SONRASI

Hiç bir süper araba tarafından EZİLDİNİZ Mİ?

Benim vardı.

En azından öyle hissettiriyordu.

Ağır göz kapaklarım çatırdayarak açılırken ölmek üzere olan bir hayvan gibi inledim. Acı, hurda metal el bombaları gibi sinirlerimi yakarken uzuvlarım yandı.

Titreşen yeşil gölgeler benimle alay ediyordu ve kötü bir koku burnumu kaşındırıyordu.

Daha fazla hava solumaya çalışırken ağzım kurumuş kanla çatladı ama bir ciğer dolusu dumanla boğuldum.

Bulanık, tombul bir beden bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Uyan, uyan," dedi Spike fazlasıyla neşeli bir sesle.

Kürek kemiklerim dayanılmaz bir şekilde yandı ve başımı kaldırmaya çalışırken inledim.

Kanlı bir dayak, ulaşamayacağım bir rüya gibi, kırık parçalar halinde zihnimden geçti.

Hatırladığım son şey Spike'ın iğnesini boynuma sapladığı oldu.

"Uyan artık!" Spike alfa havladı.

Bir inleme korosu karşılık verdi ve başımı kaldırmak için mücadele ettim. Yerçekimi onu tekrar aşağı çekti.

Görüşüm bulanıklaştı ve yüzümden aşağı ılık bir sıvı damladı. Kesinlikle kandı.

Kafatasımın ön tarafındaki tanıdık zonklayıcı ağrı bana iki kötü siyah gözle spor yaptığımı söyledi.

Birdenbire karanlık, titrek oda sert beyaz bir ışıkla aydınlandı. Bir saniye sürdü ama sonunda etrafıma odaklanabildim.

Keşke yapmasaydım.

Midem safrayı göğsümden aşağı boşalttı. Boğulurcasına kustum ve öksürdüm.

Ayaktayken kusmak berbat bir şeydi.

Başka ne berbattı biliyor musunuz? İki alfanın kalıntıları, berbat bir bilim deneyi gibi yere saçılmıştı.

Beni histeriden uzak tutan tek şey yanımda sallanan dört tanıdık bedendi.

Adamlarım iyiydi.

Diğer iki alfa için aynı şeyi söyleyemezdim. Bizimle alay eden pislik şimdi yerde yüzlerce parçaya ayrılmıştı.

Onu tanımlayacak hiçbir şey kalmamıştı.

Sadece boş bir ip, bir kan yığınının üzerinde sallanıyordu. Şimdi o berbat kokunun ne olduğunu biliyordum.

Birden, odanın karanlığını bölen ürkütücü titrek ışığı özledim.

Her şey çok parlaktı.

"Sadie?" Ascher hareket etmeye çabalarken yüksek sesle inledi.

Bağlandığı ipten şiddetle kurtuldu.

Ben de inledim, "Şimdiki zaman."

Kollarımdaki acı çok fazlaydı ve başım karanlıkla dönüyordu.

Bayılmama otuz saniye kalmıştı.

"Herkes iyi mi?" Jax usulca sordu, yumuşak sesi benimkine benzer şekilde sert ve bozuktı.

Zayıf homurtulardan oluşan bir koro

duyuldu. Yaşıyor muydum? Evet,

yaşıyordum.

İyi miydim? Zordu. Lanet olsun. Hayır.

Tamam, insanlar kendilerini bir dağdan fırlatılmış, sonra da dağ üzerlerine devrilmiş gibi hissetmiyorlardı.

Başımı çevirdim ve Xerxes'in korkunç halini gördüm.

O kadar kanlıydı ki artık sarışın değildi. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun kızıl olduğunu düşünürdüm.

Parçalanmış yüzünü görünce irkildim.

Sonra yüzümü buruşturdum çünkü yüzümü buruşturmak yüzümün kalp atışlarımla aynı ritimde acıyla çarpmasına neden oluyordu.

İşler iyi gitmiyordu.

Xerxes'e fısıldadım, "İyi misin?"

Yemyeşil dudakları şişmiş ve çarpılmıştı; konuşmaya çalıştı ama ağzı umutsuzca aralanırken sadece sert bir hırıltı sesi çıkardı.

Nefes nefese kaldığı ve benim de yüzümü buruşturduğum uzun, garip bir andan sonra konuşmaya çalışmayı bıraktı.

Onun yerine Xerxes şişmiş mor gözleriyle bana baktı.

Yoğunluk onlardan sızıyordu ve acıdan kıvranan halimle bile beni kıvrandırıyordu.

Acı beni sayıklatıyor olmalıydı, çünkü sanki bedensel formumun içini görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Sanki ruhuma, varoluşun başka bir astral düzlemine bakıyormuş gibi beni yuttu.

Sanki ben onun kurtarıcısı ve

lanetiymişim gibi. Onun saplantısı.

Belli ki işkence beynimi uyuşturmuş ve beni tuhaf bir şekilde şair yapmıştı.

Bağlı kollarım yavaşça yuvalarından sökülürken, "Bana öyle bakmayı kes," dedim.

Eğer bir saniye içinde ipten inmezsem, olay çıkaracaktım.

"Kedicik?" Kobra odanın öbür ucundan bulanık bir fısıltıyla sordu. Dilimi ısırđım ve ağzımın içinde çığlık attım.

Ruh halim, hücrelerimi paramparça eden şiddetli acıyla eş zamanlı olarak bumerang gibi dönmeye başladı.

Bana acınası bir lakap takacak bir sonraki kişi bıçaklanıyordu.

Büyük alfa sık surat, nam-ı diğer Spike, gülümsedi ve zihinsel çöküşümü yarıda kesti. "Artık hepiniz uyandığınıza göre, size söyleyeceğim tek bir şey var..."

Dramatik bir şekilde durakladı,

Lanet tavanda ileri geri sallanırken herkes ona ters ters baktı. Daha fazla drama ihtiyacımız olmadığını ona kim söyleyecekti?

Ortam çoktan hazırđı.

Sonunda Spike ellerini çırpı. "Tebrikler! İlk kabul testini geçtiniz." Dört dişini gösterdi. "İlk testin geçme oranı yüzde 1'den azdır, bu yüzden hepiniz gurur duymalısınız."

Gülümsemesi vahşî bir ifadeye dönüşürken yerdeki kan yığınınına bakarak alay etti. "Diğer alfalar soruyu yanıtladı... ve serbest bırakıldılar. Tıpkı söz verdiğimiz gibi."

"Özgürlüğün" Spike için farklı bir anlamı olduğu açıktı.

Yine de beyinlerinin beyaz zemine *serbestçe* sıçradığını tahmin ettim.

Kıkırdadım, sonra kaşlarımı çattım çünkü bu gerçekten hiç komik değildi. Acilen bir terapist ihtiyacım vardı.

Spike'ın gülümsemesi geri döndü. "Bir sonraki kabul töreniniz için sizinle temasa geçilecek. Tebrikler, dövmenizi yaptırmak için yolun üçte birini tamamladınız."

Bekle, ne?

Spike aniden kötü görünümlü bir bıçak çıkardı ve bileğimin etrafındaki ipleri kesti.

Tabii ki, gevşek bedenimi yakalamak için zahmet etmedi. Kesinlikle yakalayabilirdi.

Olumlu bir şey: Kanın çoğu odanın uzak tarafını kaplıyordu, bu yüzden içine düşmedim.

Olumsuz: Yüzüm öne doğru, bacaklarım ve kollarım yayılmış halde sert betonun üzerine düştüm.

Kedilerin her zaman ayaklarının üzerine düşmesi gerekmiyor muydu?

Tamamen karnımın üzerine indiğimi ne kadar vurgulasam azdır.

Hayatımın hikayesinin adı *Sadie olmalıydı: Acı Çeken Kaltak*.

Varoluş acı veriyordu.

Aksini söyleyen herkes şımartılmış bir hayat yaşıyordu ve güvenilmemeliydi.

Son haysiyet kırıntım, acı beni sarsarken betonun üzerine bayılmamı engelleyen tek şeydi.

Bunun yerine, bilinmeyen bir nedenle ölümün tatlı okşayışına karşı savaşımaya devam eden kötü bir kaltak olduğum için, yerçekimiyle savaştım ve ağrıyan uzuvlarımı yerden kaldırdım.

Etkileyici bir şekilde ayağa kalktım.

Eğer yarı baygın halde kutup ayısı gibi inlemek ayakta durmak sayılıydı.

Spike Xerxes'i öldürdü ve o da yanıma koştu.

Omega sessizce bir kolunu omzuma attı ve birbirimize yaslandık.

Sadece iki yetişkin birbirini desteklemek için kullanıyor. Önemli bir şey değil.

Xerxes'in hâlâ bana baktığını fark etmemiş gibi davrandım. Garip olmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığıydı.

Xerxes'in garip enerjisi hakkında endişelenmek yerine diğer adamlara odaklandım.

Kobra zayıf bir şekilde yere yığıldı.

Sonunda Jax serbest bırakıldı ve iri adam zarif bir şekilde ayağa kalktı. Yara bere içindeydi ama geri kalanımıza kıyasla en iyi durumda görünüyordu.

Koyu mor çürükler soluk teninin her santimini kaplamıştı. Hepimiz ayağa kalkmasını bekledik ama o sadece inledi ve kıpırdamadan yere uzandı.

Onun bu korkunç hali karşısında yüzümü buruşturdum.

İçimden bir ses prens olduğu için ona daha sert davrandıklarını söylüyordu.

Kazanacak ve dolayısıyla kanıtlayacak daha çok şeyi vardı.

Ayrıca, aramızdan biri daha ağır ebeveyn sorunları grubuna katılıyor gibi görünüyordu. Aran'la bir sonraki terapi seansımızı ayarladığımızda ona haber verecektim.

Güneş tanrısı buna ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Jax eğildi ve esmer eliyle Cobra'nın morarmış alnını usulca okşadı. Sonra Cobra'yı nazikçe kaldırdı ve sanki kaslarla kaplı 1.75 boyunda bir adamı tutmuyormuş gibi göğsüne yasladı.

Jax'e bakarken nefesim kesildi.

Uzun örgüleri zincirlerle hafifçe çınılıyor, küpeleri, hızması ve delici gri gözleri parlıyordu.

İşkence gördükten sonra Cobra'yı sakince taşıdı.

Vücudumdaki acı çeken her hücre rahatlayarak ağlarken, Jax'in duruşuna hayret ettim.

O bir insandan daha fazlasıydı. Bir tanrıydı.

Sonunda Ascher serbest bırakıldı ve boynuzları kana bulanmış, kehribar rengi gözleri şişmiş bir halde dövmeli ayaklarına doğru tökezledi.

O an muazzamdı çünkü başarmıştık. Hepimiz hâlâ hayattaydık.

Kan öksürdüm ve boğazımı temizledim. "Artık gidebilir miyiz?" Spike başıyla onayladı ve kapıya doğru işaret etti. "Bir araba sizi Xerxes'in yeri."

Kalacağımız yerin orası olduğunu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Topallayarak yanından geçerken, elimde olmadan omzumun üzerinden endişeyle kontrol ettim.

Küçük ip işkencesi seansımızdan sonra, gitmekte özgür olmamız doğru gelmedi.

Silahla tehdit edilmek ya da zehirli yılanlarla dolu bir çukura atılmak, öylece çekip gitmekten daha uygun bir sonraki adım gibi görünüyordu.

Her neyse, tartışmadım.

Jax Cobra'yı sessizce taşıdı ve Ascher destek için bir kolunu Jax'in pazusuna yasladı. Ben Ascher'ın kolunu tuttum ve Xerxes de bana sarıldı.

Birlikte topallayarak kapıdan çıktık.

Odada kimse yoktu ve girdiğimiz uzun koridorda ayaklarımızı sürüyerek ilerledik.

Cehennem, sadakatsizlerin kemikleriyle döşenmiştir, duvardaki sözcüklerin yanından geçerken yeni bir anlam kazandı.

Cehennem terimini daha önce duymuştum ama ne anlama geldiğini hiç merak etmemiştim. Şimdi bunun iyi bir şey olmadığı önsezisiyle derim yuvarlanıyordu.

Eğer bir yer olsaydı, orada olmak istemezdim.

Bu kez, nihayet o korkunç binadan kurtulduğumuzda, buz gibi rüzgâr ve yağmur bizi karşıladı. Damlacıklar ağrıyan bedenimi serin bir rahatlamayla öptü.

Hâlâ geceydi.

Terk edilmiş ara sokakta topallayarak ilerledik.

Kimse konuşmuyordu ama bir birliğin tek amacı doğrultusunda hareket ediyorduk. Aynı fikirdeydik.

Rüzgâr şiddetle esiyordu ve Xerxes ayakta durmaya çabalarken eli acı içinde omzuma yapıştı. Bizi dik tutmak için Ascher'ın kolunu sıktım ve o da Jax'e yaslandı.

Baş Jax'in kolunun üzerinde baş aşağı sallanırken Cobra'nın gözleri fıldır fıldır açıldı ama kıpırdamadı.

Biz ilerlerken Jax bacaklarını gerdi, hepimizi dik tutan tek şey onun gücüydü.

Yağmur kanımızı yıkadıkça ayaklarımızın altındaki su birikintileri kırmızıya döndü.

Daha önce yüzlerce şekil değiştiren şehrin işlek caddelerinde koşuşturuyordu. Şimdi ise neredeyse tamamen boştu. Ürkütücü bir şekilde. Birkaç erkek ve kadın

fark edilmemek için başlarını eğerek yağmurun altında koşuşturdular.

Yüksek binalar neon ışıklarıyla parlıyor ve karanlık, yağmurlu gölgeleri aydınlatıyordu.

Kasvet dünyayı kapladı. İliklerime kadar işleyen bir melankoli bedenimi istila etti.

Floresan şehrin içinde topallayarak ilerlerken öfkeden başka bir şey hissetmek mümkün değildi.

O kadar büyük ve ezici ki, bizi tamamen tüketti.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Söylememize gerek yoktu.

Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik.

Köşeyi döndük ve az önceki beta sürücümüz parlak zümrüt rengi bir süper arabaya yaslanmıştı.

Titreyen tutuşlarla topallayarak ilerlemeye devam ettik. Çok uzun zaman sonra, süslü deri iç mekanda bir yığın uzuv halinde yere yığıldık.

Nasıl olduysa hepimiz arabanın aynı sırasına oturduk.

Jax kısmen koltuğa uzanmış, Cobra da ona yaslanmıştı. Ascher, Cobra'nın üzerine örtülmüştü. Xerxes onların ayaklarının dibinde yerde yatıyordu ve ben de onun vücudunun üzerine yayılmışım.

Yaşadıklarımızın gerçekliği etrafımızda ağır bir şekilde asılı duruyordu. Çürükler ve yorgunluk ortaktı.

Acı da öyleydi.

Sonunda, motorun yumuşak uğultusu ve Xerxes'in beni yanağımdan usulca öpmesi arasında uykuya daldım.

Bölüm 6

JAX

BUI LİDERLİK İÇİN LT

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

Yıkım içimde titreşti. Yüz yirmi yıldır ilk kez nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Kobra, Sadie, Xerxes ve Ascher yanımda inerken tavandan sarktım. Herkes berbat görünüyordu.

Çaresiz bir adam gibi Sadie'nin ve Cobra'nın hırpalanmış bedenlerine bir ileri bir geri baktım.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanarken, boğazım kabaran ama serbest bırakılmayan çığlıklarla cızırdıyordu.

Vücudumdaki her kas gerginlik ve acıyla tıngırdıyordu. Yüz yıldan fazla bir süredir yaşamadığım, zihnimi eriten bir tür acı.

Acının kalıntıları beni geçmişe, Sadie'nin yaşında olduğum ve fiziksel acıya alışık olmadığım zamanlara sürükledi. Gerçek, kemiklerimi sıızlatan acıyı en son ne zaman tattığımı hatırladım.

Oligarşi bana veba taşıyan devasa bir geyiği avlamam için para verdiğinde.

Ben yeni bir alfydım ve bu kimsenin istemediği bir işti.

Dağların ve uçsuz bucaksız ormanların üzerinde, musallat olmuş canavarı takip ettim.

İlk başta bir ayı olarak avlandım. Ancak değişen formum daha fazla besin gerektiriyordu ve avlanmaya başladıktan birkaç hafta sonra yiyeceğim hızla tükendi.

Kaybedecek zamanım yoktu, bu yüzden geri kaydım ve avımı iki ayak üzerinde takip ettim.

Kışın ölü zamanıydı, bu da kızıl güneşin ufuktan yükselme zahmetine girmedeği anlamına geliyordu.

Önce kar, sulu kara dönüştü ve yüzümde buzdan bir maske gibi dondu.

Sonra dolu yağdı.

Gökyüzünden devasa buz topları yağdı. Gürültülü çatırtılarla ağaçlara çarptılar. Etrafımda buz patladı.

Sonra kar fırtınası vurdu.

Sonunda geyiği bulduğumda, kemiklerime kadar donmuştum ve iki hafta boyunca aralıksız aç kalmıştım.

Acı dolu bir bulanıklık içinde, çıplak ellerimle boynunu kırdım. Üstüm başım kan içinde, saç örgülerimin her birinden buz sarkıtları damlarken arkamı dönüp geri yürüdüm.

İki hafta daha medeniyete ulaşamadım. Yiyecek olmadan bir aydan fazla.

Yolculuğumdan önce, aptalca bir şekilde, yeterince acıkırsam, beslenene kadar yiyecek avlayacağımı düşünmüştüm.

Ancak kışın ortasında, kış uykusuna yatmayan birkaç hayvan, bir avcıdan kaçabilecek kadar kurnaz olanlardır.

O ay önemli bir ders aldım.

Yiyecek yokken ve vücudunuzdaki her hücre beslenmek için çılgın atarken, zaten sorunu çözemeyecek kadar güçsüzdünüz.

Dolu ve karla karışık yağmur altında kilometrelerce yürüdükten sonra içimde bir şeyler değişti. Vücudum o kadar uzun saatler boyunca açlıktan yandı ki, bir parçam bu acıyı tanımayı bıraktı.

Göğüs derinliğindeki karda ileriye doğru attığım her adım, temel dürtülerime teslim olmaktan bir adım uzaktaydı.

Soğukta kıvrılıp uyuma dürtüsü. Deli gibi ağaç kabuğu kemirme dürtüsü.

O avdan beri fiziksel acı beni aynı şekilde etkilemiyordu. O ormanda kendimden bir parça bırakmıştım.

Hastalıklı bir geyik cinayetinde.

Avdan dönen adam, eşi benzeri olmayan bir acı derinliği yaşamıştı.

Ya soğuk sizi kırdı ya da sizi buzdan daha keskin ve doludan daha sert bir şeye dönüştürdü.

Neredeyse acının ne kadar kötü olabileceğini unutmuştum. Neredeyse.

Şimdi, yanımda Kobra ve Sadie fena halde dövülmüş halde tavandan bir iple sarkarken, hatırladım.

Bir kez daha, ıssız ormanda yürüyüş yapan, ağaçlar canavarlar gibi ulurken hayatta kalmak için savaşılan genç adamdım.

Öfkeyle titriyordum.

Kendim için değil.

Onlar için. Önemseydiğim alfalar.

Bunun da ötesinde, Xerxes acınası bir görüntü çiziyordu ve alfa içgüdülerim omega'yı korumam için bana bağıırıyordu.

Bir omega'yı kanlı görmek yanııştı. Doğal değildi.

Ascher için göğsüm bile acıdı. Dövmeleri kan ve çürükler arasında ayırt edilemiyordu ve her iki gözü de şişmişti.

Birdenbire Sadie, ona zarar vermeye cüret eden herif tarafından yere serildi. Bir çatırtıyla yere düştü, bacakları ve kolları yayıldı.

Manyak gibi kükrememek için vücudumda kalan tüm gücü harcadım. Kalkmasına yardım etme isteğiyle titredim.

Küçük alfa zayıf bir nefesle yana yuvarlandı ve kan öksürdü. Ama ağlamadı ve yıkılmadı. Bacaklarının üzerinde tökezledi.

Yüzünü tam olarak görebilmem için döndüğünde, hırıltılı bir şekilde havayı içime çektim.

Göğsüm guruldadı.

Sadie'nin altın rengi teni yama yama morluklarla kaplıydı ama en kötüsü yüzüydü.

İki iri siyah göz, narin kemik yapısına rağmen karanlık ve korkunçtu. Ascher'ı yansıtıyordu.

Şiddetle titreyen küçük alfa, hırıltılı bir şekilde nefes alırken ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Beyaz saçları, kanla kaplı hırıltılı bir karmaşa halinde yüzüne dökölüyordu.

Bu bana, çıplak ellerimle parçaladığım geyiğin karın üzerine sıçrayan bağırsaklarını hatırlattı.

Liderler bana hastalığın alfaları etkilemediğini söylemişti ama bundan asla emin olamazdınız. O zamanlar bir parçam hastalığın geçeceğini ummuştı.

Olmamıştı.

Şimdi hala bileklerimi bağlayan kelepçeleri işe yaramaz bir şekilde çekiştiriyordum.

Spike'a acele etmesi için bağırmama ramak kalmıştı ki Xerxes tökezleyerek küçük alfayı desteklemeye yardım etti.

Çok daha iri olan omega ona yaslandığında kükremem boğazımda düğümlendi. Hırpalanmış olsalar bile, ikisi de daha yumuşak, daha güzel bir şekilde çarpıcıydı.

Onlarda hassas bir şeyler vardı.

Cobra, Ascher ve ben işkence için yaratılmıştık, savaşın, acının ve ıstırapın vahşetine dayanmak için yaratılmıştık.

Değildiler.

Yine de buradaydılar, aramızda yok edildiler.

Düşük bir hırıltıyı yuttum ve kendime görünüşün aldatıcı olabileceğini hatırlattım. İçgüdüsel olarak, küçük alfayı sarmak ve omega'ya güvende kalması için bağırarak istedim.

Bilinçli olarak onların yetkinliğini kabul etsem de, bilinçaltım onları korumam için bana bağırıyordu.

Bu bir işkenceydi.

Sadie'ye manyak gibi hırlamamı engelleyen tek şey Jinx oldu.

En küçük kız kardeşim her zaman tuhaftı ve dışarıdan bakıldığında karıncayı bile incitemeyecek narin bir kimsesiz gibi görünüyordu. Korunmaya ihtiyacı olan masum küçük bir kız.

Ağzımdan kan damlayarak tavana asılı dururken bile göğsümü titreten hafif kıkırdamayı engelleyemedim.

Küçük bir kızın birkaç güzel sözle yetişkin askerleri ağlattığını görmüştüm.

Okulda Jinx'i en yüksek sınıflara çıkarmışlardı çünkü altı yaşındayken bile zekâsına akıl sır erdirilemiyordu.

Aynı zamanda sınıfın kabadayısıydı.

Jala ve Jess'ten Jinx'in kendisinden büyük sınıf arkadaşlarını nasıl ağlattığına dair ayrıntılı mektuplar almıştım.

Tabii ki, bunun komik olduğunu düşündüler.

Tüm bunlardan çıkarılacak ders: Görünüşün hiçbir anlamı yoktu.

Sadie ve Xerxes birbirlerine tutunurken kafamda bu mantrayı tekrarladım.

Omega, küçük alfaya öyle bir yoğunlukla baktı ki, ona benim kızım olduğu için hırlamak istedim. Onun değil. Ona mümkün olan her şekilde sahip çık ki kime ait olduğunu bilsin.

Siktir et, Cobra böyle davranırdı.

Hayır, daha iyi olmalıydım.

Hepimiz saatlerce işkence görmüştük. İki ölü alfa yüzlerce küçük parça halinde yere saçılmıştı.

Eğer beşimiz de bu yeni diyarda hayatta kalacaksak, benim bir lider olmam gerekiyordu.

Spike bir gümbürtüyle Cobra'yı yere serdi ve solgun bedeni beton zemine yığıldı.

Odaklanmamaya çalıştığım adama bakarken kalbim onunla birlikte çarptı.

Biz bir ortaktık.

Ona her zaman yanında olacağımı söylemiştim ve bunda ciddi dim.

Bir kez daha acımasızca acı çekiyordu ve ben bunu durduramıyordum.

Kobra'nın hareket etmesini, ayağa kalkmasını ve bana o kendine özgü ukala alayını göstermesini istedim.

Yere yığılmış ve kıpırdamadan duruyordu.

Sadie ve Xerxes birbirlerini ayakta tutmak için mücadele ederken zahmetli bir şekilde sallandılar.

Sırada Ascher vardı ve dövme li parmakları stresten titriyordu.

Her iki gözünden de kan damlıyordu ve sert elmacık kemiklerinin üzerinde gözyaşı gibi iz bırakıyordu.

Bu onu yumuşak göstermiyordu.

Ascher'ın ifadesi granit gibi sertti. Dalga geçilecek bir adam değildi ve küçük bir parçam onun varlığı için minnettardı.

Kobra ve Sadie düşüncelerimi saplantılı bir şekilde tüketiyordu. Xerxes'in omega statüsü içgüdülerimi alt üst etti.

Ama Ascher sadece başka bir alfabeydi, bir askerdi.

Yanımda durup onları korumama yardım edebilecek biri.

Güneş tanrısına dua eden hasta bir adam gibi Xerxes'e tutunan Sadie'ye baktı.

Ascher'ın ona olan takıntısı, kendini kontrol altında tuttuğu ve sadakatini kanıtladığı sürece kabul edilebilirdi.

Eğer Sadie'yi ya da Cobra'yı bir daha tehlikeye atarsa, onu ellerimle öldürürüm.

Başka bir şansı yoktu.

Sonunda Spike beni zincirlerimden kurtardı.

Ayaklarımın üzerine düştüm ve yaralarımı zar zor gözden geçirdim. Ağrılarımı çoktan listelemiş ve onları göz ardı etmiştim.

Ağır kaslarım uzun süre tavanda asılı kaldıktan sonra düzgün bir şekilde uzayıp kasılmakta zorlandı. Aşağı eğilip Cobra'nın bedenini yerden kaldırabilmem için bir an kendimi merkezlemem gerekti.

Onu göğsüme yasladım.

Derisine gömülü göz alıcı elmaslar ve kristaller her zamanki parlaklığına sahip değildi.

Yılanları bile acı çekiyordu.

Artık Cobra'nın bir canavar formu olmadığını biliyordum - o bir canavardı - yıllar boyunca kafamı karıştıran pek çok şey anlam kazanmıştı.

Şekil değiştiren diyarında, fae canavarlarıyla savaştıktan sonra, her zaman onun yoğunluğunu becermek zorunda kalmıştım.

Saldırganlığını dizginlemek ve sakinleşmek için her zaman mücadele etmişti.

Muhteşem yüzünü duvara yapıştırıp düğümlemiş sikimi kışına sokana kadar savaşma dürtüsü onu terk etmedi. Onu döllerimle doldurana kadar gözleri normale dönmedi.

Ancak o zaman gölgeler solgun teninde kıvrınmayı bırakacaktı.

Savaşın sıcaklığında kendini tamamen kaybetti ve medeni gibi davranmayı bıraktı.

Şimdi Kobra'nın boynu ön kolumun üzerinde gevşekçe sallanıyordu, muhteşem yüzü acıyla buruşmuştu.

Diğerlerimizin aksine, Cobra'nın bedeni sadece korkunç çürüklerle kaplı değildi. Yüzlerce küçük kesikle de kaplıydı.

Birisi mücevherlerini derisinden kesip çıkarmaya çalışmış ve başaramamıştı. İçgüdülerim bunun Cobra'nın babasının işi olduğunu söylüyordu.

Eğer Mafya'nın prensi, şehrin prensi olacaksa, kendini kanıtlamak zorunda k a l a c a k t ı .

Bu korkunç gerçek karşısında ürperdim.

Don, oğlunun daha karanlık, daha cilalı bir versiyonuydu; Kobra'nın zar zor kontrol edilen bir saldırganlık ve ateş olduğu yerde, Don bir bıçaktı.

"Gidebilirsin," dedi Spike neşeyle ve ben onu zar zor duydum, kollarımda gevşek bir şekilde asılı duran istismara uğramış adam için çok endişeliydim.

Göğsümde alçak bir gümbürtü koptu.

İçime çektiğim şiddet, bağırıp çağırmama ve deli gibi odadan d ı ş a r ı fırlamama neden oldu.

Cobra ve Sadie'ye böyle zarar vermeye nasıl *cüret* ederler? Onun yerine yavaşça yürüdüm.

Ascher'ın dövmeli parmakları destek için koluma sarıldı ve ikimiz de ne kadar kötü titrediğini fark etmemiş gibi davrandık.

Xerxes onu diğer tarafında dik tutarken Sadie Ascher'ın koluna yapıştı.

Kobra'yı dikkatlice göğsüme yasladım ve diğerine destek verirken onu itmemeye çalıştım.

Sonunda yağmurlu gecede dışarı çıktığımızda, Cobra'nın uzun siyah kirpikleri kırpışarak açıldı.

Neon ışıkları soluk teninden yansiyordu.

Yağmur, çarpıcı yüzündeki açık kesiklerdeki kanı temizlerken, delici zümrüt gözler bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı günahkâr dudakları.

Yanıt olarak göğsümden bir alfa mırıltısı yükseldi.

Kobra usulca kıkırdadı. Sonra piç kurusu, sanki yetişkin bir 1.85'lik savaşı değilmiş gibi başını pazuma yasladı.

Kalbim göğsümde daha sert atıyordu.

Onun bu yönünü seviyordum. Temel dürtüleri tarafından yönetilen ve kimsenin anlamadığı bir etik kuralına göre yaşayan Cobra, canlandırıcı bir şekilde farklıydı.

Güçlü gibi davranmasına gerek yoktu; sadece öyleydi. Olmadığı biri gibi davranmayan bir adamda sarhoş edici bir şey vardı.

Cobra kollarımda tamamen rahatlamıştı, en savunmasız olduğu anda onunla ilgilenmem için bana güveniyordu.

Başka bir zaman olsa, göğsümde titreyen sese hayret ederdim. Herkes alfaların sadece omegalar için mırıldandığını bilirdi. Diğer alfalar için değil.

Çok yorgundum ve Cobra için endişelendiğimden umursamıyordum.

Uzun isli kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine nazıkçe yaslandı ve memnuniyetle gülümsedi.

Destek için bana yapışan iki alfa ve omega, göğsüm mırıldanmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

Birlikte yavaşça caddeden aşağı indik.

Onlara zarar vermeye çalışan herkes bana bulaşmış demektir ve koruması gereken insanları olan asırlık bir alfa ayısına karşı gelmek istemezsiniz.

Diyarı yerle bir ederdim.

Bölüm 7

Xerxes

SONBAHARI NG SİZİN İÇİN

Spor arabanın sıkışık zemininde, Sadie'nin üzerime yayılmasıyla birlikte huşu içinde uzandım.

Göğsünden hafif bir horlama ile alçak bir hırıltı arası yumuşak bir uğultu geçti.

Alfa-purring yapıyordu.

Arabaya çöktüğümüz anda gözlerini kapattı ve uyudu.

Şimdi kalbim göğsümde çarparken, kollarımı onun narin sırtında sıkıca kavradım. Yüzüm seğirdi ve gülümsemek mi yoksa bıçaklarımı çekip hırlamak mı istediğimi bilemedim.

Çünkü Sadie'nin göğsüme yaslanıp usulca mırıldanmasına her baktığımda birini öldürmek istiyordum.

Narin altın rengi teni iğrenç siyah, mavi ve yeşil çürüklerle benek benekti. Muhteşem kırmızı gözlerinin her ikisi de şişmiş ve kapanmıştı.

Yağmurda yıkanmamış kurumuş kan hâlâ yüzünün ve boynunun kenarlarından aşağıya akıyordu.

Islak saçlarını usulca okşadım ve dudaklarımı, vücudunda açıkça kanamayan tek yer olan alnına bastırdım.

Göğsüm acıyla sıkışıyor ve birine bağırmak istiyordum.

Spike bana iğneyi batırdıktan sonra neler olduğunu hatırlamıyordum. Her şey korku ve acıdan oluşan bir bulanıklıktı.

Ama sonrasında olanları unutamadım.

Kendime geldiğimde gördüğüm ilk şey Sadie'nin dövülmüş bedeninin yanımdaki ipti sallandığı oldu.

Hiç böyle bir yıkım hissetmemiştim.

Ancak Sadie beklediğim gibi ağlamıyor ya da çıldırmıyordu. Hayır, küçük alfa bana cesaret verici bir şekilde gülümsemiş ve iyi olup *olmadığımı* sormuştu.

Sanki ikimiz de işkence görmemişiz gibi.

Sanki onun neredeyse üç katı büyüklüğünde ve kaslarla kaplı değilmişim gibi. Sanki daha yaşlı ve tecrübeli değilmişim gibi.

Sadie bana endişeyle bakarken, omega içgüdülerim göğsümde erimişti.

Hayatımda ilk defa bir alfa tarafından bakılmanın ne demek olduğunu anlamıştım.

Omegaların neden bir alfanın ilgisine yaltaklandığını anladım.

Sadie'nin bana tüm dünyasıymışım gibi endişeyle bakacağı anlamına gelse bile gitmeyeceğim yer, yapmayacağım şey yoktu.

Onun önceliği.

O lanet olası bana sorduğu anı düşünmeden *edemiyordum*.

iyiydi. Benim için kendi ihtiyaçlarından daha fazla endişeleniyordu.

Her şey vardı.

Ayrıca beni çok kızdırdı.

Elbette, o anda omega içgüdülerim harekete geçerken kalbim göğsümde erimişti. Bir parçam yuvama sokulmak ve beni içine almasına izin vermek istedi. Bana bakmasına izin vermek.

Ama yine de lanet olası bir savaşıyordum.

Daha büyük bir parçam ise kendini tehlikeye attığı için ona bağırarak istiyordu.

Biyolojinin canı cehenneme. O küçük, zayıf olandı ve ben ona bakacaktım.

Benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı vardı. Bu da benim daha iyisini yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Onun yanında olmalıydım.

Onu korumam gerekiyordu.

Sadie bir alfa olabilirdi ama yetki bendeydi.

Eğer bir alfa gibi hırlayabilseydim, onun istismar edilmiş halini düşündükçe göğsümden bir kükreme kopacağından hiç şüphem yoktu.

Kollarım sırtında sıkılaştı ve memnuniyetle mırıldandı. Sadie zaten çok şey atlatmıştı.

Göğsünü ve sırtını kaplayan korkunç yara izlerini asla unutamazdım. Bir büyü onları gizleyebilirdi ama bu geçmişini silemezdi. Dudaklarından dökülen her günahkâr törpüyle belirginleşen geçmiş.

Çocukken o kadar kötü dövülmüştü ki ses telleri parçalanmıştı. Yine de fiziksel olarak işkence gördükten sonra, güneş tanrısı ne kadar uzun olduğunu biliyordu,

benim için endişelenirdi.

O anda kalbimin ne kadar kırıldığını kelimelere dökemedim bile.

Endişe dolu sözler dudaklarından döküldüğünde, içimde bir şeyler değişti.

Bastırılmış omega içgüdülerimden daha fazlasıydı. Biyolojinin ötesine geçti.

İlk defa Cobra'nın nereden geldiğini tamamen anladım.

O benimdi.

Bu kadar basitti.

Yanağımı alnına yasladım ve tatlı kızılılık kokusunu içime çektim. Bunca acı ve kötü muameleden sonra nasıl oluyordu da hâlâ gün ışığı gibi kokuyordu?

Karnıma kramp girdi.

Sadie kısa hayatında o kadar çok acı çekmişti ki, artık bu acılar onu etkilemiyordu bile. Olması gerektiği gibi etkilemiyordu.

Onu yumuşak bir battaniyeye sarmak ve yuvama sokmak istedim.

Nerede olduğumuzu düşündüğümde içim başka bir nedenle kasıldı. Lanet canavar alemine geri döndük.

Görüşüm bulanıklaştı, kesik kesik nefesler aldım. Onu çok sıkı sıkıttım için Sadie mırıldandı.

Aşırı bir çabayla donmuş kaslarımı açtım.

Sorun şuydu ki, ben tatlı bir omega, mükemmel bir küçük damızlık, bir alfanın agresif eğilimlerini yatıştırarak kadar sakin değildim.

Zar zor kontrol edilen bir şiddet yumağıydım. Ve şimdi *onlarla* aynı diyara geri dönmüştüm. Kara Kurtlar, beni neredeyse yok edecek olan alfalar.

Şehrin ışıltılı sokaklarında canavarların kol gezdiği hafızamdan silinmemişti. Karanlık, yağmurlu köşelerde daha da karanlık ruhlara sahip adamlar saklanıyordu.

Bir kez daha ben de onların arasındaydım.

Elimi usulca Sadie'nin alnında gezdirdim ve evimde güvende olacağına dair kendime güvence verdim.

Evimin hepimize yetecek kadar büyük olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Alışkanlıktan dolayı bir daire olduğunu söylemişim. Yıllarca zenginliği küçümsedim.

Böylece insanlar bana farklı davranmayacaktı.

Beta bir anne ve hayatta olmayan ama yine de toplumun seçkin bir üyesi olan bir babayla büyümüştüm. Ailemin eski ABO parası vardı.

Babamın bir omega olduğunu öğrendiğimde, servetimiz daha da anlamlı hale gelmişti.

Omegalar, Serpentine City'de nadir bulunan mücevherlerdi, onlara kur yapan alfalar tarafından hediyeler ve parayla cömertçe karşılanırlardı. Statü sembolleri.

Bu süreci hiç tecrübe etmedim.

Zenginlik ve prestij beni bütün gün kılıçlarımla antrenman yapmaktan alıkoyan bir pranga olmuştu.

Ama hayatımda ilk kez ailemin varlıklı olmasından memnundum çünkü Sadie'ye bakabiliyor ve hepimize kalacak bir yer sağlayabiliyordum. Bu bana bir rol verdi.

Kafamın arkasındaki küçük ses bana kendimi bile güvende tutamadığımı hatırlattı.

Karanlık düşünceleri bir kenara ittim. Önceliğim Sadie'ydi.

Diğer alfalar iyi adamlardı -tanıştığım ve nefret etmediğim tek alfabaydı ama onlara karşı hissettiğim şey arkadaşlıktı.

Kollarımda mırıldanan küçük, dövülmüş kadın için hissettiklerim ruhumu tüketiyordu.

Erkeklerin yanında savaşırdım ama onun için kendi bıçaklarımla kendimi deşerdim. Sadece kendimi ona kanıtlamam gerekiyordu.

Sadie'nin diğer alfaları sevdiği gerçeği olmasaydı, muhtemelen şu anda onu onlardan kaçırıyor olurdum.

Derin bir nefes aldım ve kendime birlikte daha güvende olduğumuzu hatırlattım. Duygularım tavan yapmış olabilirdi ama aptal değildim.

Sadie'yi koruyan üç alfa tek başıma yapabileceğimden çok daha fazlasıydı. Onunla ilgilenen ne kadar çok insan olursa, güvende kalma şansı da o kadar yüksek olurdu.

Önemli olan tek şey buydu.

Ayrıca kız kardeşi yüzünden onu alamazdım. Sadece bir aptal Lucinda'nın Sadie'nin tüm dünyası olduğunu göremezdi.

Yeniden bir araya geldiklerinden beri ona bakmayı ya da dokunmayı bırakmamıştı.

Bu beni korkutmuştu çünkü Sadie'nin mutluluğunun kız kardeşinin güvende olduğunu söylemesine bağlı olduğunu hemen anlamıştım. Kız kardeşi, Sadie kadar küçüktü ama gözlerinde şiddet yoktu.

Lucinda ablasının daha yumuşak bir versiyonuydu, bu da onun daha savunmasız olduğu ve dolayısıyla daha fazla korunmaya ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu.

Midem endişeyle kıvrılırken derin bir nefes aldım.

Jax, Cobra ve Ascher'ın kestane, don ve çam kokuları Sadie'nin tatlı kızılılık kokusunu dengeleyen odunsu bir miskti.

Yalnız değildim; diğer adamlar kızları korumaya yardım edeceklerdi.

"Kızlar" çoğul çünkü Sadie de Jax'in kız kardeşlerinin yaptığı her şeye gülümsüyor ve gülüyordu, sanki onların yanında olmak bile onu mutlu ediyordu.

Jinx'i düşününce ağzımın kenarları gülümsemeye başladı. Kesin olan bir şey vardı: O küçük kız harika bir asker olacaktı.

Yetkinlik ve liderlik adeta ondan yayılıyordu.

Buna karşılık Jess, parlak yeşil dalgalı saçlarıyla adeta enerji saçıyor ve başını belaya sokacak bir yaramazlık yapıyordu. Ve Jala da belayı çağrıştıran bir şekilde tatlıydı.

Tüm kızların Lucinda'nın etrafında sanki onlardan biriymiş gibi toplanmış olması da öyle.

Her biri Sadie'min değer verdiği dört genç kız ve içlerinden sadece biri, Jinx, kendini koruyacak kadar soğuktu.

Herhangi bir eğitimli asker, onları canavar diyarında güvende tutmanın lojistik bir kabus olacağını görecektir.

Tüm hayatım boyunca yalnız bir askerdim.

Şehrin kenarındaki kutsal göl benim bir omega olduğumu ortaya çıkarmadan önce bile içime kapanıktım.

Ailemin fahiş serveti sayesinde insanların niyetlerine güvenmemeyi çabuk öğrenmiştim. Bunun yerine, tüm zamanımı spor salonunda antrenman yaparak ve bıçaklarımla oynayarak geçirdim. Orası benim mutlu olduğum yeri.

İnsanlar beni hep hayal kırıklığına uğrattı.

İlk olarak annemden öğrendiğim acı bir ders. Babamın ölümünden sonra dağılmış ve sonunda yok olup gitmişti. Görünüşe göre, ben onun için yeterli değilmişim.

Yerde kıpırdandım ve Ascher'ın bana baktığını fark ettim.

Yüzündeki açık yaralardan kan damlarken omuzlarını geriye atmış oturuyordu. Dövmeleri, boynuzları ve odunsu alfa kokusuyla, omega içgüdülerimin onun varlığında "tehlike" diye bağırması gerekirdi.

Ama nedense içgüdülerim ona güveniyordu.

Duruşu her zaman sertti, yüzü gergindi, sanki yaptığı her hareketi sürekli tartıyormuş gibiydi. Sürekli tehdit arıyordu.

Anlayabiliyorum.

Ascher özünde bir askerdi. Savaşta günlük hayattan daha rahat olan bir adam. Sadece elinde bir silah tuttuğunda ve tamamlaması gereken bir görevi olduğunda tamamen rahatlardı.

Ascher usulca sordu, "O iyi mi?"

Kollarımı Sadie'nin sırtına doladım ve yumuşak mırıltısı içimi ısıtırken onun uyuyan halini kendime doğru çektim.

Ascher'ın dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı ve gözleri canlı alevlerle parladı.

Retorik bir soruydu.

İkimiz de biz onun yanında işe yaramaz bir şekilde asılı dururken onun işkence gördüğünü biliyorduk.

İçimi çektim. "Onun kendini tehlikeye atmasını izleyerek nasıl hayatta kaldın?"

Ascher çenesini sıktı. "Yapmadım amına koyayım."

Cobra, Jax'e yaslanmıştı ve zümrüt gözlerini kırıştıtararak açtı. "Kedicik tam bir savaşçı." Jax'e sokulurken muhteşem yüzünde kendinden memnun bir sırıtma belirdi.

Ona kızmak istedim çünkü kızımın yaralanmasına o sebep olmuştu. Aralarındaki dinamiği anlamamış olsaydım, kızardım.

Kobra'nın ona takıntılı olduğunu herkes görebilirdi.

Kızın onu dinlememesi onu mahvediyordu, ama kızın ruhu ona aşık olmasının nedenlerinden biriydi.

Karşı karşıya geldiklerinde ikisi arasında şimşeklerin çıktığını hissedebiliyordunuz. Aralarındaki çekim çok şiddetliydi.

Jax alçak bir hırıltıyla, "Onun bir daha böyle incinmesine izin veremeyiz," dedi. Derin yankılanan sesi havayı titretti ve şoför endişeyle arkasına baktı.

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık.

Sadie söz konusu olduğunda, aynı fikirdeydik.

Jax derin bir nefes aldı ve tıpkı benim Sadie'yi sıktığım gibi Cobra'yı kendine doğru çekti.

Bir aptal bile Sadie Cobra'nın lanetiyse, Jax'in de onun tesellisi olduğunu anlayabilirdi.

Kobra insandan çok canavardı ve Jax de canavardan çok insandı.

Jax ile ilgili her şey sakın güç diye bağıırıyordu.

Temel dürtüleri üzerinde tam bir kontrole sahip olacak kadar yaşlı ve bu sakinliğı kullanacak kadar sabırlıydı. Kedi ve kurt şekil değıştirenlerle karşılaştırıldığında, ayılar nadirdi ve genellikle kendi içlerine kapanıktılar.

Jax'in sakın mizacına saygı duyuyordum çünkü tecrübelerime göre en güçlü alfalar en yozlaşmış olanlardı.

Ama Jax gücünü başkalarından üstün tutmazdı.

Kobra'nın ahlaki pusulasıydı, herkesin baktığı doğal bir liderdi. İçgüdüsel olarak destek için ona yaslanır ve körü körüne onun liderliğini takip ederdim.

Şimdiye kadar, sorumlu olan hep bendim. Fae kraliçesinin ordusundaki askerleri ben eğittim ve görevler sırasında lider bendim.

Ama Jax, Sadie'den bile önce kabul edilmek için öne çıktığında, hiç sorgulamadan onu takip etmişim. Biz bir gruptuk ve o bizim için en iyisinin ne olduğunu biliyordu. Hepimiz bunu iliklerimizde hissediyorduk.

"Geldik," dedi şoför.

Endişe ağır bir battaniye gibi üzerime çökerken sertçe nefes aldım. Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez evimdeydim.

Bölüm 8

SADIE

MANSI ONS

"HAYIR, ekmeğimin üzerinde tereyağı olmasını istiyorum," diye homurdandım, bana tereyağı vermeyi reddeden sunucuya. Ne zaman elimi uzatsam, garson elini geri çekiyordu.

Çıldırııcıydı ve kanımı ona bulaştırmama bir saniye kalmıştı. Bir kadının tereyağını almadın.

Nasırlı bir el omzumu hafifçe itti ve ballı bir İngiliz aksanı fısıldadı, "Sadie, uyan."

Yemek büfesi ortadan kayboldu ve başım acıyla zonklamaya başladı.

"Ah," diye inledim gözlerimi ovuşturmaya çalışırken ve acıdan sızlıyorlardı.

Kabuk bağlamış, şişmiş göz kapaklarını kırıştıırarak açtığımda ilk gördüğüm şey, yüzümden birkaç santim ötede duran çarpıcı mor gözler oldu.

"İyi misin?" Xerxes yumuşak bir sesle, sıcak nefesi yanağıma çarpıyor, dedi. Kurumuş kan zeytin yanağından aşağı süzölüyordu ve gür dudakları şişmiş ve kesilmişti.

Endişesi dalga dalga yayılıyordu. "Seni taşımama ihtiyacın var mı?"

Sorusu beni gerçekliğe geri döndürdü ve onu nazıkçe ittim. "Hayır, ben tamamen iyiyim."

Sonra uzun, dramatik bir iniltiyle ağrıyan uzuvlarımı arabadan çıkardım ve soğuk yağmura doğru tökezledim.

Sağanak yağmurda acınası bir şekilde titrerken, kendimi bir kez daha fae aleminin ılıman iklimini özlerken buldum.

İki güneşten soğuk ve rüzgarlı bir geceye geçmiştim.

İçgüdülerim canavar aleminde çılgınca depresyona gireceğimi söylüyordu.

Yine de, küçük bir parçam sefil havanın dramını sevdi çünkü kemiklerimdeki ve ruhumdaki ağrıyla eşleşti.

Yağmurlu gecede topallayarak ilerlerken boş arabanın arkamızda patlamaması beni şaşırttı. Sanki grenli bir aksiyon filminde yaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Başımı arkaya doğru eğdim ve yağmur yüzümdeki zonklayan kesiklerin üzerinden geçti.

İyi hissettirdi.

Gökyüzü mürekkep gibi siyahtı ve uzun bir süre kendimi dayanın sisli anısına kaptırdım.

"Neden içeri girmiyoruz?" Kobra sordu. Artık Jax tarafından taşınmıyordu ve bu duruma üzüldüğü belliydi.

Ben de yüzümü ona döndüm. "Vay canına, bir kadın yağmur altında dramatik bir an bile yaşayamıyor, bir erkek bunu onun için mahvediyor. Klasik."

Ascher ve Xerxes bana deliymişim gibi baktılar ve Jax sadece gülümsedi. Yine de tüm adamlar sanki bir şey yapmam gerekiyormuş gibi bakıyorlardı.

Dağılmamı mı bekliyorlardı?

Kıkırdadım.

Yağmur yağıyordu, uzun bir hıçkırık için mükemmel bir zemin vardı ama içimde hissettiğim tek şey ölüydü.

Ölü ve aç.

Sıcak bir banyoya ve bir dağ dolusu tereyağlı sıcak ekmeğe ihtiyacım vardı. Sunucunun kâbusu beni hâlâ derinden sarsıyordu. Sonra hayatımda olup biten her şeyi unutana kadar on yıl boyunca uyumam gerekiyordu.

Kararlı bir şekilde iç çekerek binaya doğru döndüm ve topallayarak ilerledim.

Ağzım açık kaldı ve durdum.

Xerxes ve Ascher neredeyse bana çarpıyordu ve ben yere yığılırken ikisi de hemen kollarını yanlarıma sardı.

O kadar şaşırmıştım ki, beni yürüyemezmişim gibi birlikte ileriye taşırlarken onları düzeltme zahmetine girmedim.

Ay tanrıçasının kutsal annesi. Bir konağa doğru yürüyorduk.

Uzakta devasa gökdelenler yükseliyordu. Burası hâlâ Serpentine Şehri'ydi ama farklıydı.

Sarsılmış kafamı ileri geri salladım.

Arkamızda, beyaz ve pembe çiçeklerle kaplı devasa, budaklı ağaçlar şehrin caddesinde sıralanarak bir çiçek tüneli oluşturunuyordu.

Önümüzde gotik mimariye sahip bir malikane yükseliyordu ve şekil değiştirenler diyarındaki eğitim merkezinden daha genişti. Sarmaşık tuğlaların üzerinde sürünüyordu.

Evin önündeki ferforje kapıya yaklaştığımızda, kapı büyülü bir şekilde parladı ve açıldı.

"Evinize hoş geldiniz Üstat Xerxes," dedi kalın aksanlı bir ses gaipten.

Dönüp, sanki önemli bir şey değilmiş gibi beni konağa doğru taşıyan omega'ya baktım.

"Efendim?" Ciyak ciyak bağırdım.

Xerxes iç çekerek başını salladı, uzun sarı saçları yüzüne dökülmüştü. "ABO'lar çok dramatiktir. Eski parası olanlar hala yüzyıllar öncesinin arkaik geleneklerini takip ediyor. ABO'lar bu kadar uzun süre yaşarken ilerlemek zor."

Görkemli malikâneye yaklaştığımızda dudaklarımı büktüm. "Yani sen de bu eski paranın bir parçası mısın?"

"Ne yazık ki," diye mırıldandı.

Başımı salladım, Ascher ve Xerxes beni taşıdıkları için minnettarım, çünkü bacaklarım muhtemelen iflas edecekti.

"Bu berbat bir şey." Yüzümü buruşturdum.

Xerxes bana tuhaf tuhaf baktı. Bana dikkatle bakarken mor gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış attım; bana oldukça açık göründü. "Eski kurallara ve saçmalıklara uymak zorundasın. Sanırım bu alemdeyken istediğini yapamıyorsun?"

Cevap vermedi ve beni gölgeli konağa doğru sürüklerken gözlerimi ona diktim.

Şekil değiştirenler diyarındaki zengin çocukların yırtık kıyafetlerimle alay ettiklerini duyar gibiydim. Okulun bana ödünç verdiği yırtık pırtık çarşafarla da dalga geçmişlerdi.

Her diyarda, diğerlerinden daha iyi olduklarını düşünen zengin insanlar vardı.

Titredim ama soğuktan değildi.

En azından fakirken, zengin puştların ne kadar egoist olduklarını görebiliyordunuz. Ailelerinin parası gözlerini ne kadar kör etmişti. Çok takıntılıydılar.

statüleri ile kendilerini önemli görme algılarının onları zincirlediğini fark ettiler.

Xerxes parmak eklemlerini devasa ön kapıya vurdu. Hâlâ bana bakıyordu ve sessizlik içimi kemiriyordu.

"Yani nefret mi ediyorsun, yoksa sen de zengin bir hıyar mısın?" Yumuşak bir sesle sordum ve şımarıklığımı sesimden uzak tutamadım.

Beni bir nesneymişim gibi elleyen ve mıcıklayan takım elbiseli gösterişli adamlara hizmet ettiğim günlerin anıları midemi sıkıştırdı.

Xerxes beyaz atlı prens gibi görünüyordu ve aynı zamanda çok zengindi. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu.

İçgüdülerim yanlış mıydı?

Parmakları göğüs kafesimi sıktı ve beni Ascher'ın kollarından çekerek ona doğru bastırdı.

Xerxes yakışıklı yüzünü yavaşça aşağı eğdi, böylece belinden eğildi ve göz göze geldik. Ağır kaslı kollarını konağının yan tarafına yasladı, böylece ona karşı kafeslenmiş oldum.

Sıcak, baharatlı tarçın, yağmurun bile örtbas edemediği nefis bir bulut halinde ondan yayılırken mideme kramplar girdi.

Ağzım sulandı.

Yakışıklı yüzünün kenarlarından kırmızı damlalar akıyordu.

"Evet, zenginim." Şişmiş ağzı benimkine o kadar yaklaştı ki nefes alamadım. "Hayır, pişman değilim. Özellikle de şimdi."

Ne demek istediğini çözmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu. "Bu senin için utanç verici," diye fısıldadım.

Nasırlı parmağını boynumun kenarında gezdirdi.

Göbeğim kasıldı.

Xerxes'in sesi alçak bir hırıltıya dönüşene kadar derinleşti. "Utanç verici olan ne biliyor musun?"

Durakladı ve ben
yutkundum. Yemi
yuttum. "Ne?"

Xerxes dudakları kulaklarımı gıdıklayana kadar öne eğildi. "Malikanemdeki duşlardan birinin tadını çıkardığında ne kadar takıntılı olacaksın."

Bacaklarımın aniden titremesini görmezden gelmeye çalışırken gözlerimi ona diktim.

Mor gözleri parlayarak sııttı. "Ayrıca, evet."

"Evet, ne?"

"Ben zengin bir hıyarım."

Sözleri beynimi bulandıran yoğun sisi delip geçti. "Bekle, ne?" Geri çekildim.

Boğuk bir ses, "Efendi Xerxes, gelişiniz büyük bir mutluluk. Ay tanrıçası bizi kutsadı."

Xerxes benden uzaklaştı ve kusursuz bir iş kıyafeti giymiş, koluna bir mendil dolamış olan kısa boylu adamı selamlamak için döndü.

Beni duvara yapıştıran omega'nın şiddetinden dizlerim hâlâ titriyordu ama ay tanrıçasından güneş tanrısından daha fazla bahsedilmesine şaşırarak kadar kendimdeydim. Belki de bu diyardaki insanlar ona güneşten daha fazla saygı duyuyorlardı? İlişkilendirilebilir.

Ascher dengesiz halime baktı, beni gelin gibi kaldırdı ve malikaneye taşıdı.

Kobra dudaklarını yaladı. "Hoşuna gitti mi, Kedicik?" Bilmiş sırtışı, beğendiğimi bildiğini söylüyordu.

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ Jax tarafından desteklenen biri için büyük laflar."

İri adam sırtırken Jax'in göğsünden bir mırıltı yükseldi, kolu Cobra'nın yanından geçerek onu tuttu.

Kobra gözlerini kıstı. "Sadece erkeğim tarafından taşınmayı seviyorum." Ben de sırttım. "Jax, beni taşır mısın?"

Kaşlarını çatan Ascher'dan nazikçe uzaklaştım.

"Dikkatli olun, Prenses."

Jax beni taşımak için kolunu hareket ettirdi ama Kobra'yı yere bırakmadığı için sevincim kursağımda kaldı. Bunun yerine, ikimizi de kollarından biriyle destekleyecek şekilde manevra yaptı.

"*Senin* olduğuna emin misin?" Kobra'ya hırladım.

Zümrüt parladı. "İkinizin de benim olmadığınıza emin misiniz? Çünkü Kedicik, öyle görünüyorsunuz."

Tartışmak için ağzımı açtım ama biri ismimi haykırınca durdum.

İrkilerek etrafıma bakındım ve gösterişli bir fuayede olduğumu fark ettim.

Yüksek tavandan sarkan devasa antika kristal avize, dört genç kız ve Aran'ın koşarak inmekte olduğu dramatik çift merdivene yumuşak sarı bir ışık saçıyordu.

Kızarak kendimi Jax'in elinden kurtardım ve üzerimi fırçaladım.

Nedense adamların, özellikle de Kobra'nın yanında tam bir aptal gibi davranıyordum. Beynimi karıştırdı ve bana ne yaptığımı unutturdu.

Daha iyi olacağıma yemin ettim.

"Aman Tanrım." Aran hırpalanmış halimizi görünce nefesi kesildi.

"Odalarınıza iyileştirici macun göndereceğim," dedi uşak.

Havasız, sakın bir tavrı vardı ve bitkin hallerimizi görürken yüzünde en ufak bir seğirme bile olmadı.

"Teşekkür ederim, Walter." Xerxes başını eğdi.

Buna karşılık Walter daha da alçak sesle eğildi. "Hayır. Teşekkür ederim, Usta. Sizi tekrar aramızda görmek bir onurdur."

Walter alçaktan eğilirken yumuşak bir yanık kokusu yayılıyordu, bu da onun bir beta olduğunu gösteriyordu.

Xerxes'in zengin bir hıyar olmakla ilgili sözleri karşısında mideme kramplar girdi.

Hizmetçiler tutardı.

Sırtım ve göğsüm kemerin hayali acısıyla sızladı ve Dick'in anıları kötü bir film gibi zihnimden geçti.

Xerxes'e seslenerek Walter'ı utandırmak istemedim, bu yüzden ona pasif-agresif bir şekilde ters ters bakmaya karar verdim.

Götün teki gibi görünmüyordu, ama sanırım bugünlerde erkekleri asla anlayamazsınız.

Onun adına duyduğum haklı öfkenin farkında olmayan Walter, bizi yatak odalarımıza götürürken heyecandan titriyordu.

Konağı gezdirirken sert adımları hızlı ve etkiliydi. "Her yatak odasında duş var ve şifa malzemelerini ben getireceğim. İhtiyacınız olan her şeyi lütfen bana bildirin. Kızlar çoktan odalarına yerleşti. Mutfak personelinin misafirlerin sayısı konusunda hemen uyaracağım."

Midem bir kez daha kötüleşti. Daha fazla hizmetçi.

Xerxes'in hayatına sözlü olarak son vermek yerine -onunla daha sonra ilgilenecektim- kızlara odaklandım.

Jax kollarını Jess ve Jala'ya dolamıştı ve Jinx Cobra ile bir konuda tartışıyordu. Hareketli el hareketlerinden Ascher'in Jinx'in tarafını tuttuğu anlaşılıyordu.

Xerxes önde Walter'la birlikte yürüyor ve yaşlı adamın omzunu sıvazlamaya devam ediyordu.

Yanımda, Lucinda ve Aran'ın gözlerinde endişeden yaşlar vardı. Lucinda'nın gözleri yaşlıydı; Aran gözlerini öfkeyle bana dikti.

İkisine de gülümsedim. "Cidden, o kadar da kötü değildi."

Aran alay etti. "Bir toprak fae'si tarafından işkence görmüş, sonra da bir su fae'si tarafından saatlerce bıçaklanmış gibi görünüyorsun."

Lucinda yüzünü buruşturdu. "Abla, şiddetten kaçınmak için gerçekten daha fazla çaba göstermelisin."

Birden yüksek bir çığlık duyuldu ve herkes şaşkınlıkla etrafına bakındı. Xerxes ikiz bıçaklarını çıkardı.

Gerginlik hemen dağıldı. Çığlık atan Kobra'ydı ve Ascher'ın iri gövdesinin arkasına saklanıyordu.

Jinx elinde uzun, tüylü, siyah bir yaratık tutuyordu. "Bu da ne?" Kobra Jinx'e doğru hırladı.

Jinx onunla tanıştığımdan beri ilk kez on iki yaşındaki bir kız çocuğı gibi kıkırdadı. "Bu bir gelincik. Don merhaba demek için uğradı ve onu bize yeni ev hediyesi olarak verdi."

Jax homurdandı.

Xerxes'in küçük sevimli bir kedi yavrusundan Fae kraliçesinin askerine dönüştüğünü hatırladığımda iç radarım harekete geçti.

"Bunun kılık değiştirmiş bir omega olmadığına emin misin?" Kabarık yaratığa ters ters bakarken sordum.

Jinx bana ters ters baktı. "Saçmalama. O sadece bir gelincik." Onu koruyucu bir şekilde göğsüne yasladı. "O benim."

Gözlerimi kıstım ve onu kollarından çekip çıkarmayı ve kendini göstermesi için işkence etmeyi düşündüm.

Jinx kaşlarını daha sert çattı.

Eğer yanılıyorsam, beni gerçekten öldürebilirdi. "Her neyse," dedim nefesimin altında, kesinlikle bir casus olan şeye yan gözle bakarken.

"Don uğradı da ne demek?" Kobra 1.85'lik boyuyla doğruldu, gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Sizi tehdit mi etti kızlar?"

Aran elini kaldırdı. "Herkes onlara baktığımı unuttu mu? Açıkçası oldukça sakın görünüyordu ve evcil hayvanı bize iyi şans getirmesi için verdi. Bize güvende kalmamızı söyledi ve yılanını okşarken tüm gençlerin bir evcil hayvana ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi. Sonra da gitti."

Hepimiz Aran'a bakakaldık.

Omuz silkti. "Asla tehlikede değillerdi, güven bana."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra Aran'ın gözlerinin nasıl siyahımsı turuncuya döndüğünü hatırladım. Parmak uçlarından keskin pençeler çıkmıştı,

ve güçlü annesini vahşice katletmişti.

Aran kesinlikle bir fae'den daha fazlasıydı ve sadece bir aptal ona beceriksiz diyebilirdi.

Kimse bir şey söyleyemeden Jinx, "Herkes sakın olsun!" diye bağırdı. Sonra kız gibi bir sevinç çılgılığı attı ve siyah gelinciği bir ödölmüş gibi havaya kaldırdı. "Bu Noodle. O benim yeni en iyi arkadaşım."

Noodle o anı cıvıldamak ve iki küçük ön bacağını havada sallamak için kullandı.

Kobra çılgılık attı ve Ascher'ın arkasına saklandı.

Ascher yana çekildi ve öfkeyle ona baktı. "Dostum, kendini utandırıyorsun."

"O yaratık doğal *değil*. Ondan kurtulmasını söyle, Jax."

Jax bunun kendi hayatı olduğuna inanamıyormuş gibi derin bir iç çekti. Gelinciği yaşıtı normal bir kız gibi yanağına yaslamış kucaklayan küçük kız kardeşine baktı.

İçimden bir ses kolay arkadaş edinemediğini söylüyordu.

Uzun bir süre sonra Jax başını salladı ve altın zincirleri şingırdadı. "Jinx, Noodle sende kalabilir. Cobra, büyü artık."

Walter bununla birlikte oda turuna devam etti.

Gelincik Jinx'in kara kafasının üstüne tünedi ve Jinx ona "aptallar" hakkında bir şeyler fısıldadı.

İçgüdülerim bana geleceğimizde çok fazla kaos olacağını söylüyordu.

Bölüm 9

Ascher

IÖFKE NFERNO'SU

Ellerimi dağınık saçlarımın arasında gezdirdim ve vahşi bir hayvan gibi hırlama dürtüsüyle savaştım.

Ruhumu saran ateşi zar zor kontrol altına alabildim.

Walter, sayvanlı yatağı, ocağı ve en-suite banyosu olan bir başka büyük yatak odasını gösterdi. Hangisini alacağımıza karar vermeden önce bize tüm odaları gezdiriyordu.

Doğrusu, söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

Parça parça, kayıtsızlığımı yeniden inşa ettim.

Göğsüm öfke cehennemiyle yanarken yüzüm sert bir mermer gibi taş kesilmişti.

Hiçbir şey acıyı durduramazdı.

Varlığımın her hücresiyle, kemerli salonu özenle süsleyen ahşap oymalara yumruğumu vurmak istedim. Xerxes'in eski parası vardı ve evi mükemmel kalibreli bir malikaneydi.

Hiç umurumda değildi.

Tek umursadığım Sadie ve teninin her santimini kaplayan siyah-yeşil çürüklerdi.

İfademi yumuşak tuttum ve rahatsız edilmemiş ve sakinmişim gibi davrandım. Jax gibi soğukkanlı biri.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Göğsümün içindeki ateş beni diri diri yaktı ve çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Kendini tehlikeye attığı için Sadie'ye bağırın; onu incittiği için Spike denen pisliğe bağırın; Don'a bağırın; herkese bağırın.

Sadie kendini tehlikeye attıkça bir şey daha belirgin hale geldi: Ben diğer alfalar gibi değildim.

Kendini tehlikeye atmasına izin veremezdim çünkü kendi inançları vardı, falan filan. O lanet bir prenesesti.

Prensesim.

Tırnaklarım avuç içlerime kan çekecek kadar sert battı.

Kadınlarla sorunlarım olduğunu hep biliyordum. Sendika iğrenç bir yerdi ve ben babamdan farklı olduğumu sanıyordum. Daha iyiydim.

Ama geçmişimdeki gerçekler hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Büyürken, kadınların birer meta olduğunu öğrenmiştim. Sikişmek için iyi olan sürtükler, başka bir şey için değil. Onlara çok fazla şey verirsiniz, hepsini alırlardı. Vücutlarını kullanan açgözlü, tembel fahişeler.

Dişlerim alt dudağıma saplandı ve ağzıma kan doldu.

Bir kadının amacının ne olduğu küçük yaşlardan itibaren kafama kazınmıştı. Babam bundan emin olmuştu.

Ama bir açıdan başarısız olmuştu.

Bir kadına attığı her tokat için daha kötü bir dayak yiyordum.

İkiyle ikiye bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Babamın akli dengesi yerinde

değildi. O adamın söylediği hiçbir

şey doğru değildi.

Asla onun gibi olmayacağıma, kadınları istismar etmeyeceğime ve onları kullanmayacağıma dair kendime söz verdim.

Şimdiye kadar o pislikten farklı olmayı başardığımı düşünüyordum.

Yakında yirmi dört yaşına girecektim ve hiçbir kadını incitmediğimi ve bir kadına el kaldırmadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

Hiç istemedim.

Elbette, onları çığlıklar atana kadar becerdim, adım haykırana kadar vücutlarına taptım, ama bir kez bile küçük bedenleri üzerinde gücümü göstermedim.

Ama bir kadına yüzeysel bir bağlılıktan fazlasını hissetmemiştim. Zevki zevkle takas etmekten başka bir şey yapmadım.

Sorunumu fark ettim.

Mizacım diğer yöne çok fazla kaymıştı.

Artık bir kadına bağlandığım için *çok* fazla önemsiyordum.

Büyürken yaşadığım dehşet beni çarpıtmıştı.

Babamın odasından kaçarken kadınların acısı, korkusu ve gözyaşları, onu üzdüklerinde yumruğunun kafalarına gelişigüzel çarpması.

Ruhumun içinde yangın çıktı.

Sadie'yi omzuma atıp bir odaya kilitlemek istedim çünkü onu yaralı görmeye dayanamıyordum.

Bu beni içten içe öldürdü.

Eğer diğer erkekler Sadie'nin kararlarını kabul etmeseydi, fiziksel olarak onun başlatmasına engel olurdum. Bunu yapmasına izin vermeden önce onu bayıltırdım.

Ama yapamadım.

Fae kraliçesine karşı ne kadar kötü davrandığımı beni geri çekti. İkiyüzlü bir pisliktim, çünkü onu tehlikeye atan bendim.

Ama lanet olsun.

Jax ona kendi kararlarını verme özgürlüğü vermekten bahsetti, ne saçmalık.

Ona emir vermekten kendini nasıl alıkoyduğunu anlayamıyordum. Gözlerindeki cehennemi, kız *işkence* görmek için ilerlediğinde çenesinin nasıl gerildiğini gördüm.

Bir şekilde kendini tutmuştu.

Vücudumu onunkini taklit etmeye zorladım. Varlığımdaki tüm kontrol zerresiyle, yüz hatlarımı granit haline getirdim ve o kendini tehlikeye atarken boş boş durdum.

Beni öldürmüştü.

Şimdi onu benim yapma arzusuyla titriyordum.

Bu şekilde, Cobra'yı anladım.

Eğer ona sahip olursam, eğer benim olursa, o zaman kendi güvenliği için bir şeyler yapmasını yasaklayabilirdim. O zaman bir daha asla incinmezdi ve ben de rahatlardım.

Ellerimi hassas boynuzlarımın üzerinde kabaca gezdirdim ve acı, karmakarışık düşüncelerimi temizledi.

Hayır.

Berbat bir çocukluğun ürünüydüm ve Sadie'nin yanında düzgün düşünemiyordum. Jax'in Cobra'ya söyleyip durduğu gibi istediğim gibi davranırsam, onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Bu bir seçenek değildi.

Şekil değiştiren ve fae diyarlarında birlikte geçirdiğimiz zamanın bir yerinde, saplantım daha fazla bir şeye dönüşmüştü. Onu düşünerek uyandım ve

onun için endişelenerek yattım.

Hayatım her zaman dümensiz hissettirmişti. Çok yetenekliydim, mükemmel bir kontrol ve şiddet askeriymdim ama hep bir şeyler eksikti.

Bir çeşit bıkkınlık.

Asker rolü oynamak çok kolaydı; birini öldürmek ya da döverek boyun eğdirmek hiç çaba gerektirmiyordu. Başka bir gün, etime kazınmış başka bir dövme.

Ama lanet olsun, artık sıkılmıyordum.

Göğsümdeki boşluk şimdi bir saplantı cehennemine dönüşmüştü. Sadie, benim lanet prensesim, şiddete bir sebep verdi.

Artık güç ve sinirden oluşan bir ölüm makinesi olduğumu biliyordum çünkü onu koruyacak kişi ben olmalıydım.

Güneş Tanrısı'nın ilmi umurumda olsaydı, buna kader derdim. Ay kaderi ya da insanların kaderli eşler hakkında fısıldadıkları mistik saçmalık her neyse.

Ben iç kontrol sorunlarımla boğuşurken, Aran sanki işkence dolu düşüncelerimi hissediyormuş gibi kaşlarından birini bana doğru kaldırdı.

Bir bok söyleyememeli.

Koridorda grup olarak yürüdük ve yüzümde taş gibi bir kayıtsızlık maskesi vardı.

Ben de ona baktım.

Aran'ın doğal olmayan mavi gözleri kutup suyu kadar parlaktı ve milyonuncu kez onun bir erkek olduğunu nasıl düşündüğümü merak ettim.

Kısa saçları ve bir erkeğin yapısıyla büyülenmiş olsa bile, yüz hatları çok kadınsıydı ve gözleri erkeksi yüzüne uymuyordu.

Kelimelere dökmek zordu çünkü fiziksel özelliklerin kendisiyle ilgili bir şey değildi.

Onlarda bir tekinsizlik, ruhun derinliklerindeki sırları ve sonsuz acıyı haykıran melankolik bir hüznün parıltısı vardı. Sadece deli bir fae kraliçesinin anneniz olmasından kaynaklanabilecek türden bir acı.

Aran'ın gözleri onu ele veriyordu.

O berbat günde onu annesine teslim etmeme neden olan şey onlardı.

Aran bana bakmaya devam ederken mideme kramplar girdi.

Genç kızlar etrafımızda dolaşıyor, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Jax ailesine gülümsedi. Kobra onlarla şakalaştı ve prensesim kız kardeşiyle birlikte önden yürüdü.

Gülümsediğinde göğsümde bir ışık patlaması oldu. Nihayet Sadie saatlerce süren lanet olası acıdan sonra güvende ve mutlu ydu.

Ölümüne dövülmüş olsalar bile, gruptan hissedilir bir mutluluk yayılıyordu. Aran ve ben dışarıda kalanlardık.

Sadie'nin en yakın arkadaşına bakarken midem tekrar sıkışmaya başladı.

Babamdan daha iyi olduğumu iddia ediyordum ama Aran'ın kimliğinin ortaya çıkması ve akla hayale gelmeyecek bir şey yapması da benim suçumdu.

Yüz hatlarımı gevşetmeye ve ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım.

Bunun yerine yüzüm sertleşerek buruştu ve boğazımdaki ekşilik yandı. Duygularımı nasıl ifade edeceğimi hiç öğrenememiştim.

Kadınlarla yattınız ve bağlanmadınız, erkeklerin sırtını sıvazladınız ve olabileceğiniz en iyi asker olmaya odaklandınız.

Duygular zayıflar içindi çünkü yüz ifadeleri ve duygular istismar edilebilir ve size karşı kullanılabilirdi.

Mantiken bunu biliyordum.

Sadie'nin acısını her düşündüğümde ya da Aran'ın perili bakışlarına her baktığımda karnımdaki ağrıyı dindirmiyordu.

Grup onun etrafında gülümserken Aran sessizce yürüdü. Şekil değiştirenler arasında Fae kraliyeti.

Şimdi, kendi eylemlerim yüzünden, o lanet olası korkunç bir diyarın kraliçesiydi.

Avuçlarımı yumrukladım ve kendime bunu unutmayı vasiyet ettim. Sadie'yi güvende tutmak için yeterince uğraşıyordum; en iyi arkadaşının iyi olmadığı neden bu kadar önemliydi ki?

Başkalarının sorunları benim sorunlarım değildi ve belli ki kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Aran ofladı ve gözlerini bana doğru devirdi. "Bir sorun mu var?" Sesi sertti ama her zamanki şımarıklığı yoktu.

Kollarının hafifçe titremesi gözümden kaçmadı.

Şekil değiştirenler âlemine geri döndüğünde enerji patlaması yaşamış, sürekli Sadie'yi savunmuş ve kendini eğitime vermişti.

Yalan söylediğini anlamak için eğitilmiştim ve sözleri çok kesikti. Tınısı bozuktu.

Aşırı baskı altında olan ve iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmaya çalışan birinin vücut tiklerine sahipti.

İyi değildi.

Mideme kramplar girdi ve kendime Jax'in bu durumda ne yapacağını sordum.

Kız kardeşleri kelimenin tam anlamıyla kollarından sarkıyor ve sanki çok önemliymiş gibi onların saçma açıklamalarının her birini dinlerken ona gülümsüyorlardı.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım ve kelimeler boğazımda düğümlendi. "Benim hatamdı... annen... bilmiyordum." Walter gruba başka bir odayı gösterirken cilalı maun ahşap zemine baktım.

Aran yürümeyi bıraktı ve sanki iki başım birden çıkmış gibi bana baktı. "Vay be."

"Ne?" Sinirlerim tepeme çıktı ve kendimi geri çektim. Tabii ki bu işi berbat ediyordum. Sadece sessiz kalmalı ve denememeliydim. Duygular zayıflıktı ve savunmamı yeniden inşa et-

Aran dirseğiyle beni dürttü ve düşünce trenim kesildi. "Bu tamamen senin hatan."

Başımı sallayarak onayladım; onun hayatını mahveden kişi bendim.

"Ama aynı zamanda değil. Annem eninde sonunda beni bulacaktı ve onun varlığı her zaman başımın üzerinde asılı duruyordu. İstesem bile doğuştan gelen hakkımdan kaçamazdım."

Aran rahat görünmeye çalışarak omuz silkti, ama sırtında agresif bir kaşıntı vardı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Göğsümdeki cehennem yeni bir amaçla sızdı.

"Sadie için ne ifade ettiğini görüyorum ve onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden Fae'lerin seni geri almasına izin vermeyeceğim. Sana bağlılık yemini ediyorum."

Aran'ın gözlerindeki karanlık hafifçe azaldı ve düşünülemez olanı yaptığından beri ilk kez yüzünde bir gülümseme belirdi. Sırtındaki kaşıntıyı durdurdu.

Karnımdaki ağrı azaldı ve içime dolan hafifliğe hayret ettim.

Elimi uzattım.

Aran sertçe salladı ve "Anlaştık. Bu saçmalığı kabul ediyorum. Kraliçelerini arayan fae'lerden kaçmanın ne kadar zor olacağını biliyor musun?"

Sırıttı, gözleri şiddetle parlıyordu ve ben de kendimi tutamayıp sıırıttım.

Aran bir asker arkadaşıydı. Şiddet şiddeti tanıdı. Sırıttım.

"Ortalık karışacak."

Aran sıırttı. "Muhtemelen bazı insanları öldürmemiz gerekecek." "Silah bulmamız gerekecek."

Koridordan gelen bir öksürük dikkatimi çekti ve Aran'dan başımı çevirdiğimde herkesin koridorda durmuş bize tuhaf tuhaf baktığını görünce şaşırdım.

"Ne?" Tersledim.

Yine bir şekilde sıçıp batırmış mıydım?

Sadie gülümseyerek yanıma geldi ve göğsümü okşadı. "Bir kez olsun tam bir pislik olmadığın için büyük bir brownie puanı kazandın." Durakladı, sonra koridorda koşarak "Ayrıca, en büyük odayı arıyorum!" diye bağırdı.

Geri çekilen formuna bakakaldım, sözleri karşısında içimde bir kez daha mutluluğa yakın bir şeylerin kıvılcımlandığını fark ettim. Bu duygu kısa sürede yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Paylaşım diyorum. Kabuslar görüyorum!" Aran bağırdı ve onun peşinden koştu.

Sadie güldü. "Sürtük, bende kesinlikle daha kötü TSSB var. Kendi odanı al."

"Gerçekten, yalnız uyumuyorum. O yüzden bana alış, ev arkadaşım." Aran, Sadie'yi takip etti.

Birbirlerine kıkırdadılar ve sonra genç kızların dördü de kimin kiminle kalacağı konusunda kavga ederek koridorda peşlerinden koştu.

Lanet gelincik Noodle bile gürültüye katkıda bulunmak istercesine yüksek sesle ciyakladı.

Derin bir iç çektim ve ev arkadaşı istemeyen normal, akli başında bir insan gibi takip ettim.

Walter bize kelimenin tam anlamıyla yirmiden fazla oda göstermişti.

Jax ona doğru yürürken gülümsedi ve sırtımı sıvazladı, Cobra da bana başıyla selam verdi.

Az önce ne olduğunu bilmiyordum ama hayatımda ilk kez göğsümdeki cehennem beni canlı canlı yemiordu.

Ve brownie puanı denen bir şey kazanmıştım. İyi hissettirdi.

Bölüm 10

SADIE

GÜVENİ NG SİZE

"Cidden kendi odanı almayacak mısın? Bu evde yirmi tane var." Aran kendini dört direkli devasa yatağıma atarken yorgun bir şekilde hassas yüzümü ovuşturdum.

Yani, avazım çıktığı kadar bağırdığımı için benim.

Aran bir kaşını kaldırdı, ama kız olduğu zamanki gibi kibirli bir etkisi yoktu. "Cidden şu anda duygusal olarak dengesiz olan en iyi arkadaşını kovmaya mı çalışıyorsun?"

"Biz yirmi bir yaşında yetişkin kadınlarız. Kendi yatağını istemiyor musun?"

"Hayır, sen 21 yaşındasın. Ben yirmi dördüm. Bu da demek oluyor ki, senden büyük biri olarak her gece benimle kucaklaşmanı istiyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Gerçekten şaka yapıyorsun değil mi?"

Aran yataktan kalktı ve odanın dört bir yanına serpiştirilmiş zarif dekoru inceledi. Duvardaki bir düğmeyi çevirdi ve devasa şömine kükreyerek canlandı.

Aran çığlık attı ve hemen fiskeyi vurdu. Ses kan dondurucuydu.

Ona bakakaldım.

Yüzündeki dehşet ifadesi kahkahaya dönüştü ve kısa süre sonra dizlerinin üzerine çökmüş, manyak gibi soluyordu.

Aran'ın sesi titriyordu. "Ateşten ve kandan korkuyorum. Vajinamı bir penise dönüştürecek kadar güçlü olmayan bir büyüyle çocuk kılığına girdim. En iyi arkadaşım korkunç bir çeteye kabul ediliyor ve berbat görünüyor. Ayrıca, biz konuşurken, muhtemelen delicesine güçlü fae'ler tarafından avlanıyorum."

Pelüş halının üzerinde elleri ve dizleri üzerinde, havada boğuluyormuş gibi hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

Alevlere verdiği dehşet verici tepki zengin mekânda yankılanıyor gibiydi.

Aran hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor gibiydi ama gözleri kupkuruydu ve odaklanamıyordu.

İçimden bir ses istese bile ağlayamayacağını söylüyordu.

Midem düğümlenmişti, ağrıyan dizlerimin üzerine onun yanına çöktüm ve başını okşadım.

Titreyen ellerimin rengi mavi-siyah morluklarla bozulmuştu, bu morluklar onun kısa turkuaz saçlarındaki farlara benziyordu.

En yakın arkadaşım dehşet içinde soluk soluğa kalırken, ben de işkencenin ardından sessizce titredim.

Onu rahatlatmak için söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Durumlarımız anlamsız basmakalıp sözler için fazla iç karartıcıydı. Ama Aran gibi ben de ağlamadım.

Kayıp bir eski fae ırkının parçası olduğumu keşfetmek, fae kraliçesine kanımı bulaştırmak ve Spike tarafından işkence görmek arasında bir yerde, soğumuştum.

Belki de mirasımın gerçek eğilimiydi. Belki de şoktu. Büyük ihtimalle, bu sadece bir işkenceydi.

Her iki şekilde de boştum.

Nihayet, dakikalar ya da saatler sonra, Aran boğulmayı bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu.

Sakin yüzünü yeniden inşa ederken acı çeken ifadesi yumuşadı.

Sıkıntılı kişi gitmişti ve onun yerine soğuk, duygusuz bir fae oturuyordu. Tıpkı Ascher gibi o da duygularını ustalıkla gizlemişti.

Aran aniden doğruldu ve hoş bir şekilde gülümsedi. "Ben yatağın sağ tarafı diyorum."

Başımı salladım, hâlâ neden aynı odada uyumak zorunda olduğumuzu anlamamıştım. Aran tereddüt ettiğimi hissedince gülümsemesi düştü.

"Yalnız uyuyamam.

Lütfen. Geceler benim için her zaman... kötü zamanlar olmuştur."

Annesinin geceleri onu incittiğine dair söylenmemiş gerçek, aramızda ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Elini kendi elime aldım. O anda, birlikte yere yayıldığımızda, déjà vu üzerime çöktü.

Aran'ın yaşadıkları ürkütücü bir şekilde benimkilere benziyordu.

Önseziyle tüylerim diken diken oldu. Her zaman şimdiki zamanda hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki büyük resmi kaçırmıştık gibi geliyordu. Birkaç ay içinde, çok önemli bir şeyi kaçırdığımız bir önseziden yakıcı bir kesinliğe dönüşmüştü.

Yüksek Mahkeme, farklı diyarlar, bir kan fae'si olduğum, Aran'ın siyah gözleri, etrafımızdaki insanların bedenlerini ele geçiren karanlık şiirler.

Sadece birlikteyken oldu.

Neden her şeyin basit olduğunu düşünmüştüm, çünkü uyuşma melezler arasında yaygındı?

Büyük resmi unutmuştum.

Sonsuz sorunları.

Ama neler olup bittiğini bilmemek hiçbir şeyi değiştirmede. Canavar Diyarı ve onun kana susanmış Mafyası benim yeni gerçekliğimdi ve Aran hâlâ Fae Diyarı'nın Kraliçesiydi.

Tek yapabileceğimiz uyum sağlamaktı. Kurallar değişebilirdi ama riskler azalmıyordu.

Değişmeyen tek bir şey vardı: diyarlar zayıfları cezalandırıyordu.

Süslü maun tavana oyulmuş takımyıldızlarına hayranlıkla baktım ve "Tamam, gecenin bir yarısı çılgın atarak uyanırsam korkma" dedim.

Aran elimi sıktı. "Oooh, ya ikimiz de aynı anda çılgın atarak uyanırsak?"

"Bu çok eğlenceli ve flörtöz olurdu," dedim alaycı bir tavırla.

Aran kana bulanmış ellerimize baktı ve ürperdi. "Önce duşu çağırıyorum."

Ben daha itiraz edemedim koşarak süit odaya girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Gözlerimi devirdim. "İşte tam da bu yüzden aynı odayı paylaşmamız aptalca. Paylaşmak zorunda kalmamamız gereken yeterince yatak odası ve duş var."

"Git biraz yemek ye, kanka!" Su akmaya başladığında Aran beni görmezden gelerek bağırdı.

Başımı salladım çünkü o delinin tekiydi ve devasa koridorda dolaşmaya başladım. Aran'ın en fazla beş dakikası vardı; sonra geri gelecek ve olay çıkaracaktım.

Ne kadar kirli olduğumu, vücudumu eski ve yeni kanla karışık kabuklu kumun kapladığını fark ettiğimde derim tiksintiyle ürperdi.

Şiddetli bir şekilde kaşınıyordu.

Koridoru döndüğümde, siyah elbiseli ve beyaz önlüklü yaşlı bir kadın elinde çarşaflarla yanımdan hızla geçti. Gülümsedi ve küçük bir reverans yaptı.

Yüzümü buruşturdum.

Xerxes'in hizmetkârları mutlu görünmek için emir almış olmalılar.

Devasa koridordan aşağı inip büyük merdivenlerden geçerken pastırma ve şurup kokularını takip ettim.

Yemeğin kaynağını bulduğumda ayaklarım şok içinde durdu.

Mutfakların bu kadar parlak olabileceğini bilmiyordum.

Duvarlar koyu yeşildi ve her yüzey altınla beneklenmiş parıltılı siyah mermerle kaplıydı. Çarpıcı altın armatürler ve bir başka abartılı kristal avize karanlık odaya ışık kıvılcımları saçıyordu.

Herkes duş alıyor olmalıydı, çünkü yemekler açık büfe tarzında dağıtılmıştı. Walter elinde servis kaşığıyla odada tek başına duruyordu.

"Hanımefendi, lütfen buyurun." Walter önündeki ziyafete başıyla işaret etti.

Alt dudagımı kemirdim ve midem bir canavar gibi ulurken rahat davranmaya çalıştım.

Walter altın süslemeli parlak bir tabak uzattı. "Bana ne istediğinizi söyleyin, ben de tabağınızı doldurayım."

Yüzüm öfkeyle yandı.

Xerxes ne cüretle hizmetkârlarını onun için tabaklarını doldurmaya zorlar? Bir insan ne kadar tembel ve gösterişçi olabilir?

"Her şeyi alacağım," dedim ve Walter yirmi farklı parça yemek seçmek tamamen saygıdeğer bir şeymiş gibi başını salladı.

Yemeği tabağıma yığarken, ihtiyatlı bir şekilde öne doğru eğildim.

"Sana böyle davranmaya nasıl cüret eder. Buna izin vermeyeceğim."

"Ne var, Hanımefendi? Siz neden bahsediyorsunuz?" Walter'ın gür gri kaşları şaşkınlıktan titriyordu.

Yakınımdan sesler geliyordu ve içimi bir panik kapladı.

"Sert bir şey yapmamı istiyorsan bir kez göz kırp," diye fısıldadım bir bardak portakal suyu almakla meşgulken.

"Sadie, hâlâ duş almadın mı?" Xerxes mutfığa girdi.

İki kadın hizmetçi onu takip etti, pembe yanaklarıyla ona bakıyorlardı.

Walter'dan uzaklaşırken midem bulandı.

Çok yaklaştım.

Xerxes bana sırtıttı. Öfkemden habersiz, kolları kıvrılmış ipeksi siyah bir bornoz giymiş, uzun, gergin kaslarını ve damarlarını ortaya çıkarmıştı. Neredeyse fazla güzel olan yüz hatları evinin göz alıcı zenginliğine uyum sağlıyordu.

Prens evdeydi.

Tiksintiyle Xerxes'ten uzaklaştım ve Walter'a odaklandım. Taşan tabağı bana uzatırken, gözlerini kırıp kırpmayacağını görmek için dikkatle ona baktım.

Walter'ın gözleri kocaman olmuştu.

Bana baktı ve hiç irkilmedi.

Vay canına, Xerxes onu o kadar kontrolü altına almıştı ki gözünü bile kırpmayacak kadar korktuğu belliydi.

İşler düşündüğümde de kötüydü.

Xerxes yanımda dururken kıkırdadı. "Yiyecek misin yoksa orada öylece duracak mısın?" Tarçın kokusu tatlı tatlı yayıldı ve bir sıra beyaz dişini gösterdi.

"Elbette." Walter'a agresif bir şekilde göz kırptım - onu hâlâ kurtaracağımı bilmesini sağlamak için - ve zavallı adam boğuldu.

Belli ki daha önce hiç kimse onun durumunu anlamamıştı. Bu değişecekti.

Sanki bir darbe yapıp Xerxes'in tüm hizmetkârlarını serbest bırakacakmışım gibi rahat davranmaya çalışarak uzun siyah masadaki pelüş sandalyeye yerleştim.

Sonra, gerçek bir hanımefendi gibi, yirmi saniyeden kısa bir sürede tüm tabağımı ağızıma attım.

İyi haber, o kadar hızlı yemiştım ki vücudum doymuş olması gerektiğini bile bilmiyordu.

Hızımın avantajını kullanarak ikinci bir tane almaya gittim.

Xerxes masada karşıma oturdu ve birlikte sessizce yemek yedik. O üçüncüyü almaya gittiğinde ben de peşinden gittim. Herhangi bir erkek tarafından gösterilmeyecektim.

Onuncu ekmekten sonra öfkem yatıştı.

Artık kanlı bir isyan başlatmaya hazır değildim; küçük bir ayaklanma yeterli olacaktı. On dördüncü çikolatalı kurabiyemden sonra, cömertçe kimsenin ölmesine gerek olmadığına karar verdim.

Sadece biraz sakatlanmaya ihtiyaçları vardı.

Şiddetli düşüncelerimin arasında Xerxes'i inceledim. O da duş almamıştı, sarı saçlarının yelesini hâlâ kaplayan yapışkan kan miğferinden anlaşıyordu.

"Odanı beğendin mi?" Xerxes'in pürüzsüz aksanı dilinden bal gibi akıyordu.

Canavarlar âleminde gördüğüm kadarıyla, yaşadığım deneyim ne kadar küçük ve kanlı olursa olsun, herkes aksanlı konuşuyordu. Ama Xerxes'in yumuşak sesinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

Sözleri *pürüzsüzdü*.

Başımı salladım ve etkileyici bir şekilde iki ekmeği aynı anda yuttum. "Evet, sayvanlı yataklar harika. Kendimi şimdiden daha zarif ve dramatik hissediyorum, insan diyarından gelen yaşlı bir Viktorya dönemi kadını gibi."

Xerxes kıkırdadı. "Kütüphaneyi görene kadar bekle."

"Öldürmeden nasıl sakatlayacağınızı anlatan bir kitap var mı?"

Masumca sordum. "Ne?"

"Ne?" Tırnak etlerimi inceledim, sanki tırnaklarımın üçü koptuğu yerden kopmuş bir dağınıklık değil de, dünyayı umursamayan bir hanımefendiymişim gibi. Şiddetle.

İkimiz de kendimizi cinayet düşünceleri içinde kaybederken rahat bir sessizlik çöktü.

Xerxes şişmiş dudaklarını yaladı ve öne doğru eğildi. "Kimi sakatlamaya çalışıyorsun, alfa?"

Boğuldum ve bu ağzımdaki üç kurabiyeden kaynaklanmıyordu.

Nedense "alfa" dediğinde aklımdan ipek ipler, nefes alışları ve çıplak vücudunun döndüğü görüntüler geçti.

Xerxes'in kırmızı dili şişmiş, yarılmış dudaklarında gezindi ve bir elini kirli çenesinde gezdirdi.

"Sen," diye ağzımdan kaçırdım.

Daha yakına eğildi, mor gözleri ateşle parlıyordu. "Oh, gerçekten mi?"

Saçmalayan bir aptal gibi başımı salladım. *Sakatlamaktan bahsetmiyor muyduk?* Sanki başka bir şeyden bahsediyor gibiydik.

"Aslında sana göstermek istediğim bir şey var." Xerxes sandalyesini geriye itti ve bana kan sıçramış büyük avucunu uzattı. "Benimle gel."

Bu bir soru değildi.

Görünüşe göre ben bir sapıkmışım, çünkü yemin ederim o kelimeyi vurgulamıştı. *Gel*.

Kurabiye tabağını yanımda getirmenin yararlarını tartışmadan, Xerxes elimi nazıkçe çektiirdi ve beni malikânesine doğru sürükledi. Nasırlı başparmağı bileğimde yavaşça gezindi.

Aylarca süren şiddet ve sıfır cinsel eylem beynimi kızartmıştı, çünkü içim kıpır kıpırdı.

Evet, bir başparmak tarafından tahrik edildim. Bu yeni bir düşüştü.

Xerxes'in parmak eklemine şekliyle ilgili bir iltifat gibi utanç verici bir şey söyleyemeden -güzel ve zayıftı, çok yumrulu değildi- durduk.

Tüm malikâneyi dolaştık ve koridorun sonunda gizlenmiş bir oyukta, pirinç kulplu siyah bir kapının önünde durduk.

Xerxes kapıyı açacakmış gibi kolu kavradı ama durdu ve alnını kapıya dayadı. Pazuları ve ön kolları kasılırken derin bir nefes aldı.

"Kapıyı kırmamı ister misiniz?" Garip bir şekilde sordum, neler olduğundan emin değildim.

Düşündüğümde daha yorgun olmalı.

Kendimi kapıya atıp hünerlerimi sergilemeye hazır bir şekilde bir adım geri attım.

Xerxes zayıfça kıkırdarken geniş omuzları titredi. "Hayır Sadie, ihtiyacım olan şey bu değil."

Yine de girmedik.

"Bırak tekmeleyeyim."

Bir ömür önce, kâbuslarla dolu bir meyhanede, bana cevap vermeyen Lucinda'nın kapısını kırmıştım. Güvendeydi ve yatağında uyuyordu ve ablasının fiziksel becerisi karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Şaka yapıyordum. "Abla, psikopat gibi davranıyorsun. Nasıl rahatlayacağını öğrenmelisin."

Ergenlik öncesi dönemini yaşıyordu. Bu arada ben de "Dick'in gizlice kız kardeşime de zarar vermesinden korkuyorum" evresinden geçiyordum.

Hikayenin kıssadan hissesi: Bir kapıyı kırabilirim.

Xerxes derin bir nefes daha aldı ve öfkeyle bana baktı. "Kapıyı açabilirim." Çenesindeki kaslar sanki onu üzen bir şey varmış gibi kasıldı.

Yine de girmedik.

"Tamam, sen nasıl istersen, koca adam." Erkeklerin ne zaman yardım isteyeceklerini gerçekten öğrenmeleri gerekiyordu.

Şaşırtıcı bir hızla Xerxes hareket etti ve kendini bana doğru bastırarak beni içine hapsetti.

Yakından bakıldığında, gözlerinin moru ametist kuvarsı gibi görünüyordu. Açık mor ve beyaz benekler başka bir dünyaya ait bir ışıltı yaratıyordu. Gerçekten de hak etmediği kadar güzeldi.

Xerxes usulca, "Sana yuvamı göstermek istiyorum," dedi. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Usulca fısıldadım, "Yumurtluyor musun?" Başından beri işaretleri kaçırmış mıydım? Xerxes yarı kuş, yarı kedi miydi?

Gözümde canlandırmaya çalışırken zihnim kekeleydi.

Göğsünden kırık bir kıkırdama fırladı. "Benim omega yuvam, seni aptal." İnledi ve alnını benimkine yasladı.

"Oh." Bir omega'nın güvenli sığınağı hakkında okuduğum belli belirsiz bir anı beynimin arkasını gıdıkladı. Ayrıntıları hatırlayamıyordum, sadece kitapta önemleri hakkında büyük bir anlaşma yapılmıştı.

Tarçın kokusu ağzımı şeker baharatıyla kaplayana kadar yükseldi.

Dudaklarımı yalamak için içimdeki dürtüyle savaştım.

Sadece tadına bakmak için.

Bakışlarının yoğunluğu altında içim daraldı. Benden sadece yuvasını görmemi istemiyordu; bu daha fazlasıydı ve akıllıca olan şey ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemek olurd u .

Geri adım atıp hazır olmadığımı ve son olayların etkisinden kurtulmam gerektiğini söylemek için. Omega-alfa ilişkisine hazır olmadığımı için beklememiz ve hiçbir şey için baskı yapmamamız gerektiğini.

"Göster bana." Kırık sesim sessiz oyukta çok yüksek çıkıyordu. Daha önce kimse bana akıllı dememişti.

Hiç kimse "Sadie, o çok zeki biri. Bu kızın parlak bir geleceği var." Ancak, pek çok kez cinayet dürtüleri olan, akli dengesi yerinde olmayan biri olarak etiketlenmişim.

Hatta bir keresinde bir öğretmenim bana "Bir gün şiddetli ve korkunç bir şekilde öleceksin" demişti.

Dürüst olmak gerekirse, o her konuştuğunda koltuk altımla osuruk sesi çıkarmış ve duşa sıçtığı dedikodusunu yaymıştım. Tanrı aşkına, on üç yaşındaydım; başka ne yapabilirdim ki?

Xerxes öne uzandı ve uzun, nasırlı parmaklarını hassas boynumda gezdirdi.

Tüyleri diken diken oldu.

Nefeslerimiz birbirine karışana kadar yaklaştığında göğsümden alçak bir mırıltı yükseldi. Sözleri ağzımı gıdıkladı. "Aferin kızıma."

O anda kendimle ilgili çok önemli bir şey öğrendim: Övgüyle ilgili bir sapkınlığım vardı.

Xerxes geri çekildi. Tarçın şekeri ciğerlerimi yaktı ve ağır kapıyı iterek açtı.

Gözlerim loş ışığa alıştığında nefesim kesildi.

"Yuvama hoş geldin."

Bölüm 11

SADIE

HİS YUVA

KUTSANMIŞ GÜNEŞ TANRISI.

Duyularım şaşkına dönmüştü.

Fırtına sesleri -yağmur pıtırtiları, gök gürültüsü ve şimşek çakması- doğal olmayan bir gürültüyle odanın içinde yankılandı.

Daha iyi bilmesem, fırtınanın ortasında durduğumuzu düşünebilirdim.

Yüzümü geriye doğru eğdim ve gözlerim büyüdü.

Tavan ve duvarlar boyunca, odada tek bir pencere bile yoktu, kara bulutlar sağanak yağmur yağıyormuş izlenimi yaratıyordu.

Tek ışık kaynağı parlayan neon yağmur damlaları ve yumuşak, kırmızı alevlerle yanan devasa siyah mermer bir ocaktı.

En iyi kısmı bu bile değildi.

Tavan alçaktı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak yerdeki bir platformun içine yerleştirilmişti. Kabarık beyaz battaniyeler ve yastıklarla kaplıydı.

Peluştu.

Devasa ocak o kadar büyük yanıyordu ki neredeyse bütün bir duvarı kaplıyordu.

Odanın *rahatlığı* karşısında şaşkına dönmüştüm. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi.

Xerxes yanımda yükseliyordu, kaslarla, çürüklerle ve kurumuş kanla kaplıydı. Bıçakları ölümcül bir hassasiyetle kullanıyordu ve çoğu zaman soğuk bir askerdi. Tanrı aşkına, adam *şeytani* Fae kraliçesi için çalışmıştı.

Yine de bana kabarık yatağını gösterirken kızardı mı?

O bana bakarken uzun bir duraklama oldu ve ben de duvarlardan aşağı süzülen yağmur yanılsamasına baktım.

Sonunda benim konuşmamı beklediğini fark ettim. "Kar yağdırabilir misin?"

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum; yağmuru gayet seviyordum. Düşüncesizce söylediğim cümleyi geri alamadan Xerxes yüksek sesle, "Büyü, kar," dedi.

Aniden, duvarlardaki illüzyon yağmurdan büyük, kabarık kar tanelerine dönüştü.

Sıralar halinde yığıldılar ve taze toz üzerinde botların tanıdık çıtırtıları yankılandı. Rüzgâr uğuldarken ve dallar takırdarken saçlarım serin ve hayali bir esintiyle dalgalanıyordu.

Aylardır ilk kez omuzlarım gevşedi.

Derin bir iç çektim ve gözlerimi kapattım, kendimi bir yaprak dökmeyen ağacın tepesine tüneyene kadar zaman ve mekânda kaybettim.

Dünyanın üstünde olmanın özgürleştirici bir yanı vardı. Ev gibi hissettiren bir şey.

Ağaç yaratıkları çıtırdadı. Soğuk kemiklerimi ısırdı ve kar etrafımda sürüklendi.

Hiçbir şey karlı bir ormandan daha huzurlu olamazdı; vahşi ve rahatlatıcıydı.

Hayatta olmanın katıksız coşkusuydu.

Huzur, çatışmanın yokluğu değildi; kaosun içindeki dinginlikti. Sıcak, nasırlı bir el koluma dokundu ve beni şimdiki z a m a n a geri döndürdü.

Geçmişte kaybolmak çok cazipti. Tüm olanları unutmak Hayatın korkunçluğu ve soğuk bir ormanın hayallerine dalmak.

Dick beni aynı ağaçların arasında takip etmişti. Yine de bir şekilde, onlar benim zihinsel tesellim olmuştu.

"Beğendin mi?" Xerxes sessizce sordu. Ballı aksanında hafif bir çaresizlik vardı, sanki cevabım onu kırma potansiyeline sahipti.

Ona gülümsedim, rüzgâr uğuldarken etrafımıza kar yağıyordu. "Seviyorum o."

Xerxes'in ifadesiz yüzü paramparça oldu ve bakışlarını öyle bir yoğunluk aydınlattı ki

bana bir adım geri attırdı.

Öne doğru yürüdü. "Hadi seni temizleyelim."

Sonra bir de baktım ki banyoda dikiliyorum. Duvar da tek bir mum titriyordu. Mekânın geri kalanı gibi karanlık ve sıcacıktı, her yeri altın rengi siyah mermer kaplıyordu.

Ayrıca çok kafa karıştırıcıydı.

Soğuk taşın üzerinde durdum ve parlak duvara bakıp ürperdim. Xerxes bunun bir duş olduğunu söylemişti ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Mermer bir kapı kapandı ve beni dar bir alana hapsetti, duvarlardan okaliptüsler sarkıyordu ama duş başlığı ya da banyo lülesi yoktu.

Sadece pürüzsüz mermer beni içine alıyordu.

Klostrofobik olsaydım, dehşet içinde nefes nefese kalırdım. Her şeyin sessizliği duyularımı bastırmıştı. Soğuk taş ve karanlıktan başka görececek ya da hissedecek bir şey yoktu.

"Um, duşu başlatmak için herhangi bir düğme göremiyorum!" Xerxes'e bağırdım. "Duvarın kenarında, omuz hizasında. Elinle itmen yeterli.

"Ellerimi mermerde gezdirdim ve hiçbir şey olmayınca titredim.

Konağın içi serindi ve çıplak, kanla kabuk bağlamış bedenim ılık suya hasretti.

Parmaklarım titredi ve çılgınca bir tür düğme ararken alt dudağımı kemirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Sıcak suyu çalıştıramadığım için dizlerimin üzerine çöküp yıkılmama on saniye kalmıştı.

Beynimin bir kısmı duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş olduğumu fark etti.

En küçük bir rahatsızlık felakete dönüştüğünde, aklınızı kaçırdığınızı bu şekilde anlıyordunuz.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama fark etmedi.

Panik beni sarstı ve "Bulamıyorum!" diye bağırdım.

Xerxes sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı, çünkü aniden sert mermer kapı açıldı ve geniş omuzları dar alanı doldurdu.

Çıplaklığımı ellerimle kapattım. "Um, ne yapıyorsun?" Kırık sesim gıcırtilı bir törpü gibiydi.

Xerxes ellerini duvarda gezdirdi ve dalgınca, "Sana yardım ediyorum," diye mırıldandı. Yüzümden daha aşağıya bakmıyordu ve mor gözleri karanlıkta usulca parlıyordu.

Aniden, avucu başımın üstündeki mermere bastırdı ve alçak bir uğultu başladı.

"Özür dilerim, bu kadar kısa olduğunu unutmuşum." Hareket etmedi.

Xerxes doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu ve tepemde yükselirken kasları savaşıma hazırmış gibi genişlemişti. Şekerli tarçın kokusu yükseldi ve okaliptüsün taze kokusunu bastırdı.

Görüşüm yeniden odaklandığında nefesim kesildi.

Aniden, duş hafifçe ıslık çaldı ve kalın bir buhar bulutu etrafımızda döndü.

Xerxes hala kanlı kıyafetlerini giyiyordu.

Ben hala çıplaktım.

İkimiz de hareket
etmedik. İkimiz de
nefes almadık.

Küçük bir mum ışığı Xerxes'in yüzünün çarpıcı düzlemlerini aydınlatıyordu. Sıcaklık ayak parmaklarımı kıvırdı ve ellerimi yavaşça yanıma indirdim.

Tarçınlı, baharatlı.

Boğazım yandı ve dudaklarım tatlılıkla karıncalanırken içimde bir sızı zonkladı.

Buhar daha sıcak yanıyordu.

Ilık su her yönden üzerimize püskürüyordu.

Herhangi bir fiskiye görmüyordum ama bir şekilde tavandan ve duvarlardan her yöne su fişkırıyordu ve tenimin her santimi zevkle karıncalanıyordu.

Xerxes konuştu ve sesi her zamankinden daha sertti, pürüzsüz aksanı gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü. "Yağmur fırtınası."

Siyah mermer duşun sessizliği bir anda hislerin saldırısına dönüştü.

Gök gürledi.

Şimşekler çaktı.

Ilık su bize daha sert çarpıyor ve yağmura karşı esen rüzgar gibi cezalandırıcı tabakalar halinde titreşiyordu.

Mor gözleri bana bakarken ıslık ıslık parlıyordu. İkimiz de kımıldamadık.

Sıcaklık ağrıyan kaslarımı pelteye çevirdi ve duvara yaslanıp hırıltılı bir şekilde nefes alırken dizlerim neredeyse çöküyordu.

Vücudumdaki her hücre yorgunluk ve ihtiyaçla titriyordu. Ayaklarımızın dibinde kanlı sular birikti.

İşkencenin taze anılarını görmezden gelirken gözlerimi kapattım ve etrafımda kopan fırtınanın seslerine kendimi kaptırdım.

Sonsuza dek süren huzurlu bir sessizliğin ardından parmaklarımın kafatasımın arkasına sürtünmesi beni irkiltti.

Boğazımdan alçak, kırık bir inilti döküldü.

Görünüşe göre Xerxes de Ascher'ın izinden gidiyordu.

Yorgunluğum iliklerime kadar işlemişti, bu yüzden saçlarımı sabunlayıp dikkatle yıkadığımda ona karşı koymadım.

Parmaklarına yaslandım ve tadını çıkardım.

Göğsümde çınlayan yüksek sesli mırıltı, gürleyen gök gürültüsüne karıştı.

Xerxes saçımı durulamayı bitirdiğinde hayal kırıklığıyla homurdandım ama öne doğru kaydım.

Artık temizdim ve kendimi toparlayıp gerçeklerle yüzleşme zamanıydı.

Beynim Mafya hakkında öğrenmem gereken her şeyi ağır ağır gözden geçirdi. Ayrıca kızları bir tür eğitim programına kaydettirmem gerekiyordu ve-

"Dur," diye homurdandı Xerxes ve düşüncelerimi kesti.

Yorgun gözlerimi kırıştıtarak bana dik dik bakan heybetli askere baktım. "Ne?"

Şimşek çaktı.

"Düşünmeyi bırak. Rahatlamam gerek. Vücudun kırılma noktasında."

Aran gibi kaşlarımı kaldırdım ve "Ne yapmak istersem onu yaparım. Ama fikirlerin için teşekkürler, tatlı yanaklar."

Parlayan mor gözleri öfkeyle parlarken içimden bir memnuniyet akıyordu.

Belki de Ascher ve Cobra'nın bana saçma sapan isimler takmasının nedeni buydu. Xerxes'i kızdırmak heyecan vericiydi.

Evet, iyi olmadığımın farkındaydım. Hayır, umurumda değildi.

Birden Xerxes'in zarif parmakları boynuma dolandı ve beni sert mermere doğru itti.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Bay Yumuşak Omega gitmişti. Kötü kraliçenin suikastçısı bana dik dik baktı.

Xerxes'in nasırlı başparmağı yavaşça boynumda gezinirken, diğer eli küçük göğsümü kabaca avuçladı.

Meme uçlarımı sıkarken kalçalarım titredi ve inledim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Xerxes sırtarak aşağı bakarken mükemmel beyaz dişleri karanlıkta parladı. Ben.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi
şiddetlenirken gök gürledi. "Benim olanı alıyorum."
Şimşek çaktı.

Pantolonla kaplı bacağıının üzerinde sıyrılan göbeğimin aşırı farkında
olarak ona karşı direndim. Bana daha sert bastırdı.

"Alfa olman umurumda değil. Yetki bende." Xerxes'in sesi derin bir
törpüydü ve nefesi kulaklarımı gıdıklıyordu.

Küçük alan etrafımızda kapandı; gidecek hiçbir yer yoktu.

Uzun sarı saçları ikimize de yapışmıştı.

Su acımasızca çarpıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Xerxes eliyle çenemi geriye doğru
yatırırken nefes nefese sordum.

Gür dudakları boynumda gezindi.

Sonra dişleri aynı yolu kazıyarak etime doğru mırıldandı: "Sana yuvamı
gösterdim."

Xerxes nazikçe ısırıldı. Hak iddia edecek kadar sert, ama deriyi kıracak
kadar değil.

Elleri meme uçlarımda, hassas karnımda gezindi ve göbeğime yaslandı.

"Yani?" Fısıldadım.

Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissettiğim için alternatif gerçekliklerde
mi yaşıyorduk?

Ayrıca, bu beni neden bu kadar tahrik etti?

Xerxes'in elleri belimde dolaştı ve dişlerinin meme uçlarımda iz
bırakabilmesi için beni duvara doğru kaldırdı.

Zeytin tenini yalamak ve tadının da kokusu kadar tatlı olup olmadığını
görmek için dilimi yutacaktım.

Vücudumdaki her hücre tarçın istiyordu.

Xerxes sustu.

Nasırlı parmaklarının artık yavaşça ateşimde gezindiğinin ve sıcak
ağzının bana doğru bastırdığının aşırı farkındaydım. Klitorisime ustalıkla
sürtünürken bacaklarımda arasında donuk bir ağrı zonkluyordu.

Birden dişleri hassas meme ucumu sıyırdı ve ellerinden biri amımı
tokatladı.

Göbeğimi sıktı. "Sen *benim* alfamsın. Seni sahipleniyorum."

Gök gürledi.

Göğsüm derin bir mırıltıyla daha da sertleşti.

Zevk görüşümü bulanıklaştırdı. Ayakta olsaydım, dizlerimin bağı çözülürdü. Xerxes'in elleri göbeğimin ve boynumun etrafında sıkılaştı.

Beni soğuk duvara karşı tutan tek şey bu iki temas noktasıydı.

Kafa karışıklığı, memnuniyet ve arzu içimde bumerang gibi dönüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Sen bir omega değil misin?"

Xerxes eğildi, meme ucumu ağzına aldı ve onaylayarak mırıldandı.

"Ve ben bir alfayım," diye nefes nefese kaldım. "Yani sana hükmedenin ben olmam gerekmiyor mu?"

Aniden, yanmış tarçın boşluğu doldurdu.

Xerxes beni serbest bıraktı.

Ayaklarım titreyerek zeminde kaydı ve havanın aniden değişmesiyle içim daraldı.

Parlayan mor gözleri odaklanmamıştı, göz bebekleri şişmişti. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir şey onu tetiklemiş olmalıydı.

Yanlış bir şey mi söyledim ya da yaptım? Ne. Ne. Sikeyim.

Xerxes bir adım daha yaklaşıp beni duvara yaslayınca güç dinamiği tersine döndü.

Omega, Alfa'yı tehdit etti.

Nefesim göğsümden sert bir takırtı halinde çıktı.

Xerxes aniden böğürdü ve yumruğunu başımın yanındaki mermere vurdu. Gürültülü bir çatırtı yankılandı ve arkamda kırılan mermerin titreşimiyle başım sarsıldı.

Bir şey onu kesinlikle tetiklemişti.

Xerxes kendini kaybediyordu.

Aramızdaki öfke, karanlık alanı sarsan şimşek ve gök gürültüsünden daha yüksek sesle çatırdadı.

Adrenalin görüşümü keskinleştirdi.

Şiddete yabancı değildim ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. İyi olduğu anlamına da gelmiyordu.

Tamamen içgüdüsel olarak topuğumu dizinin yan tarafına vurdum.

Bacakları altından çekilirken gürültülü bir çatırtı duyuldu.

Su, giyinik halinin üzerine döküldü ve Xerxes kıpırdamadı, sadece duvara kararsızca baktı.

Kokusu keskindi, tarçın kokuyordu, gözleri odaklanmamıştı. Artık yanımda değildi.

Kalbim acıyordu ve alfa içgüdülerim onu rahatlatmam için bana bağıırıyordu. Xerxes bir omega idi ve acı çekiyordu. Pofuduk yatağında kollarımı ona dolamak ve sakinleşene kadar ellerimi sırtında gezdirmek istedim.

"Öyle demek istemedim," diye fısıldadım, sesim rahatsız edici derecede sert bir törpüydü.

Şaka olsun diye söyledim.

Şaka gibi.

Xerxes'in başı öne eğik, omuzları içine kapanmış gibi yuvarlaktı. Beni duyduğunu kabul etmedi.

Yavaşça, onu rahatlatmak için titreyen elimi uzattım.

Sonra durdum.

Yumruğunu yüzümden birkaç santim uzağa fırlatmıştı. Birini düzeltmek benim işim değildi.

Ben de akıl sağlığımı zar zor koruyordum.

Son gücümle ayağa fırladım ve başımın üstündeki düğmeye bastım. Duş kapandı.

İki pelüş havlu aldım ve birini nazıkçe Xerxes'in omuzlarına yerleştirdim. Hareket etmedi, sadece başı öne eğik bir şekilde soğuk zeminde diz çöktü.

Gök gürledi.

Sarı ışıklar odaklanmamış mor gözleri ve sıkılmış çeneyi aydınlattı.

Xerxes çok uzaktaydı.

Kendimi bir havluya sararken beceriksizce "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım.

Sonra, geriye doğru son bir bakışla, ağır ağır yuvasından çıkıp odama döndüm.

Mermerlerin çatlama sesi kafamın içinde tekrar tekrar çalarken bacaklarım titredi.

Çok yoğundu.

Sersemlemiş bir halde koridorda tökezledim ve sonunda odama vardığımda Aran yatakta irkilerek uyandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kısık gözlerle.

Tamam. İşte yine o lanet kelime. *Her şey yoluna girecek*, şimdiye kadar söylenen en sık yalandı.

Duvara yaslandım ve iç çektim. "Hayır."

Aran agresif bir şekilde sırtını kaşıyordu. "Asla öyle değildir. Sadece şaşırmayı bırakmalıyız."

Başımı sallayarak onayladım ve dolaptan kıyafetlerimi almak için yeterli enerjiyi zar zor topladım.

Xerxes'e zarar veren kişi için midem ağrıyordu ama göğsüm katıksız bir öfkeyle yanıyordu.

Bir anlığına, eli yanımdaki duvara çarptığında, Dick'in kemeri derimi kesmişti.

Sıcak kan yere sıçramıştı.

En kötüsü o an değil, sonrasıydı. Adrenalin o anı atlatmanızı sağlıyordu ve gittiğinde hiçbir şey acıyı hafifletmiyordu.

Şok, dipsiz bir acı tsunamisine dönüştü. Bitkin bir halde yatağa yığıldım.

Kabuslar çabucak geldi.

Bölüm 12

SADIE

M SGUİ DED OMEGAS

Büyük boy bir sweatshirt ve yumuşak bir tayt giymiştim, uzun saçlarımı taradım. Gri sabah ışığı odayı zar zor aydınlatıyordu ve tek ses yağmurun donuk pıtırısıydı.

Odanın devasa antika aynasında, beyaz saçlarımdaki kırmızı vurgular pembeye dönüşüyordu. Bana eski kan lekelerini hatırlatıyorlardı.

Titredim.

Gözlerimin etrafındaki deri hâlâ morarmıştı.

Son anılarımı hayatımda olan her şeyi sakladığım karanlık girintiye geri iterken kafatasım baş ağrısının başlangıcıyla ağrıyordu.

Sağlıklı başa çıkma mekanizmaları vardı ve bir de tüm varlığınızı unutmaya çalışmak vardı.

Bu gidişle unutmak istememenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecektim.

Eklemlerim işkenceden ağrıyor ve kafam bölümlere ayırmanın ağırlığı altında çatlıyordu.

Kapı çalındı ve Aran uykusunda homurdandı. Aslında onunla uyumak harikaydı.

Sayılır.

Gecenin bir yarısı ikimiz de kâbuslardan uyanmış ve bir saat boyunca hayatlarımızın ne kadar zor olduğundan şikâyet ederek birbirimizi teselli etmiştik. Sonra, her şey ve herkes hakkında söylenip durduktan sonra tekrar sızardık.

Son derece tedavi edici.

En iyi tarafı da ikimiz de mamut gibi yapılı olmadığımız için (erkekler gibi) rahatça yayılabiliyorduk.

Tek pürüz, biz tekrar uykuya daldıktan kısa bir süre sonra Aran'ın uykulu bir şekilde kollarını bana dolması ve sarılmaya çalışmasıydı.

Onu itmeye çalıştığımda, hala rüya görmekte olan Aran'ın bir koluyla beni boğmaya kilitlediği ve diğer kolunu beni bir yastıkla boğmak için kullandığı kısa bir mücadele olmuştu.

Beni bırakıp çığlık atarak geriye düşene kadar nefes borusuna körlemesine yumruk attım.

İlk başta, onu inciteceğim diye paniğe kapılmışım.

Sonra yatakta kıvrandığını ve boğazından değil sırtından bağırdığını fark ettim.

Bana her zaman yardımcı olan şeyi yapmışım.

Yavaşça onu ters çevirdim, böylece yüzüstü uzandı.

Çığlıkları hemen kesildi ve Aran sanki az önce beni öldürmeye çalışmamış gibi yüzünde bir gülümsemeyle horladı, sonra da çığlık çığlığa bağırdı.

Onun bu tuhaf tepkisi karşısında içimi bir korku kapladı.

Kırbaçlandığım bir gecenin ardından yanlılıkla sırtüstü yuvarlandığımda nasıl davrandığıma ürkütücü derecede benziyordu.

Olamaz.

Titreyen parmaklarımla, ağır kazağının alt kısmını yukarı çekmek için öne doğru uzandım. Sadece kontrol etmek için.

"Noodle, buraya gel!" Jinx çığlık atarak odamıza daldı ve beni endişeli düşüncelerimden uyandırdı.

Duvardaki saat sabahın dördünü gösteriyordu ama Jinx, kafasına şapka gibi iç çamaşırı geçirmiş olan Noodle'ın peşinden koşarken son derece uyanık görünüyordu.

Aran uykulu bir şekilde "Gelinciğin derisini yüzün," dedi ve horlamaya devam etti.

Sanki kankamın benim fark ettiğimden daha fazla sorunu yokmuş gibi soğukkanlı davranmaya çalıştım ki bu açıkçası etkileyiciydi çünkü zaten ağır ilaç tedavisine ihtiyacımız olduğunu varsaymışım.

Jinx, Aran komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı ve şimdi iç çamaşırını yiyor gibi görünen gelinciğin peşine düştü. Bu kız gibi ses, her zamanki küçümseyici tavrıyla çelişiyordu.

"Sadece iç çamaşırı. Uyumaya devam et," diye mırıldandım Jinx'e her zamankinden daha fazla sinirlenerek.

Saat daha sabahın dördüydü ve ben zaten hayatıma yönelik bir girişimden kurtulmuştum. Sapık bir gelincik bardağı taşıran son damla oldu.

Jinx kendini halının üzerine atarken, "Ben uyumam," dedi rahatça.

Uykudan kabuk bağlamış gözlerini kıstım. "Herkes uyur."

Evrensel bir gerçek vardı: her tür hayvan uyurdu. En popüler teori, bunun güç takviyesiyle ilgili olduğuydu.

"Ben değil." Jinx tekrar daldı ve ağzına daha fazla iç çamaşırını tıktırmak için duraklayan gelinciği ıskaladı.

"Yani sadece birkaç saat mi uyuyorsun? Yoksa bir uykusuzluk hastası gibi mi?" Uyuyamayan ve günlerce çöken insanlar hakkında bir şeyler duymuştum.

Jinx Noodle'ın üzerine atıldı ve onun kıvranan bedenini elleriyle kaparken zafer çılgınlıkları attı.

Onu bir ödül gibi başının üzerinde tuttu.

Noodle iç çamaşırını tükürdü ve oyunlarından keyif almış gibi çene çaldı.

"Hayır." Jinx bana doğru döndü, gelincik hâlâ başının üzerindeydi ve gülümsedi. Koyu renk gözleri solgun yüzünde fazla büyük duruyordu. "Hiç gözümü kırpmadım. Asla."

Bu rahatlatıcı ifadeyle birlikte odadan çıkıp gitti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bundan sonra huzursuz bir uykuya daldım.

Dramatik olmaktan nefret ediyordum (gerçekten değil; tiyatrodaki kesinlikle başarılı olurdum), ama hayatım Dick'in barındaki televizyonda her zaman oynayan garip palyaçoların olduğu korku filmlerinden birine dönüşüyordu.

Şimdi, gri sabah odaya iç karartıcı bir hava katarken, Aran'ın uyuyan formuna baktım ve mavi saçlarını nazikçe okşadım.

En iyi arkadaşımın yanımda olması güzeldi.

Elbette, cinayete meyilliydi, ama bugünlerde kim değil ki?

Onun yumuşak yüz hatlarına bakarken kalbim ısındı. Onun bir erkek olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması odanın içinde çınladı ve bana dışarıda birinin beklediğini hatırlattı.

Aran hıçkırarak hıçkırarak mırıldandı ve gözlerinin üzerine bir yastık bastırdı. "Karnını deşmeden önce siktir git."

O uyanmadan ve sözünü yerine getirmeden önce kapıyı açmak için aceleyle yanına gittim. Bu günlerde asla çok emin olamazsınız.

Nefesim kesildi.

Xerxes kaşlarını çatarak bana baktı.

Çürükleri büyük ölçüde iyileşmişti ve cildi sağlıklı parlıyordu. Şişkin kasları boyunca uzanan, kusursuz bir şekilde oturan bir takım elbise giymişti.

Uzun sarı saçlarıyla bir peri masalı prensine benziyordu.

Uyluklarına ikiz bıçaklar bağlanmıştı ve yüz hatları sertti.

Karanlık bir peri masalı.

Yutkundum ve aceleyle koridora çıktım, tarçınlı şeker ağzımı sulandırırken kapıyı arkamdan usulca kapattım.

En uzun an boyunca ikimiz de bir şey söylemedik.

Gerginlik ağır basıyordu.

Xerxes ellerini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim..." Garip bir şekilde sözünü kesti.

İçimi çektim. "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye tersledi.

Ses tonu karşısında tüylerim diken diken oldu ve aramızdaki gerilim daha da kötü bir hal aldı.

Mor gözleri parladı. "Bu diyara geri dönmek benim için kolay olmayacak ama bu bir mazeret değil. Seçtiğin kelimeler beni tetikledi ve kötü anılarımı canlandırdı. Seni bu şekilde korkuttuğum için yıkıldım ve söz veriyorum bir daha asla olmayacak."

Gecenin bir yarısı bir saat boyunca Aran'la onun hakkında kesinlikle konuşmamış, sakın ve psikopat olmayan bir kızmışım gibi davranarak sakince başımı salladım. "Bunu biliyorum. Sadece şaşırtıcıydı."

Beni en çok neyin incittiğini ifade etmeye çalışırken durakladım. "Diğer adamlardan böyle bir küstahlık beklerdim. Senden değil."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı.

Xerxes'in sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Ne için özür dilediğimi sanıyorsun?"

Kısa süreli hafıza kaybı mı vardı?

"Amımı tokatlaman ve bana emir verebilecekmişsin gibi davranman. Duh."

"Affedersiniz?"

Xerxes savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirirken gerginliği üzerinden atıyordu.

"Affedersiniz?" Dudaklarımı büzdüm.

Bir kez daha, sanki konuşmanın zorunlu bir kısmını kaçıırıyormuşum gibi geldi.

Xerxes'in ballı aksanı gırtlaktan geliyordu. "Duvarı yumrukladığım ve seni korkuttuğum için özür dilerim. Diğer her şeyi kastetmiştim."

Dudaklarımdan kaçan kıkırdamayı durduramadım.

İlk başta bu saldırganlık beni sarsmıştı ama gecenin ikisinde uyanıp Aran'la bu konuyu konuştuğumda beni asıl rahatsız edenin bu olmadığını fark etmiştim.

Sorunun özü, başka bir adamın beni duvara yapıştırması ve bana sahip olduğunu söylemesiydi.

Elbette, büyük bir parçam bunun seksi olduğunu düşünüyordu.

Ama Aran'ın güzel bir şekilde söylediği gibi, "Daha sıcak olan ne biliyor musun? Saygı." Tişört sloganı malzemesi.

Xerxes elini bıçağının kabzasına dayadı. Açık bir tehdit. Düşmanlık tavan yaptı.

Altta kalmamak için alt dudağımı ısırdım, ta ki çenemden bir damla kan damlayana kadar. İkimiz de dövüşmeye hazırдық.

Parmakları kabzanın etrafında sıkılaştı.

Aynı parmakların birkaç saat önce klitorisime nasıl süründüğünü kesinlikle düşünmüyordum. Ellerinde ve kollarında ortaya çıkan damar ağrını kesinlikle fark etmemiştim.

Onun alanını doldurana kadar bir adım öne çıktım.

Sesim alçak ve tehditkârdı. "Beni yanlış anlama; bir daha bana şiddet içeren bir el kaldırırsan, sana kanımı bulaştırır ve seni hizmetçim yaparım.

Ama beni cinsel olarak alt etmeye çalışarak bana saygısızlık etmene izin vereceğimi sanıyorsan, o zaman başka bir şeyle karşılaşacaksın."

Çenesindeki kaslar tekrar kasıldı ve ben de kendimi tutamayıp alaycı bir şekilde "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordum.

Xerxes dudak büktü, "Hayır. Ne demek istediğini anlamıyorum."

Gözlerimi devirdim çünkü kesinlikle açık konuşmuştum. "Tetiklenmen ve biraz yumruk atman umurumda değil. "Beni yakalayabileceğini düşünmen umurumda.

."

"Konuşmayı kes," diye sözümü kesti. "Az önce bana ne dedin sen?"

Sözlerini yavaşça telaffuz etti. "Yani sana sahip olduğumu söylediğim için özür dilediğimi mi sandın? Sırılsıklam amını avuçladığım için?"

"Evet." *P harfini* patlattım ve kalçalarımı kızgınmışım ve kirli kelimelerden hiç de tahrik olmamışım gibi kaldırdım.

Xerxes aniden öne atıldı ve elini yavaşça boğazıma doladı.

Tüm yumuşaklık
gitmişti. Suikastçı geri
dönmüştü.

"Ne diyordun *alfa*?" diye fısıldadı, hafif bir baskı uygulayarak.
Bacaklarım titredi ve kasıklarım ihtiyaçtan kasılırken nefesim kesildi.

Bana sırttı.

Siktiğimin Omega'sı damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyordu.

Alaycı bakışları beni çileden çıkardı ve elini ittim. "Sakın buna cüret etme."

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "Yani bir omega olduğum için senin kaltağın olacağımı mı düşünüyorsun? Bir alfa olmadığım için sana diğer erkekler gibi sahip olamayacağımı mı?" Çok güzel kirpikleri titredi ve boynundaki nabız sanki derisinden fırlayacakmış gibi şiddetle attı.

Bir an için ağzım açık kaldı.

İnsanların cüretkarlığı.

Kim olduğumu hatırladığımda içimden ateşli bir öfke aktı. "Diğer adamların bana gerçekten sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Beni sahiplenebileceğin bir *ödül mü sanıyorsun*?"

"Öyle değil," dedi Xerxes, ama gözlerindeki sıcaklık bana tam olarak öyle olduğunu söylüyordu.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

"Sikimi yala." Dizimi kasıklarına vurdum ve koridorda yürümeye başladım. İyi bir önlem olarak, "Bana sahip olduğunu söyleyecek bir sonraki kişi kaplanım tarafından yenecek!" diye bağırdım.

Jax başını kapıdan uzattı ve yorgun gözlerini kırıştırdı. "İyi misin, küçük alfa?"

Kobra odanın içinden ayırt edilemeyen bir şeyler homurdandı. Jax arkasını döndü ve kısa bir boğuşma oldu.

Jax'in kapıda yeniden belirmediği ve Cobra'nın ortalıkta görünmediği gerçeğine bakılırsa, Jax kazanmıştı.

"Birini öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Neden Jax tüm diyarlarda gerçek bir çöp torbası olmayan tek adamdı?

"Hayır ve bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledim ve yürümeye devam ettim.

"Elbette." Ben mutfağa doğru ilerlerken Jax sakince yanımda yürüdü.

Vücut ağırlığım kadar yiyecek tüketmek üzereydim ve eğer bir erkek bana bir kelime daha ederse, kendimi kaybedecektim.

Jax yanımda sessizce yedi.

Bu yüzden benim favorimdi.

Bölüm 13

SADIE

ULTI MATUMS

"SORUNUZ VAR MI?" diye sordu Don, sanki Xerxes'in malikânesinde evindeymiş gibi uzun yemek masasına uzanırken.

Garip bir sessizlik oldu. Kimse
bir şey söylemedi.

Birkaç dakika önce hepimiz masada ziyafet çekiyor ve gülüyorduk.

Lucinda ve Jess bana kan güçlerimle ilgili sorular sorarken Xerxes'e olan kızgınlığımı bir anlığına unuttum.

Jax, Jala'ya fae kraliçesini nasıl yendiğimizi açıklıyor, Ascher da Jinx'e gözlem yetenekleri hakkında sorular soruyordu.

Yedimiz masanın bir ucunda oturmuş, konuşuyor ve hasret
gideriyorduk. Diğer tarafın, yani drama kraliçesi tarafının durumu pek
iyi değildi.

Xerxes yüzünü karartan fırtınalı bir ifadeyle sessizce düşüncelere daldı.

Huysuz omega'yı ve aramızdaki karmaşık dinamiği görmezden gelmek
için elimden geleni yapıyordum.

Onun yanında, Aran'ın kafasına sardığı bir sweatshirt vardı çünkü
"annesiyile olanlar hakkında bir hikâye daha duyarsa kusacak ve birini
bıçaklayacaktı." Sırtında agresif bir kaşıntı vardı ve böcek ısırığı olup
olmadığını merak ettim.

Kobra elindeki oyma bıçağıyla onun yanında kaşlarını çatmıştı.
Görünüşe göre, onu kabul odasına kadar takip ettiğimiz için hâlâ kızgındı.

Herkes üçünü de görmezden geldi.

Yemek harika gidiyordu -en azından masanın bizim tarafında- ta ki beş
saniye önce ön kapının çarparak kapanmasına ve Don'un gösterişli yemek
odasına adım atmasına kadar.

Şaşırtıcı bir şekilde, herkesi hemen öldürmemiştir.

Boyu 1.85 olan iri yarı adamın üzerinde pahalı siyah bir takım elbise vardı ve beline soktuğu silahların hatlarını fark etmemek imkânsızdı. Parmaklarını kafatası halkaları süslüyor ve sigarasının dumanını içine çekerken parlıyordu.

Boğazının dibine sarılmış olan beyaz yılan çok daha küçüktü, tıslayan ve bir daire çizerek sürünen hareketli bir kolyeydi.

Sigarasından uzun bir nefes çekerken boğazındaki "Sadakat" dövmesi dalgalandı.

Masanın başındaki koltuğa rahatça oturdu ve arkasına yaslandı.

Walter peşinden koştu, don ona tek bir bakış attı ve uşak ağzını kapattı.

"Soru yok mu?" diye tekrarladı Don ve onun bu rahat sorusu herkesi sersemletti.

Kobra babasına bir oyma bıçağı doğrulttu. "Ne yapıyorsun burada?"

Herkes bekledi.

Don kıkırdadı ve sigarasını etrafa sallarken omuzları gevşedi. "Sadece hepinizi tebrik etmek istedim. Planladığım gibi herkesten kurtulmak zorunda kalmadığım için memnunum. Bırakın dört kişiyi ve bir omegayı, bir alfanın bile ilk kabul testini geçmesi nadirdir. Etkilendim."

Kimse gülümsemedi.

Don sırtıttı ve kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi, sadece tebaasına hitap eden bir kral gibi sandalyesine uzandı.

Ki öyleydi.

Beş dakikalık garip bir sessizlikten sonra, "Gerçekten neden buradasın?" diye sordum.

Sabır hiçbir zaman güçlü yanım olmadı.

Don döndü ve bakışlarıyla beni mızrakladı.

Vücudum ter içinde kaldı.

Genç yüz hatları onu Kobra'nın ağabeyi gibi gösteriyordu ama zümrüt gözleri onu ele veriyordu; sürekli insandan çok yılan benziyorlardı, sanki canavarı yaşlandıkça onu geride bırakıyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve "Ben av değilim" havası vermeye çalıştım.

Her iyi avcı korku feromonlarını hissedirdi ve karşımdaki adam besin zincirinin en tepesindeydi.

Sonunda Don beni bakışlarıyla süzmeyi bıraktı ve odaya baktı. Her birimize tek tek bakmak için bir an ayırdı.

genç kızlar.

Bakışlarını karşılayan tek kişi Jinx oldu.

Don, kolunun altına sıkıştırdığı ve dramatik bir şekilde baş aşağı sarkan Noodle'a bile gülümsedi.

Lucinda'ya yaklaştım ve masanın altından elini tuttum. O da geri sıktı.

Bana baktı, ağzı bir şey fısıldamak ister gibi hafifçe açtı, ama ağzını kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

Hepimiz bekledik.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen on garip dakikadan sonra, Don'un derin ve hafif peltek sesi şaşırtıcı derecede yüksekti.

"Üç sebepten dolayı buradayım."

Mükemmel bir sigara dumanı halkası üfledi. Havada bir yılan dönüşü ve masanın üzerinde daireler çizdi.

Ürkütücü.

"Öncelikle, kabul törenini tartışmak istiyorum. İlk deneme geçilmesi en zor olanıydı. Bravo. İkinci deneme en acı verici, üçüncüsü ise en açıklayıcı olacak. İkinci denemeye yarın başlayacaksınız. Bu uzun bir süreç ve spor salonunda her şey açıklanacak. Şafakta sizi almak için bir araba gelecek. Bu denemeden keyif alacağınızı düşünüyorum."

Uzun köpek dişlerini göstererek gülümsedi.

"Eğer yapmazsanız, bu diyarda hayatta kalamazsınız. Üçüncü test bir sonraki ekinoksa kadar, yani bundan üç hafta sonra tamamlanmalıdır."

Sigarasından uzun bir nefes daha çekti.

"Ayrıca, hepiniz son olaylardan bihaber olduğunuz için, farklı diyarlarda nadir görülen melez dişilerin ortaya çıktığı söyleniyor. İki türün karışımı olduğundan şüphelenilen herhangi bir kadın derhal bana getirilmelidir. Hepsi şehrin arananlar listesinde. Yine de, bunun gerçekten çok söylenti olduğundan şüpheleniyorum. Korku tacirleri dişi melezlerin dönüşü ve diyarların sonu hakkında fısıldamaya bayılırlar."

Masadaki sessizlik sağır ediciydi. Tabii

ya.

Eğer ataerkillik bir günlüğüne de *olsa* ortadan kalkarsa, çok memnun olurum.

o.

Don bana baktı.

Bekle, korku ve diyarların sonu hakkında bir şeyler söylemişti. *Ben bir Kıyametin Mesihi mi?*

Dişi melezlerin var olduğunu hiç duymamıştım.

Bir vebalı olduğumu keşfettikten hemen sonra, aranan bir veba taşıyıcısı olmam mantıklı geliyordu.

Hayatımın genel gidişatını anlatıyordu.

Açıkçası, aranan bir parya olarak yeni statüm beni sadece biraz şaşırttı.

Aşırı güçlü kötü bir fae kraliçesine kanımı bulaştırıp bana itaat etmesini sağladığımda, bunun iyi bir şey olmadığına dair bir önsezim vardı.

Ancak bunun kesinlikle benim sorunun olmadığını fark ettiğimde içimi bir jilet ısırdı.

Kız kardeşimin kırmızı gözleri, Aran'ın siyah gözleri, Jinx'in çığlığı, Jala ve Jess'in doğal olmayan parlak renkleri.

Sakince tırnaklarımı kemirdim ve masayı devirmenin, kızları arkama atmanın, Don'u kanımla köleleştirmenin ve başka bir diyara kaçmanın yararlarını düşündüm.

Don, Kobra'ya döndü ve sözlerinin masada yarattığı kargaşadan haberi yokmuş gibi rahatça gülümsedi.

"Ayrıca, alfalar olarak, bu şehirde yaşamak istiyorsanız hepiniz sürülere katılmalısınız. Bağımsız alfalar bile on sekiz yaşına geldiklerinde vahşileşmelerini önlemek için sürüler oluştururlar. İstisna olmayacak."

Sanki yaşamın en aşağı formlarından bahsediyormuş gibi "bağımsız" diye hırladı.

Kobra Don'a kaşlarını çattı. Onu vahşi olarak hayal etmek zor değildi.

"Çoğu alfanın sürülerini seçmek için yılları vardır," dedi Xerxes yumuşak bir sesle, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Onun bu yabancı dünyada büyüdüğünü unutup duruyordum.

Don'un sakin sesi peltek bir törpüye dönüştü. "Çoğu alfa bu diyarda büyür ve kuralları bilir. Yıllarca yokluk çektikten sonra öylece gelmiyorlar."

Xerxes ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi, öfkesi karanlık bir dalga halinde yayılıyordu.

Az önceki öfkesi şimdi taşıyordu ve yüzü kötülükle buruşmuştu. Beni bir melez olarak satarsa hiç şaşırmam.

Kobra babasının tehditkâr tavrına kendi uyarı hırıltısıyla karşılık verdi.

Evet, yüzde yüz yabani.

Kaçırıldığımız gibi sinir bozucu küçük bir gerçeği gündeme getirmek için ağzımı açtım, ancak Mafya lideriyle anlamsal bir kavgaya girmemeye karar verdim.

Don'un tavrı birdenbire daha rahat bir hal aldı.

Koyu renk bir kaşını kaldırdı ve oğlunun tehditkâr kaşlarını sevimli bulmuş gibi kıkırdadı. "Hepiniz için uygun alfa sürüleriyle toplantılar ayarladım. Her biriniz farklı sürülerle görüşmeye başlayacaksınız-"

Kobra elini kaldırdı ve babasının sözünü kesti. "Hayır. Bizim bir sürümüz var. Bu masadaki alfa ve omega ile bağ kuracağım."

Çenem düştü.

Xerxes döndü ve Cobra'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Jax derin bir iç çekti ve şaşırmamış gibi ellerini gözlerine sürdü.

Tüm paramla bahse girerim ki dün gece bunu tartışmışlardı ve Jax, Cobra'ya medeni bir insan gibi bize sormasını tavsiye etmişti.

Bunun yerine, Cobra sanki karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi gözlerini kısarak hepimize baktı.

Kimse bir şey söylemedi.

Ter çukurlarımdan aşağı damlıyor ve göğüs kafesimin üzerinde rahatsız edici bir şekilde çizgiler oluşturuyordu.

Benimle bağ kuramadılar. Görünüşe göre sadece aranan bir melez değildim, aynı zamanda, *ne*?

Bu iyi değildi.

Nemli avuçlarımı tozluklarıma sürttüm.

Kobra aptal değildi ve durumu kesinlikle fark etmişti. Onunla göz teması kurmaya ve başımı sallamaya çalıştım ama bilerek bana doğru bakmadı.

Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı.

Sadece varlığım hoş karşılanmıyordu (açıkçası kimse şaşırmadı), aynı zamanda bir paket büyük bir olay gibi görünüyordu.

Sezgilerim bana bunun platonik bir ilişki olmadığını söyledi. Ay tanrıçası, ben hala bakireydim.

Bana sahip olduğumu söyleyen ve zamanın yarısında saçlarımı yolmak istememe neden olan zorba pislikler oldukları gerçeğini asla unutmayın.

İnsanları kırmadan kibarca bağ kurmak istemediklerini nasıl söyleyebilirlerdi?

Aynı zamanda, yabancılarla bağ kurma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Bazı günler ne kadar zor olursa olsun, günlerimi onlarla geçirmemeyi hayal bile edemezdim.

Ama yine de, bağlar bir ölümsüzün *hayatı* içindi; o kadarını biliyordum.

"Güzel, o zaman anlaştık. Şimdi bağı oluşturacağız. Avucunu kes ve Yanınızdaki adama doğru tutun. Bıçağı elden ele dolaştırın. Hepiniz kanı karıştırmalısınız" diye emretti.

Şok edici bir şekilde Kobra itaat etti ve kanlı avucunu yanında oturan Xerxes'e doğru kaldırdı.

Cidden bunu şimdi mi yapacaktık?

Kimse düşünmek için beş dakika istemedi mi? Artılar ve eksiler listesi yapmak, dramatik bir şekilde yastığına ağlamak, kendini küvette boğmaya çalışmak, Don'la ölümüne savaşmak?

Hâlâ seçenekler vardı.

Xerxes uzun bir süre Kobra'ya baktıktan sonra başını bana çevirdi.

Birden kasap bıçağını aldı, avucunu kesti ve Kobra'nın açık yarasına vurdu.

İnledim.

Erkekler duygularıyla başa çıkmayı reddettiklerinde olan buydu.

Fae alemindeyken şu "zihninizi ve bedeninizi yazarak iyileştirme" dergilerinden satın almam gerektiğini biliyordum.

Büyük bir çatırtı yankılandı ve Xerxes ile Cobra'nın kafaları geriye düştü, gözleri sanki ele geçirilmiş gibi fal taşı gibi açıldı.

Her iki adamın da gözbebeklerinin etrafında siyah halkalar parlıyordu.

Bir anlığına zihnim beni kandırdı ve parlayan karanlık dairelerin içinde galaksiler gördüm. Bana bir şeyi hatırlatıyorlardı ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Başlar başlamaz sona erdi ve ikisi de soluk soluğa ayağa kalktı.

Don'un gözleri yılan gözlerine kaydı ve oğluna bakarken çatılmış kaşlarıyla öne doğru eğildi. "İlginç. Çok ilginç," diye mırıldandı.

İçim burkuldu. Bunun normal bir bağlanma olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ancak don hemen "Güzel, şimdi masanın etrafını dolaşın" diye emretti.

Onu şaşırtan her neyse, bir an önce bitirmek için can atıyordu.

Hoşuma gitmedi.

Ama ben bir şey söyleyecek cesareti bulamadan, Xerxes Ascher ile birleşti. Gözleri ışık ve gölgelerle dolup taşarken, ilk seferinde benden kaılan şeyi fark ettim.

Bağ bir ay tutulması gibi görünüyordu.

Sonra Don, Ascher'a Jax ile bağ kurmasını emretti. Çok hızlı bir şekilde, süreç kendini tekrarladı.

Adamlar avuçlarını açmaktan çok mutluydular, gözbebekleri güneş ışığının antiteziyle parlıyordu.

Sonunda Jax bana doğru döndü.

Bıçağı öne doğru uzattı ama Don masanın üzerinden hamle yaparak bıçağı elime değmeden aldı.

Hala biriyle bağ mı kuracağıma yoksa bıçağı birine mi saplayacağıma karar verememiştim, çünkü ben daha çok anlık kararlar veren bir kızdım.

Don'un rahat tavrı gitmişti ve boynundaki küçük yılan gövdemden daha kalın olana kadar büyüdü.

Döndü ve bana doğru tısladı.

Avuç içlerim yukarı bakacak şekilde geriye doğru çekilirken, yılan bana bakarken ürperdim. "Ne oluyor lan!" Kobra tıslayarak çığlık attı. Jax kükredi ve Ascher

Ürpertici bir meleme. Xerxes ikiz bıçaklarını çıkardı ve Aran'ın gözleri yanımda gece yarısı siyahına döndü.

Aran da neyin nesiydi?

"Geri çekilin, yoksa kızlardan birini öldürürüm."

Görünüşte hiç yoktan, don parlayan bir silah çıkardı ve doğrudan Jess'in kafasına doğrulttu.

Kobra masanın üzerine tükürdü. "Bunun anlamı ne? İstediğin şeyi yaptık baba." "Baba" dedi, sanki iğrenç bir küfürmüş gibi.

Jess gergin bir şekilde alt dudağını kemirdi, ama çoğunlukla alınına doğrultulmuş devasa silahı **u m u r s a m ı y o r g i b i y d i .**

Jinx'le birlikte büyüdüğü için bu çok mantıklıydı. Don sıkılmış gibi gözlerini devirdi.

"Sana bir alfa sürüsüne ihtiyacın olduğunu söyledim ve sen de bu masadaki erkekleri seçtin. Eğer sormuş olsaydın, dişi bir alfayla bağ kurmana izin veremeyeceğimi açıklardım. Bir varis üretmen gerekiyor ve sadece dişi omegalar üreyebilir. Çoğu sürüde başka bir kadının rekabetinden hoşlanmaz. Erkek omegalar tehdit oluşturmaz." Xerxes'i işaret etti.

Sözleri karnıma indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Aynı zamanda omuzlarım rahatlayarak öne doğru düştü. Onlarla bağ kurarak başlarına bir hedef koyamazdım; melezlik meselesi hâlâ ağır ve konuşulmayan bir konuydu.

Ayrıca, arananlar listesi bir yana, hayatımı zorba erkeklere bağlamak istediğimden yüzde 100 emin değildim.

Ölümsüz bir alfayken sonsuza kadar uzun bir süreydi.

"Bu sürüye sırf onun yüzünden katıldım," diye hırladı Xerxes ve tabağını duvara fırlattı.

Ascher'in boynuzları kafasında uzadı. "Aynı."

Jax'in boğazından alçak sesle bir homurtu yükseldi. "Sadie olmadan bir sürü oluşturmayacağız. Bu tartışmaya açık değil."

Don gülümsedi. "Zaten yaptınız."

Büyük beyaz yılanı hain dişlerini gösterdi.

"Sadie'ye bağlanırsan başına ödül koyarım. Serpentine Şehri hoş bir yer değil. Bir saat içinde katledilir. Ayrıca Spike'ın boyunlarınıza sapladığı iğnelerde büyümlü iz sürücüler vardı. Benim iznim olmadan fiziksel olarak şehir sınırlarını terk edemezsiniz. Eğer denerseniz, patlarsınız. İçeriden."

Ayakta olsaydım dizlerim tutmazdı. Üzücü.

Ayrıca, melez olduğum için başıma ödül konduğunu ona kim söyleyecekti?

Ben değil.

Don kayıtsızca devam etti, "Ayrıca, eğer onunla bağ kurarsan, büyü bana haber verecek ve ben de hemen onu vuracağım."

Adamlar bir anda söndü, omuzları çöktü.

Ona döndüm. "Benimle sorunun ne?"

Don sıırttı. "Kişisel değil, sadece alfa politikası. Don'un oğlunun bir omega dişisiyle şehrin bir sonraki varisini doğurması gerekiyor. Sen buna engel oluyorsun. Ama yine de mafyamda senin yeteneklerine sahip olacağım için çok heyecanlıyım."

Kan becerilerimi biliyor muydu? Yoksa kaplan formuma mı gönderme yapıyordu?

Don, mamut yılanı hâlâ boynundayken ayağa kalktı ve uzaklaştı. Arkasına bile bakmadan, "Ay Tanrıçası, hepimizi kutsa," dedi.

Onun yokluğu odadaki gerginliği azaltmadı. Zarar çoktan verilmişti.

Otuz saniye boyunca hayatımın en rahatsız edici sessizliğini yaşıdıktan sonra dudaklarımı büzdüm ve malum soruyu sordum. "Yani hepimiz belli bir melezi belli bir yılanı satmama konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Bugünlerde asla çok emin olamazsınız.

Jax yüksek sesle hırladı, Cobra tısladı, Ascher bir küfür mırıldandı ve Xerxes bana ters ters bakmaya devam etti.

Ascher'in kehribar rengi gözleri yanıyormuş gibi parlıyordu. "Bunu nasıl sorarsın?" Masadan uzaklaştı.

Diğer üç adam sandalyelerini iterek onu takip etti.

Üzerlerinden yayılan enerji ölüm ve yıkım enerjisiydi.

Aran bana bir üzüm attı ve beni zavallı bir şıfıntı gibi erkeklerin gidişine bakmaktan alıkoydu.

Dört genç kız çeşitli şok halleri içinde masada oturuyordu.

"Ne oldu?" Aran'a sordum.

"Kimse seni Don'a satmayacak. Merak etmeyin." Ne demek istediğini vurgulamak için bir parça tavuğu salladı.

Walter onun arkasında durdu ve dinlemiyormuş gibi dikkatle yere baktı.

Omuzlarım öne düştü ve başımı masaya vurdum. Adamlar şimdi bensiz bir sürü halinde miydi? Kontrol et.

Hepimizi hedef haline getirmeden söz konusu sürüye katılamaz mıydım? Tamam. Melez dişiler Serpentine Şehri'nin en çok arananlar listesinde miydi? Evet.

Aran kıkırdadı ve bu beni depresif düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ama horlarsan seni ters çevirebilirim" diye homurdandı.

"Affedersiniz?" En iyi arkadaşşıma soluk soluğa baktım.

Sırtını kaşırken gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, Sadie, neşelen biraz. Burası cenaze töreni gibi. Şaka yapıyorum."

Ağızma bir ekmek tıktırdım ve boğuk bir sesle, "Gözlerinin neden sürekli ürkütücü bir şekilde siyah parladığını konuşmak ister misin? Pek Fae'ye benzemiyorsun."

Kalın bir şekilde yutkunup düşünürken ağızım durdu. "Bekle, annenin kalbini gerçekten nasıl çıkardın? Hiç sormadım."

Aran sandalyesini arkaya fırlattı. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Başını dik tutarak ve omuzlarını geriye atarak masadan bir prenses gibi uzaklaştı.

Ki öyle olduğunu tahmin etmişim.

Öne doğru yığıldım ve alnımı bir kez daha masaya vurdum.
Belki de künt kuvvet travmasıyla kendimi
öldürebilirim? Lucinda sırtımı usulca sıvazladı.
Jinx yüzünü buruşturdu ve gelinciğini okşadı. "Hepinizin profesyonel
akıl sağlığı yardımına ihtiyacı var."
Gözlerimi devirdim. "Belli ki."

Bölüm 14

Kobra

AŞIKLAR VEYA DÜŞMANLARI ES

"NE YAPACAĞIZ LAN?" Başını ellerinin arasına almış duvara yaslanmış olan Jax'e homurdandım.

Başı kederle öne düşerken zincirleri saçlarında şingirdadı. "Bilmiyorum."

"O babamın *arananlar* listesinde. Onu korumak zorundayız."

"Hadi oradan," diye hırladı Ascher.

Jax başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Onunla bağ kuramıyoruz ve o tehlikede. Sanki her şey parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor."

"Bu bağı istemiyorum." Xerxes sözlerini hançerlerini döndürerek noktaladı. Hançerlerin akıl almaz keskinlikteki kenarları şöminenin loş ışığında parlıyordu.

Malikanede gece olmuştu ve tüm kızlar Sadie'nin odasında yatıya kalmışlardı. Bunu biliyordum çünkü Jess, Jax'e "Sadie'ye karşı aptalca davrandığını" söylemek için gelmişti. Hiçbir şey bilmiyordu.

Dördümüz saatlerdir benim ve Jax'in odasına kapanmış durumumuzu anlamaya çalışıyorduk.

Cevaplara saatler öncesinden daha yakın değildik.

İçimizdeki hayal kırıklığı, bizi birbirimize bağlayan canlı bağla daha da arttı.

Sanki altın bir canlı tel bizi birbirine bağlamış gibi, herkesin duygularından parçacıkların göğsümde dolaştığını hissedebiliyordum.

Biz bir sürüydük.

"Bunu bize nasıl yapabildi?" Ascher yumruğunu duvara vurdu ve kırık tuğla parçaları aşağıya yağdı.

Altın başını çevirdi, oniks boynuzları başının üstünde genişledi ve Xerxes'e hırladı. "Sen bir omega'sın. Bu seni doğurgan falan yapmıyor mu? Dişi bir omega'ya ihtiyacımız yok."

Xerxes bıçaklarını daha hızlı döndürdü, yakışıklı yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Yalnızca dişi omegaların üremesi garantidir. Erkek omegalar ve dişi omegalar birlikte en yüksek hamilelik şansına sahiptir. Bir erkek omeganın dişi bir alfa ile çiftleştiğini hiç duymadım."

Son umut kırıntımız da yok oldu.

Ascher dönüp yumruğunu daha sert bir şekilde duvara vurdu ve tüm oda sarsıldı.

Xerxes sessizce tehdit etti, "Evimi yıkmayın."

Ascher'ın kehribar rengi gözleri ateşle parladı. "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun? Bu diyara kaçmak senin fikrindi. Şimdi hepimiz mahvolduk." Xerxes'e doğru yürüdü.

"Lütfen, bunu onları Fae kraliçesine satan alfa söylüyor." Xerxes kılıcını tuttu ve Ascher'ı kan dökmek istercesine öne doğru çağırdı.

Yatağa yaslandım ve ilgisiz bir şekilde onları izledim. Her şey mahvolmuştu.

İstedikleri kadar birbirlerini doğrasınlar.

Bilincimdeki kırık boşluğun derinliklerine battım. Bir kez daha bağısız ve kontrolsüzdüm. Koşullar tarafından zincirlenmişim.

Tuzağa düştüm.

"Kesin şunu, siz ikiniz." Jax'in göğsü Xerxes ve Ascher'ı uyarmak için gümbürdedi ama bu gönülsüz bir uyarıydı.

Duvara yaslandı ve herkesin duygularının acısını dindirmeye çalışır gibi göğsünü ovuşturdu.

Aramızdaki bağ elektrik gibi canlıydı. Lanet

bir öfkeyle canlıydı.

Bozuk bir enstrüman gibi tiz bir vızıltıydı ve içimdeki öfkeyi körükledi.

Anladığım kadarıyla, bağların alfaları yatıştırması ve kontrol altında tutmaya yardımcı olması gerekiyordu. Onların vahşileşmesini engelliyorlarmış, babam öyle demişti.

Eğer içimdeki boşluk beni tamamen tüketmeseydi, gülebilirdim. Ne boktan bir durum.

Ya tahviller hakkında söylediđi her Őey yalandı ya da dűzgűn çalıŐması için hepimiz çok berbat durumdaydık.

Saldırganlık, gerginlik ve genel halsizlik her birimizin içinden geçiyordu.

Ascher Xerxes'e doğru sıçradı ve öfkesi bağların arasından bir fke ŐimŐeđi gönderdi.

Xerxes gűlűmsedi, mor gözleri parlıyordu ve hançerini Ascher'ın kafasına fırlattı.

Dövmeli alfa yoldan çekildi ama omega'nın bıçağı oniks boynuzlarından birini sıyırdı.

Jax'in gđsű uyarıcı bir hırıltıyla gűmbűrdedi ve műcevherlerim gölgelere dnűŐtű.

Yılanlarım kaosa katılmak istedi. Isırmak için.

Tek başımıza, iyi değildik.

Bağlandık, lanet psikopatlardık.

Aniden, odadan silah sesi gibi bir ses geldi.

Jax hareketsiz kaldı, yumruklarıyla birbirlerini yumruklayan Xerxes ve Ascher'ın gömleklerini elleriyle kavradı.

Ađır bir i çekiŐle kapıya dođru yűrűdűm.

Bađ, gđsűmű bir damga gibi yakana kadar saldırganlıkla daha da tıngırdadı.

Gözlerim yılan gözleri ve insan gözleri arasında gidip geliyordu; grűŐűm normalden ısı iŐaretlerine dođru gidip geliyordu.

Kapıyı açtım ve kıpırdamadan durdum űnkű tűm sorunlarımızın nesnesi rahatça kapıya yaslanmıştı.

Sadie'nin űzerinde onu cűceleŐtiren tűylű bir sweatshirt vardı. Morlukları soluyordu ve beyaz saçları, yumruklarımın etrafına sarmak istediđim ipeksi bir arŐaftı.

Sikim kıpırdadı.

Tatlı kızılıcık Şarabı duyularımı baŐtan çıkarıcı bir Şekilde okşadı.

"Bir Őeyi mi blűyorum?" Sadie pelűŐ alt dudađını kemirirken tenimdeki gölge yılanlara ve yumruk yıđını halindeki diđer ű adama baktı.

Kırık sesi sert bir trpű gibiydi.

Bűyűk boy tűylű kıyafetleriyle bana her zaman ona seslendiđim kedi yavrusunu hatırlatıyordu.

İlk kez, drdűműzű birbirine bađlayan bađ bizi Őiddete yöneltmeyi bıraktı.

Hepimizi yakıp kavuran tiz ses aniden dağıldı ve yerini serin bir ürperti bıraktı.

Anında sakinleştik.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bizden ne istediğine bağlı." İma, boğucu ses tonumdan açıkça anlaşılıyordu ve pantolonumun içinde zonklayan sikimi yavaşça düzelttim. Mesajımı almamış olma ihtimaline karşı.

Sadie derin bir iç çekti ve gözlerini ovuşturdu.

Yeni bağımıza bir acı saplandı. Küçük ve bitkin görünüyordu ve bizim işimiz onu acıdan korumaktı.

Sebep değil.

Şaşkınlıkla başımı salladım. Bunlar benim düşüncelerim değildi; yeni sürü arkadaşlarımın düşünceleri idi.

Yorgun olabilirdi, ama bu onun yorgunluğunu gideremeyeceğim ve onu daha iyi hale getiremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Bir acı daha göğsümü sıkıştırdı.

Adamlar açıkça benimle aynı fikirde değillerdi.

Bu bağın ne anlama geldiğini çözmek zordu ama onu koruduğuma ve rahatlatığıma dair görüntüler zihnimden geçti.

Diğer üçü onu şımartmak istedi.

Vicdan sahibi olmak böyle bir şey miydi, ezici bir yumuşaklık ve kafa karışıklığı hissi mi?

Döndüm ve tısladım. "Sakin ol a m ı n a k o y a y ı m . Küçük sürtükler gibi davranmayı bırakın. Sikişmek de rahatlatıcı olabilir."

Göğsüm daha keskin bir acıyla yandı.

Görünüşe göre, hepsi benimle aynı fikirde değil. Karılar.

Kedicik çığlık atarken ve erkek sesleri inlerken sırtırken onu duvara yasladığım görüntüleri yansıttım.

Sadie destekli uzakta gelen ve kapı ile a Kafam karıştı ifade. "Okaaaay, görüyorum ki burada meşgulsünüz."

Boğazımdan alçak, tıkrıtlı bir tıslama çıktı. "Benden uzak durma. Neden buradasın?"

Sadie derin bir iç çekti ve gerginmiş gibi pelüş dudaklarını ıslattı.

Ona gergin olması için bir şey verecektim: dudaklarında mücevherli sikim. Bir kınama bıçağı bağın üzerinde sivrildi.

Arkamı dönüp yeni sürü arkadaşlarımı yerden yere v u r m a k yerine önümdeki yavru kediye odaklandım.

Sadie bir karara varmış gibi başını salladı. "Bunun muhtemelen herkes için zor olduğunu biliyorum ama kızlarla konuşuyordum ve bir şeyin farkına vardım."

Dolabın duvarına yaslanmış halinin görüntüleri zihninden süzülürken kaşlarını ona doğru kaldırdım.

Jax gibi çılgık atıp bağırarak mıydı, yoksa yumuşak bir şekilde inleyecek miydi?

Bir şey açıktı: Sonunda benim malım olduğunu anlayacak ve onu almam için hazır olacaktı.

Diğer üç adam yanımda durdu, birbirimize yaklaştıkça aramızdaki bağ memnuniyetle tıngırdıyordu.

Bu fiziksel ve zihinsel bir bağdı.

Kedicik iri yakut gözleriyle her birimize bakarken alt dudağını kemirdi. Cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi daha derin nefesler aldı.

"Artık büyümenin ve bir yetişkin gibi davranmanın zamanı geldiğine karar verdim."

Sikim pantolonumun içinde çelik gibi sertleşmişti. Onun ruhuna sahip olduğumu fark etti ve onu kaldırıp adını unutana kadar duvara yaslayıp becerecektim.

Hepimizin onu her pozisyonda kirlettiğimize dair görüntüler bağımızın içinden geçti.

Ascher, "Siktir," diye mırıldandı ve Xerxes inledi. Jax'in boğazından bir hırıltı kaçtı.

Şimdi hepimiz kaya gibi sertleşmiştik. Xerxes'in tarçın kokusu mide bulandırıcı derecede tatlıydı, sanki alfa feromonlarımıza cevap vermekten başka bir şey yapamıyordu.

Sadie boğazını temizledi ve devam etti, "Ben babanın arananlar listesindeyim."

Hırladım. "Bunun bizim için hiçbir önemi yok." Üzgün bir şekilde başını salladı.

"Sadece bu değil. Henüz hiçbirimiz seks yapmadık ve bence en iyisi de bu. Doğrusu, herkesin ne kadar zorba davranma eğiliminde olduğu nedeniyle sizinle gerçekten bağ kurma konusunda çekincelerim vardı."

Ses tonu içimi burktu.

Durakladı. "Jax hariç herkes. Cobra, baban bir sürüye ihtiyacın olduğu konusunda haklıydı ve çocuk sahibi olmana engel olmam adil değil. Şimdi umurunda olmayabilir ama bir gün olacak."

Bağ, gelgitli bir hayal kırıklığı dalgasıyla çılgık attı.

Neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

"Az önce ne dedin sen?" Kocaman gözlerle geri çekilen yavru kedime hırladım.

Sadie başını salladı. "Beşimiz arasındaki her türlü ilişki sona erdi. Bu şekilde olmak zorunda."

Xerxes sert bir şekilde kıkırdadı, tüm tavrı sertleşti.

Fae kraliçesi için çalıştığı zamanlarda ondan yayılan tehdit geri dönmüştü ve ona "Sen bir korkaksın" diye hırladı.

Sadie'nin yakut gözleri öfkeyle parladı. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Eğer biraz büyür ve gerçekçi davranırsanız, bu konuyu yetişkinler gibi konuşabiliriz."

Ascher dövmeli eklemlerini kırdı, boynuzları kafasında daha da büyüdü. "Zaten bizi hiç dinlemiyorsunuz Prens. O zaman ne söyleyeceğimizin ne önemi var ki?"

İlk defa Ascher ile aynı fikirdeydim.

Jax ellerini kabaca örgülerinin arasından geçirdi. "Herkesin sakinleşmesi gerekiyor. Ve sen bunu kastetmiyorsun, Sadie." Gri gözleri ihanetle bulutlanmıştı.

Dördümüz arasındaki yeni bağ kelimenin tam anlamıyla acıyla, yıkımla tıngırıyordu.

Kırılıyorduk.

Daha başlamadan bittiğini bize nasıl söyleyebildi?

Sadie hepimizden vazgeçiyordu.

Kedim benden vazgeçiyordu.

Beni reddediyordu.

Sadie derin bir iç çekti ve Jax'e öyle sulu bir gülümseme verdi ki, içimden birini beyni parçalanana kadar dövmek geldi.

Sesi çatallaştı. "Kişisel bir şey değil. Ben sadece en iyisinin bu olabileceğini düşünüyorum. Jala çoğu şeyin bir nedeni olduğunu söylemişti ve bence bu olayda da bu doğru."

Alay ettim. Ne boktan bir durum.

Hiçbir şeyin bir nedeni yoktu. Dünya karanlık ve acımasız bir yerdi; ya sizi mahvederdi ya da siz küllerinizden doğar ve onu mahvederdiniz.

Bu kadar.

Jax'in yumuşak sesinde sert bir ton vardı. "Peki Jinx ne dedi?"

Sadie zayıfça kıkırdadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Erkeklerin çoğunlukla işe yaramaz olduğunu söyledi ve kendimi bir sürü gereksiz

duygusal enerji."

"Ona katılıyor musun?" Jax yavaşça sordu, sesindeki keskinlik ensemdeki derinin diken diken olmasına neden oldu.

Bir alfa ayısını kızdırmadın.

Sadie hiçbirimizle göz teması kurmaktan kaçındı. "Bence hepimiz arkadaş olarak daha iyiyiz. Hâlâ inisiyasyonu geçebilir ve bu diyarda hayatta kalmak için birlikte çalışabiliriz."

Ona tısladım.

"Sizler benim takım arkadaşlarımsınız ve başka türlü olmasını istemezdim. Ama henüz 21 yaşındayım ve hayattan ne istediğime odaklanmam gerekiyor. Sizlerin malı olursam bunu yapamam. Ayrıca, Don seçim şansımızı elimizden aldı."

Jax'in gri gözleri, Xerxes'in parmaklarının arasında tehlikeli bir hızla döndürdüğü bıçaklardan daha keskindi.

Yumuşak bir sesle, "Gerçekten seçim şansını elinden aldı mı?" diye sordu. "Evet," dedi Sadie, çenesi inatçılıkla sıkılmıştı. Kararını vermişti.

Tabii ki beni terk ediyordu, tıpkı tanıdığım her lanet kadın gibi. Lanet olası kötü, aşağılık yaratıklar.

Onun hakkındaki içgüdülerim doğruymuş.

En güzel yırtıcılar en zehirli olanlarıydı.

"O zaman siktir git." Tısladım, gözlerim yılan gözlerine kayarken ısı imzaları önümde patladı.

Ascher'ın sesi acımasızdı. "Evet, zaten seni istemiyorduk."

"Dediğin gibi. Git ve hükmedebileceğin birini bul." Xerxes'in İngiliz aksanı kılıçlarından daha soğuktu.

Gözlerim geriye kaydı ve onun pelüş alt dudağının titrediğini kayıtsızca fark ettim.

Sadie'nin badem şeklindeki yakut gözleri kocaman olmuş, Jax'e bakıyor ve geri kalanımızı görmezden geliyordu.

Ona yalvardı, "Hâlâ arkadaş olabiliriz." Bağın içinden bir şimşek çaktı.

Hepimiz aynı fikirdeydik. Eğer bizi reddetmek istiyorsa, bu sorun değildi çünkü ona ihtiyacımız yoktu.

Jax hırladı, "Hayır, yapamayız." Ondan uzaklaştı.

Sadie nefesini tuttu ve sanki fiziksel bir darbe almış gibi başını eğdi ve uzun bir saniye boyunca bağın içinden küçük bir umut kıvılcımı fırladı.

Yaptığı hatanın farkına varacaktı.

*Kedim benim için
savaşacak. Beni seçecek.*

Sadie doğrulurken yakut gözleri şekil değiştirenler âleminin kızıl güneşi gibi parlıyordu. Soğuk ve parlak, ne sıcaklık ne de umut veriyordu.

Sadece zalimlik.

"İyi, hayatımda bir avuç zorba erkeğe ihtiyacım yok. Bunların hiçbirini ben istemedim ve arkadaşlığınız için yalvarmayacağımdan da eminim. Bir erkeğin beni tekrar yıkmasına izin vermeyecek kadar çok şey yaşadım." Sadie'nin kızılılık kokusu sanki yanıyormuş gibi yükseldi.

Başka biri beni terk etti.

Beni istemiyor.

Onun için yeterince iyi değilim.

Sadie dönüp koridorda yürümeye başladı.

Ellerimi sıktım ve kendime onun sadece başka bir dişi yılan olduğunu hatırlattım. Onu koridorda avlamak için harcamayacağım zamana değmezdi.

Peşinden koşup onu sahiplenmeyi ne kadar çok istesem de faydasızdı.

Zamanımı harcamaya değmezdi.

"Siktir git!" Ascher onun ardından böğürdü, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye çekilirken soğukkanlı yüzü tamamen çatladı.

Sadie iki orta parmağını da havaya kaldırdı ama yürümeye devam etti. Arkasına bakmadı.

"O buna değmez. İhtiyacımız olan o değil," diye alçak sesle homurdandı Xerxes ve Ascher'ın sırtını sıvazladı.

Altın bağımız Xerxes'in yalanının gücüyle griye döndü.

Sadie tam da ihtiyacımız olan şeydi.

*Hayır. Seni terk etti. Siktir
et onu.*

Göğsümdeki bağ acı ve ihanetle yandı. Kızı sikip atmıştım.

Bana ait olmayı *hak* etmiyordu. Benim yavru kedim olmayı *hak* etmiyordu.

Jax vahşi bir hayvan gibi kükredi ve bir şifonyeri fırlattı. Bir gümbürtüyle duvara çarptı ve yüzlerce parçaya bölündü. Ascher mırıldandı

ve Xerxes ona buna değmeyeceği konusunda güvence verdi.

Bir kez daha bağımız griye döndü.

Hayır. Xerxes haklı. Unut onu.

Ama nedense ayaklarımı kapı aralığından çekemiyordum.

Sadie odasına çekilirken uzun koridora bakmaktan kendimi alamadım.

Bir santim bile kıpırdayamadım.

Çünkü göğsümdeki bağlantı şiddetle tıngırdarken bile, Sadie'de yaşıyan gölge yılanımın minik sesi, büyük bir hata yaptığımı fısıldıyordu. Kediciğim benim her şeyimdi. Onsuz bir hiç olduğumu.

Ölüm ve acı imgelerini ona geri fırlattım ve onunla olan bağlantımı kestim.

Zaten bedenimde değildi.

Kararımı vermiştim.

Bölüm 15

SADIE

TENSI AÇIK

Sert güneş ışığı cumbalı pencereden içeri süzülüp beni uyandırırken İNLEDİM. İlk fark ettiğim şey, yastığımın üzerinde boş duran bir kutu dondurmaydı.

İkinci fark ettiğim şey, beş kadın daha kollarımın ve bacaklarımın arasına yığılmıştı.

Bir yanımda, Lucinda ayı gibi sarılmıştı bana.

Diğer tarafta Aran elini başımın üzerine koymuş beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Jinx yatağın ortasına yayılmış, Jess'in karşısında yatıyordu ve Jala da kollarını Jess'inkilerle birleştirmiş, yanlarında uzanıyordu.

Jinx'in gözlerinin faltaşı gibi açılmış olduğu ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandığı gerçeği üzerinde durmamaya karar verdim.

Uyumayan tek kişi oydu.

Noodle bile onun kollarında sırt üstü uzanmış, usulca horluyordu.

Gözlerimi kısıtım ve hayal görmediğimi anladım: Gelincik takma kirpikler takmıştı ve koyu renkli kürkü parıltılara batırılmış gibi parlıyordu. *Çok güzeldi.*

Birden dün gece olanları hatırladım ve duygularım göğsümü yatağa bastırdı.

Adamlar.

Yapmam gerekeni yapmıştım ama lanet olsun, bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

Melez olduğum için aranıyordum ve Don, onlarla bağ kurmaya cesaret edersem hepimizin hayatını tehdit etmişti.

Fae mirasımı bile bilmiyordu ve yine de alfa olduğum için bunu yasakladı.

Mantiken kararımdan memnundum çünkü adamları güvende tutmuştum.

Mantıksız bir şekilde, onlar bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylerken küçük bir bebek gibi ağlamak istedim.

Belki de büyümek böyle bir şeydi?

Siz yapmadığınız sürece her şeyin yolunda gitmeyeceğinin farkına varmak. Bazen istediklerinizi değil, sadece yapmak zorunda olduklarınızı yapabileceğinizi.

Bazen sizi kurtarabilecek tek kişi kendinizsinizdir.

Ve eğer kendinizi kurtaramıyorsanız, kurtarabileceğiniz tek şey değer verdiklerinizdir. Hepimizin yapabileceği tek seçimi yaparak adamları korudum.

Peki beni nasıl ödüllendirdiler?

Ascher bana siktir olup gitmemi söyledi, Jax bana sırtını döndü, Xerxes hükmedecek birini bulmam gerektiğini söyleyerek alay etti ve Cobra etimdeki küçük yılanla bağlantısını kesti.

Bağlantıyı kopardığı an, küçük yılan ölüyormuş gibi çılgık atarak zihnime girmişti.

Bir mucize eseri tamamen yok olmamıştı. Artık koyu, gölgeli bir siyah değil, daha açık bir griydi ama yine de etimin üzerinde hareket ediyordu.

Bu da garipti, çünkü eğer Cobra'nın bilincinin bir parçasıysa, onunla bağlantısını kestikten sonra var olmaması gerekirdi.

Benim küçük mucize yılanım.

Uzanıp onu öptüm ve parmaklarımın arasında dönerek bana rahatlatıcı görüntüler gönderdi.

Göğsümdeki ağrı devam etti.

Kobra üzerimdeydi.

Duygularım haklı bir öfke ile kahredici bir acı arasında gidip geliyordu.

Arada bir şey yoktu.

Bir parçam zamanda geriye gidip o adamlara benim olmalarını istediğimi söylemek istiyordu.

Arzularıma boyun eğip beni almaları için yalvarmak, benim için imkansızlıklarla savaşmaları ve beni hayatın dehşetinden korumaları için yalvarmak zor olmazdı.

Ama hayatım boyunca dayak yiyerek büyümemiştim ki önemli olduğunda pısırlıklaşayım.

Benim için savaşacak bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Bunu kendim yapabilirdim.

Don açıldı ve Jala ile her şeyin bir nedeni olduğu konusunda hemfikir dim.

Erkeklerin sadece arkadaş olmak istememe verdikleri tepki, doğru seçimi yaptığım konusunda ihtiyacım olan onaydı.

Bana hâlâ bir *insan* olarak saygı duymuyorlardı.

Sadece cinsel olarak bana sahip olmak, bana emirler yağdırmak ve bana kurtarılması gereken uysal bir prenses gibi davranmak istiyorlardı ve ben bunu reddettiğimde çirkinleşiyorlardı.

Öfke içimi yakarken alay ettim.

Onlar güvende ve mutlu olsunlar diye kendi isteklerimi bir kenara bırakırken bana nasıl böyle davranmaya cüret ederler?

"Erkeklerin canı cehenneme. *Umarım* bakire olarak ölürüm. Bu onlara günlerini gösterir." Kendimi yataktan dışarı attım, bir saniye daha kıpırdamadan yatamazdım.

"Bekâret taşları. Hepsini öldür," diye mırıldandı Aran uykulu uykulu, yastığı okşarken diğer dirseğini Jala'nın boynuna doladı ve sıktı.

Pembe saçlı genci boğamadan önce Aran'ın karnına bir yumruk attım ve Jala'yı onun elinden kurtardım.

İkisi de hâlâ uyuyordu ama Aran, baygınken birini öldürmeye çalışmaktan zevk alıyormuş gibi genişçe sırıttı.

Şekil değiştirenler dünyasına döndüğümde, teyzemle zorunlu terapide, Aran'ın her zaman herkesi öldürmek istediğini söylediğinde dramatik davrandığını düşünmüştüm.

Artık onu daha iyi tanıdığım için ona yüzde yüz inanıyordum.

Bir ömür önce, uyuşmanın beni hiçbir şey hissettirmediğini açıklamıştım ve Aran da öfkenin onu diri diri yakana kadar tükettiğine dair bir şeyler söylemişti.

Tüylerim diken diken oldu.

Geçmiş ve hayatımızın talihsiz koşullarını düşünürken, birdenbire uyuşmuş olanın tanıdık sesi kafamın içinde net bir şekilde yankılandı.

Ben buzum, o ateş. Tamamlaman gerek.

Kanım dondu.

Uyuşma aktif değildi, ama tanıdık bir ses az önce

Ben.

"Ne?" Yüksek sesle fısıldadım. "Kafamın içinde ne işin var?" Sessizlik.

Kalbim düzensiz atıyordu. "Benimle nasıl konuştun?"

Hala bir şey yok.

Eğer uyuşukluk savaşta yarı savaşçılarla konuşan normal bir olguysa, neden bana bilmeceler fısıldıyordu?

Uyuşuk, savaşta her zaman duygusuz talimatlar verir.

Bana nasıl yumruk atacağımı öğretti; bir şeyi tamamlamam konusunda muğlak talimatlar fısıldamadı.

"Buz ve ateş de ne demek? Aran'ın ateş olduğunu mu söylüyorsun? Sen de kimsin be? Avin şarkısı bir şekilde buz mu?" Etrafımda görünmez bir davetsiz misafir ararken söyledim.

"Abla?" Lucinda endişeyle sordu.

Hiçbir ses cevap vermedi.

"Sesler duyuyor. Ya lanetli bir tür parazit konakçı ya da çok fazla beyin sarsıntısı geçirdiği için zihni bozuldu," dedi Jinx, sanki tiyatrolarım onu sıkıyormuş gibi "duh" tonuyla. "Muhtemelen ikincisi."

Yüzümü ona çevirdim. "Git uyu. Oh, bekle, uyuyamazsın." "Gerçekten olgunca." Jinx Noodle'ı okşadı.

Uykusuzluk çektiği için on iki yaşındaki bir çocukla alay ettiğimi fark ettiğimde içimi bir utanç kapladı.

"İyi olduğuna emin misin, kardeşim?" Lucinda çok tanıdık yakut gözlerini bana dikti.

"Hayır, iyi değilim. Ürkütücü sesler benimle konuşmaya bayılıyor ve görünüşe göre anaç olmak yerine içgüdüsel olarak küçük çocuklara zorbalık yapmak istiyorum."

Aran gözlerini açıp gerinirken inledi. "Dramatik davranıyorsun, Sadie."

Ona ters ters baktım. "Kafamın içinde bir kadın sesi az önce 'Ben buzum, o ateş' ve 'Bunu tamamlamalısın' dedi, büyük olasılıkla beni ve seni kastediyordu, çünkü buradaki tek erkek sensin. Yani, öyle sayılır. Bilmiyorum."

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Uyuşturucunun sesiydi, ama onu etkinleştirmemiştim, bu yüzden teorik olarak benimle konuşması imkansız olmalıydı. Neden sesler hep bizim hakkımızda konuşuyor? Bunların anlamı ne?"

Oda sessizliğe gömüldü.

En azından şimdi herkes benimle birlikte panikleyecek ve Aran sonunda durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayacaktı.

"Olamaz," dedi Aran, ben en-suite banyodan küçük bir kâğıt torba alıp içine hızla nefes verirken.

"Biliyorum, doğru" diye homurdandım ve çantanın içine doğru oflamaya devam ettim.

Aran uyku maskesini tekrar gözlerinin üzerine çekti. "Güneş tanrısı muhtemelen benim tam bir dinamit olduğumu fark etti ve bana ne kadar seksi olduğumu söylemek istiyor. Muhtemelen bunu bana söyleyerek hayatının amacını tamamlaman gerekiyor."

Artık resmileşmişti.

En iyi arkadaşımı öldürmek üzereydim.

Jinx bir kahkaha attı ve Lucinda bir gülümseme patlattı. Jala ve Jess uyandılar ve neler olup bittiğini anlayamadan etraflarına bakındılar.

"Jinx, gelinciği tut," dedim.

Noodle'ı koruyucu bir şekilde kucağına aldı ve ben bir savaş çılgılığı atarak kendimi Aran'ın üzerine attım, dirseğim maksimum etki için aşağı dönüktü.

Aran'ın gözleri bağlı olsa bile bu adil bir dövüş değildi.

"Dövüş, dövüş, dövüş," diye bağırdı genç kızlar neşeyle, biz zarif ipek çarşafların üzerinde boğuşurken ve ben kese kâğıdını Aran'ın boğazına tıkmaya çalışırken.

Maç çabucak sona erdi.

Aran ön kolunu nefes boruma geçirerek beni altına kısırdı ve sol kolum vücudumun arkasında korkunç bir açıyla büküldü.

Uyku maskesiyle gözleri hâlâ bağlıyken bana sııttı, mükemmel beyaz dişleri parlıyordu. "Seksi olduğumu kabul et."

"Burada ciddi bir şeyler oluyor," diye sızlandım. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Belki de ben buzum, sen de ateş. Muhtemelen birlikte bir şeyler yapmalıyız. Ürkütücü şiirler de bize benzer bir şey söylemişti. Ayrıca, beni sadece erkek büyün seni daha geniş ve güçlü kıldığı için kısırdın."

Aran başını salladı, göz maskesi hâlâ takılıydı. "Ah, aptal, masum Sadie. Büyü bir serap. Beni daha erkeksi bir yapıyla daha geniş gösteriyor ama aslında fiziksel formumu hiç değiştirmiyor. Sadece senin algıladığın gibi."

Çenem düştü.

Beni yatağa sabitleyen eller çok güçlüydü ve bana bastırdıkları yerde kan dolaşımımı kaybetmişim.

Sonra ne dediğini hatırladım. "Ben masum *değilim*."

"Sonunda aptal olduğunu kabul ediyorsun yani?" Jinx, Noodle'ı okşarken tembelce sordu.

Daha sonra olanlar için, benimle konuşan sesin damarlarımda hâlâ dolaşan dehşetini suçladım.

"Yani sinir bozucu olduğunu kabul ediyorsun?" On iki yaşındaki çocukla alay ettim.

"Yani aptal olduğunu kabul ediyorsun?"

"Yani bir bahçe cücesi kadar olduğunu kabul ediyorsun?"

Jinx'in kara gözleri acımasızdı. "Yani ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığı, kontrol edemediğin yeteneklerin olduğu, erkeklerle ilişkini nasıl sürdüreceğin hakkında hiçbir fikrin olmadığı ve varlığını çevreleyen kafa karıştırıcı koşullar muhtemelen bir sonraki doğum gününü göremeyeceğini gösterdiği için muhtemelen bu alemde öleceğini kabul ediyorsun?"

Jala inledi ve yüzüne bir yastık bastırdı, kabarık pembe saçları dışarı çıktı.

Jess Jinx'i tekmeledi. "Bunu konuşmuştuk."

Aran güldü ve üzerimden kalktı, böylece artık beni yatağa şiddetle çarpmıyordu.

Bir çocuk tarafından duygusal saldırıya uğradıktan ve gözleri bağlı olan en iyi arkadaşım tarafından iyice alt edildikten sonra saygınlığımı yeniden kazanmaya çalıştığım uzun, gergin bir andan sonra, bariz olanı işaret ettim. "Çok fazla arkadaşın yok, değil mi?"

Jinx muhtemelen kendime olan saygımın son kırıntısını da parçalamak için ağzını açtı ama Jess bir eliyle kız kardeşinin yüzünü kapattı.

Ben daha sevinmeden Aran kafama bir tokat attı. "Bu hırçın ama eğlenceli küçük çocuğu kışkırtmayı bırak."

"Ah, ben sadece doğruyu söylüyordum." İnledim, küçük kız kardeşimin sessizce yanımda yattığını fark ettiğimde yüzüm yanıyordu, yakut gözleri genişti.

Bilgelik ve olgunluk timsali olmak buraya kadarmış.

Aran kükredi.

Hâlâ kavga etmeye hazır bir şekilde ona çıkıştım: "En azından ben doğrularımı söylüyorum ve içinde *bulunduğumuz* koşullar hakkında bir şeyler yapmaya çalışıyorum."

Aran uyku maskesini çıkardı ve çelik mavisi gözleriyle bana baktı. Annesinin bakışlarına sahipti.

"Sadie, tatlım, gerçeği mi istiyorsun? Annemin kalbini nasıl söküp yediğimi bilmek ister misin?"

"Um." Birdenbire çocukça davrandığımın ve karşımda dört etkilenebilir genç kız ve bir güzel gelinciğin bana baktığının farkına vardım. "Belki başka zaman?"

Aran'a bir dinleyicimiz olduğunu göstermek için başımı hareket ettirmeye çalıştım.

Terapiye ihtiyacımız olması, bir sonraki nesli tamamen travmatize etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

Aran'ın ifadesi odaklanmamıştı. "Nöbet geçiren anneme baktığımda içimi sonsuz bir öfke kapladı ve beni incittiği tüm yolları düşündüm. Tırnaklarımdan buz hançerleri fıskırdı ve göğüs kafesi çatlayana kadar sırtına sapladım. Atan kalbini kas ve kemiklerden söktüm. Sonra tahmin edin ne oldu?"

"Hayır mı?" Bu bir tuzak gibi hissettirdi.

"Ne oldu?" Lucinda sessizce sordu. Dört kız da büyülenmiş bir halde Aran'a bakıyordu.

"Annemin çiğ, atan kalbini tükettikten sonra, sanki bir erkek arkamda durmuş ve beni övüyormuş gibi geliyordu. O konuştuğunda, saf mutluluktu."

Aran durakladı, göğsü kabarıırken nefesi kesildi. "Öforikti." Kalp atışları hızlandı.

Aran aniden gözlerini kırptırdı ve başını salladı.

"Arkamı döndüğümde orada kimse yoktu. Kafadaki sesin ne dediğini bilmiyorum Sadie, ama sana ateş olmadığını garanti edebilirim. İçimden fıskıran buzdu ve doğru motivasyonla bundan tonlarca daha üretebileceğimi iliklerime kadar biliyordum."

Yatakta yavaşça ilerleyerek kollarımı garip bir sarılışla ona doladım ve "Bu iyi, değil mi? Sen bir su fae'si misin?"

Aran güldü. "Hayır, gülmüyorum. Prenses olarak, krallığımızın tarihini üç kez öğrendim. Hiçbir su fae'sinin buz pençeleri *olmadı*. Ayrıca, buzdan çok su yetenekleriyle ortaya çıkıyorlar. Denedim ama hala suyu manipüle edemiyorum."

"İyi haberlerim var," dedim.

Aran'ın sesi alışılmadık derecede kısıktı. "Hayatımızda iyi olan ne olabilir ki?"

"İkimiz de sesler duyuyoruz. Yani eşit derecede rahatsızız."

Boğazından hafif bir kahkaha patladı ve uzun kollarını bana sıkıca doladı.

Mutluluğu bulaşıcıydı ve kısa süre sonra ikimiz de kıkırdıyor ve birbirimize tutunuyorduk.

Jinx'in sesi eğlencemizi böldü. "Lucinda, kız kardeşinle vakit geçirdikten sonra sana olan saygım azaldı."

Lucinda "Anlıyorum" diye cevap verdi.

Jess iç çekti. "Keşke sesler duyuyor olsaydım. Hayatım çok sıkıcı."

"Jinx'in bütün gece kulağımıza bir şeyler fısıldadığı zamanları hatırlıyor musun?"

Bu resmen sesler duymak gibiydi," dedi Jala, pembe gözleri kocaman açılarak.

"İyi bir nokta."

Aran'dan uzaklaştım ve yumruğumla alnıma hafifçe vurdum. "İleride kimse herhangi bir ses duymayacak. Hepimiz parlak, mutlu, hiç de endişe verici olmayan gelecekleri olan normal, işlevsel kadınlarız."

Aran dudaklarını inançsızlıkla büzdü ve ben de onu çimdikledim. "Onu ortaya çıkarıyorum."

"Sana iyi şanslar. Sen cadı değilsin."

Aran'a cadılar hakkında milyonlarca soru soramadan önce, çünkü hala var oldukları konusunda şoktaydım, Jess yatağa tırmandı ve bana ve Aran'a sarıldı.

Ne olduğunu anlamadan hepimiz kucaklaşıyorduk. Jala Jinx'i bile kucağına almıştı.

Hepimiz için çok dokunaklı bir sabah.

Herkes kucaklaşmaya başladığında işlerin yolunda gitmediğini biliyordunuz.

Gölge yılan parmaklarımın etrafında dönerek sevgi ve destek imgeleri yansıttı ve kalbim Cobra'nın artık ona bağlı olmadığını hatırlatarak acıdı.

Ona sarıldığım bir fotoğrafı geri gönderdim ve o da bana karşılık verdi.

Ona evcil hayvan verdim ve nefesimin altında "Bu kadar kaba bir adam nasıl böyle tatlı bir yılan yaptı?" diye fısıldadım.

Parmaklarımı üzerinde gezdirirken yılan neşeyle dönüyordu.

Jess melankolik düşüncelerimi böldü. "Jax'in kardeşim olduğunu biliyorum ama endişelenme kızım. Onu keseceğim."

"Bunun için minnettarım ve umarım iş o noktaya gelmez," dedim dürüstçe ve ona gülümsedim.

Kutsal göl bir alfa olduğumu ortaya çıkardığından beri ilk defa etrafım dişilerle çevriliydi.

Güzeldi.

"Peki, bugün için planımız nedir?" Aran sordu.

"Don ikinci duruşmaya başlayacağımızı söyledi, bu eğlenceli olacak." Hayali bir puro içiyormuş gibi yaptım ve bir parmak tabancası yaptım. "Çete hayatı, haksız mıyım?"

Herkes bana endişeyle baktı.

Puromla bir duman halkası üflüyormuş gibi yaptım ve "Sadakat" dövmesini nereye yaptırmak istediğimi düşündüm.

Kesinlikle bir belalı gibi yüzümün karşısında.

"Abla, biz de seninle gelmeliyiz," dedi Lucinda hevesle. "Ben..." diye sözünü kesti ama cümlesini tamamlamadı.

"Neyiniz var?" Ben sordum.

"Yok bir şey," dedi Lucinda hızla ama bir şeyler sakladığını hissettim.

Daha fazla soru sormak için gözlerimi açtım ama Jala sözümü kesti, pembe gözleri heyecanla büyümüştü. "Evet, çocukların sana iyi davranmasını sağlayabiliriz. Ayrıca, işimize yarayabilecek bazı becerilerimiz var."

Aran'ın gözlerinin karardığını, Jinx'in çılgılık attığını, Jess ve Jala'nın Jinx'i koruduğunu ve Lucinda'nın mini bir ben olduğunu düşündüm.

Bir an için onları yanımda getirmeyi düşündüm.

Sonra onların hâlâ genç olduklarını ve Aran'ın dikkat çekmemesi gerektiğini hatırladım.

Ayrıca, iki yarı yetişkin olarak onları güvende tutmak bizim sorumluluğumuzdu. "Hayır, bu diyarda sizin için okul işini ben hallederim."

Otoriteyle konuşmaya çalıştım, sanki örnek alabilecekleri bir lidermişim gibi.

Az önce sesler duyduğunu söyleyip bağırان biri.

"Okul berbat," diye geveledi Jess. Jala ağlar gibi yaptı, Lucinda inleyerek arkasına yaslandı ve Jinx dişlerini gösterdi. Gülüyor muydu yoksa hırlıyor muydu anlayamadım.

"Tutkuyu seviyorum. Tiyatro programları hakkında bilgi alacağım dan emin olabilirsiniz."

Aran tırnaklarını inceledi. "Sizin yaşıңызdayken ben her gece ateşe veriliyor ve kana susamış fae'lerle balo salonlarında dolaştırılıyordum. Büyüyün artık."

Jinx Aran'a döndü, koyu renk gözleri solgun yüzünde iri ve keskindi. "Ve şimdi bir korkak gibi saklanıyorsun, çekici olmayan bir erkek kılığına giriyorsun ve karanlıktan, alevlerden ve kandan korktuğun için en iyi arkadaşınla aynı yatakta uyuyorsun."

Aran'ın nefesi kesildi.

Jess nefesinin altında "dövüş" diye bağırdı.

Aran kaşlarını kaldırdı. "İzninizle. Bilmenizi isterim ki, ben *çok* Seksi. Sadie'nin kafasındaki ses bile ona böyle söyledi." "Kesinlikle söylemedi."

Herkes Aran'ın Jinx'in organlarından birini söküp yemeyeceğini anlayınca gerginlik dağıldı. Yine de garip bir şekilde içimden bir ses Jinx'in Fae kraliçesinden daha fazla mücadele edeceğini söylüyordu.

Dudaklarımı büzdüm ve hepimizin birbirimize sahip olduğumuzu ve iyi olacağımızı anlatan ilham verici bir konuşma yapmayı düşündüm. Adamlar bana kızgın olsa ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi hissetsem de.

Aran osurdu.

Yüksek sesle.

Kızlar çığlık attı.

Odadan çıktım.

Hepimiz boku

yemiştik.

Öldü.

Aran dört genç kızı idare edebilirdi. Bütün bir diyarı yönetecekse liderlik pratiği yapması gerektiği açıktı, çünkü bunu söylemekten nefret ediyordum ama ondan büyük bir "terör saltanatı" enerjisi alıyordum.

Fuayeye girdiğimde ruh halim daha da bozuldu. Dört adam da ön kapıda duruyordu.

Şekerli tarçın kokusu anında ağzımı sulandırdı. "Geç kaldın," diye hırladı Kobra tehditkâr bir sesle.

"Ve sen çirkinsin." Hala geri dönüşler üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Ascher'in dövmele çenesi sıkıca kenetlendi. "Demek Prenses, gelmeye karar verdiniz?"

Yavaşça ona döndüm.

Kobra'nın sinir bozucu bir psikopat gibi davranması bir şeydi, ama büyük hainin bunu yapması başka bir şeydi.

Elmacık kemiklerinin üst kısımlarında hafif bir pembelik oluşana ve kaşları çatılana kadar Ascher'a baktım. Sanki geçmişimizi düşünüyordu ve her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

Ben bir şey söyleyemeden Ascher kapıyı açtı ve belime hafifçe dokunarak beni içeri aldı. Elmacık kemikleri hâlâ pembeydi ve göz temasından kaçınıyordu.

Beni dışarı çıkarmasına izin verdim.

Gün kapalıydı, her şey grinin gölgesindeydi ve kasvetli bir çiseleme tenimi ıslattı ve konağın mükemmel bakımlı yeşil çimlerini doyurdu.

Xerxes bıçaklarını elinde döndürdü ve yürüyüş yolunda ilerlerken beni iterek geçti.

Sarhoş edici koku bir ambrosia bulutu gibi arkasından geliyordu.

Jax konuşmadı.

"Şimdi de onun için kapıları mı açıyoruz?" Kobra arkamızdan bir yerden alay etti.

Cevap verme zahmetine girmedim ve Ascher elini belimde tutmaya devam etti. Sokakta, takım elbiseli bir beta kırmızı bir süper arabaya yaslanmış bizi bekliyordu.

Uzakta yüksek gökdelenler yükseliyordu, tepeleri hâlâ bulutların arasında gizliydi. Bu diyarın bir güneşi olduğundan bile emin değildim.

Arabaya vardığımda Ascher kapıyı açtı ve ben de erkeklerin yanına oturmak zorunda kalmamak için kendimi arka sıraya sıkıştırdım.

Araba ileri doğru fırladı ve hızlanmanın gücü beni koltuğuma yapıştırdı. Pencerelerin hiçbirisi açık olmamasına rağmen saçlarım yüzüme savruldu.

Pencerenin dışında, dünya kasvetli renklerden oluşan bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu.

Sonunda durduğumuzda, şoför basitçe "Don sizi içeride bekliyor" dedi.

Midemdeki çukur geri döndü.

Ascher benim için kapıyı açtı ve ben dışarı çıkmaya çalışırken tökezledim.

Jax'in sıcak eli pazuma sarıldı. "Dikkatli ol." Başka bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama Kobra dudak büktü ve kolunu yakaladı.

Onu öne doğru çekti. "Hadi, enerjini *ona* harcama. O kararını verdi."

İleriye doğru yürüdüm ve Cobra'yı dirsekleyerek geçtim. "Çocukça davranıyorsun."

Koluma dirsek attı. Sertçe. Ayağımı kaval kemiğine çarptım.

Kobra muhteşem suratını savurdu ve vahşi bir hayvan gibi bana doğru tısladı.

Dilimi ona doğru uzattım.

Zümrüt gözleri ateşle parladı, saf öfke ondan yayıldı ve mücevherleri etinin üzerinde kıvrıldı.

Dudaklarım bir sırtışıla kıvrıldı. Eğer küçük bir sürtük gibi davranmak istiyorsa, ben de ona öyle davranacaktım. İstedğini elde edemediği için beni ezip geçmesine izin verecek değildim.

Bana doğru tehditkâr bir adım attı.

Onu tersledim.

Kobra tısladı.

"Gerçekten mi?" Ascher homurdandı.

Yürürken sırtı dimdikti, yüzü soğuk bir kayıtsızlık maskesine dönmüştü ama Cobra ve benim boğuşmamızı izlerken gözlerinde adı konmamış bir şey parlıyordu.

Onu geçmek için arkamı döndüm ve neredeyse takım elbiseli uzun boylu bir adama çarpıyordum. Özür mırıldanarak etrafıma bakındım.

Bir an için nefes almayı unuttum.

Serpentine City gündüz vakti nefes kesiciydi.

Kaldırımlar pahalı görünümlü iş kıyafetleri ve elbiseler giymiş kadın ve erkeklerle doluydu.

Her kadın topuklu ayakkabı giymiş ve saçlarını özenle toplamıştı. Bir daire çizdim ve her şeyi içime çektim.

Tüm fae'ler benzer zarif özelliklere sahip uzun boylu ve söğüt gibi, bu diyar farklı bir hikâyeydi.

Her boydan, çok farklı özelliklere ve ten renklerine sahip şekil değiştirenler geniş kaldırımlarda hızlı adımlarla yürüyor, devasa binalara girip çıkıyorlardı.

Dünya etrafımda renk çizgileri halinde bulanıklaşana kadar gözlerimi odaklamadım.

Tüm insanların çeşitli hayvanlara dönüştüğünü hayal etmek zor değildi. Beta'lar ve null'lar değişmemiş olsalar da feromonlarında ve duruşlarında hayvan etkisi hâlâ mevcuttu.

Beta'ların yanık kokusu burnuma doldu. Birkaç misk kokusu yakınlarda başka alfalar olduğunu gösteriyordu ve havada omegaların hafif tatlı notaları vardı.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bir kâbustan uyanmak ve hiçbirinin gerçek olmadığını fark etmek gibiydi.

Bir aidiyet duygusu iliklerime kadar işledi.

Bir adam ve kadın el ele tutuşmuş, arkalarında zengin, topraksı alfa kokuları bırakarak caddede aceleyle ilerliyorlardı. Bileklerinden ve boyunlarından, kusursuz bir şekilde dikilmiş kıyafetleriyle uyumlu, büyümlü mavi mücevherler damlıyordu. İkisinin de koyu altın rengi tenleri ve benimkine benzer beyaz saçları vardı.

İki kılıç dişli kaplan mı?

Sormak için ağzımı açtım ama hızla kalabalığın içinde kayboldular.

Kısa boylu, yaşlı bir kadın bir su birikintisinin yanından geçerek başını kaldırdı; parlak yeşil gözleri akla hemen küçük bir orman yaratıldığını getirdi.

Şakaklarında hafifçe kıvrılan, neredeyse fark edilmeyen küçük boynuzları olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Ascher'inki gibi ama farklı.

Kimsenin derisinde Kobra gibi mücevherler yoktu ama bir kadın hızla yanımdan geçti ve gözlerinin etrafındaki ışıltı akkor halindeki pullara benziyordu.

Daha yakından incelendiğinde, iş kıyafetlerinin farklı kumaşlardan ve renklerden yapıldığı ve üzerlerinde benzersiz işaretler ve semboller bulunduğu görüldü.

İlk bakışta benzer giyimli insanlardan oluşan bir yığın gibi görünen şey aslında benzersiz bireylerden oluşan hareketli bir kalabalıktı.

Bazı insanlar kalabalığın içinde yırtıcı hayvanlar gibi sinsice ilerliyor, alfalar koyun postuna bürünmüş kurtlar gibi aralarına karışıyordu.

Kalabalık içgüdüsel olarak etrafımızdan dağıldı. Başlar eğik, yüksek topuklu ve elbise ayakkabıları aceleyle yanımdan geçerken, herkes feromonlarımızdan tehlikenin kokusunu alabiliyormuş gibi bize geniş bir alan bıraktı.

Anlayabildiğim kadarıyla, nulllar beş ya da daha fazla kişiden oluşan gruplar halinde koşarak geçiyorlardı. Koruyucu gruplar halinde birlikte yürürken üzerlerine hiçbir koku sinmiyordu.

Alfa ve omega gibi yer değiştirmeseler de, betalar herhangi bir fae'den daha uzun ve daha güçlü dururlardı.

Hayvan meslektaşları gibi, özellikleri de büyük ölçüde farklılık gösteriyordu; hayvanların geçmişi gözlerinin çekikliğinde veya saçlarındaki çizgili kaplan işaretlerinde belirgindi.

Yırtıcı hayvanlar sokaklarda kol geziyordu.

Birdenbire Xerxes'in adı haykırıldı ve insanlar tökezleyerek durdu.

Daha fazla insan onun adını söyledikçe, fısıltılar etrafımızda küçük bir yarım daire oluşana kadar büyüdü.

İçgüdüsel olarak Xerxes'in etrafında bir daire oluşturacak şekilde yer değiştirdik ve o da yüzünü gizlemek için eğildi.

Ancak ABO'lar burunlarını havaya kaldırdılar ve dillerinde tarçın, gözlerini kısarak bize bakarken onun adını fısıldadılar.

İnanılmaz yüksek topuklu ayakkabıları ve devasa tüylerden yapılmış siyah paltosuyla bir alfa kadını yanımdan geçip gitti. Tarçını içine çekerken burnu kalktı ve gözleri parladı, başı bize doğru döndü.

"Haydi," dedi Xerxes, koruyucu ablukamızı binanın içine doğru iterken yaşadığım şoktan sıyrılmamı sağladı.

Etrafına bakmayan ve ağzı açık kalan tek kişi oydu.

Bizi binanın içine doğru iterken boynumu ç e v i r i p kalabalığın içinde paltolu kadını aradım.

Arkasında devasa tüyler bırakarak yanımdan geçti. Şok kaslarımı sertleştirdi.

Palto giymiyordu, kanatları vardı. Birden yağmur kasvetli görünmemeye başladı.

Yağmur damlalarının yumuşak pıtırtiları eşsiz, canlı bir dünyanın büyülü şarkısıydı. Herkes bir ABO'ydu ve onlar her yerdeydi. Eşsiz. Çok etkileyiciydi ve her şeydi.

Xerxes bizi döner bir cam kapıdan içeri itti.

Don bizi boş, sıradan bir bekleme odasında "Hoş geldiniz," diye karşıladı. Teknik olarak, tüm adamların şu anda bir sürü halinde olmasının nedeni oydu.

Ben.

Kızgınlığımın yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım ve "Ben mükemmel bir çete üyesiyim" havası yayıyor.

Bana sıkıntıyla bakmasından anladığım kadarıyla onu etkilememiştim.

Beyaz yılanı bir kez daha küçük bir kolye gibi boynuna dolanmıştı ve birkaç saniyede bir küçük başını kaldırıp bize doğru tıslıyordu.

Don ve yılan birbirine bağlı olduğuna göre, bu bize tısladığı anlamına mı geliyordu?

Kaba.

Don dikkatini Kobra'ya çevirdi. "Sürü hayatına nasıl uyum sağlıyorsun?" Zümrüt gözleri oğluna baktıkça daha da parlıyordu.

Kobra hiçbir şey söylemedi.

Don endişeli görünmüyordu. "Bugün, ikinci kabul mücadelenize başlayacaksınız. Bu binanın bodrum katı bir alfa dövüş kulübüdür. Hiç kimse zihni ve bedeni üzerinde tam kontrole sahip olduğunu kanıtlayana kadar Mafya'ya katılamaz ve alfa formlarına geçemez. Serpentine City'de sadece güçlüler hayatta kalır. Anlaşıldı mı?"

"Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" Gergin bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Don'un boynundaki "Sadakat" dövmesi kalın bir şekilde yutkunurken sallanıyordu ve yılanı bana bakıyordu.

Beceriksizce kekeledim, "Sadece açıklamak istersen. Ekselansları. Kraliyet, efendim."

Jax daha yakına kayarak Don'un beni görmesini kısmen engelledi.

Sonunda, sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra, "Her biriniz vücudunuzu dövüşlerinize hazırlamak için bir hafta boyunca antrenman yapacaksınız ve kuralları öğrendiğinizi göstermek için bir sınava gireceksiniz" dedi.

Duman üfledi.

"Karşılaşmalarda şekil değiştirmemiş halinizle dövüşeceksiniz. En zayıf formunuzda en güçlü olmayı öğrenmelisiniz, çünkü şekil değiştirmeyi engelleyen büyüler karaborsada yaygındır. Eğer maçlarınızda hayatta kalır ve bilincinizi korursanız, ikinci denemeyi geçersiniz."

Gözlerimi kısımtım. "Hayatta kalmak için kaç kibritimiz var?"

Don bir duman bulutu daha üfledi. "Birkaç tane."

Omuzlarım gevşedi. İyi bir dövüşçüydüm, harika bir dövüşçü değildim ama uyuşuklukla kendimi koruyabilirdim.

Don sigarasından uzun bir nefes daha çekti. "Sadece yüz d ö v ü ş . "

Güneş tanrısı beni şimdi öldür.

Bölüm 16

SADIE

FIGHT KULÜBÜ

BOĞULDUM.

"Sadece yüz dövüş" kafamın içinde bir kurşun gibi yankılandı.

Bazen, stresli durumlarda kendinizi topraklamak ve temel değerlerinizi hatırlamak önemliydi. Benimki kanımı akıtma ve birini zihinsel kölem haline getirene kadar ona bulaştırma becerisiydi.

Beni dizlerimin üzerine çöküp bebek gibi ağlamaktan alıkoyan tek şey buydu.

"Beni takip edin. Eğitiminize bugün başlayacaksınız." Don bir kapı açtı ve bizi loş bir koridora götürdü.

Siyah takım elbiseli Beta adamları dört bir yanımızı sarmış, ellerinde devasa makineli tüfekler tutuyorlardı. Işıklar titriyordu.

Bu diyar ve ürkütücü titreyen ışıklar da neyin nesiydi?

Onu, şekil değiştirenler âlemindeki ileri teknolojilerle ilgili bir kitaptan tanıdığım dar bir asansöre kadar takip ettik. Sıradan bir müzik çalıyordu ve yansımalarımız küçük kutunun şık cam panellerinde dalgalanıyordu.

"Ayrıca, son bir şey daha." Başımı Don'a doğru eğdim. "Kızların eğitime ihtiyacı var. Lucinda sadece on altı yaşında ve sanırım diğerleri de benzer yaşlarda?"

Jax don'a başıyla onay verdi. "Jess on sekiz, Jala on dört ve Jinx on iki yaşında. Onlar için bir okul ayarlayabilerseniz çok memnun olurum."

Don avucunu siyah cama bastırdı ve asansörün beyaz ışığı koyu kırmızıya döndü.

Birdenbire aşağıya doğru düştük.

Kendimi koruma duygum olsaydı panikleyip çığlık atabilirdim.

Bunun yerine, saçlarım etrafımda uuurken ve ayaklarım yerden yükselirken dudaklarımdan kaçan kakhahayı tutamadım.

Buna karşılık, yukarı doğru yükselirken erkeklerin yüzleri soğukkanlıydı.

Xerxes'in uzun sarı saçları ularındandır her yöne doğru kıvrıldı. Hanerini havada döndürdü ve bana dik dik baktı.

Bir kez daha, tatlı tarçın kokusu, don, kestane ve am alt tonlarıyla birlikte meknı doldurdu.

Asansör aniden hareket etmeyi kesti ve ben tekrar aşağıya dtm. Kapı bir vızılıyla açıldı ve ben dengesiz bacaklarımın üzerinde tökezleyerek ilerledim.

Ascher kolumu yakalayıp beni dik tuttu, dövmeleri kesik çenesini gererken sinirle homurdandı. "Dikkatli ol."

Bizi zifırı karanlık bir koridor karşıladı.

Tek ışık kaynağı duvardaki neon el yazısıyla yazılmış "*Cehennem sadakatsizlerin kemikleriyle denmiştir*" yazısıydı ve bu yazı ikinci seferde aynı çok değerine sahip değildi.

Don bizi ileri götürdü.

Karanlık koridor sonsuza dek srecekmi gibi görünüyordu ve ürkütücü derecede sessizdi; bu durum karşısında paniğe kapılmak yerine duvardaki farklı sözleri en ilham verici olandan en az olana doğru sıralamaya odaklandım.

1. *Terle, Acı ek, Hayatta Kal-Yaa*, Gl'n eğlenceli bir yeniden evrimi, Ak." fkeli yaratıcılığa saygı duymak gerek. Bunu her kim yazdıysa kesinlikle duyguları iindeymi. On üzerinden on, ilham verici.
2. *Bir canavar gibi öfkeyle savaşın, ay tanrıçası gibi soğukkanlılıkla yok edin-* ok fena. Ay tanrıçası ne zaman korkunç bir Figür m? Onun iç huzurla ilişkili olduğunu sanıyordum. Onların versiyonunu daha çok sevdim. On üzerinden sekiz, ilham verici.
3. *Bir alfayla uğraırsan, sürüyle de uğraırsın.* Houma gitti, ama çok da erken. On üzerinden yedi, ilham verici.
4. *Dinlenme zamanı geldiğinde, plan; savama zamanı geldiğinde, katliam-* Hm, bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemedim. Güzel bir dinlenme gününe değer verdim. On üzerinden altı, ilham verici.
5. *Bir göz için bir ölüm ve canavar diyarı* hayatta kalır-Bu bana başka bir deyii hatırlattı, ama ne olduğunu hatırlayamadım. Puan kırdım çünkü kafa karıtırıcıydı. On üzerinden iki, ilham verici.

6. *Kırılmış parmak eklemleri, yarılmış dudaklar, kırık kemikler, dolu bir silah ve daha pazartesi... Hemen, hayır. Onda bir, beni rahatsız etti.*
7. *Melezler uyarıyor: Savaş yaklaşıyor-Belli nedenlerden dolayı, on üzerinden sıfır. Bana sorarsanız çok ürpertici ve üzücü, gereksiz melez iftirası.*

Don havadan sudan konuşmak için döndü ve ben de son söylediğimden dolayı panik atak geçirmiyormuş gibi davrandım.

"Peki ya yanınızdaki çocuk - sanırım adının Aran olduğunu söylemişti? Okula gitmesi gerekiyor mu?" Ses tonu çok rahattı.

Başımı salladım ve soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Hayır, o yirmi dört yaşında ve bir su fae'si, bu yüzden okula gitmeyecek. Kızlara o bakacak."

Eğer "kızlara bakmak" derken "onları uykularında boğmak"tan bahsediyorsam, o zaman Aran Yılın Dadısı ödülünü alacaktı.

"Hm."

Yılanlar yalanları hissedebilir mi?

Don bizi dar koridorda gezdirmeye devam etti. "Kızlar için eğitim ayarlayacağım. Neye geçeceklerini biliyor musun?"

Omuz silktim. "Ben bir alfayım ama ailelerimizi tanımıyoruz, bu yüzden Lucinda'nın da bir alfa olacağından yüzde 100 emin değilim."

Jax diğer adamlarla birlikte arkadan geliyordu ama şimdi öne doğru yürüyüp yanımda durdu. "Hayır, kız kardeşlerimin hepsi evlatlık. Ebeveynlerinin kim olduğundan emin değiliz."

Bir deja vu hissi içimi kapladı.

Titredim.

Muhtemelen sadece şanstı ama hiçbirimizin gerçek ebeveynlerimizin kim olduğunu bilmemesi garip görünüyordu.

Melezler uyarıyor: Savaş yaklaşıyor.

Hayır, bunun üzerinde durmuyordum ve bunun yerine bir fae çiçek tarlasında zıpladığımı hayal ediyordum.

Hayal gücüm berbat, çünkü alan bir zindana dönüştü ve devasa fareler üzerime tırmandı.

"Oh kahretsin. Legolas."

Don yürümeyi bıraktı. "Ne?"

"Hapishanedeki adam bir şey söyledi. Yıldızlarla ilgili bir şey..."
Dilimin ucundaydı ama tam olarak hatırlayamıyordum.

Herkes beklentiyle bana baktı ve ben de hatırlıyormuşum gibi burnumu kıstım.

Gerçekten, zihnim tamamen boştu. Hatırlayabildiğim tek şey dışkının berbat kokusuydu.

Cobra, Ascher'a bir şeyler fısıldadığı yerden öne doğru yürüdü (bir adama bir paket verin ve birden hepsi kanka olsun) ve alaycı bir tavırla, "Yüksek Mahkeme'den Legolas, pozisyon 4444, birilerine artık çoktan ölmüş olan Fae kraliçesinin hapishanesinde rehin tutulduğunu haber vermemi söyledi. Ayrıca Sadie, hafızan berbat."

Ona hırlarken göğsüm sarsıldı.

Kobra tıslayarak karşılık verdi.

Güneş tanrısı, bir kızın kötü bir hükümdara karşı hayatı için savaştıktan ve işkence gördükten sonra hafif bir zihinsel düşüş yaşamasını yasakladı. Ayrıca, hiçbir zaman en zeki olduğumu iddia etmedim; yeteneklerim başka yerlerdeydi.

Don'un gözleri parladı. "Böyle söylediğine emin misin?"

Kobra sıkılmış görünüyordu. "Kesinlikle."

Don yutkundu, adem elması hareket etti ve "Sadakat" kelimesindeki *O harfi* gerilene kadar boynundaki dövmeyle deforme etti. "Hemen birilerine haber vereceğim. Yüksek Mahkeme'ye bulaşmak istemezsiniz."

"Kim?" Adamlarla aynı anda ben de sordum.

Don, salonun karanlığında gizlenmiş bir kapının kolunu tuttu. "Tüm diyalara hükmeden insanlar. Hayal edebileceğinizden çok daha güçlüler."

Bön bön baktım. Don'un uzun siyah saçları, sanki dünyanın nasıl işlediğine dair tüm kavramlarımı yerle bir etmemiş gibi kapıdan rahatça geçerken arkasında dalgalanıyordu.

Legolas iyi bir oyun oynamıştı ama ona gerçekten inanmamıştım. Tanrı aşkına, adam zindanda bir deri bir kemik kalmış bir mahkûmdu. Bu koşulların bir insanın zihnine neler yaptığını kim bilebilirdi?

"Hasta olacağım," diye mırıldandım.

"Bunun için zaman yok. Hayatta kalmak zorundayız," diye fısıldadı Jax nefesinin altından ve Ascher bir kez daha avucunu belime koyarak beni nazikçe ileri doğru yönlendirdi.

Cobra ve Xerxes sert bir şekilde arkamızda durdular.

İlk fark ettiğim şey gürültü oldu: Salonun ürkütücü sessizliği yerini çılgılık atan bir sese ve gürültülü enstrümanlara bıraktı.

İkinci fark ettiğim şey yüksek tavan oldu.

Oda loştu ve neon kırmızısı ışıklar ve puslu dumanla doluydu; sigara ve ter kokuyordu.

Bu alemde kimse ışıkları açmadı mı ve bu aşırı sigara içme olayı da neydi?

Fark ettiğim üçüncü şey ise yere serpiştirilmiş bir düzine dövüş halkasıydı. Engelli minderlerin arasında ağırlıklar ve halterler her yere saçılmıştı.

Alfalar yumruklarıyla birbirlerine vurdular ve kemikleri kırılırken yüksek sesli çatırtılar yankılandı.

Kan, ter ve tükürük uçuştı.

Birkaç düzine alfa vardı, hepsi gömleksizdi ve ya birbirleriyle dövüşüyor ya da büyük miktarda ağırlık kaldırıyorlardı.

Güçlü ter kokusu farklı alfa kokularını bastırıyor ve bana düzinelerce mumun yanmasını hatırlatan rahatsız edici bir kombinasyon yaratıyordu. Eğer mumun kokusu misk alt tonlu BO ise.

Bir ses bağırdı, "Don geldi!"

Birdenbire herkes dövüşmeyi ya da kaldırmayı bıraktı ve geniş bacaklı bir duruşa geçti.

Başlar eğik, kollar arkada kenetlenmiş.

Birisi cırtlak müziği kapattı.

Neredeyse her alfanın terli şortlarının içine sıkıştırılmış parlayan tabancalar üzerinde durmamaya karar verdim.

Don odadakilere hitap etti, sesi sert ve emrediciydi. "Beş yeni acemimiz var. Bunlardan biri omega, biri de dişi alfa. Dişi alfa hariç hepsi birbirine bağlı."

Yüzüne gözüne bulaştırma.

Odanın etrafında hafif bir mırıldanma vardı.

Cobra nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve onun ve Jax'in Xerxes'in önünde hafifçe kaydığını gözden kaçırmadım.

Ascher'in parmakları belime daha sert bastırdı.

Don'un sesi bir oktav kalınlaştı ve hafif bir tıslamayla konuştu. "Onları çevreleyen gizli hafifletici sebepler var. Bilmeniz gereken tek şey, Yılanlı Şehir'de büyümedikleri ve kültürümüzün büyük bir kısmından habersiz oldukları. Omega inisiyasyonu ile ilgili bir sorunu olan herkes şikayetlerini doğrudan bana iletebilir."

Alfalar mırıldanmayı bıraktı ve başlarını daha derin eğdi.

Kimsenin Don'a şikayette bulunmayacağına dair sözde tüm param üzerine bahse girdim, ki bu parayı henüz görmemiştim (ve kimse bana kredilerimi nasıl talep edeceğimi söylememişti).

Devasa beyaz yılanı tembelce boynuna dolanmıştı.

Don gülümsedi ve muhtemelen odadaki en korkunç piçin kendisi olduğunu hissederek omuzlarını gevşetti ve konuşmasına devam etti.

"Şu anda inisiye olan iki alfaya katılacaklar."

Bellerinde silahları olmadan dövüş ringinde duran iki kişiyi işaret etti. Bir erkek ve bir kadındı.

Gergindim çünkü tüm odada sadece üç kadın görmüştüm ve zehirli erkeklik ve alfa douche kanolarıyla uzun, ateşli bir aşk ilişkim vardı.

Ne diyebilirdim ki? Küçük penisli adamlar benim güçlü kadın kokumu aldılar ve çok heyecanlandılar. "Sıcak", öfkeden aşırı ısınmış gibi; "rahatsız", kafamı vücudumdan nasıl ayıracağım konusunda utanç verici bir şekilde endişeli gibi.

Ama şimdi başka bir dişi alfayla, gerçekten hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim olan süper eğlenceli alfa-canavar çete inisiyasyonundan geçiyordum.

Güneş tanrısına şükürler olsun.

Don diğer iki inisiyeye katılmamızı işaret etti, Kobra'nın sırtına bir tokat attı ve odadan dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, yüksek sesli, cırtlak müzik tekrar açıldı.

Alfalar homurdanmaya ve esnemeye devam etti.

Ağırlıklar yere çarptı ve zemini titreşimlerle salladı.

Jax bizi yarı çıplak terli erkeklerin arasından geçirerek donun işaret ettiği yere doğru götürdü.

Dövüş ringlerinde gezinirken alfaların çoğunun dudaklarında sigara vardı.

Korkunç görünümlü bir alfa öne doğru eğildi ve dumanını bilerek yüzüme üfledi. Kel kafası doğal olmayan bir şekilde parlıyordu.

Öksürdüm ve iğrenerek öğürdüm.

Dizimi taşaklarına dayamadan önce Ascher beni ileri doğru yönlendirdi. Kulağıma fısıldadı, "O buna değmez."

Ascher beni yanından iterken alfa sırtıttı ve nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve ben de zihnimde o pisliği kan hizmetkârım yaparsam ne kadar kötü olacağını düşündüm. Ya da belki de yer değiştirip kocaman köpek dişlerimi gösterirdim.

Bu ona saygıyı öğretir.

Diğer adamlar hiçbir şey söylemedi ve biz ilerlemeye devam ederken ben homurdandım.

Bir hafta önce Xerxes o pisliği bıçaklayacak, Cobra da onurumu korumak için göz kapaklarını koparmaya çalışacaktı.

Artık gözlerini bile kırpmıyorlardı, sanki insanların bana bok gibi davranmasından rahatsız değillerdi.

Göğsüm hayal kırıklığıyla yandı.

En iyisi bu.

Beni sadece işlerine geldiğinde koruyan erkekler istemiyordum. Beni *ben* olduğum için isteyen ve gerçekten önemseyen erkekler istedim.

Don'un işaret ettiği kana bulanmış dövüş ringine vardık.

Şortunda bir silah ve göğüs kaslarında "Sadakat" dövmesi olan kızıl saçlı iri bir alfa öne çıktı. "Ben Z, yeni başlayanlar için eğitmenlerden biriyim."

Her birimize bakarken uzun, garip bir duraklama oldu, sonra bana baktı.

"Sen dişi bir alfa mısın?"

İnançsızlıkla kırmızı kaşlarını kaldırdı.

Hâlâ yüzüme duman üfleyen pisliğe karşı erkeklerin tepkisizliğine sessizce öfkeleniyordum, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim.

Z bana "Nereli olduğunu söylediler mi?" diye

sordu. "Söylemediler," diye karşılık verdim.

"İlginç bir rengin var." Saçıma dokunacakmış gibi bir elini ileri uzattı ama Xerxes önüne geçip onu engelledi.

Kraliçenin askeri geri dönmüştü ve Xerxes'in sesi buz gibi soğuktu. "Sanırım tanışma faslı tamamlandı."

Z başını salladı ve iyi huylu bir şekilde gülümseyerek dikkatini benden alıp ringde onunla birlikte duran iki alfaya verdi. "Bunlar Clarissa ve James. Bu onların da dövüş kulübündeki ilk günleri, bu yüzden siz de birlikte başlayacaksınız."

Clarissa öne doğru uzandı ve Ascher'ın elini sıktı, yemyeşil dudaklarını yaladı. Gözlerini yavaşça onun dövmeli vücudunda gezdirdi.

Onun kişisel alanına yaklaştığı andan itibaren gördükleri hoşuna gitmişti.

Ascher ifadesizdi ama onu itmedi ya da azarlamadı. İçime bir jilet saplandı.

Uzun boylu ve göz alıcıydı. Yan yana durduklarında Ascher'la mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı. Kimse neden birlikte olduklarını merak etmeyecekti.

Sonunda Clarissa Ascher'dan uzaklaştı ve bana doğru ilerledi.

Zoraki bir gülümsemeyle elimi öne doğru uzattım ama o gülümsememe karşılık vermedi ve elimin orada garip bir şekilde asılı kalmasına izin verdi.

James onun yanında kıs kıs güldü, yüz hatları Clarissa'nınkine benziyordu. Benim kokladığım gibi burnunu büktü.

Harika, kaba

alfalar. Çığır açıcı.

Geri çekildim ve koltuk altlarımı gizlice koklarken rahatsız olmamışım gibi gözlerimi devirdim.

Üzerimden kesinlikle bir koku geliyordu -stres teri gerçektir- ama *o kadar da* zararlı değildi. Aran'ın osuruğu çok daha kötüydü.

Clarissa beni görmezden geldi ve Cobra'ya döndü. Ona gösterişli bir gülümseme verdi.

"Ben Cobra. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onun önünde eğilirken mücevherleri sinir bozucu derecede mükemmel yüz hatlarında parılıyordu.

Jax rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ascher kocaman gözlerle bana baktı ve az önce ne olduğunu anlamam uzun bir saniye sürdü.

Kobra onunla konuşuyordu. Bir kadınla.

Kalbim göğsümde düştü.

Harika. Artık geçmiş travmasını ve zehirli erkekliğini atlatmış ve kadın cinsiyle konuşmaya karar vermişti.

İlk ve son kez ataerkilliği özledim.

Kobra, kelimenin tam anlamıyla gördüğüm en güzel insanlardan biri olan ve bana hiç benzemeyen dişi bir alfaya gülümsedi.

Gölge yılanım sıkıntıyı hissetti ve tenime bir rahatlık fermuarı çekerek bana sarılma ve mutluluk görüntüleri gönderdi.

Yılanın bir zamanlar kim olduğunu hatırlayınca içimi melankoli kapladı ama ona sevgi dolu görüntüler göndermeye odaklandım.

Kobra'dan alabildiğim tek şey bu olsa bile en azından hâlâ bir gölge yılanım vardı. "Ben Clarissa. O zevk bana ait. Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım.

derilerindeki mücevherler." Elini nazlı nazlı sıktı ve uzun isli kirpiklerini kırıştırdı.

Kobra yumuşak bir sesle, "Çok güzel bir adın var," dedi. İçimdeki jilet bir palaya dönüştü.

Bana sorarsanız fazla uzun olan ellerini birbirine kenetlerken, Cobra omzunun üzerinden bakıp bana sırtıma cüretini gösterdi.

Siktir et onu. Başka bir kadının eliyle sevişmek istiyorsa, bu onun ayrıcalığıydı.

Onun için bir hiç olduğumu açıkça belirtmişti.

Parmaklarımı bilerek yüzüme doğru kaldırdım ve yılanı küçük bir öpücük verdim. "Ne kadar iyi bir küçük yılan," diye övdüm ve yılan mutluluktan titredi.

Ona daha çok sevgi ve öpücük imgeleri gönderdim ve o da altın tenimin üzerinde neşeyle yuvarlandı.

Kobra'nın yüzü düştü ve yüzünde adı konmamış bir duygu parladı. Clarissa'nın elini aniden bıraktı ve sanki onu sokmuş gibi sendeleyerek geri çekildi.

Clarissa hiçbir şey fark etmedi ve aşk dolu dikkatini hem Jax'e hem de Xerxes'e verdi.

Xerxes'in saçlarını okşadı ve Jax'in büyüklüğüne hayret etti, ta ki ben paslı bir kaşıkla gözlerimi oymak isteyene kadar.

Kardeşi James de onun arkasından geldi ve benim dışımda herkesin elini sıktı.

Clarissa, Xerxes'e gereksiz yere uzun bir süre yaltaklandıktan sonra, onun kişisel alanına doğru eğildi ve bir omega'ya doğru davranmasıyla ilgili bir şeyler fısıldadı.

Gece yarısı saçları adamın parlak sarı bukleleriyle tezat oluşturuyor ve tarçın kokusu onun limonlu alfa kokusuna karışıyordu.

Kokular birlikte berbat değildi.

Lanet olsun, öldür beni.

Aniden, burnu neredeyse boğazına değecekken, Xerxes, Jax, Ascher ve Xerxes ile aynı anda göğsünü ovuşturdu.

İçim daraldı.

Xerxes'in bağı, güzel Clarissa'dan etkilendiğı için harekete geçiyordu.

Boğazımdan alçak bir alfa sesi yükseldi ve utanç verici bir hırıltıyı yuttum.

O senin omega'n değil.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısırđı ve dudağıımı kan çekecek kadar sertçe ısırđım.

Clarissa Xerxes'e bir şeyler daha fısıldarken gözümü alamadım ve Xerxes hafifçe titredi.

Karnımdaki pala bir el bombasına dönüştü.

Eğitmenimiz Z bana doğru döndü ve ben de dikkatimi erkek-fahişeden ayırdım. "Don sizi eğitim için ayırmamızı emretti. Sadie, sen Molly ile çalışacaksın. Geri kalanınız bana katılacak."

Harika, grubun en küçüğü olduğum için dışlanıyordum.

Ama adamlardan hızla uzaklaşıp Z'nin işaret ettiği köşedeki halkaya doğru koşarken içimi bir rahatlama kapladı. Kaplan formuma geçip kendimi utandırmadan önce onlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ben seçimimi yapmıştım ve onlar da gerçek yüzlerini göstermişlerdi.

Her ne yaşadıysak daha başlamadan bitmişti ve bunu kabullenmem gerekiyordu.

Ama Don bana eğitimin pısırik bir kadın versiyonunu yaptıracağını düşündüyse, çok şaşıracaktı.

Gerçekten erkeklerle takılamayacağımı mı düşünüyordu? Ben kılıç dişli bir kaplan şekil değiştiriciydim.

Dişlerimi görmüş müydü? Kollarından daha uzundu.

İleriye doğru attığım her adımda, omzumun üzerinden bakma isteğimle savaştım.

Bu hızla giderse Clarissa muhtemelen Xerxes ve Cobra'nın üzerine binecek ve ikisini de aynı anda becerecekti. Ascher izlemekten zevk alırdı ve Jax, Cobra'yı böyle bir güzellikle görünce tahrik olurdu.

Beni değiştirmek onlar için çok kolaydı.

Beni unutmaları.

Devam edin.

Bir kesik hissi sırtımı yaktı ve ayağım bir haltere takıldı. Tökezlediğim farkında bile değildim, zihnim küçük bir tavernaya ve bir betanın kemerine geri döndü.

Beni terk eden ailem.

Belki de Clarissa her zaman istedikleri şeydi. Onlara sırnaşacak ve kırılğan erkek egolarını şımartacak sofistike, uzun boylu ve muhteşem biri.

O ben değildim.

Adamların zihinsel olarak içini boşaltmakla meşgulken, nereye gittiğime dikkat etmedim ve bir duvara çarptım.

Tökezleyerek geri çekilip özür dilerken uzun, nasırlı parmaklar uzanıp ön kolumu kavradı.

Önümdeki dalgalanan kas dağı arkasını döndü, şişkin kolları ve etkileyici kalçaları bir savaşçının teriyle parlıyordu.

Kişinin kafasının yarısı traş edilmişti, diğer yarısında ise uzun, siyah saçlar vardı.

Yukarı baktıklarında nefesim kesildi.

Zeytin rengi teni, geniş kapüşonlu gözleri ve yumuşak yüz hatlarıyla bana gülümsedi.

"Çalışmaya hazır mısın şekerim? Seni eğitmek için görevlendirildim," dedi kadın ve şaşkınlıkla fark ettim ki, Aran da dahil olmak üzere tüm fae kadınlarının aksine, benden o kadar da uzun değildi.

Onun yontulmuş mükemmelliğine bakarken çenem işe yaramaz bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

Bücür olmak hakkında düşündüğüm her şeyi bir kenara bırakın; onun yanında çalışmak bir onur olurdu.

Görünüşe göre, Molly muhteşem bir kas dağıymış.

Her iki elinde rahatça yukarı aşağı salladığı üç yüz kiloluk dambıllara bakılırsa, bu sadece görünüş için değildi.

Olmak istediğim her şey onda vardı: güçlü, güzel ve tüm erkeklerden daha etkileyici.

"Sen benim kahramanımsın," diye ağzımdan kaçırdım.

Molly kıkırdadı ve nazikçe gülümsedi. "Hadi işe koyulalım."

Bölüm 17

SADIE

UM, YARDIM?

KAHRAMANLARINIZLA ASLA TANIŞMAYIN.

Molly üstümden "İki yüz" diye seslenirken tatlı tatlı gülümsedi.

Erişte kollarım titredi ve yüzüstü yere yığıldım.

Vücudumu yukarı kaldırmak için beş dakika uğraştıktan sonra, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir sınav daha çekemeyeceğim açıktı.

Puslu odada çalan müzik ölüm ve acı hakkında bir şeyler haykırıyordu. Son derece ilişkilendirilebilir.

Molly derin bir iç çekti. "Bebek versiyonunu dizlerinin üzerinde yapabilirsin."

"Sen benim meleğimsin." Ben ona hayranlıkla baktım, o da bana acıma ve can sıkıntısı karışımı bir duyguyla baktı.

Nazik bir kraliçeydi.

Minnettarlığım uzun sürmedi.

Dizlerinizin üzerinde sınav çekmenin iki yüz tekrardan sonra gülünç derecede zorlaştığını kim bilebilirdi? Üzücü.

"Dört yüz iki," diye saydı Molly benim için, üç yüz kiloluk ağırlıkları hiçbir şey değilmiş gibi kaldırmaya devam ederken.

"Şimdi yapabileceğim başka bir versiyon var mı?" Göğsüm aşağı ve yukarı seğirirken nefes nefese kaldım, göğüslerim minderden bir santim bile kıpırdamadı.

Kulaklarımda bir rüzgâr tüneli hissi ılık çalarken Molly'nin sesi çok uzaklardan geliyordu. "Tabii, minderin üzerine düz bir şekilde uzan ve kıpırdama."

Anında yere yığıldım ve gözlerimi kapattım, oksijen açlık çeken ciğerlerime dolunca rahatladım.

O güzel çınlama sesinin Molly'nin kıkırdaması olduğunu anlamam utanç verici derecede uzun sürdü.

Benimle birlikte gülmüyordu - tükürük içinde boğulmakla ve bir kütüğü taklit etmekle meşguldüm - bu da bana güldüğü anlamına geliyordu.

Molly şaka yapıyordu.

lmek üzere olan bir inek gibi inleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümden tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Ellerimi önüme koymaya çabalarken ne kadar acınası ve zayıf olduğuma dair aşağılayıcı bir yorum bekledim.

Göğü kasları olmadan doğmak mümkün müydü? Çünkü küçük göğüslerimin altında kemikten başka bir şey olmadığına dair güneş tanrısına yemin ettim.

Etkileyici kalçalar başıma yaklaştı ve Molly sessizce, "şu anda spor salonunun yarısı sana bakıyor ve bir kadın alfa olarak her zaman dikkatle inceleneceksin. Onlara kim olduğunu göster."

İçimden ateşli bir öfke geçti ve başımı salladım.

Ayrıca, destekleyici kadınlar beni her zaman duygulandırdığı için yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Ayrıca, birlikte yürüdüğün dört adam bana sanki kader arkadaşlarıymışsın gibi bakıyor ve seni incittiğim için beni öldürmek istiyorlar. Onlara yetenekli olduğunu göster."

Başımı salladım. "Beni umursamıyorlar. İnan bana, onlarla bir sürü oluşturmadığım için benden nefret ediyorlar. oktan yollarına devam ettiler. Ayrıca, kader arkadaşı nedir?"

Molly bilmediğime şaşırmış gibi gözlerini kıstı.

"Eskiden, ay tanrıçası aramızda dolaşırken, sürüler önceden belirlenmiş eşlerden oluşurdu. Ama o bu diyarı terk etti. Söylentilere göre bir savaş yüzünden gitmiş ve o zamandan beri bir kader eşi çıkmamış."

Yumuşak bir el başımı rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Bunun için endişelenme şekerim. Eşlerin kaderi varsa, bağ kurduklarında bu tüm üyeler arasında açıkça görülür. Zaten bir sürü olduklarına göre, sen kesinlikle onların kaderi değilsin. Bağ, sen olmadan tamamlamalarına izin vermez."

Gğsmdeki küçük umut ışığı bir cızırtıyla söndü.

Molly nazikçe gülümsedi. "Yine de bu seni istemedikleri anlamına gelmez. Unutma, nefret bir saplantıdır ve saplantı da aşkın en saf halidir. Asla yoluna devam edemezsin ve tek bildiğin ve odaklanabildiğin şey o olana kadar içini kemirir. Tek umudunuz haline gelir. Ama bazen yeterli olmaz ve etrafındaki her şey dağılır."

Hâlâ yerde nefes nefese yatıyordum.

Ses tonunda bir gariplik vardı ve başımı kaldırıp onun nazik kahverengi gözlerine baktım.

Biri ona zarar vermişti.

"Vay canına," dedim. "Eğer benden hoşlanıyorsan, bunu söyleyebilirsin."

İri yarı kadından yüksek sesli bir kahkaha yükseldi ve elini sırtıma vurdu.

Yüzümü buruşturdum ve az önce üç kaburgamı kırmamış ve bir ciğerimi delmemiş gibi davrandım.

"Kesinlikle benim tipim değilsin." Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve ben iyice rahatsız olana kadar güldü.

Molly'nin gerçekten benden hoşlandığını düşünmüyordum, kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum, ama bu konuda bu kadar kaba olması gerekmiyordu.

Molly'nin nefes nefese kaldığı beş dakikalık süreyi geçtikten sonra, "Biliyor musun, bazı insanlar benim bir av olduğumu düşünüyor," diye homurdandım.

Sözlerim onun yeni bir kıkırdamayla iki büklüm olmasına neden oldu.

Bunu düşündüm ve daha önce birinin bana güzel olduğumu söyleyip söylemediğini hatırlayamadığımı fark ettim.

Cobra her zaman bana sahip olmak istediğini söylerdi. Ascher bana prenses derdi (biraz tuhaf; hep kraliyet fetişi olduğunu düşünürdüm). Jax bana "küçük alfa" derdi ve Xerxes benden bir alfa olarak bahsederdi.

Birdenbire, kimsenin bana güzel olduğumu söylememesi çok önemli göründü.

Çirkin miydim? Tüm erkeklerin benim için savaşmayı bırakmasının bu kadar kolay olmasının bir nedeni de bu muydu?

Onlar için sadece bir yeniliktim ve artık benzersiz olmadığım için bunu aşmışlardı.

Ayrıca, Mafya eğitiminin tam ortasındaiken neden kibirli, titiz bir sürtük gibi davranıyordum?

Clarissa'nın şınav çektiği diğer dövüş ringine bakmaktan kendimi alamadım. Bir tanrıça gibi parlıyordu.

Bu arada ellerim sürekli kayıyordu çünkü pis kokulu bir ter birikintisinin içinde yatıyordum. Kendimi her kokladığımda, pis kokudan öğürüyordum.

Deodorantı unutmuşum.

Buna karşılık Clarissa muhtemelen çiçek ve limon gibi kokuyordu. Uzun boyluydu, kaslıydı, saçının bir teli bile yerinde değildi ve erkeklerin devasa atletik yapıları için mükemmel bir tamamlayıcı gibi görünüyordu.

Sonunda Molly beni çekici bulduğu için kalp krizi geçirmeyi bıraktı ve "Biliyor musun, orada yatıp dinlendiğinin ve sınav çekmediğinin farkındayım" dedi.

Lanet olsun.

Fark etmeyeceğini ummuştum.

Ciddi bir ifade yüzünü ilham verici bir şekilde dehşet verici bir şeye dönüştürdü. "Biliyor musun, eğer benimle çalışırsan, söz veriyorum seni şu gözlerini dikip baktığın kız kadar, hatta ondan daha güçlü yapacağım."

Ona yarı-fe olduğumu ve muhtemelen pek değişmeyeceğimi kim söyleyecekti?

Hayır. Zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Kendimi küçümseyen küçük bir sürtük gibi davranıyordum.

En iyi halime ulaşmama yardım edecek biri varsa o da Molly gibi bir kadın tanrıçaydı.

"Anlaştık." Uzandım ve elini sıktım.

Molly sırtı ve pazularını esnetti. "Şimdi tam olarak dediğimi yapacaksın."

Ben de komplocu bir şekilde sırttım.

Ne yazık ki ve hayal kırıklığı yaratacak şekilde, tam olarak yapmamı söylediği şey üç yüz sınav daha çekmekti.

Kahramanımın dikkatli bakışları altında, yarın yokmuş gibi seğirdim, üç yüzüncü tekrara ulaşip yere yığılana kadar yorgunluktan altıma işedim.

Acı vücudumdaki her kasa yayıldı ve güneş tanrısının öbür dünyasına girdiğimde gözlerimdeki ışık kayboldu.

Birisi "Işıkları kim kapattı?" diye bağırdı ve loş ışık tekrar yandı.

Gözlerimi kapattım, ölümün bu kadar yakın olmasına rağmen hala çok uzakta olmasından dolayı üzgündüm.

"Aaah." Biri kolumu bıçaklayıp vücudumdan ayırmaya çalışırken dikleştim ve çığlık attım.

"Rahatla," dedi Molly parlayan mavi sıvıdan bir iğneyi koluma yerleştirmeyi bitirirken. "Bu büyülü bir kas büyütme geliştiricisi. Kaslarınızın yenilenmesine ve güçlenmesine yardımcı olmak için vücudunuzla birlikte çalışır."

Tekrar kıkırdadı. "Yardım almadan güçleneceğini düşünmedin, değil mi?"

"İğneyi nereden buldun?"

Bu diyarın ve insanlara istekleri dışında enjekte etmenin nesi vardı?

Molly, dövüş ringinin yanındaki kitap çantasından bir iğne daha çıkarıp koluna saplarken gülümsedi. "Nasıl bu kadar güçlendim sanıyorsun?"

Gözlerimi kısıtım. "Herhangi bir yan etkisi var mı?"

"Kimin umurunda? Sen ölümsüz bir alfasın," dedi Molly şaşkınlıkla. Bu tavırla, bu diyarın neden bir sigara sorunu olduğunu anlayabiliyordum. Yine de mantığını suçlayamazdım.

"İkinci bir tane alabilir miyim?" Ben sordum.

Omuz silkti, başka bir iğne aldı ve diğer koluma sapladı.

Ve böylece cılız bir pısrıktan tam bir kadın tankına dönüşen aşırı vücut dönüşümüm başladı.

Birkaç saat sonra, o günkü işkence nihayet sona ermişti.

Dövüş kulübünün duvarlarını kaplayan büyük aynalardan birinde iki kolumu da esnetirken Jax'e "Sanırım pazularım büyüyor," dedim.

Antrenmanı bitirmiştik, yani çok fazla sayıda sınav, zıplama ve plank hareketleri yapmıştık. Sonra Molly beni diğer kursiyerlerle birlikte soğumam için esnemeye gönderdi.

Z önümüzde oturmuş, elinde bir silahla "bizi denetliyordu".

Bizi tek başımıza bırakırlarsa diğer alfaların bizi öldüreceğini mi düşündüler?

Bu konuda.

Tüm spor salonunda bir şiddet havası vardı.

Bir alanda bu kadar çok alfanın bir arada olması felakete davetiye çıkarıyordu.

Herkesin beline sıkıştırılmış tabancaları gözden kaçmıyordu, sanki egzersiz yaparken silahlarından ayrılamıyorlardı.

Neden bu kadar çok silaha ihtiyaçları vardı? Bu beni korkuttu.

Salondaki herkes nezaketini bir kenara bırakıp insanları vurmak için fırsat kolluyor gibiydi.

Kobra gerinirken, "Kolun daha küçük görünüyor," diye alay etti.

Clarissa onun yanında agresif bir şekilde kıkırdadı, sanki söylediği şey komikti ve kaba değildi.

Siyah saçlı güzel, Ascher ve Cobra'nın arasında oturuyor ve onların kişisel alanlarına doğru uzanmaya devam ediyordu.

Midem rahatsızlıkla burkuldu.

Daha sert esnedim. "Molly beni daha güçlü yapacağını söyledi ve o harika biri. Şimdiden bir gelişme görüyorum."

Ben hırlarken Jax bana gülümsedi ve daha iyi bir aç elde etmek için sırtımı açmaya çalışırken iki kolumu da aşağı doğru bükte.

Clarissa sinsice, "Onun mucize yaratan biri olduğunu sanmıyorum," dedi. Kardeşi ve Z açık açık güldüler.

Gürültü sinirlerimi bozdu.

Xerxes'in gözlerinde garip bir parıltı belirdi ve sırtını dikleştirdi, dudakları katılmamaya çalışır gibi seğiriyordu.

Bir kez daha, tarçın kokusu her zamankinden daha güçlüydü ve baş döndürücü bir bulut halinde etrafını sarmıştı.

Kobra ilgisini çekmiş gibi başını Clarissa'ya doğru eğdi. Ascher ve Jax bile dikkatlerini ona verdiler.

Söndüm ve bacaklarımı uzatmak için yere çöktüm.

Açıkçası dramatik bir dönüşüm geçirdiğimi düşünmüyordum, ama tüm sınavların ve Molly'nin bana sapladığı rastgele ilacın kaslarımı biraz geliştirdiğine yemin edebilirim.

Daha belirgin görebiliyordum.

Belki de deliriyordum.

Göğsüm utançtan yanıyordu.

Son zamanlarda pek çok insan bana gülüyordu ve bir kızın dayanabileceği tek şey buydu.

Kendimi herkesten uzakta konumlandırımdım ve ayak parmaklarıma dokunmaya odaklandım. Belli ki benim yerime geçecek kişiyi bulmuşlardı.

Dişi bir alfayla bağ kuramayacaklarını çünkü dişi bir omega'ya ihtiyaçları olduğunu ona kim söyleyecekti?

Bu önemsiz düşünce midemi daha da ağrıttı. Bu, onunla seks yapamayacakları ya da ona hâlâ aşık olamayacakları anlamına gelmiyordu. Her zaman sürülerini tamamlayan mükemmel, tatlı bir omega dişi olacaktı.

Tamamen depresif bir dönemde, Z'nin her birimize dağıttığı küçük kitaplardan birini somurtkan bir şekilde aldım.

Başlıkta "Mafya Kanunları" yazıyordu ve ne kadar yoğun olduğunu görünce yüzümü buruşturdum.

Ciddi bir şekilde yanlış pazarlanmadıysa, günü kurtaran kadın ve cesur erkeklerle dolu bir aşk kitabı değildi. Bunlar

okumayı tercih ettiğim kitap türleri.

Z dedi ki, "Bunu çalış ve kuralları öğren. Üç gün içinde bir sınavınız olacak ve geçene kadar dövüşemezsiniz."

"Geçemezsen ne olacak?" Sayfaları çevirirken sordum ve gülünç derecede küçük yazı tipi karşısında irkildim.

Z otomatik olarak, "Başarısız olma," diye cevap verdi.

"Ama diyelim ki, varsayımsal olarak, başarısız oldunuz. Ne olurdu?"

Z silahın namlusunu parmakladı ve yüz ifadesi değişmedi. Ama bana yaklaştıkça yanık yaprakların kokusu yükseliyordu.

Sesi bir oktav düştü. "Başarısız olma."

"Ama eğer yaptıysan..." Dudaklarımı büzdüm ve masum görünmeye çalıştım.

Z'nin burun delikleri alevlendi ve bana doğru tehditkâr bir adım daha atarken kasları genişlemiş gibiydi.

"Sadie, kapa çeneni," diye tersledi Xerxes.

Patlaması daha da şok ediciydi çünkü bütün gün neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştı.

Midem daha da daraldı ve yanaklarım yandı. Z

bana bakmaya devam etti.

"Çok sinir bozucu davranıyor. Görmezden gelin onu," diye alay etti Kobra ve Z dikkatini diğer alfalara yöneltti.

Zehirli erkeklik anını paylaşırlarken Cobra'ya sıırttı.

Nefesimin altında, bizi bir teste tabi tutup sonuçlarını söylememenin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu mırıldandım.

"Kapa çeneni Sadie," dedi Jax bana doğru eğilirken sessizce.

Anında gözlerim yaşardı. Herkes kaba bir domuzdu ama Jax değildi, bu çok fazlaydı.

"Lütfen," diye fısıldadı ve sesi çatallaştı.

Kendime kötü bir kaltak olduğumu hatırlatırken gözlerim kurudu ve esneme hareketlerime odaklandım.

Bir hafta sonra gerçekleşecek olan dövüş maratonu için uyuşturucuyu saklamıyor olsaydım, onu açardım.

Lanet olası bir nedenden dolayı, her şey hakkında doğal olmayan bir şekilde duygusal hissediyordum ve bu berbattı.

Molly ne yapardı?

Omuzlarımı dikleştirdim ve başımı dik tutup gözlerimi adamlardan kaçırarak yerdeki bir toz zerresine odaklandım.

Bugünlük ayrılma vakti geldiğinde, ay tanrıçasına şükürler olsun ki - bizi bir tür zindanda gecelememiz için tutacaklarından endişelenmiştim- Ascher beni belimden tutup dışarı çıkarmaya çalıştığında sıçradım ve o da hoşnutsuzluk içinde hafifçe homurdanmaya başladı.

Görünüşe göre tüm erkekler sinirli bir ruh hali içindeydi, çünkü Cobra arabanın kapısını menteşelerinden sökmeye çalışır gibi çarptı ve dönüş yolu boyunca kimse tek kelime etmedi.

Malikânede, Walter huysuzluğumuzu sezdi ve sessizce akşam yemeğinin herkesin odasına gönderileceğini duyurdu.

"Eminim hepsi birlikte yemek yemeyi çok ister. Benimkini odama getirin," diye hırladım, yaşlı adam hepimizin arasında ihtiyatla bir ileri bir geri bakarken.

Kobra'nın boğazından bir tıslama geçti. "Burada kurban sen olamazsın." Dövüşmek ister gibi üzerime yürüdü.

Kırmızı gördüm. "Oh, ben sadece gerçekleri söylüyorum. Clarissa'ya geri dön ve bana gülerek eğlen. Gerçek yüzünü göstermen uzun sürmedi."

"Gerçek renkler, *alfa*?" dedi Xerxes ve güldü. "Gerçek renkler hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Kobra'yı hızla geçti ve bana doğru hamle yaptı. Ani hareket beni şaşırttı.

Vücudum saatlerce antrenman yapmaktan terlemiş ve bitkin düşmüştü ve titreyen bacaklarımın üzerinde geriye doğru tökezledim.

Başım koridorun duvarına çarptı.

Bana doğru fırlatılan kezzap ve kafatasımdan yayılan acı beni şiddetle irkiltti.

Bir an için, ani korkumla karışan keskin acı, başka birinin bana kemerle saldırdığı anıları geri getirdi.

Jax'in göğsünden yüksek sesli bir kükreme yükseldi.

Agresif ses beni daha da titretti ve başımı sallarken gözlerimi kapattım, acıyı atmak ve kendimi yönlendirmek için çaresizdim.

Ay tanrıçası, şekil değiştirenler âlemine girdiğimden beri kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

Çok duygusaldı.

İşkenceyi suçladım.

Yavaşça gözlerimi açtım. Kobra'nın mücevherli yanağı birkaç santim ötemdeydi, gözleri endişeyle parlıyordu.

"Prenses," diye yalvardı Ascher ve onun yanına geldi.

"Ben..." demek istemedim. Xerxes aniden koridorda koşmaya başlarken titrek bir sesle sözlerini bitirdi.

Odasında sanki ağır bir şey fırlatmış gibi büyük bir gürültü oldu.

Koridorda bir tarçın izi kaldı.

Jax'in göğsü gürlemeye devam ediyordu ve çam, don, kestane ve tarçının nefis kokuları ağzımı sulandırıyordu.

Her şey çok fazlaydı.

"Hayır, önce kötü sonra iyi davranamazsınız. Nerede durduğunuzu ve beni nasıl gördüğünüzü gösterdiniz, bu yüzden başka türlü davranmayın." Adamları iterek geçtim ve koridorun diğeri tarafından odama doğru koştum.

Biri adım söyledi ama arkama bakmaya cesaret edemedim.

Yatak odasının kapısını arkamdan kilitledim ve nefes nefese kalarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Onlar dört kişiyken ben tek kişiydim ve bu çok etkileyiciydi. Hepsi bana iyi davrandığında, bu inanılmazdı.

Onlar, karşı konulmaz bir rahatlık ve güvenlik hissi yaratan dört kayaydı.

Ama acımasız olduklarında, bu çok fazlaydı. Dörde karşı bir, bu ezici bir ihtimaldi.

Kalbim ayaklar altındaydı.

Gölge yılan bana sevgi ve destek imgeleri gönderdi ve ben de onun güzelliğine değer verdim.

Nefes nefese kaldığım uzun, acımasız bir andan sonra paniğimi beynimin karanlık girintilerine geri ittim ve doğruldum.

Dört genç kız yüzlerinde ciddi ifadelerle önümde duruyordu.

"Aran uyuşturucu kullanıyor." Lucinda yatağı işaret etti.

Çünkü hayatımın şu anda ihtiyacı olan şey buydu... başka bir kriz.

Bölüm 18

SADIE

UYUŞTURUCULAR VE TANRILAR

ARAN yorganın altına uzanmış, bir ayak uzunluğunda parlayan mavi bir çubuğu emiyordu.

Saçlarıyla uyumlu elektrik mavisi bir duman bulutu üfledi ve tembelce gülümsedi.

El salladı.

"Hey, Sadie, senin alevin neden bu kadar parlak? Herkesinki beyaz ama seninki gri mor. İyi ki siyah değil. Bu çok kötü olurdu. Benimkini göremiyorum ama siyah olduğuna eminim. Ben berbat bir insanım; öyle olmalı."

"Hepimizin göğsünde renkli alevler gördüğünü iddia ediyor," diye fısıldadı Jala ve yüzünü buruşturdu.

"O iyi değil." Jess Jala'nın elini kendi eliyle sıkıca tuttu.

Umutsuzca bana baktılar, Aran'ın iyiliği için duydukları korkuda birleşmişlerdi.

"Belli ki aklını kaçırmış." Jinx etrafındaki herkes yine aptallık ediyormuş gibi gözlerini devirdi.

Noodle'ın takma kirpikleri hâlâ takılıydı ve o da endişeliymiş gibi Aran'ı işaret edip çene çaldı.

Fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal olarak o kadar bitkin düşmüştüm ki Jinx'in ne demek istediğini anlayabiliyordum.

En parlak grup değildik.

Tek yapmak istediğim yatağa girip acıma partisi vermektir ama ruhumun derinliklerini araştırdım ve doğru olanı yapma cesaretini buldum.

Yatağa doğru yürüyüp uzun boruyu Aran'ın elinden aldım.

"Uyuşturucunun kötü olduğunu ve insanları öldürdüğünü bilmiyor musun? Bunun ne olduğunu kim bilebilir? büyü sana ne yapıyor? Hayal kırıklığına uğradım."

Aran'ın ruhani teni daha önce hiç görmediğim kadar solgundu ve koyu halkalar açık teninde göze çarpıyordu.

Dağılıyordu.

Kafasına olabildiğince sert bir darbe indirdim. "Uyuşturucu kullanan insanlar utanç vericidir. Kızlar, lütfen akşam için odayı terk edin. Bunu düzeltmem gerek."

Dört genç bana ciddiyetle baktı. Aslında üçü baktı; Jinx sadece hepimizin öldüğüne dair bir şeyler mırıldandı.

Derin bir iç çektim ve Aran'a tekrar vurdum.

"Kızlar, ben onu halledeceğim. Neden gidip Jax ile takılmıyorsunuz? Eminim sizi özlemiştir ve Lucinda, muhtemelen Xerxes'in sana birkaç bıçak numarası öğretmesini sağlayabilirsin. Öğrenmekle ilgili bir şeyler söylediğini biliyorum."

Tereddütle başlarını salladılar.

"Onu iyileştirecek misin?" Jala, Aran'a bakarken pembe gözlerini kocaman açarak sordu. "Okulda, uyuşturucu kullanırsan asla Güneş Tanrısı'nın vadisinde yürüyemeyeceğini söylediler. Ruhun bozulurmuş."

Aran güldü. "Ne saçmalık ama." Ona tekrar vurdum.

"Ow. Dayak atarak rahatla, kadın."

"Durmasını sağlayacağım. Merak etme," dedim inançla. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama uyuşturucuların beyninizi bozduğunu ve düzgün çalışamayacak kadar bağımlılık yapabildiğini biliyorum. Bunun onun başına gelmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri kan çanağına dönmüş olan ve sırtını kaşırken dudaklarında tembel bir ifade beliren Aran'a döndüm.

Her nasılsa zarif yatağında hâlâ kendini beğenmiş görünüyordu.

Yorganın altında bile, kısa saçları ve daha geniş, daha tıknaz bir erkek yapısıyla gizlenerek, burnunun ucuyla odaya baktı.

Safkan bir prenses.

"Ama bu senin ziyan olup gitmene ve bir korkak gibi davranmana katlanacağım anlamına gelmiyor!" Ona bağırdım ve iyi bir önlem için ona bir yastıkla vurdum.

Diğer kızlar koridorda gözden kaybolurken Lucinda sessizce, "Onu fazla incitme, abla," dedi.

Lucinda kapıda oyalandı. "Başında çok şey olduğunu biliyorum," dedi beceriksizce bir ileri bir geri giderken. "Şunu bil ki ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim için endişelenmene gerek yok."

İçim cız etti. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Aramızda konuşulmamış bir şey varmış gibi hissederek sordum.

Lucinda başını salladı. "Hayır, sadece bildiğinden emin olmak istedim." "Tamam," dedim yavaşça, ama Lucinda arkasını dönüp gitmişti.

Kapı arkasından çarptı ve dikkatimi odadaki soruna odakladım.

Aran ve ben uzun bir süre birbirimize baktık.

Göğsüm kabardı ve titreyen ellerimle yastığı kederle yere bıraktım.

Ondan aldığım uzun, parlak pipoyu inceledim.

"Peki, bunun içinde hangi korkunç kötülüğün olduğunu açıklayacak mısın?" Soğuk, sert şaftı parmakladım.

"Eğer onu ikiye bölerseniz, kızlara güçlü bir mesaj göndermiş olursunuz," dedi Aran tembelce ve kollarını sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi iki yana açtı.

Boruyu kaldırdım ve inceledim. "Yapılacak en doğru şey bu olurdu."

"Yapmalı mıyım?" Aran masumca sordu.

Ona gözlerimi devirdim ve sigaramın ucundan uzun bir nefes çektim.

Büyülü duman yemek borumda bir iz bıraktı ve parlak mavi dumanı üflerken ciğerlerimde bir ateş yakılmış gibi hissettim.

Aran ses tonunu değiştirdi, böylece benim cızırtılı, kırık sesime benzedi.

"Uyuşturucu kötüdür ve insanları öldürür."

Yatağa onun yanına yerleştim ve uzun bir nefes daha çektim. "Ah lütfen, sahip oldukları tek kadın rol modelleri biziz. Dejenere olmamış gibi davranabiliriz."

"Hiçbir şey hissetmemeni ve dünyanın daha puslu olmasını sağlıyor." Aran pipoyu elimden aldı ve uzun bir nefes çekti. "Duman."

"Çok şükür," diye mırıldandım ve göğsümdeki baskının ve midemdeki ağrının her ateşli nefes alışımında azaldığını fark ettim. "Nereden aldın bunu?"

"Walter."

"O muhteşem adamı kölelikten kurtaracağım," diye söz verdim Aran'a sarılırken.

Aran eleştirel bir ifadeyle bana döndü ve bitkin görünüşümü inceledi.

"Nasılsın?"

Kederli bir şekilde iç çektim. "İyi değil. Bu mafya eğitimi muhtemelen beni öldürecek." Şikayet etmem gereken milyonlarca şey olduğunu düşündüm ama

olumlu olmaya çalıştı. "En azından uyuşukluğum var. Ya da avın şarkısı. Hâlâ tüm yarı savaşçıların kafalarının içinde sesler duyduğuna inanamıyorum."

"Ne? Hayır, değiller." Aran dumanını üflerken şaşkınlıkla konuştu.

Ona baktım. "Demetre avın şarkısını da duyduğunu söyledi, diğer adıyla uyuşuk. Yani sesler duyuyor."

Aran başını salladı. "Gençken onunla bu konu hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. Kana susamışlık, öldürme dürtüsü olduğunu söylemişti. Bunun bir ses olduğunu hiç söylememişti."

Uyuşturucudan uzun bir nefes aldım. "Lanet olsun."

Şimdi düşündüm de, açıkça bir ses duyduğunu söylememişti; ben sadece aynı şey olduğunu varsaymıştım.

Bir batma hissi beni ağırlaştırdı.

Hala anlamadığım her şey için dehşet.

"Bugün bir tür bedensel büyü mü yaptırın?" Aran umutsuzluğumu hissederek sordu.

"Hayır, neden?" İlaç etkisini göstermeye başladığında ve Don erkeklerle bir grup oluşturmamayaacağımı açıkladığında başlayan baş ağrım neyse ki kesildiğinde sordum.

Hâlâ alevlerden mi bahsediyordu?

"Kasların çok büyük, etkileyici mafya üyesi." Pazumu yakaladı ve kaslarını oynatırken sıktı. "Çok sıkı. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ciğerlerimi yakan bir duman bulutuyla Molly ile evlenmeyi aklıma not ettim.

"Ve bana deli olduğumu söylediler. Piçler."

"Yüzünü koru!" Molly parmak eklemlerini burnuma vururken bağırdı.

İlham verici bir şekilde, yüzümü zamanında koruyamadım.

"Karnını koru!" Molly bağırdı ve parmak eklemlerini şimdi çok kırılmış olan burnuma tekrar vurdu.

"Ne oluyor lan?" Öfkeyle tükürdüm.

Molly sanki çok iyi vakit geçiriyormuş ve son üç gündür kemiklerimi toz haline getirmiyormuş gibi gülümsedi.

Antrenmanlarıma bir göz attı ve fiziksel olarak rakiplerimden çok daha küçük yapılı olduğum için hayatta kalma şansımın en iyi savunma manevraları olduğunu söyledi.

Bu nedenle, son üç gün boyunca sadece Molly'nin saldırılarından kaçmama izin verildi.

"Kimse yumruk attığı yeri açıklamayacak. Her sabah iyi başlarsınız ama yorulursunuz ve bok gibi özensiz olursunuz."

Molly'nin yumruğu titiz bir hassasiyetle uçtu. Bu bir dayaktı.

Umutsuzca ihtiyacım olan bir dayaktı çünkü birkaç metre ötedeki dövüş ringinde Clarissa ellerini adamların üzerinde gezdiriyordu.

Kollarına dokunuyor, kıkırdıyor, kişisel alanlarına eğiliyordu.

Her geçen gün onlara daha da aşına oluyordu.

Erkekler her gün bunun olmasına izin veriyor ve onu caydırmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. İlgiden hoşnut görünüyorlardı.

Bazen dövüş ringlerine göz attığımda, adamların bana baktığını fark ediyordum.

Yeni kadınlarını yüzüme vuruyorlardı. Onlardan nefret ediyordum.

"Yüzünü koru!" Molly bağırdı.

Beni yüzde 100 kısırlaştıracak bir tekmeyi engellemek için tam zamanında ön kollarımla iç organlarımı koruyarak eğildim.

Gerçi bir alfa dişinin çocuk sahibi olup olamayacağından bile emin değildim. "Güzel. Gördün mü şekerim, öğreniyorsun."

"Anlamıyorum," diye soluklandım ve Molly'nin tüm alfaların takması gerektiğini söylediği ağız koruyucusunun etrafındaki tükürük ve kanı beceriksizce tükürdüm.

Görünüşe göre, dişler çok yavaş uzuyordu ve yardımcı olacak büyüler gülünç derecede pahalıydı.

Bu yüzden dövüş kulübü kuralları: Herkes ağızlık takardı.

Ancak, söyleyebileceğim kadarıyla, herkesin aldığı tek güvenlik önlemi buydu. Kimse bu alemde ellerini sarma zahmetine bile girmediydi.

Molly'nin şortunun içinde hâlâ bir silah olduğu için, ağızlık kuralı kötü bir şaka gibi görünüyordu.

Molly'ye ellerini sarmazsan parmak eklemlerinin kırılacağını söylediğimde kafası karışmış bir şekilde şöyle sormuştu: "Parmak eklemlerinin kırılmasının ne önemi var? İki gün içinde iyileşirler. Sorun ne ki?"

Hepsi mazoşistti. "Neyi?"

Molly sordu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kolumun, karnımın ve yüzümün yanmasına neden olan üç yumruklu bir kombo yaptı.

Bana öğrettiği gibi ayak parmaklarımın üzerinde ileri geri zıplamaya çalıştım ve nefes nefese, "Neden yüzümü korumamı söyleyip sonra alçaktan yumruk atıyorsun?" diye sordum.

Molly cevap vermedi, sadece "Yüzünü koru" dedi.

Organlarımı korumak için eğildim ve o da çıplak eklemlerini yanağıma vurdu.

Çatırtı yüksek sesle yankılandı ve kendimi zorlukla ayakta tuttum.

"Bu!" Daha fazla kan tükürdüm ve çenemden aşağı akan kanlı tükürüğü görmezden geldim.

Molly tarafından üç gün boyunca dövüldükten sonra, yeteneklerime olan güvenim tamamen yok olmuştu.

Küçük bir parçam bu dayaktan zevk aldı.

Sahip olduğum tek şey korkunç bir şekil değiştirme ve insanları kanımla köleleştirme gibi ürkütücü bir yetenektir.

Arada herhangi bir yeteneğim yoktu.

Mesela biri sokakta çantamı çalsa ne yapacaktım, onu köleleştirecek miydim? Kılıç dişli bir kaplana dönüşüp onları parçalayacak mıydim?

Bu aşırı dramatik ve utanç verici olurdu.

Şekil değiştirenler âleminde bir alfa olduğumu keşfettiğim günden bu yana ne kadar yol kat etmiş olursam olayım, kendim üzerinde herhangi bir fiziksel hâkimiyet kurmadan önce hâlâ kat etmem gereken bir yol vardı.

Molly ile antrenman yaparken, kontrolün elimde olduğunu hissedebiliyordum.

Ayrıca, eğer melezler isteniyorsa, o zaman benim güçlerim bir lütuftan çok bir lanetti.

Beni korumaları için onlara güvenirsem, ölüm fermanımı imzalamış olurum.

Molly gelişigüzel üç yumruklu bir kombo daha savurdu, ben de zar zor kaçtım.

"Bir sorunu başka bir soruna yol açarak çözemezsin" dedi bilgece.

Sözlerini kafamda evirip çevirdim.

"Kendini korumalısın."

Molly yuvarlak bir tekme savurdu ve güçlü kalçasından kaçınmak için yere düştüm.

Arkamdan sinsice yaklaştı ve ben de dövüş ringinin minderinde yuvarlanarak uzaklaştım.

Fae gladyatör ringinde öğrendiğim bir hareketle ayaklarımın üzerinde takla attım ve bir başka güçlü yumruktan kurtuldum.

Molly etkileyici pazularını sallarken sırttı.

Üzerinde sadece bir spor sütyeni ve eşofman altı vardı ve zarif bir şekilde ileri geri süzülürken karın kasları dalgalanıyordu.

Vücut hedefleri.

Molly yıldırım hızıyla karnıma bir yumruk attı.

Boğazım düğümlenerek yere yığıldığımda, "Mafyada bir alfa olmak, dışarıdan biri olarak anlamaya bile başlayamayacağınız bir onurdur. Ama onurlu olan her şeyde, bunu hak etmek için çalışmanız gerekir."

Molly'nin bacağı inanılmaz bir hızla fırladı ve ben havaya sıçrayarak kolayca üzerinden atladım.

Bir an durakladı, atletikliğime şaşırdığı belliydi.

Vücudumun uyuşukken neler yapabileceğini bilmeseydim, şaşırdım.

İnanılmaz derecede hızlıydı. Koluma bir yumruk indirdi ve momentumunu kullanarak beni ringin kenarındaki ipe doğru tekmeledi.

Molly az önce beni neredeyse öldürmemiş gibi rahatça konuştu, "Bu odadaki her alfa en iyinin en iyisidir. Serpentine City'de alfalar ya durdurulamaz derecede güçlüdür ya da bu denemelerde ölürlər. İkisinin arası yoktur. Bu da ringdeki düşmanlarınızın sizi alt etmek için her şeyi yapacağı anlamına gelir. Akıl oyunları ve kurnazlık yaygındır, bu yüzden hazırlıklı olmanız gerekir."

Ayak parmaklarımın üzerinde daha hızlı ileri geri zıplarken titreyerek başımı salladım.

Ben nefesimi düzenlemeye ve çığ gibi büyüyen saldırılardan kaçmaya odaklanırken Molly'nin bir-iki yumruğu vücudumun etrafında bulanık bir şekilde hareket ediyordu.

Ben onun darbelerinden kaçtıkça, Molly daha hızlı yumruk atıyordu.

Müziğin çığlık çığlığa öfkesiyle etrafımızdaki hava titreşti, yüzüğü salladı ve ayak parmaklarımı titretti.

Daha hızlı kaçtım.

Kısa süre sonra, yumruklarından uzaklaştığım boşluklarda yer değiştiren havanın hissi etimi gıdıklarken zihnim boşaldı.

Kaçın, zıplayın, hareket edin, sağa kaydırın, sola kaydırın, geri çekilin, yuvarlanın, geri adım atın, geri adım atın, sağa eğilin, sola eğilin, karın yumruğu atın, geri zıplayın.

Konuşma bitmişti.

Kalp atış hızım yavaşladı ve ne kadar rahatlarsam o kadar hızlı hareket ettim.

Uyuşmuşken yapabileceğimden daha hızlı kaçtım. Beynimde boş bir parazit oluştu.

Ben savunmamın derinliklerine gömüldükçe, Molly saldırılarını daha da yüksek viteslere geçirdi.

Yüzünün kocaman bir sırtışla bölündüğünü, kendini kaybetmiş gibi gözlerinin hafifçe odaklanmadığını uzaktan fark ettim.

Doğal olmayan bir şekilde hızlı hareket etmesi önemli değildi, Cobra ve Jax'in dövüştükleri zamanki kadar hızlıydı, hatta daha da hızlıydı.

Bana dokunamazdı.

Spor salonunu çınlatan şarkı daha hızlı bir ritme, daha ateşli ve kontrolsüz bir şeye dönüştü. Bir erkek, kesik sesleri ve çığlıklar eşliğinde çığlık atıyordu.

Beynimdeki statik ritme ayak uydurdu.

Nefesim ve kalp atış hızım yavaşladıkça, yumruklara tepki vermeyene kadar kaslarım çevik bir şekilde seğirdi.

Molly'nin ne yapacağını o yapmadan önce biliyordum. Gelecek, şimdiki zaman ve geçmiş bir araya geldi.

Damarlarımda bir uçma hissi **d o l a ř t ı** ve beynimde bir coşku patladı.

Şişedeki yıldırım.

Ama bazı yüksekliklere ölümlüler ulaşamaz.

Coşku acıya dönüştüğünde çığlık attım ve hücrelerimi şok ederek kaslarımı hareketsiz hale getirdi.

Molly'nin dizginlenemeyen darbeleri etimi çatlatan ve acımı ateşin doruğuna çıkaran dinamit patlamalarıydı.

Ben yere yığılırken ağzında bir şok ifadesi belirdi. Dünya karardı.

Bölüm 19

SADIE

DAHA ÜRPERTİCİ ŞİİRLER

UZAKLARDA, boğuk sesler konuşuyordu.

"Ona ne yaptın? Var o l d u ğ u n a pişman olacaksın." Bir yılan tısladı.

Şapır şupur sesler geliyordu, ten tene çarpıyordu.

Vahşi bir hayvan yüksek sesle hırladı, öfkeli bir yırtıcının korkunç uyarısıydı bu.

"Sakin ol ve rahatla," diye tersledi Molly. "Umurundaymış gibi davranma. Onunla daha yeni tanıştım ve onu ne kadar incittiğin ortada."

Shhhhhhk. Bıçaklar çekilmişti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Beni terk etti. Yani bizi," diye fısıldadı ballı, aksanlı bir ses tehditkâr bir şekilde.

Molly sert ve zorlama bir sesle güldü. "Ay tanrıçası, hepiniz kalın kafalısınız."

Hayvan homurtuları kesildi.

Başka bir ses "Biliyoruz" dedi.

Tıslama sesi daha da yükseldi. "Durumu çarpıtmaya çalışma. Senin yüzünden her tarafı ısırık içinde. Hiçbir şey bilmiyorsun ve eğer uyanmazsa seni lime lime edeceğim."

Z, "Geri çekilin! Molly'den uzaklaşın, yoksa ölü inisiyeler olursunuz."

Etrafım karanlıkla çevriliydi, gerginliği ve şiddeti tenimde hissedebiliyordum.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Çaresizce konuşmaya ve durumu yatıştırmaya çalıştım ama soğuk kadın elleri beni kabaca kavradı ve daha derine sürükledi.

Toparlan, dedi uyuşuk yumuşak bir sesle.

Soğuk karanlık beni bir kez daha tüketti ve soğuk bir uçurumda sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca çırpındım.

Suda boğuldum.

Hafif bir mırıltı göğsümde titreşti ve içimdeki paniği durduran tek şey oldu.

Karanlık bir gölün bulanık derinliklerinde ne kadar süre boğulduğumu bilmiyordum ama yavaş yavaş yukarı doğru sürüklendim.

Kırmızı damlacıklar yüzeyde dalgalandı ve ben yanlarından geçerken yavaşça karanlığa gömüldü.

Uzaktan bir şey ağzımı dürttü ve ben de onu uzaklaştırmaya çalıştım. Daha sert battı.

Yüzeye çıktım.

Nefes nefese doğruldum ve cildimi okşadım.

Suyun altındaymışım gibi titrememe ve hayalet damlacıkların tenime yapışmasına rağmen tamamen kuruydum.

Ağzımdaki dürtme hissi Aran'ın yatakta yanımda oturup piponun ucunu dudaklarımın arasına sokmasıydı.

"Gerçekten mi?" Tükürdüm ve tokatlayarak uzaklaştırdım.

Aran omuz silkti. "Belki faydası olur diye düşündüm." "İlaçların yardımcı olacağını mı düşündün?"

Aran cevap vermedi, sadece kendini yatağa attı ve beni titreyen bedenine doğru sıkıştırdı.

Sıcaklığın içinde rahatladım, buz gibi suda boğulma hissinden dolayı cildim hâlâ hamdı.

"Neden titriyorsun?" Aran gözlerini kısarak sordu. "Baygınken ne gördün? İlginç şeyler mırıldandın. Çocuklar geri gelip seni boğmadan önce söyle bana."

Aran şaşkınlığımı sezdi ve açıkladı, "Kobra'nın mücevherleri yılanı dönüştü ve sanki sen onun savunması gereken yumurtasıymışsın gibi yatakta senin üzerinde durdu. Çok ürkütücüydü."

Başını iki yana salladı. "Herkes onu senden çekmeye çalıştı ama sonra sen biriyle konuşur gibi mırıldanmaya ve çırpınmaya başladın ve aslında hepsi çılgına döndü. Adamlar kısmen dönüştü, Xerxes hariç, o da tamamen bir kedi yavrusuna dönüştü ve göğsünde mırıldandı. Seni sakinleştiren tek şey bu oldu."

Xerxes'in beni teselli etmeye çalıştığını düşününce çenem düştü.

Piç kurusu duş olayından beri soğuk davranıyordu. Benden nefret ediyordu.

Aran başını salladı. "Biliyorum, değil mi? Birkaç saat o şekilde kaldın, ama aniden Kobra'nın gölgeleri derisini kapladı ve büyük siyah bir yılan yaptı. Üzerine yatmaya çalıştı ve bu yavru kedi Xerxes'in *hiç* hoşuna gitmedi. Jax müdahale etmeye çalıştı ve her tarafı çizik ve ısırıklarla kaplandı."

Dramatik bir şekilde durakladı. "Sonra tekrar çırpınmaya başladın ve Ascher'in ürkütücü koç kafası o kadar yüksek sesle meledi ki Walter içeri koştu ve herkese dışarı çıkmaları için bağırdı."

Aran kıkırdadı.

"Onu görmeliydiniz. Bir elinde kedi yavrusu ve yılan, diğer elinde Ascher'in boynuzu, Walter hepsini koridora fırlattı. Jax isteyerek giden tek kişiydi. Kaotikti ve aylardır en çok eğlendiğim andı."

Aran'ın hâlâ dudaklarımın arasına sıkıştırdığı pipodan uzun bir nefes çektim ve göl gibi hissettiren buz gibi suyu ve benimle konuşan uyuşmuş sesi açıkladım.

Yanımdan süzülen kırmızı damlacıklar.

"Bu nasıl başladı?" Jinx odanın öbür ucundan sordu, koyu renk gözleri korkuya yakın bir şeyle irileşmişti.

Savaşırken yaşadığım coşku hissini anlatırken ciğerlerimi yakan büyüdümana odaklandım.

İmkânsız bir an için Molly'nin yaptığı her hareketi ondan önce nasıl tahmin ettiğimi. Bunun nasıl hayal edilemez bir acıya dönüştüğünü.

Jinx ve Aran hayalet gibi solgundu ama bu yeni bir şey değildi. Gerçekten biraz güneşe ihtiyaçları vardı.

Neden bu kadar korktuklarını sormak için ağzımı açtım ama yüksek sesli bir çığlık dikkatimi dağıttı.

"Abla, uyanmışsın!" Lucinda kendini kollarıma attı ve ben de onu olabildiğince sıktım. "Beni bir daha böyle korkutma."

"Yapmayacağım," diye söz verdim, onun bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyordum.

Kalbimdeki hafiflik, öfkeli dört adam odaya girdiğinde hemen dağıldı.

Lucinda üstümden çekildi ve ben çarşafın altında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Sonunda bana karşı kaba davrandıklarını kabul edecekler miydi, çünkü bu durumdan dolayı çok incinmişlerdi? Aran'ın anlattıklarına bakılırsa beni hâlâ önemsiyorlarmış gibi görünüyordu.

Az önce her ne olduysa onunla karşılaşmam belki de tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Arkadaşlıklarını özledim ve desteklerini istedim.

Barişe hazırdım ve özürlerini kabul edecek kadar yetişkindim.

"BUNU BİR DAHA YAPARSAN, SENİ ÖLDÜRÜRÜM.

SEN BENİM KENDİMSİN!" Kobra kendini odanın diğer ucuna fırlattı.

Jax ve Ascher sanki ne yapacağını o yapmadan önce biliyorlarmış gibi ona doğru hamle yaptılar ve hızlı refleksleri sayesinde 1.85 boyundaki yılan savaştının bana çarpmasını önlediler.

"Büyü artık!" Her zamankinden daha sinirli bir şekilde bağırdım.

"Neden A sınıfı bir hıyar gibi davranmakta ısrar ediyorsun?"

Yataktan tökezleyerek kalktım ve o piçle teke tek dövüşmek için yanına gittim.

Gölge yılanlar solgun teninde kıvranıyordu.

"Yapma. Düşmanlaştırma. Onu. Lütfen," dedi Jax kısık bir ses tonuyla.

Gri gözleri ıslık ıslık parlıyordu ve bir eliyle göğsünü ovuşturuyordu.

"Prenses," diye fısıldadı Ascher.

Kobra'yı serbest bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü, dövme kolları bacaklarıma dolanırken dalgalanıyordu.

Titremesinin şiddetinden vücudum sarsıldı.

Tanrı aşkına neler olup bittiğinden emin olamadan altın başını okşadım.

Xerxes sorumu hissetmiş gibi herkesten uzakta duvara yaslandı ve yavaşça, "Kızgınlığım beklediğimden çok daha erken başlıyor. Yıllardır aldığım takviyeler... vücudumun tepkilerini değiştirdi ve bağlandıktan sonra kafayı yiyorum. Bu durum hepsini etkiliyor ve duygusallaştırıyor."

Yüzü çatık bir ifadeye büründü. "Bu sadece biyoloji."

Birden sarhoş edici tarçın kokusunun aşırı farkına vardım. Hiç olmadığı kadar şekerliydi.

Birbirlerine bağlandıklarından beri tarçın rüyalarım giriyordu. Bu kokuya aşırı uyum sağlamıştım ve dudaklarımdaki tatlı kokuyu yalamadan malikanede bir koridorda yürüyemiyordum.

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

Bağlandıklarından beri alışılmadık bir şekilde duygusaldım; erkekler sadece biyolojileri nedeniyle böyle davranıyorlardı.

Hiçbiri gerçek değildi.

Kendimi Ascher'in elinden kurtardım ve tökezleyerek uzaklaştım.

İnledi.

Baş ağrım tekrar başladı.

Jax'in Cobra'yı tutuşu sıkılaştı ve ikisi de avını izleyen yırtıcılar gibi bana baktılar.

Bana değil de Omega'ya saldırımları gerekmiyor mu?

"Bu sadece biyoloji."

Olan biten her şeyi bir top haline getirdim ve zihnimin arka tarafındaki karanlık girintiye bıraktım.

Birkaç düşünce süzüldü ve tüm çilenin gizlendiğinden emin olana kadar onları kabul etmeyi reddettim.

Clarissa'ya yaltaklanmaları gözümün önünden geçti.

"Defol," diye fısıldadım.

"Yavru kedi," diye hırladı Kobra.

Kafama dank edince içim burkuldu.

Güneş tanrısı, ben bir aptaldım.

Bu yüzden hepsi Clarissa'nın peşindeydi. Sıcak onları azdırmıştı ve Xerxes'le birlikte kendilerine katılacak dişi bir alfa istiyorlardı.

Dişi bir alfaya bağımlı olduğunu söylemişti ve bildiğim kadarıyla sadece kadınlardan hoşlanıyordu, bu da muhtemelen ateşi için bir tane istediği anlamına geliyordu.

"DEFOL!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım, kelimelere bir alfanın komutunun her zerresini kattım.

Uzun bir duraklama oldu, sonra döndüler ve başka bir şey söylemeden gittiler. Benim için savaşmadılar.

"Bu sadece biyoloji."

Kalbim göğsümde buruştu.

Odanın ortasında durdum, sallanıyordum.

Ben çığlık atıp yumruklarımı yatağa vururken Aran sessizce durdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Yeni havlular," dedi bir hizmetçi sessizce, odaya girip onları sandalyenin üzerine yerleştirirken.

Hizmetçi reverans yapıp gitmek için döndüğünde Aran, "Teşekkürler," dedi.

Aran bana soru sorarcasına kaşlarını kaldırırken ellerimi kederle yüzümde gezdirdim.

"Ugh, hepsi çok fazla." Ellerimi yorgun bir şekilde yüzümde gezdirdim.

"Sadece öyle hissediyorum-"

Tanıdık bir ses, ölmüş olması gereken eski bir fae dilinde sözümü kesti.

Hizmetçi kapı aralığında durdu, sırtı dimdikti ve erkeksi bir sesle bağırırken kadınsı yüz hatlarını korkunç bir ifadeye büründüren yoğun bir ifade vardı,

*"Bağlar karanlık ışıktadır,
Bitmeyen savaş okundu, Ama
kader hepimizin savaşmasını
gerektiriyor,
Başka seçenek yok, tanrılar öldü."*

Hizmetçi aniden kapıya doğru sendeledi ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Hanımefendi, bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Beynine bir kurşun." İnledim.

Aran ellerini kısa saçlarının arasında gezdirdi. "Medeniyetlerin başına bela olan mistik güçler ve daha büyük güçlerle ilgili soruların yanıtları."

Hizmetçi aramızda bir ileri bir geri baktı.

"Bir havlu daha getireyim." Odadan koşarak çıktı ve aceleyle koridordaki halıya takıldı.

Sessizlik uzadı.

"Bunun hakkında konuşalım mı?" Aran birkaç dakika sonra sordu. Kafamı duvara vurmaya düşündüm.

"Söyleyecek ne var ki? 'Karanlık ışıktadır' çok açık ve iyi haber şu ki dört gözle beklediğimiz savaş ve mücadele var ve evet, tanrılar öldü."

Aran bana başıyla onay verdi ve yavaşça gevşedi. Pipoyu eline aldı ve uzun bir nefes çekti.

Aynı fikirdeydik - kimsenin duymak istemediği o tuhaf şiiri görmezden gelin ve hiç olmamış gibi davranın.

Ve uyuşturucu kullanmak.

Her zaman cevap onlardı.

Bunu herkes biliyordu.

"Başka bir şey hakkında konuşmalıyız," dedi Aran, boruyu tutmaya çalışırken parmakları titriyordu.

Başımı sallayarak pencereye döndüm. "Bu diyarda hava harika. Sence yarın yağmur yağacak mı?"

"Büyük ihtimalle."

Odaya bir kafa girdi. ıglık attım.

Aran atladı.

Hizmetçi ağızını açtı, bir kez daha bir erkek sesi bir şiiri haykırırken çenesi doğal olmayan bir şekilde şişti:

*"Biri katılmalı ve arkayı yükseltmeli,
Diğeri kırılmalı ve kralları getirmeli,
Biri büyümeli ve korkuyu kaybetmeli,
Diğerleri ölmeli ve kanatlarla yükselmeli."*

Ses kesildiğinde hizmetçi bir kukla bebek gibi öne doğru eğildi ve kafasını duvara çarptı.

Dizlerinin üzerine çöktü, ardından şaşkınlıkla etrafına bakınırken aceleyle ayağa kalktı. "Havluyu ben mi getirdim?"

"Git buradan!" Umutsuzca bağırdım, ağızını tekrar açmasından korkuyordum. Kıpırdamadan durdu, gözleri şokla irileşmişti.

"Lütfen gidin." Aran onu nazıkçe ileri doğru itti. Kız eşiğı geçtiğinde, Aran kapıyı yüzüne kapattı ve "Ve bir daha asla geri gelme!" diye bağırdı.

Aran kilidi çevirdi, sonra ağır ağır nefes alarak kilide yaslandı. "Harika, daha fazla iyi haber, ayrıca kırılmak ve ölmekle ilgili bir şey,"

İçime korkunç bir ağırlık çökerken boğuldum. "Sence onu görmezden geleceğimizi biliyorlar mıydı... bu yüzden mi geri geldi?"

Aran sırtını kaşımaya başladı, sonra kusacakmış gibi öne doğru eğildi. "Siktir, belki."

Piposundan bir nefes daha çekti. "Hızlıca özetleyelim. Biri, ki bahse girerim ben ya da sensin, katılmalı, arkayı yükseltmeli, büyümeli ve korkuyu kaybetmeli."

Aran umutsuzca nefes aldı, sanki havada boğuluyormuş gibiydi.

"Diğerleri, hangimiz 'bir' değilsek, kırılmalı, krallar getirmeli, ölmeli ve kanatlarla yükselmeli."

Sanki tamamen korkmamışım gibi rahatça başımı sallayarak kafamı duvardaki antika aynaya çarptım.

Çatlak yankılandı.

Soğuk cam alnımın altında tedavi edici bir şekilde çıtırdarken, "Muhtemelen ben 'öteki'yim, tüm bu kırılma ve ölüm olayıyla birlikte, ancak her zaman bir kuş olmak istemişimdir. Bu bir kazanç olabilir."

Aran daha fazla sigara içti, kafamdaki yaradan damlayan kana aldırış bile etmedi. "O zaman krallar kim? Jax, Cobra, Ascher, Xerxes? Bu pek mantıklı değil."

"Kobra kraliyet ailesinden sayılamaz mı? Belki de sürüyle ilişkilidir?" İçgüdülerim bana bundan bahsettiğini söylüyordu.

Aran titredi. "Bilmiyorum. Bu bana doğru gelmiyor. En son bir şiir bize kendini okuduğunda şöyle diyordu,

"Kan kırmızı yanar, havaya savrulur, Kan parlak akar, kaderli tahtın üzerine, Kan gerçeği çizer ve zihni parçalar, Kan acı yaratır, zayıf omurgalıları öldürür."

Aran heyecanla parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Sonra kan güçlerin olduğunu keşfettin ve kaderli tahtta oturan anneme saldırdın. Onun zihnini parçaladın ve onu öldürdün. Aslında şiir çok gerçekçiydi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bekle, o şiiri nasıl hatırladın?" "Ne demek istiyorsun? Bir şekilde unuttun mu?"

"Boş ver, kesinlikle hatırladım." Tamamen unutmuştum. Yani, takip edilmesi gereken çok fazla kelime vardı.

Aran yüzünü buruşturdu. "Bu bana bir şey hatırlattı."

Eğer daha fazla kötü haber gelirse, kendimi öldürecektim.

Erkekler, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriyle ilgilenen aldatici puştlardı (onun "o" faktörüne sahip olduğunu kabul edecek kadar kendime güveniyordum, ben ise "duş aldığına emin misin" faktörüne sahiptim), boğulduğuma dair canlı bir halüsinasyon görmüştüm ve şimdi ürpertici şiirler yine bize kendilerini okuyorlardı.

Yaşam kalitem yok denecek kadar

azdı. Daha kötüsü olamazdı.

Pencereye yaklaştım, bedenimi dramatik bir şekilde pencereden içeri atmaya hazırlandım.

"Yarın duruşma için o lanet sınava gireceksin, o yüzden bu gece çalışmalısın."

Bu kadar.

Bu şekilde yaşayamazdım.

Pencereye doğru atıldım, neredeyse özgürlüğe giden yolu çarpıyordum ama Aran yolumu kesti ve beni kolayca yatağa fırlattı.

"Hadi ama," diye inledim. "Bu hiç adil değil."

Aran beni başımdan kavradı, kolları ve bacakları beni simit gibi sardı, böylece hareket edemedim. "Ben yaşamaya ve bu bokla uğraşmaya devam edeceksem, sen de edeceksin."

"Bu kadar bencil olma, Aran."

"Bu kadar dengesiz olma,
Sadie." "Bu kadar çirkin olma."

"Bu kadar cılız olma."

Acıyla nefesim kesildi. "Sözünü geri al. Kaslarımın daha büyük göründüğünü söylemiştin, seni yalancı inek."

"Möö, kaltak." Aran uzuvlarımı onun ölümcül pençesinden kurtardı ve yataktan tırmandı.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Aman Tanrım."

"Ne?" diye sordu.

"Sence bu kadim Fae sesi bir *uzaylı mı*? Yıldızlardan gelen," diye fısıldadım dehşetle, bir sepetin içindeki garip bir leke hakkındaki bir insan filmini hatırlayarak.

Aran gözlerini devirdi.

"Birincisi, güneşin üzerinde hiçbir canlı yaşayamaz; sıcaklık çok fazla. İkincisi, uzaylılar saçma bir insan anlayışıdır. Elbette başka âlemlerden insanlar var. Gezegenler portallarla birbirine bağlıdır. Farklı diyarların hepsi tek tek gezegenlerden ibarettir."

Nefesim kesildi, dünya etrafımda sarsılıyordu. "Bekle, yani ben bir uzaylı mıyım?"

Aran gözlerini bana dikti. "Şaka mı yapıyorsun yoksa gerçekten aptal mısın anlayamıyorum ama bu dostluğun ve görünüşe göre kehanet edilen bir savaşın hatırına ilkiymiş gibi davranacağım." Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Ayrıca, ders çalışmaktan kaçtığımı biliyorum."

"Sana sapmayı göstereceğim." Yataktan koşarak atladım ve etkileyici bir yuvarlak tekmeye döndüm.

Aran ayağımı havada yakalayıp yukarı çekti, ben de devrildim. "Çok etkileyici. Seni kanatlarla görmek için sabırsızlanıyorum." Kıkırdadı. "Seni bir binanın içine uçarken hayal ediyorum."

İlginçtir ki, bunu ben de gördüm.

Bölüm 20

SADIE

OKUL TESTLERİ VE KISKANÇLIK

ARAN masadan bir kitap aldı ve piposundan uzun bir nefes daha çekerken bana uzattı.

En azından ellerinin titremesi durmuştu.

Son üç gündür o kadar çok sigara içiyordu ki, artık onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi görünüyordu.

"Molly yarın sabah sınavın olduğunu ve geçmen gerektiğini, yoksa idam edileceğini söyledi. Adamlar bu gece birlikte çalışmakla ilgili bir şeyler söylediler ama senin biraz yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm."

"Oh, biraz boşluğa ihtiyacım var." Kitabı elinden kaptım ve öfkeyle ikiye ayırmaya çalıştım.

Çılgık atarak kâğıdı çekiştirdim,
çekiştirdim. Hiç yırtılmadı.

Bunu düşündükçe görüşüm bulanıklaştı.

Bayıldıktan ya da her ne halt olduysa olduktan sonra bana bir günlük uzatma bile veremediler.

Ürkütücü hizmetçiyi boş ver.

Şansımı biliyordum, şiirde bahsedilen kanatlar dev bir güvercine dönüşeceğime dair sadece bir ipucuydu.

Güvercin topluluğundan nefret etmiyorum, sadece bu yaşam tarzının bana göre olup olmadığını bilmiyordum.

Aran kitabı elimden kaptı ve köşedeki süslü ahşap masaya doğru yürüdü. "Şimdi hocalarımın neden sürekli iç geçirdiğini anlıyorum."

Yerine oturdu ve bana yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti. "Şimdilik şiiri unutmaya çalışalım, çünkü benim gözetimimde ölmeyeceksin."

"Ah." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bizim için bu anı seviyorum."

"Ben Jinx'le yaşamak zorunda kalırken senin kolay yoldan kurtulma şansın yok. Ne zaman yalnız kalsak bana yamyam dediğini biliyor musun? Bunu kim yapar?"

O an sona ermişti.

"Yanılıyor mu?"

Aran bana sert bir tokat attı ve kitabı aldı. "Her neyse. Odaklanmamız gerek."

Yüksek sesle okudu, "Mafyada ilk kural. Don'a ve mafyaya tereddütsüz sadakat. Sadık olmayan herkes beynine bir kurşun sıkılarak idam edilecek ve cesedi herkesin görmesi için şehrin en yüksek binasına asılacak."

"Harika."

Omuz silktilti. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi." İleriye okurken gözleri kısıldı. "İkinci kurala göre, bir alfa sebepsiz yere bir null, beta veya omega'ya fiziksel olarak zarar verirken yakalanırsa, don onun bağırsaklarını deşecek, sonra da diri diri yakacak."

Aran son kısımda ürperdi ve ben de son zamanlarda hiçbir şey yemediğim için son derece memnun oldum.

"Neden boş olamadım?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Fae diyarı daha kötüydü. En azından buranın kuralları var. Memlekette monarşi herhangi bir sebepten dolayı herkese her şeyi yapabilirdi. Her şeyi. Annem de yaratıcılıktan başka bir şey yapmazdı."

Dudaklarımı büzdüm, hâlâ ikna olmamıştım.

"Kaydırıcı bölgesinin iyi bir günde donma noktasının kırk derece altında olduğunu ve insanların buz fırtınasında kaybolup bir daha geri dönmelerinin yaygın olduğunu unutmayın."

"Evet, sanırım. İnsan diyarının barışçıl olduğunu düşünüyor musun?"

Aran başını sertçe salladı. "Herkes orada anarşi olduğunu biliyor. Söylentilere göre bütün bir diyarı yerle bir edebilecek silahlara sahipler ve herkesi zehirli bir ateş mantarı içinde anında öldürebiliyorlar."

"Neden her şey bu kadar boktan?"

Ölüm vaat eden kadim fae sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanırken kollarımı ovuşturdum.

Aran vurgulamak için kitabı tokatladı. "Artık dikkatini dağıtmak yok. Bu sınavdan kalmayacaksın, çünkü ben varım. Ben her zaman sınıfımın en iyisiydim,

ve bir test yüzünden ölmüyorsun. Bu çok saçma."

Dudaklarımı büzdüm. "Özel ders almadınız mı? Yani tek kişilik bir sınıf değil miydi?"

Aran bir kalem ve bir yığın kâğıt bulana kadar masayı karıştırdı. "Söylediğim her şeyi yazmaya başla ki unutmayasın."

Sırıttı. "Ve Sadie, benim tatlı çiçeğim, tüm fae'lere anonim kimlik numaraları verilir ve on altı yaşında üç günlük standart bir sınava girmeleri gerekir. Sonra da birbirimize karşı sıralanırız."

Aran'ın gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeyle parıldadı. Bunu anlamam bir saniye sürdü.

Gururluydu.

"Çoğu bölümde ortalamaydım ama savaş stratejisinde otuz üç milyon içinde birinci oldum."

Çenem düştü.

Aran omuz silkti. "Bu aslında işe yarar bir beceri değil ve şekil değiştirenler aleminde savaş stratejilerimizin hiçbir anlam ifade etmediği gerçeğini dile getirmeye çalıştığımda kimse beni dinlemedi."

"Tamam, General. Kendimizi bir savaşın karşı taraflarında bulursak hatırlat da sana bulaşmayayım."

Aran'ın kibirli ifadesi kayboldu. "Annem malum sebeplerden ötürü çok sevindi ve neredeyse tüm seçkin fae erkekleri beni çiftleştirmek için başvurdu. Ertesi hafta şekil değiştirenler diyarına kaçtım."

Onun bu itirafı karşısında irkildim ve bir savaş dehası olduğu anlaşılan en iyi arkadaşşıma şaşkınlıkla göz kırptım.

"Bilmenizi isterim ki, okulda da etkileyiciydim."

"Gerçekten mi?"

"Elli kişilik bir sınıfta kırkinci oldum. Gerçi teknik olarak son on kişi mezun olana kadar yaşamadı."

Aran güldü, sonra ona katılmadığımı fark edince ağzını kapattı. "Aman Tanrım, şaka yapmıyorsun."

Omuz silktim, umursamadım. "Yeteneklerim başka yerde yatıyor."

Ayrıca, bir tür dikkat bozukluğum olduğundan yüzde 99,9 emindim, çünkü asla uzun süre hareketsiz oturamazdım.

Aran kararlılıkla masaya vurdu. "Önemli değil çünkü benimle çalışıyorsun. Ve ben sınavlarda başarısız *olmam*. Bütün gece uyumaman anlamına gelse bile bu sınavı geçeceksin." Saatini kontrol etti. "Gece çekmedi ve sınav yarın öğlen."

Dikkatini tekrar kitaba verdi. "Oooh, dördüncü kural ilginç. Nadir de olsa bazı ABO'ların kaderli eşleri olduğunu söylüyor. Hiç kimse kader eşlerinin birlikte bir sürü oluşturmalarına müdahale edemez ya da bunu engelleyemez. Müdahalenin cezası bağırsaklarının deşilmesidir."

Burnumu kırıştırdım. "Neden herkes organlarını p a r ç a l a t ı y o r ? Ciddiyim."

"Bu çok ilginç. Sanırım fae aleminde kaderli eşler hakkında bir şeyler okumuştum. Tüm türlerde görülebilirler." Aran sayfaları agresif bir şekilde çevirdi. "Bununla ilgili diğer tek şey, tanrılar tarafından kutsandıklarını ve kaderlerinin belli olacağını söyleyen bir dipnot."

"Evet, Molly ay tanrıçasının sürüleri kutsadığını söyledi, ama bu çağlar önce büyük bir savaştan sonra sona erdi."

Ne tür bir savaşın bir tanrıçanın bütün bir diyarı terk etmesine neden olabileceğini hayal etmeye çalışırken dudağımı kemirdim.

Ayrıca, şiirde bir savaştan ve tanrıların öldüğünden bahsedilmesi de çok büyük bir tesadüftü.

Hafızamda neon kırmızısı bir tabela yanıp söndü.

Melezler uyarıyor: Savaş yaklaşıyor.

Birden kendimi iyi

hissetmemeye başladım. Aran

kolumu çimdikledi.

Bağırdım. "Ne oluyor lan?"

"Kuralları yaz, sürtük. Bu eğlence için değil. Hayatın söz

konusu." Gözlerimi devirdim ama itaatkâr bir şekilde yazdım.

Aran okumaya devam etti. "Beş numaralı kural: Mafya'daki tüm üyelere tereddütsüz sadakat. Bir ABO statüsüne, dönüştüğü hayvana ya da kimlikle ilgili herhangi bir başka nedene dayalı olarak bir üyeye karşı herhangi bir ayrımcılık, önyargı ya da önyargı, önyargılı kişinin diri diri yakılmasıyla sonuçlanacaktır."

Şaşırmış bir halde kalemimin ucunu çiğnedim. "Gerçekten mi, öylece ateşe mi verdin?"

Aran sayfayı çevirdi. "Pardon, bir sonraki sayfaya geçtiğini fark etmemiştim. Diri diri yakılacaklar, *sonra da* karınları deşilecek."

Bu daha mantıklı geldi.

Yaklaşık on iki saat sonra, başım donuk bir ağrıyla gümbürdedi ve ağırlaşmış gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

Aran ders çalışma konusunda ciddi olduğunu söylerken yalan söylememişti.

Gözlerim kapanır kapanmaz beni tokatlayarak uyandırmasaydı onlarca kez uykuya dalmış olacaktım.

Bir keresinde Aran, "Uyanık kalmazsan kafa derini kafatasından yavaşça ayırırım" diye tehdit etmişti.

Yardıma ihtiyacı olduğunu söylemiş miydim?

Aran'ın bana okuduğu her kuralın özetini yazmaktan ellerim ağrıdı.

Şimdi de ağzıma bir bardak su itti. "İç şunu. İşimiz bitti.

Eğer başarısız olursan, seni kendim öldürürüm."

Ayağa kalkarken inledim. "Neden herkes sürekli benden kurtulmaya çalışıyor?"

Saatlerce hareket etmediğim için kemiklerim gıcırıyor ve belim defalarca yumruk yemiş gibi ağrıyordu.

Bu da Molly'nin vücudumda yumruklarıyla ezmediği birkaç yerden biriydi.

Çalışmanın bu kadar fiziksel olabileceğini kim bilebilirdi?

Koşullar vahim olsa da, Aran olmasaydı muhtemelen kitaba şöyle bir göz gezdirir, bir saat kadar bir şeyler atlar ve günü kapatırdım.

Yani, bir kız başka ne yapabilir ki?

Görünüşe göre, düşündüğümünden *çok* daha fazlasını.

Aran metodik ve acımasızdı, her şeyi okuyana, yazana ve aklımda tutana kadar ilerlemeyi reddediyordu. Tek tek. Kanun.

Zihnini, bilgiyi dosyalayıp katalogladığınız ve ihtiyacınız olana kadar özenle sakladığınız devasa bir kütüphane olduğunu anlatmıştı.

Ona zihnimin daha çok, düşünmek istemediğim her şeyi içine ittiğim, arka tarafında karanlık bir uçurum olan boş bir alan olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Zavallı kız, ikimizin de ilgilenmemiz gereken kütüphanelerden oluşan zihin saraylarımız olduğuna ikna olmuştu.

Arkadaşlığımızın iyiliği için bu illüzyonu sürdürmesine izin verdim.

Yorgunluktan sersemlemiş bir halde malikaneden çıkarken, Walter o net ve saçma sapan ses tonuyla bana adamların eğitim merkezine gitmek üzere çoktan ayrıldığını söyledi.

Ona kocaman sarıldım ve ben baygınken adamları kontrol etmesine yardım ettiği için teşekkür ettim.

Solgun ve buruşuk yanakları kızarmış olan Walter bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Kolumu hafifçe okşadı ve aptal erkekler hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sonunda dövüş kulübüne vardığımda, Z elinde bir paket ve kalemle kapıda beni bekliyordu. "Tam zamanında geldin." Beni bir yan odaya itti, sonra da bir masaya bağlı olan boş bir koltuğa kabaca itti.

Harika, Clarissa'nın yanındaydım. Oda sessizdi.

Beni ittiği için Z'ye homurdandım ama o çoktan küçük, penceresiz odanın önüne geçmişti.

"Sınava girmek için üç saatiniz var. Her sorunun altında bir satır var ve cevabı yazmanız gerekiyor. Bu büyüdür, bu yüzden bitirdiğinizde notunuzu otomatik olarak kağıdınızın üstünde alacaksınız. İki yüz soru var ve yüz otuz tanesi geçiyor. Soru başına bir puan. Şimdi başlayın."

Güneş tanrısı, bu çok fazlaydı.

Avuçlarım terden yapış yapış olmuştu ve ellerim yorgunluktan hafifçe titriyordu.

İlk sayfayı açtım. İlk soru şöyleydi: *Omegalara ya da betalara zarar veren alfalara ne olur?*

Ay tanrıçası gerçekten benimleydi. Aran için şükürler olsun.

Sırıttım ve bir şeyler karaladım: "Don tarafından karınları deşiliyor, sonra da ateşe veriliyorlar."

Teste iki saat kala hızımı kaybetmeye başladım ve bir esnemeyi daha yumruğumla bastırmak zorunda kaldım.

Kelimeler sayfada bulanıktı ve "Karınlarını deşin" yazmadan önce soruyu zar zor okudum.

Dün gece öğrendiğim bir şey varsa, o da cezanın neredeyse her zaman organ çıkarma olduğuydu.

Üç saat sonra, Z bağırdı, "Zaman! Kalemlerinizi bırakın. Kitapçıklarınızı kapatın."

Testi ters çevirdiğimde kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı ve en üstte bir sayı belirdi.

Sayfamın üstünde yeşil renkte parlayan yazıda "131. Geçiyor."

Skorlar ve isimlerimiz odanın önündeki karatahtada belirdi. Herkes geçmişti.

Jax en yüksek puanı aldı ve ben de en düşük puanı aldım.

Clarissa kıs kıs güldü ve aşağılayıcı bir şeyler fısıldadı, ama ben kulaktan kulağa sırtlamakla meşguldüm.

Sınavı geçmiştim. Skor kimin umurundaydı ki? Dünyanın zirvesindeydim.

Artık kan güçlerimle kimseyi köleleştirmek ve Don'a karşı ölümüne savaşmak zorunda değildim.

Ne muhteşem bir gün.

Aran, söylentilere göre tanrılar aleminden gelen lanet bir melekti. Gerçek bir kraliçe.

Z omzuna vurduğunda Jax kızardı ve ben gururla adamın neyi beceremediğini merak ettim.

"Günün geri kalanında izinli olabilirsin. Resmi dövüş yarın başlıyor. Şafakta burada ol ve sakın geç kalma." Z dönüp bana dikkatle baktı.

Deli gibi

gülümsedim.

Kaşlarını çattı.

Hayatta olmak için ne harika bir zaman.

Koltuğuma yığılmış, hala sistemimde olan ilaçlar, uykusuzluk ve zor bir sınavı geçmenin mutluluğuyla hafifçe uçmuş bir halde, herkesin odadan çıktığını bile fark etmedim.

Titreyen bacaklarımla kapıya doğru tökezledim, Aran'ın ne kadar heyecanlanacağını hayal ederken kıkırdadım.

Clarissa çıkışımı engelledi ve çarpıcı yüzü çirkin bir şeye dönüştü.

"Sen porsuk musun?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Alfa formunuz dev bir porsuk mu? Neden bilmiyorum ama bunu görebiliyorum." Clarissa hırladı, "Sürünün bir parçası olmayı hak etmiyorsun."

"Vay canına. Ben bu konuşmayla sola gittim. Sen sağa gittin."

Bacaklarımın dengesi bozulana ve baş ağrım tekrar zonklamaya başlayana kadar sevinç yavaş yavaş kemiklerimden boşaldı.

En son ne zaman yemek yedim?

Mükemmel manikürlü kırmızı tırnaklarını suratıma geçirdi. "Dikkatini veriyor musun? Sürüyü hak etmediğini söyledim."

Hangi sürüyü kastettiğini sormadım. Çok açıktı.

Clarissa ipeksi siyah atkuyruğunu savurdu. "Xerxes sıradan bir omega değil. Serpentine Şehri'ndeki en eski canavar ailelerinden birinden geliyor. Herkes onun kötü şöhretli Kara Kurtlar tarafından sahiplenildiğini biliyor."

Durakladı ve kişisel alanıma girdi.

"Onlar bağımsız alfalar. Hayvanlara karşı işledikleri suçlardan dolayı *arandıkları* kadar zengin ve çılgınlar. Xerxes'in hayatta olmasının tek nedeni, onlar birleşmeyi tamamlayamadan kaçmış olması, çünkü birleşmenin gerçekleşmesi için çok gençti."

Alfa kokusu, limoni bir tada sahip dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Limonları hiç sevmemiştim.

Xerxes için karnım ağrıyordu ama hiçbir şey söylemedim. Gerçekten sohbet etmek istiyor gibi değildi.

Clarissa'nın sesi hırlayana kadar tizleşti. "Biz konuşurken Kara Kurtlar Xerxes'i avlıyor. Hayatta kalmak istiyorsa Serpentine'deki en güçlü alfalar tarafından kuşatılması gerekecek. Onun alfaları güçlü ama zincirin zayıf halkası sensin. Sürünün birine ihtiyacı varsa o da onu koruyabilecek kadar güçlü olan diğer alfalar olmalı. Dövüşürken bayılan cılız bir bücür değil."

Sınavda başarısız olmamanın verdiği sevinç içimden uçup gitti. Uykusuz geceler beni yakaladı.

Sözlerinin ardındaki korkunç anlamdan kendimi uzaklaştırmak istercesine Clarissa'dan titrek bir adım geri çekildim.

Haksız değildi.

Eğer Xerxes gerçekten avlanıyorsa, korunması gerekiyordu. Yaşadığı her şey için kalbim acıyordu.

Clarissa öne doğru tehditkâr bir adım daha attı.

Tekrar geri adım atmaya başladım ve korkaklığım beni öfkeliendirdi. Benim kim olduğumu bilmiyordu.

Jinx aklıma geldi ve on iki yaşındaki çocuğa kanallize oldum.

"Ben zayıf *değilim*. Sürü ya da Xerxes hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onların yanında yaşamış ve savaşmış olan benim. Sen sadece yalnız, kıskanç bir dişi alfasın ve senden çok daha üstün bir erkek omega ile tanıştığın için hayvan gibi davranıyorsun."

Koyu renk gözleri uyarıyla parladı ve bir mil öteden geldiğini gördüğüm ters vuruşu durdurabilirdim.

Ama çok yorgundum ve bir parçam acıyı memnuniyetle karşıladı.

İstedigi kadar kötü adam olmasına izin verirdim. Üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin verirdim. Bir gün ona gerçekte kim olduğumu gösterdiğimde her şey daha tatlı olacaktı.

Elinin tersiyle yanağıma vurdu ve darbenin gücü beni duvara çarptı.

O narin bir çiçek değildi.

Ama acıyan onun eli değildi; sonraki sözleriydi.

Clarissa'nın kan kırmızısı dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Xerxes beni ilk kızgınlığına davet etti. Yakında olacağımı ve yanında dişi bir alfaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sen özel değilsin, o yüzden sanki kader arkadaşımıssın gibi onlara özlem duymayı bırak. Herkes seni aştıklarını görebiliyor."

Kalbimden geriye kalanlar kül oldu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve dünya etrafımda sallanırken yıkılmamak için kendimi zor tuttum.

Clarissa uzaklaşırken sessizdi. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Beni çoktan yok etmişti.

Bölüm 21

SADIE

HI S ISI

Spor salonunda Molly elinde şırıngayla peşimden koştu.

İyi olduğuma sevindiğini ve kas geliştirme rejimimizde tutarlı olmamız gerektiğine dair bir şeyler söyledi.

Sözleri beni kızdırdı ve göğsümde bir hırıltı kabardı. Erkekler için yeterince iyi olmak için neden kendimi değiştirmek zorundaydım? Gücümü kimseye kanıtlamama gerek yoktu.

Yanından geçip tek kelime etmeden uzaklaştım.

Şaşkınlığımın kaynakları binanın dışında bekliyordu, ancak onları bilerek görmezden geldim ve teste götürdüğüm ayrı arabaya tırmandım.

Geniş kaldırımlarda koşuşturan binlerce hayvan artık ilginç görünmüyordu.

Gri gökyüzü ve bitmek bilmeyen yağmur iç karartıcıydı. Çok fazla insanın olduğu bir başka diyar.

Çok fazla acı.

Araba geri döndükten sonra, yatağıma tırmanmak, pipomu tıttürmek ve savaşmak zorunda kalana kadar uyumak için çaresizce konağı girdim.

Eğer bir daha asla başka bir erkek görmezsem, bu çok erken olurdu. Beni aşmışlardı ve hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Tabii ki, bu benim boktan hayatım olduğu için, üç alfa ve bir erkek fahişe omega beni ön girişte pusuya düşürdü.

Yanlarından geçip gittim. "Hiçbirinizle konuşmuyorum."

Jax kolumdan tuttu ve onları geçip büyük merdivenlerden yukarı koşmaya çalışırken beni kolayca durdurdu.

Yakından bakınca, şekerli tarçın kokusu mide bulandırıcı derecede sarhoş ediciydi ve çığlık atmak, ağlamak, dönmek ve aklımı kaçırmak istememe neden oldu.

Clarissa'nın sözleri beynimi akü asidi gibi dağladı.

Çığlık attım, "Bırakın beni! Hepinizden nefret ediyorum." Hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Onun sözlerini zihnimin karanlık köşelerine itmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü yok olmuyordu.

Jax her iki pazımı da elleriyle kavradı ve hareket edemeyeyim diye beni tuttu. "Lütfen, küçük alfa. Her şey berbat oluyor. Konuşmamız gerek."

Huysuz bir çocuk gibi tekme attım ve panik göğsümde kabarıırken hırladım.

"Xerxes beni ilk ateşine davet etti."

Nefes alamıyordum.

Jax'in sesi telaşlıydı. "Sakin ol, Sadie. Lütfen."

Kapana kısılmıştım.

Belirgin karıncalanmaya odaklanarak kılıç dişli kaplanıma dönüşmeye başladım. Vücutum genişledikçe kıyafetlerim acı verici bir şekilde sıkılaştı.

"VİTES DEĞİŞTİRMEYİ BIRAK!" Jax, konağı sarsan bir kükremeyle alfa havladı.

Vücutum içgüdüsel olarak yer değiştirmeyi bıraktığında kıyafetlerim gevşedi.

"Siktir git." Bana iyi ve tatlı davranmaktan başka bir şey yapmayan iri alfaya ters ters baktım.

Olmayana kadar.

Bir tıslama sesi duyuldu. "Neden yanağında yirmi dakika önce olmayan bir morluk var?" Kobra sordu.

Onun dehşete düşmüş yüz ifadesine kıkır kıkır güldüm. Clarissa'nın ters vuruşu bugün başıma gelen en az acı verici şeydi.

"Ne oluyor lan?" Kobra hırladı.

Jax hâlâ beni tutuyordu, bu yüzden Cobra nasırlı eliyle çenemi kolayca kavradı ve başımı zorla çevirdi, böylece birbirimizden birkaç santim uzaktaydık.

Soğuk kokusu yakıyordu.

Beni çoktan değiştirmişlerdi, yine de bir *çürük* önemli bir şeymiş gibi mi davrandılar? Onların nesi vardı?

Ascher ve Xerxes yakışıklı yüzlerinde çatık kaşlarla Cobra'nın yanına doğru yürüdüler. Ascher'ın boynuzları uzadı ve çenesini sıkarken boynundaki alev dövmeleri sıçradı.

Xerxes mor gözlerinde parlayan şiddetle bana baktı.

Bana yöneltilen kötülüğün kokusunu alabiliyordum. Dövüşmek istiyordu.

"Erkek-fahişe," diye tükürdüm ona.

Ascher gülümsedi, sonra onunla konuşmadığımı fark edince kaşlarını çatı. Kaşlarını kaldırdı ve Xerxes ile benim aramda bir ileri bir geri baktı.

Kobra görüşümü engelledi, hırlarken zümrüt gözleri alev alev yanıyordu. "Sen neden bahsediyorsun lan?"

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Solgun parmakları hâlâ çenemi kavırıyordu ve mücevherlerinin soğuğu tenimi ısırana kadar sıkıca tuttu. "Velet gibi davranıyorsun."

Başımı arkaya yatırıp histerik bir şekilde gülebilirdim ama başım onun sıkı tutuşu yüzünden hareketsiz kalmıştı.

Çenemi oynatmaya çabalarken zaten bozuk olan sesim sert bir törpüye dönüştü. "Tanrı'ya şükürler olsun ki senin gibi sadakatsiz bir hıyarla bağ kurmadım. Artık erkek fahişeler gibi davranmayan gerçek alfa erkekleri bulabilirim."

"Oh, yeni adamlar bulacaksın, değil mi?" Kobra'nın gözleri parlak yeşil renkte parladı ve göz bebekleri yarıklara dönüştü.

Kırmızı dili uzadı ve bir çatala dönüştü.

Çok yavaş bir şekilde yılan dilini yüzümde gezdirdi.

Kar kokusu, tenimde buzdan bir iz bıraktığından emin olana kadar yoğunlaştı.

"Lanet olası sürünge," diye tükürdüm ve göbeğimin az önce spazm geçirdiği gerçeğini gizlemek için bacaklarımı tekmeledim.

Cobra'nın parmakları çenemin etrafında sıkılaştı ve Jax'in elleri kollarımın etrafında sıkılaştı.

Topu patlatmak için bacaklarımı daha sert tekmeledim. Bu onlara gösterecekti.

Jax homurdandı. "Sadece seninle konuşmak istiyoruz. İşler kontrolden çıkmaya başladı."

Şekerli-tatlı tarçın kokusu daha da yükseldi ve hepimizin etrafını sardı.

Dört çift erkek gözü parladı.

Sıcaktan dolayı.

Bu düşünce göğsüme bir kurşun gibi saplandı.

Alay ettim, "Clarissa ona ne söylediğini bana zaten anlattı, Xerxes. Hiçbirinize söyleyecek başka bir şeyim yok. İşimiz bitti. Hayatınızın tadını çıkarın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Xerxes mor gözleri şaşkınlıkla parlayarak sordu.

Kobra'nın sesi bulanık bir tıslamaydı. "Sana o çürükleri kim verdi?"

Parmaklarının gerginliği yüzünden çenem uyuşmaya başlamıştı.

Gözlerimi devirdim. "Aman Tanrım, bırak şu lanet numarayı. Xerxes'in Clarissa'dan kendi ateşine katılmasını istediğini biliyorum. Tebrikler, benim yerime geçmeyi başardın, zaten bir şey olduğumuz da söylenemez."

Fazla yakışıklı omega'dan gözümü kaçırmaya çalışırken boynum yana doğru büküldü. Ona bakmak acı veriyordu.

Kobra'nın parmakları sıkılaştı. Bir santim bile hareket edemiyordum ve yüzüm zonkluyordu.

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım.

Anında Jax beni bıraktı ve Cobra elini çekti.

Ani salınım karşısında şaşırmıştım, Ascher öne atılıp beni yakalamasaydı yere düşecektim.

Beni göğsüne yasladı ve dövmeli kolları beni kucaklarken alçak bir meleme sesi duyuldu.

Alfa mırıldanıyor muydu? Daha çok bir melemeydi, ama düşük titreşimler beni anında sakinleştirdi.

Birdenbire gerginlikle başa çıkamayacak kadar yorulmuştum.

Bir korkak gibi yüzümü Ascher'in göğsüne bastırdım ve onun çok sevdiğim misk kokulu çam kokusunu içime çektim.

Bana içinde oynayarak büyüdüğüm ormanı hatırlattı.

Ascher'in göğsünün sıcaklığının dışında yüksek bir tıslama ve ardından bir çarpma sesi duyuldu. Bunu bir tıslama daha izledi ve ben Ascher'in kollarında uyuyakalmayı ve olanları umursamıyormuş gibi davranmayı düşündüm.

Bir koluyla beni tutan Ascher diğer koluyla uzandı ve acıyormuş gibi göğsünü ovuşturdu.

Adamların acı çektiğini düşündükçe kalbim endişeyle sıkışıyordu. Lanet olası sürü dinamikleri her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Kobra'nın Xerxes'i kaldırıp hiçbir ağırlığı yokmuş gibi duvara fırlatmasını izlemek için Ascher'in dövmeli kollarından ve muhteşem çam kokusundan kurtuldum.

"Senin derdin ne lan?" Kobra ona doğru yürüdü.

Xerxes parmaklarının arasında dönen iki keskin bıçakla anında ayağa kalktı. "Bunu Clarissa'ya asla söylemedim." Ballı aksanı çelik gibiydi.

Kobra'nın gözleri titreyerek yarık gözbebeklerine dönüştü. "Fae kraliçesinin fino köpeğine neden inanayım ki?"

Şaşırtıcı bir hızla ilerledi ama Xerxes tam zamanında kaçtı ve bıçağıyla Kobra'nın kolunu kesti.

Kan beyaz zemine sıçradı.

Jax, Cobra'nın kolunda açılan kesikle kükredi ve omega'nın üzerine yürüdü.

Ascher beni yana fırlattı ve kendini Jax'in yoluna koydu. Onu duvara fırlatacak olan devasa elden kaçınmak için tam zamanında dizlerinin üzerine düştü.

Ascher mermer zeminde kayarken, yumruklarını Jax'in dizine indirdi, böylece iri adam, hançerleri hazır, ileri doğru hamle yapan Xerxes'in yolundan tökezledi.

Yağmur dışarıyı dövüyor ve rüzgâr konağa çarparken çığlık atıyordu.

Canavar diyarı berbattı.

Bir an için merdivenlerden yukarı koşup yatak odasında saklanmayı düşündüm.

Kobra'nın kolundan kan damladı ve Xerxes'e sanki zihninde onun bağırsaklarını deşiyormuş gibi gülümsedi.

Xerxes'in gözleri parlak mor renkte parlıyordu ve kalpsiz suikastçi hançerlerini parmaklarının arasında inanılmaz bir hızla döndürüyordu.

Birinin canı yanacaktı.

Beni artık istemeseler bile... romantik olarak, bu hayatımı sayısız kez kurtardıkları gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Neden bu kadar iyi bir insan olmak zorundaydım ki?

Azizliğe aday gösterilsem iyi olur. Bakır tadı ağızma dolana kadar iç yanağımı dişledim.

Zihnimde çalkalanan karanlığın merkezine odaklanarak, ağızımdaki kan elektrikle titreşirken gülümsedim.

Saf güçtü.

Ağır çekimde, Kobra'nın mücevherleri gölge yılanlara dönüşerek Xerxes'e doğru aktı ve Xerxes kolunu geri çekip ağırlığını değiştirerek bir hançer fırlattı.

Ascher Jax'i pençeledi, Jax onu yakaladı ve duvara fırlatmak için dönerken kaldırdı.

Ağzımı açtım.

Dört kan damlası havada uçuştı ve her bir adama çarptı.

Küçük damlacıklar, ısı güdümlü füzeler gibi güç kaynaklarını ararken deri, doku, kas ve damar katmanlarının derinliklerine battı.

Büyü ve asırlık korumalarla kaplı olan Fae kraliçesinin aksine, onların hiçbir savunması yoktu.

"Kımıldama!"

Emrettim. Hemen

dondular.

Güçlerimi en son kullandığımda, bir vampir tarafından neredeyse emildikten sonra kan kaybından ölmüştüm. Onları kullanmanın her zaman acı vereceğini düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

Göğsümden katıksız bir neşe fışkırdı ve güç, canlı bir tel gibi içime işlerken ağzımdan baş döndürücü bir kahkaha kaçtı.

Baş döndürücü bir telaş beynimi doldurdu ve sanki yerden havalanıyormuşum gibi hissettim.

Her şey vardı.

Benim merhametime

kalmışlardı. *"Eğil."*

Dizlerinin üzerine çöktüklerinde büyük bir gürültü koptu ve ayaklarımın dibinde secdeye vardıklarında dört alınları mermere değdi.

"ÖZÜR DİLE."

"Özür dilerim," diye koro halinde seslendiler.

Onlar cam gibi gözlerle bana bakarken kaşlarımı çattım. Bu biraz

ürkütücüydü. *"SAMİMİYETLE ÖZÜR DİLEYİN."*

"Gerçekten çok üzgünüm."

Hâlâ samimiyetsiz geliyordu. Derin bir iç çektim, çünkü damarlarımdan pompalanan elektriksel yaşam gücünün tadını çıkarıyor olsam da, bunun yanlış olduğunun farkındaydım.

"Zıplama hareketleri yap."

Ayağa fırlayıp o güne kadar gördüğüm en atletik ve etkileyici sıçrama hareketlerini yaptıklarında sıırıttım.

"Durun. Şimdi birbirinize sarılın ve birbirinizden özür dileyin."

Dört tane 1.85 boyunda savaşçı büyük bir daire şeklinde birbirlerine sarıldılar. "Seni incittiğim için çok üzgünüm," dediler aynı anda.

Sevinçle güldüm.

"*Şimdi özür dilerken ağla.*"

Birbirlerine sarılarak ağladılar ve özür dilediler. "*Şimdi dans et-*

Aran sözümü kesti. "Sadie. Ay tanrıçasının memeleri içinde ne yapıyorsun? Ayrıca, sınavı geçtin mi?"

Yavaşça ona döndüm ve başımı salladım.

Kanlı ağzımı ve zombiler gibi ağlayıp birbirlerine sarılan dört savaşçıyı görünce gözleri büyüdü.

Sonra ellerini havaya kaldırdı. "Evet, geçeceğini biliyordum. Ben gelmiş geçmiş en iyi öğretmenim."

Walter onun arkasında durdu ve sanki Don fuayede birini öldürüyormuş gibi ağzı açık baktı.

"Hımm..." diye açıklamaya başladım, sonra dudaklarımı büzdüm ve olan biteni kesinlikle delirmiş gibi görünmeden anlatmaya çalıştım.

İnandırıcı bir yalan uydurmak yerine dudaklarımı manik bir gülümsemeye dönüştürdüm, baş döndürücü zevk hâlâ başımı döndürüyordu.

"Kızlar geliyor. Bunu durdurmalısın," dedi Walter dehşet içinde, gri kaşları titreyerek.

Aran içini çekti. "Bunu mahvetme. Bunun onlar için mükemmel bir öğrenme fırsatı olacağını düşünüyorum. Bir hayat dersi de diyebilirsiniz."

Lucinda. Kız kardeşimin bana dehşet içinde baktığını düşünmek, bir kova soğuk suda ıslanmak gibiydi.

Örnek alabileceği birine ihtiyacı vardı.

Kana susamışlığımın sağduyumu ele geçirmesine izin vermeden önce avucumu uzattım. Fae kraliçesine yaptığım gibi, kan damlacıklarını çektim ve uzattığım elime çarpana kadar et katmanlarının arasından geri sürükledim.

Bir çırpıda beşimiz arasındaki elektrik bağı koptu ve ben dizlerimin üzerine çöktüm.

Adamlar tökezleyerek birbirlerinden uzaklaştılar ve ben yere kuru safra kusarken başımı eğdim.

Sonrası, yıldızlardan düşüp yüzüstü toprağa çakılmak gibiydi.

Başka birinin yaşam gücü olmadan hayatta kalmanın sarsıcı varlığına yeniden alışan bedenim ağrıyordu.

"Geri döndüler!" Jess heyecanla merdivenlerin tepesinden seslendi.

Uzun bir kuru nefesten sonra, fuayedeki herkesle göz teması kurmaktan kaçınarak tökezleyerek ayağa kalktım.

Walter, "Hizmetçileri çağırayım," diye mırıldandı ve koridordan aşağı koştu. Birden, bana bakan dört çift gözün aşırı farkındaydım.

Şiddet kıkırdadı.

Yavaşça, az önce kanımla sevinçle köleleştirdiğim adamlarla yüzleşmek için döndüm.

Gergin çenelerden ve sıkılmış yumruklardan mutlu olmadıkları anlaşılıyordu.

Aran büyük merdivenlerden geri geri çıktı. "Kızlar, bu kızgın alfalarla nasıl başa çıkılacağı konusunda iyi bir ders. Onları biraz rahat bırakmalıyız."

"Ne oldu onlara? Neden bu kadar kızgınlar?" Lucinda masumca sordu.

Uzun, garip bir duraklama oldu, sonra Aran, "Sadie biraz kendini göstermeye kaptırdı," dedi.

Adamlardan özür dilemek için ağzımı açtım.

"Xerxes beni ilk kızgınlığına davet etti. Yakında olacağını ve dişi bir alfaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

İçimi taze bir öfke kapladı. "Üzgün değilim."

Gözleri parlıyordu.

Kobra fısıldadı, "Olacaksın."

"Canınızı kurtarmak için kaçın!" Aran merdivenleri tırmanırken kızlara bağırdı.

İki kere söylemene gerek yoktu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde peşinden fırladım, sanki bir vampir beni kovalıyormuş gibi koşarken ayaklarım mermere çarpıyordu.

Arkamda sessizlik vardı.

Sonra peşimden koşan dört öfkeli adamın çarpma sesi.

"Kendinizi kurtarın!" Çılgınca koşarken hızla geride bıraktığım kızlara bağırdım. Hızla yanlarından geçerken onları açık bir kapıya doğru ittim.

Aran devasa koridorun ilerisindeydi ve omzunun üzerinden bakarken çılgılık attı.

Nasırlı eller beni zorla tutup bir hiçmişim gibi bir odaya fırlatmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Birisi kapıyı o kadar büyük bir güçle çarparak kapattı ki kapı menteşelerinden düştü.

"Bunu konuşmalıyız. Yetişkinler gibi," diye yalvardım yatağa fırlatılırken.

"Konuşmamız bitti," diye kükredi Jax.

Kobra ve Ascher ipek çarşafı aldılar ve temiz bir şekilde ikiye böldüler ve her ikisi de birkaç uzun şerit elde edene kadar yırtmaya devam ettiler.

"Um, sen ne-"

Cobra ve Ascher şeritleri bileklerime sararken Jax beni yakalayıp kolayca yatak başlığına doğru iterek sözümü kesti.

"Beni gerçekten zapt edemeyeceğini biliyorsun. Dilimi ısırıp kanımı sana bulaştırabilirim."

Dört adam hareketsiz kaldı.

Filtresiz dilime lanet ettim.

Xerxes hançerini ellerimin etrafındaki şeritlerin uçlarına sapladı, böylece yatak başlığına sabitlendim.

Kobra bir şerit daha aldı ve ağzımın etrafına sardı. Başımın arkasından bağladı.

"Sen bir kaltaksın," diye tısladı

kulağıma. Konuşamayayım diye

kulağımı sıktı.

Burnumu kırıştırdım ve *gözlerimle ona* kanımı tekrar bulaştıracığımı ama bu sefer onu o gün için orospum yapacağımı söyledim.

"Şimdi konuşacağız," dedi Jax, yaptıkları işe hayranlıkla bakmak için geri çekilirken.

Derme çatma bağları çektim ve hayal kırıklığı içinde çığlık attım.

Xerxes hançerlerini yatak başlığına ve duvara saplamıştı, bu yüzden sadece kabzaları görünüyordu.

Sıkışmışım.

Ağzımın etrafındaki tıkaçın çok sıkı olduğunu fark ettiğimde gözlerim açıldı, ısırarak ve kanımı serbest bırakmak için çenemi hareket ettiremiyordum.

Gerçekten de dört canavarın merhametine kalmışım.

Ascher pantolonunu düzeltti ve diğer üçü de onu takip etti. *Çok* tahrik olmuş dört canavarın merhametine kalmışım.

Bölüm 22

SADIE

TAK NG TII

JAX'IN GÖZLERİ kayrak grisiydi ve Cobra'dan yayılan buzdan daha soğuktu. "Önce bazı sorular soracağız ve siz de evet ya da hayır anlamında başınızı sallayacaksınız."

Burnumu kırıştırdım.

Yatağa bağlandığım için kendimi ifade etmem için çok az yol vardı. Ağzım tıkalı olmasaydı, onlara küfürler yağdırabilirdim.

"Clarissa testten sonra sana vurdu mu?" Jax göğsünden hafif bir gümbürtü y ü k s e l i r k e n sordu.

Gözlerimi devirdim ve başımı oynatmadım.

Ne zaman çürüklerle kaplı *olmadım ki?*

Clarissa'nın üzerine titreyen kendileri olduğu halde onu büyük bir kötü adam gibi göstermeye çalışmaları dikkatimden kaçmadı.

Erkekler kadınların aptal olduğunu mu düşünüyordu?

Jax'e bakarken ve başımı kıpırdatmazken zaman yavaş ilerliyordu.

Fae diyarındaki bir sandalyenin anıları derimin karıncalanmasına ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

Benimle daha önce bir kez oynamışlardı ve onlara tekrar bir performans sergilemek istemiyordum.

Neden onların yanında hep kısıtlanıyordum? Odadaki şiddet tırmandı.

Yatak başlığına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Grup olarak nasıl ilerlememiz gerekiyordu?

Ben ateşsem, onlar da gazyağıydı.

Canavarlar âlemine girdiğimizden beri aramızda bir şiddet cehennemi yanıyordu.

Uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluk, ders çalışmak (gerçekten, bir insanın yaşayabileceği en kötü şey), fiziksel efor, kafamdaki sesler, kanımla insanları kontrol etmenin sonuçları ve kızgın bir omega ile bir sürünün duygusal kargaşası tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydı.

Gözlerim yandı -kesinlikle Xerxes ve lanet olası ısı hormonları-gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülürken.

Sadece Aran'a sarılmak, bilinmeyen büyü bir madde içmek ve yüz korkunç alfayla ölümüne savaşmak zorunda kalana kadar uyumak istiyordum.

Biraz huzur istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

Elini altın rengi buklelerinin arasında gezdirirken Ascher'ın yüzü düştü. "Kahretsin, Prenses, ağlama."

Kobra tısladı, "Onun lanet oyunlarına kanma. Büyü artık, kedicik."

Sözleri ısırgandı ama sesinde bir panik havası vardı, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

Gölge yılan bana sevgi ve desteğin sakinleştirici görüntülerini gönderdi.

Jax derin bir iç çekti ve öne doğru eğilerek yüzümün önüne dolanan beyaz saçlarımı hafifçe itti.

Yumuşak bir sesle, "Her şey nasıl bu kadar karıştı?" diye sordu.

Xerxes güneş tanrısına dua ediyormuş gibi başını arkaya eğdi. "Bizi reddetti. İşte böyle."

Gözyaşlarım kurudu.

Tıkacımın arkasından hoşnutsuz bir ses çıkardım ve ona ters ters baktım. Teknik olarak, az önce Don'un açık tehditlerini kabul etmiştim.

Xerxes hemen benim yerime geçen kişiydi.

Xerxes'in gözleri bana bakarken sert ametist taşlarına dönüşmüştü ve fazla güzel yüz hatları granit gibi sertleşmişti.

Daha iyisini bilmeseydim, hiçbir duygusu olmadığını söyledim.

Hiçbir şey hissetmedim.

Kara Kurtlar onu avlıyor.

Kaz çarpmalar iğnelenmiş benim Cilt, ve I
Kıvrandıkarşı rahatsız bağlarım.

Ascher avuçlarını yalvarır gibi uzattı. "Bizi bu şekilde köleleştirmesi için bir şeyler olmuş olmalı. Onu dinlememiz gerek."

"Oh, Şimdi de barış ve rasyonellikten bahsediyorsun. Bunu bize ihanet eden casus söylüyor," diye alay etti Kobra ve onu başından savdı.

Ascher'ın dövmeleri kaslarını gererken dalgalandı, boynuzları uzadı. "Bunu bana daha ne kadar fırlatacaksın? Sadakatimi kanıtladım ben."

Kobra dönerek ona saldırdı. "Sadakatini *asla* kanıtlayamayacaksın."

Ascher ileri atıldı ve g   sleri birbirine çarptı.

"Oh, ama seni hayatın boyunca hapseden kadının askeriyle kanka mısın? Büyü artık amına koyayım. Aklını kaçırmış gibi davranmak için yılanlarını bahane olarak kullanıyorsun ve ben bundan bıktım."

Yırtıcı bir hayvanın uyarısı gibi bir tıslama duydum ve gözlerimi kapattım. O minnettarlık günlüklerini gerçekten almalıydım.

G z kapaklarımı aralayarak kan dökülme ihtimaline karşı baktım, ki bunu kesinlikle kaçırmak istemiyordum.

Kızlar burada olsaydı, hepsi "dövüş" diye ba ırırdı. Onları  zledim.

Jax diğerlerinin her birini enselerinden tutup sürükleyerek birbirinden ayırdı.

"Biz bir sürüyüz," dedi sakince. "Kobra, Ascher'ın yaptıklarından dolayı derinden incindi ini ama onu çoktan affetti ini hepimiz hissedebiliyoruz, bu yüzden rol yapmayı bırak."

Ascher sırttı.

Jax hırlayarak ona döndü. "Kobra'nın takdirini kazanma konusunda endişeli olduğunu hepimiz hissedebiliyoruz, bu yüzden onu kızdırmayı bırak. Böyle devam edersen, onu kaybedeceksin."

Ascher'ın omuzları Jax'in çatık kaşları altında çöktü ve kendini iri adamın elinden kurtardı.

İŞi bitmemiŐ olan Jax, odanın köşesinde doğal olmayan bir Şekilde hareketsiz duran Xerxes'e doğru döndü.

Tüm bu süre boyunca bana bakmayı bırakmadı.

"Ve Xerxes, Sadie'yi bo up duvara yaslayarak sikkmeyi hayal etmeyi bırak. Dikkatini da ıtıyor."

Kıpırdandım ve birden yatağın üzerindeki yorganla ilgilenmeye başladım. Kırmızı kumaşın içine gerçek altın ipek mi dokunmuŐtu? Çok sanatsal.

"Ve Sadie." Jax yatağa doğru yürüdü ve üzerime eğildi.

Hatalarımı teŐhis etmesini beklerken alnım kırıştı.

Kimseyi boğma fantezisi kurmadığıma göre, burada sorun ben değildim.

Jax yakışıklı yüzü görüş alanımı doldurana kadar öne eğildi.

Yakından bakıldığında, altın piercingleri ve zincirleri odanın loş ışığında parlıyordu.

"Şu anda hepimiz bunları yaşıyoruz ve mağduru oynamaya hakkınız yok. Söyleyecek, şikâyet edecek bir şeyiniz varsa söyleyin. Özgür irademizi çiğneme ve bizi küçük kukla bebekler gibi kullanarak güvenimizi ihlal etme." Sesi kesildi ve hafifçe çatallandı. "Bu berbattı."

Vicdanım çirkin başını kaldırdı ve suçluluk duygusu göğsümün kasılmasına neden oldu. Yorganı incelemeye geri döndüm.

Beni bağlamış ve ağzımı kapatmışlardı; kendimi savunmak için bir şey söyleyemezdim. Yanlışa karşı yanlış, işte biz buyduk.

Tatlı tarçın burnumu okşadı, çok istediğim ama asla sahip olamadığım şeyi hatırlattı.

Utanç ve istifa duygusu içimde çalkalandı.

Birkaç hafta önce en büyük sorunumun yaralarım olduğunu düşünüyordum. Onlar büyüyle yok olduktan sonra her şey bir şekilde yoluna girecekti. Hiç bu kadar yanılmamıştım.

Her şey çok fazlaydı.

Kucağıma ağır bir yük düştü.

Jax bulanık bir figürdü, başı ellerinin arasındaydı ve kederli bir şekilde kucağıma yığılmıştı.

Başımı tekrar yatak başlığına çarptım. Acı, dikkatimi gözlerimdeki basınçtan uzaklaştırdı. *Sakın yıkılayım deme.*

"Prenses." Ascher sürünerek yatağın diğer tarafına geçip yanıma yerleşirken yatak eğildi.

Dövmeli parmakları yüzümde nazikçe gezindi ve nemi sildi. O kadar uzundu ki, başucumdan yüksekte oturuyor ve bana bakıyordu.

Kestane ve çam beni rahatlattı ve bensiz bir sürüye katıldıklarında göğsümde oluşan düğüm yavaşça gevşedi.

Xerxes ve Cobra odanın karşısında durup bize baktılar.

Hareket etmediler.

Her iki adam da sanki bilinmeyen bir düşman tarafından yaklaşılmış gibi kaybolmuş, donmuş görünüyordu. İkisi de iri yarı ve korkutucu savaşçılardı.

Ne hissettiklerini nasıl ifade edeceklerini bilmiyorlardı, bu yüzden ne yapacaklarını asla bilemezsiniz.

Bu onları korkutucu yapıyordu.

Bana bakarken gözleri karardı.

Dört adam da birbirlerine baktı ve oda sanki sessiz bir konuşma yapmışlar gibi alışılmadık bir gerginlikle doldu.

Birdenbire aşırı derecede gerildim.

Ascher eğildi, ağızındaki tıkaçı çözerken nefesi yüzümde sıcak bir şekilde hissediliyordu.

Ağızım serbest kaldığında nefes nefese kaldım ve onların bu ağır muamelesine sert bir karşılık vermeye hazırlandım.

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bir dil dudaklarımın kenarını yavaşça yaladı ve misk duyularımı sardı.

Dövmeli parmaklar yavaşça çenemde gezindi ve başımı geriye doğru eğdi.

Ascher öpücüğünü derinleştirirken, dili güçlü ve emin bir şekilde ağızımda şehvetle gezinirken çam duyularımda patladı.

"Benim tatlı prensesim," diye fısıldadı başını geriye çekip başparmağını yavaşça elmacık kemiklerimde gezdirirken.

Nefeslerimiz birbirine karıştı ve ben az önce olanları kavramaya çalıştım.

Garip bir şey söyleyip ikimizi de rahatsız etmeden önce, iri, nasırlı bir el çenemi kavradı ve başımı diğer tarafa çevirdi.

Jax parmaklarını saçlarıma dolayıp beni derinden öperken sıcak kestaneler dilimde çok lezzetliydi.

Sonunda beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım ve bacaklarımın arasında bir ağrı zonkluyordu.

Jax beni bırakır bırakmaz Ascher çenemi tekrar kavradı. Beni derinden öperken ağız Jax'inkinden daha sert, daha talepkârdı.

Jax'in elleri yavaşça tişörtümün altından yukarı çıktı ve nasırlı avuç içleri beni kavrayıp göğüs kafesimi kolayca geçti.

Ascher'in ağızına doğru soludum.

Jax yavaşça, elleri küçük göğüslerime değene kadar spor sütyenimin altından itti.

Ascher beni daha derinden öptü, eli çenemde sıkılaştı, böylece ondan uzaklaşamadım. İstedğimden değil.

Jax'in nasırlı parmakları iki meme ucumu da yuvarladı.

Ascher'ın ağzına doğru inledim.

Ascher yüzümü canımı acıtacak kadar sert kavrarken göbeğim sıkıştı ve gözlerim yuvalarından fırladı.

Kestane ve çamda boğuldum.

Sarhoş ediciydi. Her şeydi.

İri yarı adamlar hislerimi bastırdı ve ellerim hala yatak başlığına bağlıyken, onların ilgisi altında kıvranmaktan başka bir şey yapamadım.

Birden buz gibi parmaklar eşofmanımı çekip çıkardı.

Ascher beni çok derinden öptü, parmakları yüzüme gömüldü, böylece neler olduğunu göremedim.

Tırnaklar yavaşça iç uyluğumu kazıyordu.

Jax meme uçlarımı sıktı, Ascher dilini boğazımın derinliklerine soktu ve parmakları göbeğime yaklaştı.

Bacaklarımı tekmeledim ama ellerim kalçalarımın dolandı ve beni acımasızca yatağa sabitledi.

Soğuk bir dil yavaşça uyluğuma doğru ilerledi ve iç kavşağımın nazikçe gezindi.

Kırağı kokusu kestane ve çama karıştı.

Bacaklarımın arasından ihtiyaç fışkırdı.

Konuşmaya çalıştım ama Ascher beni ağzıyla cezalandırırken kelimelerimi kaybettim.

Sonunda Ascher sırtarak geri çekildi, boynuzları kafasında dikleşirken kehribar gözleri alev alev yanıyordu. "Bir şey mi söylemeye çalışıyordunuz Prenses?"

Kalın bir şekilde yutkunup parmaklarını boğazımda usulca gezdirirken boynundaki dövmelemler sıçradı.

Jax meme uçlarımla oynamaya devam ederken kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde usulca fısıldadı, "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil küçük alfa. Bunu sakın unutma."

Kıpırdamadan durdum, kalbim göğsümde inanılmaz bir hızla atıyordu.

Başımı çevirdim, böylece dudaklarım Jax'inkilerle eşitlendi. Gri gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım otomatik olarak.

Bu sözlerin gerçekliği kalbimi sıcak bir parıltıyla yaktı. Ne olursa olsun, Jax her zaman yanımda olmuştu.

Diğer erkekler beni delirtirken bile, o istikrarlıydı. Tutarlı. Hasta.

Onu seviyorum.

İşkence gördükten sonra bizi dik tutan kayaydı. Birbirimizi öldürmememizi sağlayan yumuşak dilli kişiydi.

Kobra kalçalarımı ayırarak anımızı böldü.

Bacaklarımın arasına çömelip "Duş almam lazım" dediğinde alt dudağımı ısırđım.

Kobra kaşlarını kaldırdı ve parmakları kalçalarımda gevşedi.

Bacaklarımı birbirine vurdum.

Jax ve Ascher kıkırdadı ve benim yüzüm utançtan alev alev yandı.

Xerxes odanın karşısında durmuş, kıkırdamadan hepimizi izliyordu.

Pantolonu büyük bir şişkinlikle şişmişti.

Yüzünü karanlık bir ifade kaplamıştı ve mor gözleri yanıyordu, bana tereddütsüz bir yoğunlukla bakıyordu.

Titredim ve başka tarafa baktım.

"Kediciğim." Kobra'nın sesinden çelik damlıyordu. "Umurumda bile değil." Tırnakları kalçalarımın batarken onları birbirinden ayırdı.

Kobra yüzü göbeğime değene kadar öne eğildi. "Kızılılık şarabını çoktan tattım ve daha fazlasını istiyorum." Benimle alay ederken dili dudaklarımda gezindi ama kıvrımlarımı ayırmadı.

Beni delirtecek bir içerik.

Jax'in göğsünden alçak bir zevk gümbürtüsü yükseldi. "Küçük alfa, Kobra senin tadına bakacak." Meme uçlarımı okşadı. "Ve sen bundan hoşlanacaksın."

Çekirdeğim arzuyla kasıldı.

İhtiyaç içimde patlarken düşüncesizce başımı salladım.

Ascher çenemi kavradı ve dilini ağzımın derinliklerine soktu.

Jax'in ellerinden biri saçlarıma dolandı ve parmakları kafa derimi çekerek yüzümü Ascher'in öpücüğüne daha da yaklaştırdı.

Diğer parmakları göğüs ucumu acımasızca sıktı.

Kobra'nın soğuk parmakları kıvrımlarımı ayırdı ve dilini klitorisime çarptı. Ben Ascher'in ağzına doğru çığlık atana kadar emdi ve oynadı.

Kobra'ya daha sert kucaklaması için yalvarırken kalçalarım yataktan kalktı.

Jax'in elleri meme uçlarıma işkence ederken ve saçlarımla çekiştirirken daha da sertleşti. "Seni seviyorum, küçük alfa," diye tekrar tekrar fısıldadı, böylece sadece ben duyabildim.

Ascher sanki bir savaştaymışız gibi ağzımı yalayıp yuttu.

Jax'in kirli sakalı ve sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken başımın yan tarafına yaslandı ve hırladı, "Yakında bir gün, küçük alfa, her birimizi alacaksın."

Meme ucumu çekti ve Ascher'ın ağzıma daha sert sahip olabilmesi için başımı geri çekti.

"Ve bundan hoşlanacaksın." Kulağımı ısırды, sonra dilini hassas kabuk boyunca sürükledi.

Kobra bir parmağını damlayan sıcaklığımda gezdirdi ve yavaşça popoma bastırdı. Dili klitorisimi emdi ve kalın başparmağını vajinama pompaladı.

Ascher ağzımın içine doğru inledi.

Jax meme uçlarımı öyle bir sıktı ki yıldızlar gördüm.

Ve Cobra klitorisime işkence ederken iki deliğimi de pompaladı.

Bir çığlıkla boşaldım, amım spazm geçirirken kalçalarım Cobra'nın yüzüne çarptı. Ağzı ve parmakları beni yeni zirvelere iterken homurdandı.

Ascher çığlıklarımı yuttu, sonra ağzımı bıraktı, böylece Jax devralabildi ve dilini boğazıma soktu.

Kobra beni yalamaya devam ederken göz kapaklarımın ardında coşku kıvılcımları çaktı. Ascher ve Jax beni bir ileri bir geri geçirdiler.

Çığlık atmaya devam ettim.

Sonunda boşalmam durduğunda, bağlarımı çektim ve nefes nefese kaldım. Adamların beni serbest bırakmasını ve belki biraz kucaklaşmayı bekliyordum.

Nasıl oldu da savaşmaktan bu hale geldik?

Kobra başını geriye eğdi ve ben bağlarımı çekerken güldü.

Xerxes'e beni bırakması için yalvardım ama odanın karşısındaki pozisyonundan kıpırdamadı, sadece karanlık bir ifadeyle bana baktı.

"İyi olacaksın, küçük alfa," dedi Jax gömleğimi ve spor sütyenimi yırtıp çıkarırken yumuşak bir sesle (bunu yaptığını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım imkânsız olduğunu söyledim).

O zaman gerçekten sikildiğimi anladım, çünkü o ve Ascher öne doğru eğildiler ve ağızlarını meme uçlarıma sardılar.

Onlar emerken ben yataktan fırladım.

"Tsk, tsk, Kitten." Kobra sırtı ve alt bedenimin üzerine uzanarak bacaklarımı yatağa sabitledi.

Kalçalarımın arasında dudaklarını yalarken mücevherli pazuları kasıldı. "Daha yeni başlıyoruz."

Bir noktada, klitorisim ve meme uçlarım iyice uyarıldığında ve kaç kez boşaldığının sayısını unuttuğumda, Cobra odadan çıktı.

Bittiğini sanmıştım.

Çıplak olan Jax ve Ascher, başucumda üzerime uzanıp meme uçlarımı öpmeye ve işkence etmeye devam ederken, piercingli ve dövmeletli aletlerini yan tarafıma doğru pompalıyorlardı.

Xerxes hâlâ öylece durup bakıyordu.

Kobra elinde küçük titreşimli bir cihazla geri döndü ve bunun ne olduğunu anladığımda heyecan ve korkuyla nefesim hızlandı.

"Artık gelemiyorum," diye sızlandım.

Tenimdeki gölge yılan bana rahatlık ve gevşeme hayalleri gönderdi.

Kobra sırtıttı. "Evet, yapabilirsin, Kedicik."

Sırtışı düştü ve yüzünde yırtıcı bir ifade belirdi. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Ne de olsa bu bir ceza."

Mücevherleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. "Fae diyarında bunun için yalvardığına inanıyorum, Kedicik."

Kobra kabaca kalçalarımı ayırdı ve titreşimli cihazı klitorisime doğru bastırdı. "Teslim edeceğim."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Jax yüzümün önünde diz çöktü ve delikli sikini açık dudaklarıma bastırdı.

Onun geniş kolanını almak için mücadele ederken ağzım yandı.

İhtiyaç bacaklarımin arasından daha fazla fışkırdı ve Cobra üç parmağını içime soktu.

Birden göğsümde bir ağırlık hissettim; Ascher Jax'in arkasında diz çöktü, böylece aynı hizadaydılar.

Ascher'in onları birbirine sıkıştırması ve sikini aralarına pompalaması için yeterince büyük olan göğüslerimin arasına sert bir horoz bastırdı.

Meme uçlarımı çekiştirip göğsümü okşarken küfretti.

Başımı arkaya yatırıp yüzümü sikerken Jax'in eli saçlarıma dolandı.

Sıcak kestaneler ağzımı yakarken ve soğuk metal dilimin üzerinde sürüklenirken boğuldum ve öğürdüm.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda aletini geri çekti ve nefes almamı sağladı. "Aynen böyle, küçük alfa," diye övdü, sonra kabaca

yüzümü tekrar sikmeye başladı.

Cobra acımasızca vibratörü klitorisime bastırdı ve parmaklarıyla beni pompaladı.

Dakikalar sonra, boşalırken çığlık attım.

Jax başını geriye atıp kükrerken sıvı boğazımdan aşağı fışkırdı. Ascher titrerken sıcak dölleri göğsümden fışkırdı.

Yatak başlığına yaslandım, "Lütfen" diye yalvarırken bağlarımı çektim. Çırpınan ateşimi dolduracak daha kalın bir şey için çaresizdim.

Ascher ve Jax dudaklarımı öptüler ve övgü dolu sözler mırıldanırken başımı öne arkaya eğdiler.

Kobra'nın yüzü bacaklarımın arasında granit kadar sertti. "Kedicik. Bu bir ceza."

Adamlar yer değiştirdi. Ascher yüzümün önünde diz çöktü. Jax göğüslerimin üzerine diz çöktü.

Kobra'nın tırnakları kalçalarımın izleri bıraktı ve bir vibratör bir kez daha klitorisime bastırıldı.

Bir düzine orgazmdan sonra Xerxes beni çözdü. Tatlı tarçın bir afrodisyak gibi ondan yayılıyordu.

Üç alfa hassas bedenimin etrafında kıvrıldı ama omega mor gözlerindeki hüznle geri çekildi.

Devasa yatakta boş bir yeri okşadım.

Xerxes başını iki yana salladı, köşedeki sandalyeye doğru giderken omuzları kamburlaştı ve beceriksizce üzerine kıvrıldı. İri bedeni sığmıyordu.

Odanın öbür ucunda bile, zengin tarçın kokusu gülünç derecede güçlüydü.

Ateşi mi var? Beni incitmekten mi korkuyor?

"Berbat ettik. Hepsi seni kışkırtmak içindi. Ama sen her zaman bizim oldun. Sen *benim* kedicigiğimsin," diye fısıldadı Cobra kulağıma, ben üzgün bir şekilde Xerxes'e bakarken.

Uyumadan önce duyduğum son şey.

"Beni seçmediğin için cezalandırılacaksın ama ben seni sahiplenmekten asla vazgeçmedim. Nasıl bırakabilirim ki? Sen benim ruhumsun."

Bölüm 23

SADIE

FIGHT KULÜBÜ

Dövüş ringinin ortasında durdum ve bekledim.

Molly elinde bir şırıngayla bana doğru yürüdü.

"Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var şekerim," dedi iğneyi koluma batırmadan önce.

Kaslarım daha büyük görüldüğü için sormadım ve ayağımı vurup alt dudağımı kemirirken çimdiklenmenin farkına bile varmadım.

Sinirlerim tepeme çıktı.

Odanın diğer tarafındaki halkalara baktım ve tüm erkeklerin bana endişeyle baktığını fark ettim.

Boğazımda manik bir kıkırdama fokurdadı ama onu yuttum.

Bir şekilde hiçbir şeyi çözemedik ve her şeyi daha da kötüleştirdik. Gerçekten düşündüğümde bu biraz etkileyiciydi.

Jax seni seviyor.

Kalbim sıcaklıkla karıncalandı.

Birbirine dolanmış uzuvlar, yumuşak öpücükler ve tatmin olmuş sırtışlar içinde uyandım.

Yüzleri sertleşene ve ikinci duruşma günü olduğunu ve bütün gece bedenimi kullandıklarını hatırladıklarında acımasızca yemin edene kadar.

Jax ve Ascher yorgun uzuvlarıma masaj yaparken Cobra ağzıma yemek tıktırdı.

Bütün gece sandalyede uyuyan Xerxes bile çıldırmış ve bana bir sürü su içirmişti.

Aynı derecede sinir bozucu ve sevimliydim.

Molly'nin sesi şimdi sakindi ama endişeli görünüyordu. "Kazanmak demek sadece yüz dövüşte hayatta kalmak demek. Her dövüş on dakikadır. Hepsi

Yapmanız gereken, raunt bittiğinde tuş olmamak ya da bayılmamak. Savunmanız sizin anahtarınızdır."

Nefes alışımı yavaşlatmaya odaklanırken dalgınca başımı salladım.

"Genellikle yaklaşık on yedi saat sürer. Tüm şehirde sadece üç bin alfa var ve bunların yaklaşık yüzde onu bugün savaşmak için geldi." Durdu ve derin bir nefes aldı, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Her birinizle dövüşmek arasında gidip gelecekler ve kendileri de yorulacaklar. Sen sadece dayanmak zorundasın. En kötü kısım son olacak," diye yalvardı Molly, sanki hayatta kalmam için bana yalvarıyordu.

Son dört gündür benimle birlikte eğitim alıyordu, ama ne olduğunu tam olarak *bilmiyordu*.

Ben.

Onu düzeltmek için zahmet etmedim. Enerjimi korumam gerekiyordu. Ayağım daha hızlı vurdu.

En son ne zaman uyuşukluğu on yedi yıl boyunca tuttuğumu hatırlayamıyordum.

Saatlerce.

Eğer uyuşukluk geçerse, en kötü kısım kesinlikle son olacaktı.

Spor salonu bugün kasıtlı olarak daha karanlıktı ve neon kırmızısı ışıklar tehditkâr gözler gibi parlıyordu, havada sigara ve puro dumanı vardı.

Beklentiden dolayı sessizdi.

Molly dişlerimin arasına bir ağız koruyucu sıkıştırdı.

Her zamankinden farklı olarak, alfalar etrafta gömleksiz dolaşıp ağırlık kaldırmıyor ve ateş etmiyordu. Dövüş ringlerinde sadece yedi inisiye vardı.

Hepimiz hareketsiz durduk ve bekledik.

Her birimizin köşede elinde su ve havlu olan bir alfa koçu vardı.

Z, onların bizi susuz bırakmamak ve kanayan yaralara yardım etmekle görevli olduklarını açıklamıştı.

Ayağımı daha sert vurdum.

Beklenti içimi kemiriyordu.

Spor salonunun karşısında, Cobra'nın mücevherleri bana bakarken parlıyordu. "Pes etmesen iyi edersin," dedi kaşlarını çatarak.

Gözlerimi devirmiştım. Çok dramatikti.

Bana sahip olmaktan asla vazgeçmeyeceğini fısıldamasının anısı midemi titretti. Duygularımı bir kenara ittim.

Ascher başıyla onayladı ve Jax bana başıyla selam verdi. Xerxes sadece bakmaya devam etti.

Dün gecenin anısını zihnimin derinliklerine itip iç huzura odaklanırken kollarımı gerdim ve derin nefes aldım.

Z'nin sesi yüksekti ve şöyle bağırdı: "Yüz dövüş şimdi başlayacak! Alfa'ları içeri alın!"

Kapılar açıldı ve gömleksiz alfalar içeri doluştu.

Çok sayıda alfa kokusu bir araya gelerek büyük bir uyarı oluşturduğunda gerilim tırmandı: Yırtıcılar yakındaydı.

Karşımdaki ringe büyük bir alfa tırmandı.

Benim çok daha küçük boyutumu görünce alay etti, boynunu kırdı ve ringin etrafında bekleyen alfalara suratını astı.

Hepsi güldü.

Gülen adamlara ters ters bakan Cobra'ya baktım. Kaşlarını bana doğru k a l d ı r d ı .

Cobra'ya göz

kıptım.

Sırttı.

"Dövüş Şimdi Başlıyor!" Z'nin sesi gürledi.

Bu alemde ilk kez, kabuslardan kurtulmama yardımcı olan beynimdeki sevimli küçük düğmeyi çevirdim.

Uyuşmuş tıkladı.

Sağa dön.

Rakibimin özensizce attığı yumruktan kolayca uzaklaşırken boynumu öne arkaya kırdım.

Neon kırmızısı ışıklar söndü.

Dünya renk tonlarını kaybetti.

Tüm duygular bedenimden boşalırken dikkatim elimdeki göreve odaklandı. Dünya misafirperver olmayan bir yerdi.

Ördek. Solar pleksusuna yumruk at. Eğil, Aşil'ini tekmele.

Kalpsizdim.

Yumuşak bir hassasiyetle uyuşturucunun talimatlarını takip ettim, uzuvlarım havada tereyağı gibi kayıyordu.

Rakibim, bir milyon fae ve kötü kalpli bir kraliçenin önünde umutsuzca savaşıyor, savaşta sertleşmiş bir gladyatör değildi.

Kendini beğenmiş

biriydi. Zayıftı.

Eti tatmin edici bir çıtırtıyla mindere çarptı.

İlgisiz bir şekilde kıpırdamadan durdum ve onun **m i n d e r d e** **s o l u k s o l u ğ a k a l ı ş ı n ı** ve ayak bileklerinin arkasını tutuşunu izledim.

Acı içinde inledi.

Enerjimi korudum.

Sonraki dokuz dakika elli saniye boyunca minderde kıvrandı ve ayağa kalkamadı.

Tekmem iki aşilini de koparmıştı.

Ringin dışında onunla birlikte gülen alfalar, yurttaşlarının bir sümüklüböceği taklit edişini izlerken hasta görünüyorlardı.

Bir zil çaldı ve on dakikanın dolduğunu işaret etti.

Üzerlerinden yanık kokuları yayılan iki adam omuzlarından tutarak onu ringin dışına sürükledi.

Molly ağzıma biraz su fişkırttı. Soru sormak ister gibi ağzını açıp kapattı ama hiçbir şey çıkmadı.

Uyuşmuş halimle, o kadar da rahatlatıcı ve hoş görünmüyordu.

Açıklama zahmetine girmedim, sadece zil çaldığında arkamı döndüm ve bir sonraki rakibimle yüzleştım.

Soluk borusunu kes.

Ben yaptım.

Yemek borusu çöktü ve boğazını pençeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Alfa üç dakika sonra bayıldı.

Eğer alfaların ölümsüz olduğunu bilmeseydim, onun öldüğünü düşünürdüm.

Umursadığımdan değil, umursamadım.

Sıkılarak diğer inisiyeleri izledim.

Ascher rakibini kolayca mindere yapıştırdı. Gömleksiz göğsü etkileyici bir şekilde dalgalanıyor ve dövmeleeri teninden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Ringin yanında duran dişi bir alfa ona bakakaldı.

Odanın öbür ucunda, Kobra bir adamın kolunu arkadan büküyor ve doğal olmayan bir şekilde çevirerek yavaşça yuvasından çıkarıyordu. Adam çığlık atıyor ve Kobra gülüyordu.

Benim dövüşüme benzer şekilde, Xerxes'in rakibi de minderinde baygın yatıyordu. Omega ona kayıtsızca baktı ve bıçaklarını hayal ediyormuş gibi ellerini sıktı.

Uzak köşeden bir çarpma sesi geldi. Jax rakibini hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kolayca ringin dışına fırlattı.

Clarissa ve James de benzer şekilde ilerliyordu. Rakiplerini altlarında zapt etmişlerdi.

İçimde dolaşan uyuşuklukla neler olduğunu kolayca görebiliyordum.

Bu amaçlı bir taktik.

Bir numara. İlk dövüşçülere özgüvenlerini arttırmak için dövüşlerini bırakmaları söylenirdi. İlerledikçe daha da zorlaşacak. Enerjini korumalısın.

Her zamanki gibi, uyuşuk haklıydı.

İlk yirmi alfa zar zor mücadele etti.

Ancak, rakiplerin daha hızlı hareket etmesi ve daha karmaşık becerilerle atış yapmasıyla savaşların yoğunluğu yavaş yavaş arttı.

Ellinci dövüşe geldiğimde ter içinde kalmıştım ve aslında tüm zaman boyunca dövüşmek zorundaydım.

Yetmiş beşinci dövüşte havada bir şeyler değişti.

Alfalar bir çeşit sözlü olmayan anlaşmaya vardılar ve sahip oldukları her şeyle saldırdılar.

Şu anki rakibim, Ascher'inkine benzer bir yapıya sahip, 1.75 boylarında bir erkekti. Yağsız kasları, kösele yeşili kabartılara sahip altın rengi derisinin altında dalgalanıyordu.

Ters takla ve sola yay.

Alfa'nın, maksimum etki için sondan makaslayan döner tekmesinden kıl payı kurtuldum.

Bacaklarını kaydırın.

Aşağı indim ve kaydırdım.

Ancak, bacakları altından tekmelenirken, elleriyle öne doğru uzandı ve at kuyruğunu yakaladı.

O yere düştü ama momentumunu beni mindere çarpmak için kullandığında yüzüm de yere düştü.

Kasıklara yumruk.

Saçımı bıraktı ve ben de ayağa fırladım. Hızlı yumruklar atarak arkamdan yakından takip etti.

Böbreklerini yumrukla.

Burnumun onun kösele gibi yumruğunun altında kırıldığını zar zor fark ettim ve itaatkâr bir şekilde eklemlerimi sırtına vurdum.

Homurdandı ama yumruk atmayı bırakmadı.

Parmak eklemlerinin kösele gibi kenarları derisini koruyor ve etime maksimum hasar veriyordu.

Elmacık kemiklerim çatladı ve momentumumu böbreklerini cezalandırmak için kullandım.

Eller yukarı; yüzünüzü koruyun. Sadece 30 saniye kaldı. Geri çekilin.
Dodge.

Ellerimi yüzümün önüne koydum ve yüzüme acımasız yumruklar indirirken ellerimdeki kemikler çatırdadı.

Cüssesi beni ringin köşesine sıkıştırmıştı ve kaçacak yerim yoktu.

On beş saniye kaldı, sadece son.

Yüzümün yan tarafına bir yumruk çarptı ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım.

Darbeler gelmeye devam etti.

Yüzüme çarpan alfa, kırmak için her şeyini ortaya koydu.

Ben.

Pazularım titredi ve o koruyucu kollarımı salladıkça kan yuttum.
ellerimi kırık burnuma geri soktum.

On saniye kaldı.

Duruşumu genişlettim, belimi kuşandım ve darbelere göğüs gerdim.

Beş saniye kaldı.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve hayatta kalmaya odaklandım.

Rakibimin gözleri benim vuruşlarımdan dolayı şişmişti ve pazuları bir delininki gibi şişip çarpıyordu. Beni kırmak için çaresizdi.

İki saniye kaldı.

Kösele gibi yumruğu başımın diğer tarafına çarptı. Boynumu aşağı eğdim ve kollarımı sabit tuttum.

Zil çaldı ve raundun bittiğini işaret etti.

Rakibim tökezleyerek geri çekildi ve bana iri gözlerle bakarken nefes nefese kaldı.

Sırtını dik tut. Gözlerini dik. Hakimiyetinizi gösterin.

Ağrıyan pazularımı bıraktım ve sırtımı dikleştirdim. Nefes nefese kalmak ya da acıdan ağlamak yerine ona kibirli bir alaycı bakış attım.

Tökezledi ve omzumu tutmak için elini uzattı. Hiç irkilmedim, sadece kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Ben üzgünüm..." Kanlı parmak eklemlerini utanarak saçlarında gezdirdi. "Adın ne senin?"

"Sadie," dedim soğukkanlılıkla ve bedenimi rahat davranmaya zorladım. Uzaklarda bir yerde sinirlerim acı içinde çılgılık atıyordu.

"Ben Dean. Timsah şekil değiştiren." Bu, derisindeki kösele yeşili lekeleri açıktıyordu.

Gülümsedi ve elini uzattı; gamzeleri olduğunu kayıtsızca fark ettim.

Elini sıkın. Hakimiyetinizi göstermek için elini ters çevirin.

Elini sıktım ve agresif bir şekilde çevirdim. "Kılıç dişli kaplan şekil değiştiren."

Gülümsemesi genişledi ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı, beyaz dişleri altın rengi teninde parlıyordu.

Z bağırdı, "İnisiyelerle konuşmak yok. Dean, ringden çık!" Salondaki herkes bize döndü.

Alçak bir hırıltı ve tıslama sesi duyuldu ve kimin üzgün olduğunu anlamak zor olmadı.

Dean sanki son on dakikadır dövdüğü kadın değil de bir prensesmişim gibi derin bir selam verdi.

Tıslama sesi daha da yükseldi ve hırıltı düpedüz bir kükremeye dönüştü.

Uyuşmuş haldeyken bile neden olduğu sahneye gülme isteğimi

bastırdım. Ringden tökezleyerek çıkarken göz kırptı.

Molly beni köşeye çekti ve "Sadece yirmi dört dövüş daha var. Hemen saldırıya geçmek yerine savunma manevralarını daha erken kullan."

Yüzümden aşağı kan akan sayısız kesiği eliyle sildi.

Dudaklarımı yaladım, tatlı bakır tangının tadını çıkardım.

Tadı bana güç gibi geldi.

"Ciddiyim. Saldırmayı bırak ve savunmaya odaklan." Molly boynumdan aşağı su döktü.

"Yapamam," dedim sakince. Annelik taslaması bana ters geliyordu ve içimden onu tokatlamak için mantıksız bir dürtü geliyordu.

Havluyu alnımda oluşan ve gözlerime kan fişkırtan kesiğe bastırdı.

"Neden ay tanrıçası değil?"

Gülümsedim. "Çünkü onları incitmek istiyorum." Eli hareketsiz kaldı.

Bir sonraki dövüşün başladığını gösteren zil sesi duyuldu. Ayak parmaklarımın üzerinde bir ileri bir geri zıpladım.

Kulaklarını tıka ve burnunu kır.

Ben de öyle yaptım.

Benden çok daha iri olan erkek rakibim acı içinde uluyup yumrukları hazır bir şekilde üzerime saldırdığında, kafamın içindeki uyuşmuş ses hafifçe hareketlendi.

Sağa kaç. Diz kapağını tekmele.

İri adam kükredi ve ben onun savurduğu yumruğun önünden atladım.

On dakika sonra, gong çaldığında, ikimiz de minderin üzerinde imkansız pozisyonlara girmiştik.

Kalçalarım boynuna dolanmış, onu boğuyordu ve ağaç gövdesi bacakları boynuma dolanmış, beni yavaşça boğuyordu.

İkimiz de aynı anda birbirimizi bıraktık ve nefes nefese yan tarafa yuvarlandık.

Bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

Alfa gücüyle beni uçurdu ve omuzlarımdaki elleri ileriye doğru ivmemi durdurdu.

"Adım Loren," dedi, beyaz-sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak tuhaf bir ifadeyle bana baktı ve elini uzattı.

Rengi ve cüssesiyle bana bir tür ayıyı hatırlatıyordu.

Elini ters çevirin ve hakimiyetinizi gösterin.

"Sadie." Elini tüm gücümle kavradım ve tıpkı Dean'e yaptığım gibi sertçe salladım.

Bir adım daha yaklaştı.

Z'nin sesi sinirliydi. "Bir kez daha söylüyorum, inisiyellerle dostluk kurmak yok. Loren, ringden defol git."

Benimkinin yanındaki ringden Ascher küfürlü bir şekilde bağırdı. Xerxes tıslama sesinden duyamadığım bir şey söyledi: "O benim!" Jax yine kükredi.

Molly'nin yanına gittiğimde sessizdi.

Loren'in boğuşmanın ortasında ısırdığı kolumdaki eksik deri parçasını gereksiz yere sertçe iterken bana ters ters baktı.

Çekinmedim.

Yirmi iki dövüş sonra uyuşukluk geçene kadar her şey yolunda gidiyordu.

Bölüm 24

SADIE

DANSI NG WI TH GODS

Doksan dokuzuncu dövüş sırasında, bir alfa dişisi topuğunu yumurtalıklarına vurdu ve acı bir anlığına bayılmama neden oldu.

Uyuşukluk kapandı.

Bilincim gittiği gibi hızla geri gelirken başımı salladım ama dünya artık donuk ve duygusuz değildi.

Her şey renklerle doluydu. Çok parlaktı.

Ayaklarıma doğru tökezlediğimde zil çaldı.

Çok fazla dövüşün acısı içimde bir ıstırap dalgasına dönüşürken nefesim kesildi.

Çılgılık atabilirdim -en az on kemiğim kırılmıştı- ama kırık burnumdan boğazıma doğru fişkıran kanla boğuldum.

Molly bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı ve beni ayağa kaldırdı.

Muhteşem yüzü görüş alanıma girip çıktı ve uzaklardan bir yerden konuştu. "Sadece bir dövüş daha. Bunu bayılmadan atlatmak zorundasın. Her şeyden birini yapabilirsin."

Kan kustum.

Göğsüme sıçradı.

Molly elini sırtıma vurdu. "Sadie, kaybedersen ölürsün. Kendine gel."

Bana daha sert vurdu ve ikimize de daha fazla kan sıçradı.

Hayatta kal.

Güneş tanrısı, hayatta kalmaktan nefret ediyordum. Acıtıyordu.

"Beni duyuyor musun?!" Beni ileri geri salladı ve dişlerim ağız korumamın arkasında takırdadı. Dişlerimin bir kısmı boğazıma kaçınca öğürdüm.

Dişlik için çok fazla.

"Sadie!" Başıma soğuk su döktü ve koluma bir iğne daha sapladı.

Bu diyarda bir kişi daha beni bıçaklayacak olursa, güneş tanrısına yemin ederim ki... "Beni duyuyor musun?"

Bana enjekte ettiği şey her neyse, zonklayan gözlerimin ardına kadar açılmasına neden oldu. Adrenalin içime aktı.

"Bu yasal mı ki?" Ben sordum.

"Hayır. Şimdi on dakika boyunca savunma yapacaksın, beni duyuyor musun?"

İnançla başımı salladım ve arkamı döndüm. Ancak yerçekimi işe yaramadı ve kırık bacaklarım altıma çöktü.

Z'nin sesi duyuldu. "İnisiyeler, başka bir inisiyeye yardım etmek için yüzüğünüzü terk edemezsiniz."

Biri çılgılık attı ve sesi bir kavgaya benziyordu.

Z havladı ve düzinelerce silahın emniyetinin kapanma sesi yankılandı. "Cobra, Jax, Ascher, Xerxes, bu duruşma bitmeden yüzüğünüzü terk ederseniz alnınızdan vurulacaksınız."

Daha fazla kavga sesi duyuldu.

Elimi yorgun bir şekilde onlara doğru salladım, sakinleşmelerini sağlamaya çalıştım ama başka bir şey yapamayacak kadar canım yanıyordu.

Z bağırdı, "Mermiler bir alfayı öldürmek için büyülenmiş! Yüzüğünüze geri dönmek için bir saniyeniz var yoksa vurulacaksınız."

Kobra yüksek sesle tısladı.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım, onu tersledim.

Boş ver. Orta parmağım garip bir açıyla bükülmüştü ve hareket etmiyordu. Serçe parmağımdı.

Ama umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Uzun, gergin anlardan sonra, silah sesi duyulmayınca rahatladım.

Başımı çevirip bakamadım bile; boynum çok ağrıyordu.

Acı zonkluyordu ve puslu, dumanla dolu oda canlı bir canavar gibi etrafımda kıvrılıp çalkalanıyordu.

Görüşüm sarsılırken, kendimi dik tutmak için ringin kenarındaki ipi sıktım.

Nefesim çok gürültülüydü.

Alnımdaki kesiklerden fişkıran ılık kan gözlerime damlıyordu ve onu silmek için mücadele ederken kırık parmaklarım titriyordu.

Tırnaklarımın neredeyse tamamını kaybetmişim ve bir rakibimin onları dişleriyle kopardığını uzaktan hatırlıyordum.

Yaratıcı.

Gong sesi duyuldu.

Devasa kıllı bir bacak ipleri aşarak ringe girdi.

Şimdiye kadar karşılaştığım en iri alfa, kel kafasını rahatça ileri geri sallıyordu. Dudaklarından bir sigara sarkıyordu.

Eğitim merkezine ilk **g i r d i ğ i m d e** yüzüme duman üfleyen alfaydı.

Koyu renk gözleri düzdü ama gülümsemesi saf neşeydi. Bu acıtacaktı.

Ben irkilmeme fırsat vermeden minderin üzerinden atladı ve devasa yumruğunu burnuma indirdi.

Kırmızı, siyah ve beyaz kıvılcımlar görüş alanımda patladı ve kan boğazımdan aşağı fişkırdı.

Eğer sesim hala çalışıyor olsaydı böğürebilirdim.

Elmacık kemiklerim paramparça olmuştu ve gözlerimi açtığımda gördüğüm tek şey kırmızıydı.

Yumruklar ve tekmeler vücudumu sarsarken kendi üzerime kıvrıldım. Kemikler patlamış mısır gibi kırıldı ve bilincim uzaklaştıkça ezici acı hızla azaldı.

On dakika bir ömürdü.

Çok uzun.

Atış yok, kurtuldum.

Acı gittikçe uzaklaştı ve ben karanlığı hevesle karşıladım.

Bildiğim tek şey acı ve şiddetti ve artık çok yorgundum. Kaçınılmaz olana karşı savaşmanın bir anlamı yoktu.

Huzuru hiç

bilmemiştim. Tek

istediğim buydu.

Molly'nin bağırışları çok uzaktaydı ve sinir bozucu bir sivrisinek gibi bilincime çarpıyordu.

Onu kolayca görmezden geldim.

Can damarlarım sıcak bir battaniye gibi etrafıma yayılırken, kemiklerime kadar işleyen bir soğuk beni ürpertti.

Uzaklarda bir yerde, bir alfa üzerimde durup ayağını kaburgalarımaya vururken, bir minderin üzerinde kısmen bilinçsiz bir şekilde yatıyordum.

Kırılan göğüs kafesinin sert çatırtıları uzak bir sorundu.

Adrenalin beni acı verici bir sondan korurken, bilinçsiz bir mutluluk sisi içinde süzıldüm.

Belki başka bir hayatta olsaydım, ölüme karşı daha çok savaşırdım. Bu hayatta, çok fazla acı veriyordu.

Erkeklerin bir sürüsü vardı ve sonuçta ben gidersem dışı bir omega bulup bağ kurmaları daha kolay olacaktı.

Aran ve kızlar üzülecekti ama birbirlerine sahip olacaktardı. Her şey yoluna girecekti.

Aniden dövüş kulübünden uzaklaştırıldım ve donmuş bir gölde boğuluyordum.

Kan damlacıkları etrafımda parıldıyor, mürekkepli derinlikte asılı kalıyordu.

Uyuşmuş ses alışılmadık bir şekilde paniklemişti ve paslı çiviler gibi zihnimde çılgılık atıyordu. *Ayağa kalkacak ve savaşacaksın!*

Gürültüyü kolayca engelleyebildim.

Güneş tanrısının vadisi sonsuz bir göl müydü? Temizleyici ve soğuktu, köpüklü sudan oluşan berrak bir vaha. Ne kadar ilginç.

Seni aptal kız, vadide yürümene izin yok.

Kaba.

Görüşüm mükemmeldi ve parmaklarımdın altın rengi derisi siyah suyun içinde büyüğü bir şekilde parlıyordu.

Gölün içinde usulca dönerken kafamın içindeki sesle olgunca tartıştım: "İstedığım yere yürüyebilirim."

Göğsümden bir sıcaklık yayıldı. İç huzur ilahi bir şeydi.

Yavaşça uçuşuma doğru batarken kollarımı salladım ve kıkırdayarak baloncuklar çıkardım.

Seni cahil pislik.

Vay canına. Her zaman çok sakindi. Kafamın içindeki sesin gizli bir küfür sorunu olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Cehalet mutluluktur," diye düşündüm rahat bir gülümsemeyle. Ne kadar haklıymışım.

Uzun zamandır bunu yapmak zorunda kalmamıştım.

Uyuşuk gerçekten küfür etmeyi sevmiyor olmalı.

"Sadece 'siktir'," diye cevapladım içimden dönmeye devam ederken.

"Hayatı çok ciddiye alma. Bu sadece meramını anlatmana yardımcı olur."

Hep böyle bilge miydim? Huzur kalbimi sarıp sarmaladı ve tatlılığıyla beni okşadı.

Galaksiler dolup taşıyor, gençler neden bu kadar aptal?

Daha hızlı döndüm ve parıldayan baloncuklar beni sardı.

Retorik bir soru gibi göründü, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim.

Bunu atlattığımızda, ayaklarıma kapanacak ve bana ölümsüz bir sadakat sunacaksın. Benim sağ kolum olacaksın ve senden istediğim her görevi tamamlayacaksın. Adını mirasıma kazıyacağım ve savaşa senin kanın öncülük edecek. Savaş alanında diz çökmek ve dünyalara karşı zaferimizi ilan etmek için her şeyini verecek, bildiğin her şeyi feda edeceksin.

Kıkırdadım ve baloncuklar üfledim. "Bundan sağ çıkamayacağım." Ölümümün kesinliği yumuşak bir battaniye gibi üzerime çöktü.

Ölüm kötü değildi.

Neden korkmuştum ki? Acı

veren şey yaşamaktı.

DİNLE! uyuşmuş tüm gücüyle çığlık attı ve acı sanki paslı çivileri beynimin derinliklerine çakmış gibi patladı.

Başımı tuttum ve kıvrandım, serin sular artık sakinleştirici değildi, mürekkepli uçurum artık bir sığınak değildi.

SEN BENİM ŞAMPIYONUM OLARAK SEÇILDİN VE YAŞAYACAKSIN! DOĞUŞUN, OLDUĞUN HER ŞEY BANA HİZMET ETMEK İÇİN YARATILDI! VE ŞİMDİ YÜKSELECEK VE KADERİNİ GERÇEKLEŞTİRECEKSİN!

Dayanılmaz derecede rahatsız edici olan gürültüyü engellemek için avuçlarımı olabildiğince sert bir şekilde kulaklarıma bastırdım.

Su kirli, çamurlu ve boğucuydu.

Yine de baskıya karşı savaştım ve çamurun derinliklerine batmaya odaklandım.

Uyuşukluk beni kandıramazdı. Varoluş acı demekti ve ben artık bunu yapmak istemiyordum. Ölümü zarafetle kabul etmekle ilgili bir atasözü ya da onun gibi bir şey.

Bunu kabul ediyordum ve hiçbir çığlık sesi fikrimi değiştiremezdi.

HERKESİN DAHA İYİ DURUMDA OLACAĞINI MI DÜŞÜNÜYORSUN? SENİ CAHİL AMİP!

Birden göl kayboldu. Bir

tarlada duruyordum.

Şekil değiştirenler diyarının kıvılcı güneşi yukarıda asılı duruyordu ama her şey yanlıştı.

Ormanlar yok olmuştı, buz yoktu ve her şey kahverengi ve ölüydü. Bir ormanın kömürleşmiş kalıntıları manzarayı süslüyordu ve yangınlar alev alev yanıyordu.

Vadinin öbür ucunda, şekil değiştirenler çığlık attı.

Binlerce figür toprağın üzerinde tepiniyordu. Elllerinde mızraklar ve kılıçlar vardı ve devasa mancınıklar yanan kayaları yüzlerce metre uzağa fırlatıyordu.

Ordu onları ezip geçerken şekil değiştirenlerin çığlıkları kesildi.

Daha fazla mancınık fırlatıldıkça her yerde ateş vardı. Yer ayaklarımın altında sarsıldı.

Binlerce asker ufukta ilerliyordu.

Zırhlı yaratıklar yaklaşıp uzun mızraklarını bana doğrulttuklarında çığlık atmak için ağzımı açtım ama manzara değişti.

Bir anda dünya değişti ve tek kızıl güneşin yerini iki sıcak güneş aldı.

Biri parlak sarı, diğeri parlak yeşildi. Fae diyarıydı.

Ama öyle değildi.

Sarayın yemyeşil arazisi ve uçsuz bucaksız yeşil çimenleri simsiyahtı ve hava tıpkı şekil değiştirenler diyarı gibi yanık sülfür kokuyordu.

Devasa mancınıklar yanan kayaları her yöne fırlatırken yangınlar manzarayı süslüyordu.

Şekil değiştiren diyarında olduğu gibi, sonsuz ordu onları katlederken fae'ler çığlık attı.

Hava fae'leri uçtu, ama okçular onları vurdu.

Su perileri kırıkları fırlattı ama buzları sert zırha çarptı ve delip geçmedi.

Toprak fae'leri uçan taşlar gönderdi ama mızraklar tarafından öldürüldüler.

Ateş fae'leri dünyayı ateşe verdiler, ama zırhlı askerler kadar çok sayıda fae öldürdüler ve ordu ilerlemeye devam etti.

Ölü bir fae'nin üzerinden geçerken tökezledim ve bedenim saraya doğru döndü. Hatırladığımdan daha küçüktü, sadece yarısı kadardı.

Zırhlı askerler ufukta akın ediyordu, hiç bitmeyen akıl almaz bir ordu.

Sayıları akıl almaz boyutlardaydı.

Bir kez daha, yer sarsılırken ayaklarım altımdan kayıp düştü ve bir kez daha farklı bir âleme ısınlandım.

Yoğun gri bulut örtüsü vardı ve görünürde güneş yoktu. Bitmek bilmeyen yağmur ve kasvet bana nerede olduğumu söylüyordu.

Canavar diyarıydı.

Ancak, yüksek gökdelenler yoktu, sadece göz alabildiğince zemini kaplayan küçük çakıl taşları vardı.

Zırh giymiş ordu ufukta ilerliyordu. Binlerce asker, alev alev yanan mancınıklar, hazırda bekleyen mızraklar.

Yağmur yağıyordu.

Ancak bu kez kaos yerine, yarı çıplak yüzlerce erkek ve kadından oluşan ayakta duran bir ordunun önünde bir hava fae'sine benzeyen bir şey süzülüyordu.

Davullar çaldı.

Yaklaşmakta olan orduya doğru bir kılıç doğrulttu ve çığlık attı.

Sesle birlikte arkasındaki insanlar her türden canavara dönüştüler - hepsi alfa şekil değiştirenlerdi.

Hırlayan canavarlar.

Zırhlı ordu ufukta binler halinde ilerliyordu ama bu sefer bir katliam değildi.

Çeliklerin çarpışması ve hayvan kükremeleri arasında, şekil değiştirenler saflarında koşarken askerlerin zırhlı kafalarını kopardılar.

Bu bir katliam değildi.

Bu bir savaştı.

Bir soru sormak için ağzımı açmışım ki birden kendimi tekrar berrak gölün içinde buldum.

"O da neydi?" Yüksek sesle sordum, sesim karanlık sularda doğal olmayan bir şekilde yankılanıyordu.

Bu bir asır önceydi, son savaşta. Zaman döndü ve savaş bir kez daha geldi. Her zaman olduğu gibi. Sen benim şampiyonumsun. Hayatta kalmalısın.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve karanlık sulara doğru süzüldü.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama iliklerime kadar hissizliğin yalan söylemediğini biliyordum.

Gördüğüm her şey doğrudu.

Tek yapmak istediğiniz ölmekken savaşmak zorunda kalmanın çok acımasız bir yanı vardı.

Başka seçeneğim yoktu.

Varlığımın acısı benim için her zaman kararlaştırılmıştı.

Güneş Tanrısı'nın vadisinde huzurlu bir yürüyüş olmayacaktı.

"Lanet olsun. Dövüşeceğim," diye homurdandım yirmi bir yaşındaki huysuz halimle. "Sana liderlik edecek daha yaşlı bir şampiyon bulamadın mı?" I

bir tür varlık olduğu anlaşılan uyuşuk adama hırladı.

Düşük anahtar, bunun için çok gençtim.

Bu çocuk istismarıydı.

Benim şampiyonlarım seçilmez; onlar yaratılır. Zamanımız tükendi. Siz bu amaç için yaratıldınız ve bu yüzden yükseleceksiniz. Zamanımız tükendi.

Karşılık veremedim bilincime geri döndüm.

Üstümdeki alfa güldü, ağzından sigara sarkıyordu ve ayağını çatlamış göğüs kafesime gelişigüzel vurdu.

Neşeyle kıkırdadı. "Bir başarısız inisiye daha."

Boynum döndü ve kan gözlerimi yaktı. Spor salonunun karşısında kaos hüküm sürüyordu.

Adamlar bana ulaşmak için umutsuzca halkalarından kaçmaya çalışıyor, kaçmalarını engellemek için içeri tırmanan bir düzine alfaya karşı savaşıyorlardı.

Adımı haykırdılar.

Bir başka tekme kaburgalarımı kırıp içime acı dolu bir sarsıntı gönderdiğinde derin bir iç çektim.

Üç seçenek vardı.

1. Burada yatıp hiçbir şey yapmayabilirim ve sadece mümkün olan son anda ayağa kalkacak kadar uzun süre hayatta kalmayı umabilirdim.
2. Saldırgana kanımı bulaştırabilirim ve melez olduğumun ortaya çıkmasını riske atabilirdim.
3. Ayağa kalkabilirim ve bir savaşçı gibi dövüşebilirdim.

Kel alfa beni tekmelerken güldü. Tek bir seçenek vardı.

Burnumdan akan kanın küçük bir damlasını havaya kaldırdım ve beni tekmelemek için ayağa kalktığı sırada gizlice ayağına çarptım.

"Dur," diye fısıldadım.

Kel alfa hemen tekmenin ortasında durdu.

Felç olmuştu.

Kulüpteki herkes üç öfkeli alfa ve bir hasta omega ile savaşmakla meşgul o l d u ğ u için yüksek sesle çığlıklar ve bağırışlar vardı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde -ölü bir karıncanın hızıyla hareket ediyordum- kırık bacaklarımın üzerinde sendeledim ve ringin kenarındaki iplere tutundum.

"Benimle dövüşüyormuş gibi yap," **d i y e** fısıldadım ve alfa, titreyerek savuşturduğum zayıf bir yumruk attı.

Her iki kulağımdaki rüzgâr tüneli hissi ve görüşümü dolduran kan sayesinde spor salonunda ölüm sessizliği olduğunu uzaktan fark ettim.

Herkes bizi izliyordu.

Kızları kanalize ettim ve hayatımın performansını sergiledim.

"Ah!" Alfa'nın beni ringin köşesine sıkıştırmasına izin verip yumruk yiyormuş gibi yaparken kırık bir sesle bağırdım.

İkna çabalarım sonucunda her yumruk derimden milimetre ötede durdu.

İleri geri sallandım ve hiç inmeyen darbelerle sarsılmış gibi yaptım.

Kobra ne olduğunu **a n l a d ı ğ ı n d a** ringde bir tıslama ve yüksek bir şapırtı sesi duyuldu.

Birdenbire spor salonu Kobra'nın dövüşürken attığı çığlıklarla doldu ve dikkatim dağıldı.

Ne kral ama.

Sahte dövüş beni tüketti. Vücudum bir o yana bir bu yana hareket ederken, her sahte kaçışta kırık kemiklerime acı çarpıyordu.

On dakika bir ömür gibiydi.

Sonunda gong sesi duyulduğunda, kan damlacığımı gizlice çıkardım.

Kel alfa korku içinde sendeleyerek benden uzaklaştı.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Özgür iradesini çiğnediğimi anlayınca gözleri büyüdü ve kafamı koparacakmış gibi üzerime **y ü r ü d ü**.

Gözlerimi kapadım ve irkildim.

Ancak darbe hiç gelmedi.

"Hunter, dövüş bitti. Geri çekil," dedi Molly önümde çömelip onu kenara iterken.

Avcıya benziyordu. Kel

ve hasta.

Z'nin sesi duyuldu, "Bir rekor, yedi inisiyeden altısı ikinci denemeyi geçti."

Alfalar heyecanla böğürdü ve tezahürat yaptı. Dehşete kapılarak odayı taradım.

James'in ringde bilinçsizce yatan kırık bedenini gördüğümde rahatlayarak yere yığıldım.

Betalar onu sürükleyerek götürdü ve birinin öldürölmesine sevindiğimi fark ettiğimde irkildim.

Ama tek hissedebildiğim adamlarımdan biri olmadığı için rahatlamaktı. Sonunda bayıldım.

Bölüm 25

SADIE

IAĞLAMAK DUYGUSAL OLARAKI OLGUNLUKTUR

"UYAN KÜÇÜK ALFA," diye homurdandı Jax ama sesi çatallaşmıştı. "Lütfen aşkım."

Sesindeki çaresizlik beni bilinçsizlikten sürükledi ve anında her yerde acı olduğunu fark ettim.

Benim deli kıcımlı kim sevebilir ki? Bu düşünce beni kendime getirdi.

Varoluş bir kaltaktı.

"Lütfen, lütfen, lütfen, Sadie," diye yalvardı ve ıslak bir bez alnımda hafifçe **g e z d i r i l d i**.

"Um, uyandım. Ayrıca bana takıntılısın." Sesim yumuşak, sert bir törpü gibiydi ve çatlamış dudaklarımı yaladım, nem için çaresizdim.

Başımdaki bez hareketsiz

kaldı. "Neden gözlerin açık

değil?"

Güneş tanrısının gücüyle ağır göz kapaklarımı sürükleyerek açtım. Parlak ışık kornealarımına saplandı ve hemen kapattım. "Çok parlak."

"O UYANDI!" Jax avazı çıktığı kadar bağırdı ve ben irkildim. Sonra sesini alçalttı ve kulağıma fısıldadı, "Çok endişelendim, aşkım. Beni bir daha asla böyle korkutma."

Kalbim eridi.

Sesini tekrar yükseltti ve "HERKES UYANSIN!" diye bağırdı.

Son zamanlarda herkes bağıırıyordu; etkili iletişim üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyordu.

Yüksek çarpma sesleri ve daha fazla bağırma sesleri vardı. Dediğim gibi, hiçbirimizin ses kontrolü yoktu.

"Çekil yolumdan," dedi Aran ve ardından yüksek bir gümlleme sesi duyuldu. Kobra ona tıslayarak karşılık verdi: "O *benim* yavru kedin. Onu ilk ben göreceğim."

"Lütfen, sana hâlâ kızgın," dedi Aran, üstümde güreşen iki kişi varmış gibi hissettiren bir sesle yatak sallanırken.

"Harika, boğarak öldür beni," dedim kuru bir sesle, göğüs kafesim acıyla sızlarken. "Kafamın içindeki ses ölmeme izin verecek değil ya," diye yakındım.

"Ne dedin sen?" Xerxes usulca sordu, ağzı kulağıma o kadar yakındı ki tarçınlı nefeslerinin her birini yüzümde hissedebiliyordum.

"Az önce ölmek istediğini mi söyledi?" Ascher'ın sözleri kesik kesikti.

Gürültülü bir keçi melemesi ve bir yumruğun duvara çarpması gibi bir ses duyuldu.

"Hepinizin yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandım.

Gözlerim kapalı bir şekilde, hâlâ beni ezmeye çalışan iki figüre ellerimle vurdum.

Lucinda ağladı ve küçük eller kırık kolumu kavradı. "Sadie, lütfen iyi ol. Korkunçtu. Öldüğünü düşündük. Her yerin kırık ve kanlıydı. Sonra Don uğradı ve okula gitmemiz gerektiğini söyledi. Bu diyar korkunç ve ona bizi bırakmayacağını söyledim."

Dişlerimi sıktım, "Lucinda, kırık kolumu bırak."

Acı veren bıçaklanma hissi kayboldu ve rahat yatağıma geri döndüm.

"Ayrıca, evet, okula gidiyorsun. Zavallı, kırık bir kadını manipüle etmeye çalıştığına inanamıyorum."

Aran kahkahalarla güldü. "Sen kadın değilsin." "En azından memelerim var."

"Oh lütfen. Erkek halimden etkilenmemiş gibi davranma."

Kıkırdadım ama tek sorun kaburgalarımın ve ciğerlerimin kesinlikle parçalanmış olmasıydı ve nefes vermeye çalıştığımda garip bir tıkırtı sesi geliyordu.

"Gerçekten ölmeye mi çalıştın?" Jinx merakla sordu.

"Evet, ama kafamın içindeki o lanet ses izin vermedi," dedim dürüstçe.

Ascher'ın duvarı yumrukladığını düşündüğüm sırada bir çatırtı daha duyuldu ve yatak Kobra'nın tıslamasından kaynaklanan titreşimlerle sarsıldı.

Jinx'in sesi pek etkilenmişe benzemiyordu. "O zaman neden ölmedin?" "Jinx!" Jess ve Jala aynı anda söylediler.

"Birine neden ölmediğini sormak kabalıktır. Normalmiş gibi davranmaktan bahsetmiştik," diye azarladı Jess küçük kız kardeşini.

Jess'i kovmak için ellerimi salladım.

"Nöbet mi geçiriyorsun?" Aran sordu. "Gözlerini aç, kadın. Bu beni ürkütüyor."

Büyük bir metanetle huysuz göz kapaklarımı araladım ve aydınlık karşısında inledim.

Aran nihayet odaklandığında, hem onu hem de Kobra'yı yatakta, üzerime diz çökmüş halde görünce şaşırmadım.

Kobra avuçlarını onun yüzüne doğru açmış, başını yana doğru itiyordu ve Aran da dirseğini onun sırtına saplıyordu.

Onlara alaycı bir bakış attım.

"Kutsal güneş tanrısının memesi, ay tanrıçası aşkına, Sadie, gözlerini kapat." Aran'ın mavi gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Ne?"

Jax'in yakışıklı yüzü odayı doldururken üzerime eğildi ve usulca gözlerimi inceledi. "Her iki gözündeki kan damarlarının çoğunu patlatmışsın."

"Seksi." Dudaklarımı yaladım ve iri adam yüzünü buruşturdu.

"Neden ölmek istedin, küçük alfa?" diye fısıldadı, başparmakları alnımda usulca geziniyordu.

Görünüşe göre, bir santimetreden fazla dayak yemek bir kız karakteristik olmayan bir şekilde dürüst yapıyordu.

"Acı on üzerinden yüz gibiydi ve sürünüze çok fazla acı ve ıstırap çekti. Etrafta olmasaydım herkes için daha kolay olurdu."

Arduvaz grisi gözleri parlamaya başladı.

Jax başını arkaya yatırdı ve odayı sarsan korkunç bir kükreme çıkardı. Kızlar çığlık attı ve Aran bile kendini korumak için geri kaçtı.

Bunu söylediğimde kulağa çok fedakârca gelmişti ama yüzündeki paramparça ifadeye bakınca kendimi kötü hissettim. O kadar da derin değildi; sadece çok acıtmıştı.

Uzandım, çenesini tuttum ve yavaşça aşağı doğru çektim. "Bırak da bitireyim."

Hırlamayış kesti ve umutsuzca kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi düzensiz nefesler aldı.

Dudaklarımı ıslattım ve göğsümdeki tıkrı giderek azalırken sesim sabitleşti.

"Çoğunlukla sadece acı yüzünden oldu. Ama kafamdaki ses bana geçmişten gelen, devasa bir ordunun şekil değiştirenlere karşı savaştığı postapokaliptik bir dünya gösterdi. Ayrıca, görünüşe göre ben onun 'şampiyonuyum' ve savaşları yönetmem ve ayaklarının dibinde diz çökmem gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Jax'in çenesi düştü.

Onunla dalga geçip geçmediğime karar verememiş gibi gözlerini kıstı. "Şaka yapmıyorum."

Yüz ifademdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü Jax dönüp yatağın yanındaki döşemeli sandalyeyi kaptı ve odanın öbür ucuna, duvara fırlattı.

"Bekle, yani kardeşim, senin bir savaşa liderlik etmen mi gerekiyor?" Lucinda sessizce sordu. Ellerini kucagında sıktı ve tanıdık yakut gözleriyle bana baktı.

"Görünüşe göre," diye mırıldandım.

Yüzündeki ifade huşu dolu bir ifadeye dönüştü. "Bu *çok* havalı. Senin bir savaşçı olduğunu hep biliyordum."

Jess ve Jala benzer ifadeler takındılar ve anında birbirlerine fısıldamaya başladılar.

Jinx bile etkilenmiş görünüyordu.

Aran bana ters ters baktı ve Cobra'nın şaşkınlığını kullanarak onu geçip üzerime çıktı. "Emin misin?"

Ona sıırıttım. "Evet. Kızlar artık senden daha havalı olduğumu düşünüyor diye kıskanma."

Gözlerini kıstı ama tiksintiyle başını salladı. Kızdığı şey tam olarak buydu.

Onu çok iyi tanırdım.

Kobra'nın aklı başına geldi ve Aran'ı yataktan itti.

"Bu hiç komik değil." Yorganı yumruk yapıp öfkeyle titrerken gölge yılanlar bedeninde kıvranıyordu.

"Neden başka kimse paniklemiyor?" Ascher usulca sordu. Yatağın yanında durmuş, parlayan kehribar rengi gözleri ve dehşete düşmüş ifadesiyle bana bakıyordu.

Jax tekrar kükredi ve duvarı yumrukladı.

Köşede sessizce duran Xerxes bıçaklarını çıkardı ve birini olabildiğince sert bir şekilde duvara sapladı.

Titrerken yumuşak bir omega viyaklaması duyuldu, sanki parçalanıyormuş gibiydi.

Dudaklarımı büzdüm ve yapılması gerekeni yaptım. "Tamam, tüm erkekler odadan çıksın."

Kobra tıslamayı kesti ve başını çevirip bana, yani ürkütücü bir yılana bakar gibi baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Dışarı. Biraz kız kıza konuşmamız lazım."

Kobra kekeleydi, "İki günlük komadan yeni uyandın. Ne demek kız kıza konuşmak istiyorsun? Ne hakkında konuşabilirsin ki?"

şaşırtıcı bir şekilde, mücevherli alfanın omzunu sıvazlayan Lucinda oldu. "Ablamın bizimle konuşmaya ihtiyaçı var. Sorun yok, siz dışarıda bekleyebilirsiniz."

Xerxes uzak köşeden konuştu, "Bilmiyorum. Onu tekrar bırakamayız."

Lucinda omega'ya gülümsedi ve başını salladı. "Bizi sadece bir saniyeliğine istiyor. Söz veriyorum yakında onunla birlikte olacaksın." Onun sakinleştirici sesi omega'ya bir şeyler yaptı ve o da başını salladı.

Kobra'nın cevabı daha da şaşırtıcıydı. "Kendine zarar vermesine izin verme."

"Yapmayacağımı biliyorsun."

Kobra homurdandı ama Lucinda'ya başını sallayarak yataktan indi ve diğer adamlar da onu kapıdan çıkarken takip etti.

Küçük kız kardeşime bakakaldım ve o da dile getirmediğim soruma omuz silkerek cevap verdi. "Sen bayginken ben Cobra ve Xerxes ile bol bol kâğıt oynadım. Aran ve Ascher sana zarar veren insanları nasıl ldreceklerine dair strateji geliştirmekle meşgld, Jax ise kız kardeşleriyle takılıyordu. Cobra ve Xerxes'in ikisi de palavracı, ısırmaz."

İyileşmemiş ve hâla boğazımı tıkayan küçük bir et parçasıyla boğuldum.

Kobra ve Xerxes kelimenin *tam* anlamıyla ısırılmışlardı.

"Peki, neden gitmelerini istedin?" Lucinda bana sanki gzelmişim de yollarda ölen bir trol değilmişim gibi gülümseyerek sordu.

"Um." zerimden bir mahcubiyet dalgası geçti. Lucinda kız kardeşim, Aran da en iyi arkadaşımdı ama teknik olarak Jax'in kız kardeşleriyle daha yeni tanışmıştım ve hepsinin benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyordum.

Sesim zorlukla okunur halde fısıldadım, "Sarılabilir miyiz?"

Aynı anda beş kız ve bir gelincik yatağa tırmandı ve etrafımı sarıp beni kucakladı. Kırık kemiklerimin paramparça olmasına aldış bile etmedim.

Kimin başlattığını bilmiyordum - Aran olmadığından yüzde 100, ben olduğumdan ise yüzde 99 emindim - ama biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Birden dördümüz de kontrolsüzce ağlamaya başladık ve birbirimize sarıldık.

Hüngür hüngür ağlayan Aran ve Jinx'in gözlerinin kurduğunu ve hepimize aklımızı kaçırmışız gibi baktıklarını fark ettim. Yine de bize sarıldılar ve dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Ölmek ve sizi terk etmek istemiyorum. Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Bizi Aran'la bırakamazsın," diye feryat etti sesler ve hepimiz Aran'la sıkışıp kalacakları düşüncesiyle daha çok ağladık.

Yirmi dakika boyunca feryat ettikten sonra Aran yığından çıktı. "Ben çocukları almaya gidiyorum." Uzaklaşırken sırtı kaşınıyordu ve bir tür isilik olup olmadığını sormak için aklıma bir not aldım.

Jala daha çok ağladı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki gitti. Jess'i boğarken uyandım ve müdahale edersem kafa derimi yüzmekle tehdit etti."

"İşte, işte." Gözyaşlarını kuruladım ve hâlâ çok kırık olan kolumla onu nazikçe sıktım. "Bunu hepimize yapar. Bu şekilde 'Seni seviyorum' diyor."

"Gerçekten mi?" Jess sulu gözlerini kısmış, açıkça ikna olmamıştı. "Hiçbir fikrim yok ama kendime böyle söylüyorum."

Hepimiz daha çok ağladık.

Çocuklar bizi böyle buldu. Benim kırık benliğimin üstündeki hıçkıran gençler yığınının baktılar ve akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylememeyi seçtiler.

Aptal değillerdi.

Bunun yerine, derin bir iç geçirdiler ve duvardan aşağı kaydılar. Dördü yere oturdu ve sabırla bekledi.

Onlarla rastgele, yoğun seks maratonumuz hakkında konuşmak istiyordum ama bir saat boyunca hüngür hüngür ağladıktan sonra kendimi oldukça iyi hissettim ve derin, iyileştirici bir uykuya daldım.

Bölüm 26

SADIE

REVELATIONS AND BAD DECISIONS

Kasvetli bir yağmura ve boş bir odaya uyandım.

Güçsüz ve yaşlı bir adam gibi inleyerek kendimi yataktan dışarı attım, ancak oda dönüp etrafıma çöktü.

Titreyen, morarmış ellerimle kendimi dik tutmak için duvarı kullandım.

Uzuvlarımın sallanmasından ve dayanılmaz bir acı çekmememden, kırık kemiklerimin iyileştiği **a n l a ş ı l ı y o r d u .**

Geriye kalan, t ö k e z l e m e m e ve mobilyalara çarpmama neden olan ağrı ve sızılardan oluşan bir yamalı bohçaydı.

Birisi üzerime aşırı büyük bir eşofman altı ve sweatshirt giydirmişti. Durdum ve kokladım; malzemenin nefis bir tarçın kokusu vardı.

Xerxes.

Kıyafetler bedenimi küçeleştiriyor ve yaralarımın boyutunu gizliyordu.

Atletik bir gümbürtüyle kapıya çarptıktan sonra ayağım takılarak koridora düştüm.

Bulanık gözlerim büyük avizelerden fırlayan gölgeleri yönlendirmeye çalışırken duvar beni dik tuttu.

Koridorun karşısından boğumlu altın bir canavar bana doğru hırladı ve şaşkınlıkla sıçradım, düşmana bakarken kalp atışlarım göğsümde ağırlaştı.

Utanç verici derecede uzun bir süre hamle yapmasını bekledikten sonra saldırmayacağını anladım.

Çünkü o bir canavar değildi, en azından benim düşündüğüm şekilde değildi.

Koridordaki aynada kendi yansıyamla bir çekişme yaşıyordum. Uyuşuk etkileyici bir şampiyon seçmişti.

Kafamın içindeki sesteki kim sorumluysa, belli ki pek zeki değilmiş. Saçma sapan uzunluktaki koridorda bitmek bilmeyen bir yürüyüş yaptım. Cidden, kim bir evde bu kadar çok odaya ihtiyaç duyar ki? Çok saçmaydı.

"Lucinda? Aran? Jax?" Topallayarak yürürken usulca bağırdım.

Çıplak ayaklarımın parke üzerinde çıkardığı tek ses bu oldu.

Harika, herkes beni terk etmişti.

Yirmi dakika sonra koridorun sonunda tökezleyerek durdum. Vücudumun bir bez bebek gibi kırıldığını kolayca hayal ederken cilalı ahşap benimle alay ediyordu.

Kalçalarımı gerip en büyük başarımı tamamlamaya hazırlanırken gözlerim seğirdi - büyük merdivenden aşağı inmek.

Bir kez daha tırnağı eksik olan ayak başparmağım en st basamağa temas etmeden önce Walter birdenbire ortaya ıktı. "Lütfen durun bayan."

Rahat bir nefes aldım ve birileri beni kendimden kurtardığı için minnettar bir şekilde düz zemine geri döndüm. "Herkes nerede?"

Dik durmaya ve sağlıklı bir görüntü sergilemeye çalıştım, ancak sırtım ağrıyla kasıldı ve kambur bir forma geri döndüm.

"İki gün daha uyudun. Kızlar bu sabah okula gitti ve diğer alfalar da bazı kişisel meselelerini halletmek için ayrıldı."

Telaşım yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü yaşlı beta buruşuk elini koluma koydu.

"Kızlarla ilgilenilecek. Aran ve Jax ilk günlerinde onlara eşlik edecek. Don onları Sect Schola'ya kaydettirdi. ABO'lar için en önde gelen kurumdur ve son derece prestijlidir. Merak etmeyin."

Ellerim stresten kontrolsüzce titriyordu, yavaşça nefes aldım ve hiperventilasyon yapmamaya çalıştım.

Beni panik ataktan koruyan tek şey Aran ve Jax'in onlarla birlikte olmasıydı. Onlara bir şey olmasına izin vermezlerdi.

"Yani herkes gitti mi?" Hissettiğim kadar acınası görünmemeye çalıştım. Yetim bir ocuk olarak, köklü terk edilme sorunlarımın olması çok mantıklıydı.

Walter kamburlaşmış başımı okşadı. "Hayır, Xerxes kendini iyi hissetmediği için geride kaldı."

Midemdeki düğüm gevşedi ve çok hevesli görünmemeye çalıştım.

Artık şiddetli bir şekilde ölmediğime göre, omega ile olgun bir konuşma yapmamın zamanı gelmişti.

Walter'ın gözlerinde henüz görmediğim, adı konmamış bir pırıltı vardı. "Koridorun sonundaki odasında. Eminim sizi görmek ister."

Söylenmemiş kelimeleri yakalayarak başımı salladım. Xerxes yuvasındaydı.

Walter ayaklarının dibindeki kirli çamaşır torbasını almak için döndü ve kirli çamaşırlar bana değerlerimi hatırlattı.

"Artık herkes rahatsız olduğuna göre seni buradan çıkarabilirim," dedim usulca. Xerxes ile konuşmam bekleyebilirdi.

Walter omuzlarını geriye doğru çekti ve benden ancak birkaç santim uzun olan boyuna doğru yükseldi.

"Affedersiniz, bayan?" Dudağının üstündeki kır saçlar titredi. Onu serbest bıraktığım için çok sevinmişti.

Bir kez daha, bu kadar iyi bir insan olmak zordu.

"Hizmetçi olmak zorunda değilsin. Xerxes seni isteğin dışında burada tutmak için ne yapıyor bilmiyorum ama param var. İzin ver seni buradan çıkarayım."

Walter'ın üst dudağındaki titreme tam bir depreme dönüştü.

Zavallı adam çok sevinmişti.

"Bayan, ne cüretle bu eve hizmet etmek istemediğimi varsayarsınız?" Walter yumruklarını sıktı ve birden betanın beni dövdüğünü hayal ettim.

"Walter," dedim sakince, çünkü yılların baskısı k a f a s ı n ı karıştırmıştı, "bedava çalışmamalısın. Bu medeniyetsiz ve korkunç bir uygulama."

Geçmişime ve insanların hayatlarına yük olan berbat gerçeklere duyduğum öfke, daha dik durmamı ve birçok rahatsızlığımı unutmamı sağladı.

"Bu yanlış," diye inatla bağırdım.

Walter'ın gür beyaz kaşları çatıldı ve onu kurtardığımı düşünürken ağzı uzun bir süre açılıp kapandı.

Sonunda konuştuğunda sözleri ısırtıcıydı. "Hanımefendi, benim maaş almadığım gibi yanlış bir izlenime kapılmışsınız. Bu soylu evde çalışan herkese fahiş bir maaş ödenir."

İnanamayarak dudaklarımı büzdüm.

Walter kızgınlıkla tersledi, "Bayan, geçen gün test etmeniz için size ödünç verdiğim *benim* süper arabam."

"Um...gerçekten mi?" Gülünç bir hızda giden bu süslü araba hiç de ucuz görünmüyordu.

Walter nefesinin altından sofistike olmayan moronlar hakkında bir şeyler mırıldandı, çamaşır torbasını kaptı ve koridorda benden uzaklaştı.

Uzun bir süre uşağın arkasından bakakaldım ve kendi isteğiyle yan tarafı siyah çizgili mat-mor bir araba almayı seçtiği gerçeğini sindirmeye çalıştım.

Sadece onu seçerken hayal edemedim.

Sonunda, yaşadığım şokun etkisi geçtiğinde ve gideceğim yere sihirli bir şekilde ulaşamayacağımı anladığımda, evin uzak ucuna doğru yavaşça topallayarak ilerlemeye başladım.

Kemiklerim inlese ve kaslarım kasılsa da ruhum hafiflemişti.

Göğsümden bir ağırlık kalktı.

Xerxes'in ücretsiz hizmetkârlar tutması beni çok rahatsız etmişti ve omega'ya karşı davranışlarımı etkilemiş olabilirdi.

Ne kadar aptalmışım.

Elbette, Omega mükemmel değildi.

Bıçak saplantısı, öfke sorunları, travma ve duygularını ifade edememe sorunu vardı. Ama hepimiz öyle değil miydik?

Yavaşça topallayarak yürürken morarmış yanaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Hizmetçi tutmuyor. Bir halı parçasına takılıp duvara çarparken acı dolu bir kakhaha göğsümden bir spazm yarattı.

Ne muhteşem bir gün.

Sonunda koridorun en sonundaki karanlık oyuğa vardığımda ter içinde kalmıştım ve ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

Parmak eklemlerim hâlâ acıyordu, bu yüzden onun yerine ayak parmağımı şiddetle kapıya vurdum ve "Xerxes, ben Sadie!" diye bağırdım. Aç kapıyı!"

Dizlerim titreyerek oyuğa yığıldım ve umutsuzca bayılmamaya çalıştım.

Küçük gezintim - ne kadar aydınlatıcı olsa da - dört gündür komada ölü taklidi yapan zayıf bedenim için çok fazlaydı.

Kapı açılmadı.

"XERXES!" Tüm gücümle bağırdım ve kapıya birkaç tekme attım.

Söz konusu omega, "Git buradan, Sadie!" diye bağırdı.

O içeride olduğu ve ben de koridorda sebepsiz yere olay çıkarmadığım için rahatladım.

Bir hizmetçi kucağında nevresimlerle koşarak yanımdan geçti ve ben de ona kocaman bir gülümseme verdim. "Maaş için tebrikler."

Gözlerini kısıtı ve aceleyle benden uzaklaştı.

Omuz silktim ve elimdeki konuya geri döndüm. "Hayır, gitmiyorum. Kapıyı aç. Konuşmamız gerek."

Xerxes'in bana kapıyı açmak için acele ettiğini düşündüğümde uzun bir sessizlik oldu.

Hiçbir şey olmadı.

"Beni içeri alın!" Olgunca bağırdım ve ayağımı yere vurdum.

"*Hayır! Siktir git!*" Xerxes hırladı, bal rengi aksanı öfkeyle daha da koyulaşmıştı.

Çenem düştü ve göğsüm acıyla kasıldı. Yaşanan onca şeyden sonra, böyle mi oynayacaktı?

Bu noktada, sınırlara saygı duyan daha iyi bir kadın ipucunu alır ve daha sonra ziyaret edeceğine söz verirdi.

Ama bir adam sinir krizi geçiriyor diye geri çevrilmek için koridorda yorucu bir yürüyüşe çıkmaya cesaret edememiştim. Ve her gün yağmur yağıyordu; yeni olan neydi ki?

Derin bir nefes aldım, sonra da "Beni içeri almazsanız kapıyı kırarım" diye bağırdım.

Birinin bir şeye çarpma ve küfür etme sesi duyuldu. "Bekle, ne?"

Bir adım geri çekildim ve kadın belimi kuşandım. "Kemiklerim hala iyileşirken, uyluk kemiğimi yüzde 100 parçalamak üzereyim!"

"*Sakın buna cüret etme!*" Odanın içinden gelen bağırış vahşiydi.

Bağın bunun olmasını engellemesi gerekmiyor muydu?

Gözlerimi kısıtım ve ağır, süslü yapıyı kırıp geçtiğimi hayal etmeye çalıştım. "O zaman son uyarı. Kapıyı aç yoksa içeri giriyorum." Çelikten mi yoksa ahşaptan mı yapılmıştı? Ay tanrıçasına ikincisi için dua ettim.

"*Hayır! Sadie, buraya gelmiyorsun!*"

Depresif bir şekilde iç çektim. Bu doğru cevap değildi.

Derin bir nefes daha alarak içimdeki çok ama çok bastırılmış savaşçı kadını yönlendirdim. Uyandırılmaktan hoşlanmazdı ve harekete geçmekten ziyade uzun uykulara ve pes etmeye daha yatkındı.

Salınımın ortasında kapı yumuşak avize alevlerinde parladı. Yüzde 100 çelikti ve sağ bacağımdaki tüm kemikleri kırmak üzereydim.

Aptal bir kaltaktım.

Beni ileriye doğru döndüren ivmeyi durdurmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden gözlerimi kısıtım ve acı çekmeye hazırlandım.

Hiç gelmedi.

Bunun yerine yumuşak bir homurtu duyuldu ve iri eller bacağımı tekmenin ortasında kolayca yakaladı.

Xerxes'in kapıyı çarparak açtığını ve beni yakaladığını fark etmem bir anımı aldı.

Uzun sarı saçları yumuşak, parlak dalgalar halinde poposuna kadar sarkıyordu ve etkileyici göğsünde giysi yoktu.

Eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyor, girintili çıkıntılı vücudunun kenarlarına takılıyordu.

V çizgileri.

Xerxes derin bir nefes aldı ve yontulmuş sekiz karnı bu hareketle dalgalandı. Zeytin rengi teni nefis bir şekilde belini kavrıyordu ve baldırımı tutan ellerin ne kadar büyük olduğunu farkındaydım.

Xerxes'in 1.85 boyundaki kusursuz bedenine bakarken ağzım sulandı.

Bir omega olabilirdi ama dövüştüğüm alfaların çoğundan daha etkileyiciydi.

Dudaklarımı yaladığımı ve ele geçirilmiş bir kadın gibi onun karın kaslarına baktığımı fark ettiğimde kızardım.

Yüzüne baktığımda nabzım farklı bir nedenle hızlandı.

Xerxes'in gözleri elektrik moruyla parlıyordu ve hâlâ ellerinde tuttuğu eşofmanlı bacağıma saygıyla bakıyordu.

O an uzadı. Bir bacağım havadayken ayakta durmak rahatsız ediciydi ve onu çekmeye çalıştım.

Sadece bir bacadı; o kadar da heyecan

verici değildi. Xerxes hareket etmedi.

İşte o zaman omega'dan gözlerimi yaşartan bir yoğunlukta şekerli tarçın dalgası döküldüğünü fark ettim.

Pazıları sıkıca büküldü ve burun delikleri açılarak beni içine çekti.

"Um...Xerxes? Sen iyi misin?" Sanki vahşi bir hayvanla konuşuyormuşum gibi ellerimi havaya kaldırarak usulca sordum.

Alçak bir omega vızıltısı çıkardı. Tüylerim diken diken oldu. İçgüdülerim onu şımartmam, korumam için bağıırıyordu.

Ona doğru uzandım. Xerxes yavaşça başını kaldırdı ve elim ipeksi saçlarına dokunmadan hemen önce durdum.

Gözbebekleri büyümüşdü ve alnındaki bir damar derisine doğru sıçradı.
Bu Xerxes değildi.
Kızıışmış bir Omega'ydı.
"Muhtemelen beni serbest bırakmalı ve beni-"
Xerxes'in beni aniden bacağımdan tutup karanlık yuvasına
sürüklemesiyle sözüm kesildi.

Bölüm 27

SADIE

OMEGA ERKEKLERİNDE NE VAR?

Kabaca odaya sürüklendiğimde XERXES OMEGA-WHINED.

Beni bir bez bebek gibi rahatça yatağa fırlattı.

Pofuduk örtüler beni sardı ve beceriksizce geriye doğru sıçradım.

Loş ışıklı yuva odası, uzak duvara yansıtılmış son derece gerçekçi bir şömineden gelen lezzetli bir sıcaklıkla kıkırdıyordu.

Etrafımıza yumuşak kar taneleri düştü.

İkimiz de şok içinde birbirimize bakarken uzun bir an yaşandı.

Yarı çıplak omega'ya aval aval baktım ve o da beni gözleriyle yuttu.

Dudaklarımı büzdüm. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız?"

Xerxes uzandı ve eşofmanını yırttı. Ayaklarının dibine parçalanmış bir şekilde düştüler.

"Yani konuşmak yok-"

Çok önemli bir şeyi fark ettiğimde konuşma yeteneğim buharlaştı. İç çamaşırı giymiyordu.

Odadaki fili görmezden gelmeye çalışmadım, sadece karnına doğru sallanan kalın alete **ş a ş k ı n l ı k l a b a k t ı m .**

İçgüdüsel olarak, yumuşak bir alfa mırıltısı göğsümde çınladı.

Xerxes başını geriye attı ve iki eliyle sikini kavrarken inledi.

Ondan öyle yoğun bir şekilde şekerli tarçın yayılıyordu ki, havanın sakaritle parıldadığına yemin edebilirim.

Bir kütük ateşte çatırdadı ve patladı. Botlar yeni yağmış karın üzerinde usulca çıtırdadı. Yumuşak caz müziği çalıyordu.

Titrek turuncu bir parıltı yarı çıplak omega'yı yumuşak bir ışıkla yıkadı.

Shadows onun aşırı gür dudaklarını ve keskin çene hattını öptü.

Gözleri ağır ağır kapanıyordu ve bir preneye yakışan uzun isli kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu.

Yakından bakıldığında, ağır kaslı karnı etkileyiciydi ve ön kolları boyunca uzanan damarlar ağı aleti boyunca devam ediyordu.

İri kalçalarının her birinde birer tane olmak üzere iki deri kılıfta son derece keskin hançerler bulunuyordu.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Kendini usulca okşadı, sonra başını öne eğdi. Ametist gözleri parlıyor, yakut kırmızısı dudakları meydan okuyan bir sırıtışa dönüşüyordu.

Bir kez daha mantığın sesi olmaya çalıştım. "Bunun hakkında konuşalım mı?" Emredici görünmek istemiştım ama cızırtılı sesim soluk soluğa bir törpüye dönüşmüştü.

Ballı, aksanlı sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Hayır."

Sonra, sözünü noktalamak istercesine, Xerxes aletini sıkıca kavradı ve aşağı doğru itti.

Yatağa bir adım daha yaklaştı, ayaklarını genişçe dikti. "Bak Sadie," diye emretti.

Adımı bildiğine göre, sıcaklık onu tamamen akılsızlaştırmamıştı. Bu iyi bir şeydi.

Değil mi?

"Clarissa'nın senin ateşine katılmasını istemiyor muydun?" diye karşılık vermekten kendimi alamadım.

Evet, kıskanç bir fahişeydim. Hiçbir zaman dar kafalı değilmişim gibi davranmadım; bazen öyle olmak zorundasınız.

Uzun bir omega vızıltısı boşluğu doldurdu. "Hayır. Asla.

Sadece Sadie." Dudaklarımı büzdüm, bu dört kelime beni mantıksız bir şekilde rahatlattı.

Tarçın kokusu inanılmaz derecede sarhoş edici olmaya başlamıştı ve dudaklarımdaki şekerli baharatı yaladım. Oldukça emin görünüyordu. Ben kim oluyordum da böyle güzel bir cevaba karşı çıkıyordum?

Ben bir şey söylemediğimde, omega vızıltısı daha tiz ve daha kesik hale geldi.

Göğsüm endişeyle sıkıştı ve ayağa fırlayıp onu yatıştırma dürtüsüyle savaştım.

Xerxes kırık bir sesle, "Lütfen Sadie," diye fısıldadı.

Göğsümdeki mırıltı, battaniye etrafımda titreşene kadar şiddetini artırdı.

Gergin omuzları bu sesle gevşedi ve bir adım daha yaklaşarak dizlerini devasa yatağın kenarına dayadı.

Caz müziği hafifçe çalıyor ve büyüleyici hava etrafımızda taze kar yığınlarının toplandığı yanılsamasını yaratıyordu.

Şömine sıçradı ve arkasında döndü.

Uzun saçları hayali bir kış esintisiyle dalgalanırken, alevler Xerxes'i parlayan gölgelerle çevreliyor ve onun söylentilere göre tanrılar diyarından gelen ve beni fethetmeye gelen karanlık bir prens olduğu yanılsamasını yaratıyordu.

Midemde bir şeyler düğümlendi.

Kasıklarım ateşli bir yoğunlukla kasıldı.

Ağzım sulandı, tükürüğe boğuldum.

Bir anda yere yığıldım ve öksürerek nefes almaya çalıştım. Birkaç dakika sonra, neredeyse havasızlıktan ölmek üzereyken, ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Ayrıca, Xerxes yatağında agresif bir şekilde saldırdıktan sonra bana bir bardak su getirmeyi bile teklif etmediği için biraz sinirlenmişim.

Bir santim bile kıpırdamadı, sadece bacakları agresif bir şekilde açılmış ve penisi dışarıda durmaya devam etti.

Gerçek bir güç duruşu.

Yorgun gözlerimi şaşkınlıkla ovuşturdum ve önemli soruyu sordum. "Şu anda ne oluyor?"

Sesimi duyunca gözleri daha da parladı. Xerxes emretti, "Sikime bak."

Uzun bir süre gözlerimi kıstım ve bilerek yüzüne baktım. Kim birinden bunu yapmasını ister ki?

Biraz küstahça görünüyordu. Kar

yığınları daha da yükseldi.

Kütükler patladı.

Tarçınlı tatlı.

Bakmayacağım belli olduğunda - bakmayı çok istiyordum ama gururum onun emrine boyun eğmeme izin vermiyordu ve birbirimize uzun uzun baktıkça, bakış yarışımızı kaybetmeyi daha fazla reddediyordum -Xerxes elini yatağa doğru uzattı.

Niyetini anlamadan önce uzun parmakları hafifçe boynuma dolandı.

Kalın nasırlar hassas tenimde geziniyor ve ürperti omurgam boyunca dans ediyordu.

Xerxes hafifçe sıktı, gözleri daha parlak parlıyordu. Dudaklarımı yaladım.
İnledi.

Nasırlı başparmağı dudaklarımda saygıyla gezindi ve fısıldadı, "Çok güzel. Bu Aşk Tanrısı yayı beni öldürecek."

Göbeğim kasıldı.

İhtiyaç etrafımda sıcak bir pus halinde dönüyordu ve ben onun bakımları altında donmuş bir şekilde oturuyordum. Kıpırdarsam ya da nefes alırsam beni geri çekeceğinden ve büyüünün bozulacağından korkuyordum.

Başparmağını yavaşça ağzıma soktu.

Hay sikeyim. Yanılmışım.

Tarçını tatlı değildi; zengin ve baharatlıydı. Dilim karıncalanarak, daha fazlası için umutsuzca başparmağında gezdirdim.

Onun tadına bakarken göbeğim çırpındı ve sıkıştı.

Dilimi kusursuz teninin her santiminde gezdirmek istiyordum. Onu tüketmeye ihtiyacım vardı.

Damarlarıma enjekte edilse bile yeterli olmazdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kirpiklerim çırpınarak kapandı, ağzımda bir his patladı, daha fazlası için çaresizce inledim ve daha sert mırıldandım.

Xerxes için umutsuz.

"Bana bak," dedi Xerxes yumuşak bir sesle.

Dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrıldı ve parmaklarını sıktı. Başparmağını dilime doğru bastırdı, ta ki başımı aşağı doğru hareket ettirmekten başka çarem kalmayana kadar.

"Şimdi sikime bak." diye fısıldadı.

Yüzümü aşağıda tutmak için sağ elini kullandı ve sol eli sikinin etrafına sarılarak aşağı doğru bastırdı.

Xerxes çenemi okşadı. "Aferin kızıma."

İnledim. Nasırlı parmakları bir karıncalanma izi bıraktı. İhtiyaç sisinin içinden *onu* gördüm.

Sikeyim. Bacaklarımdan arasından ıslaklık fişkırırdı.

Xerxes'in eli aletini aşağı doğru itti çünkü bana bir şey göstermeye çalışıyordu.

Alfaların aksine, sikinin kökünde genişleyen büyük bir düğüm yoktu.

Ama hala bir düğüm vardı.

Sadece farklıydı.

Şaftının tepesindeki yay gibi sarı kılların arasından küçük bir çıkıntı vardı. Aletin üzerinde birkaç santimetre kıvrılıyordu ve bir inçten daha uzun olamazdı.

Küçük donanımın ucu çıkıntılıydı.

Xerxes'in parmakları çenemi neredeyse acı verecek şekilde kavrayana kadar sıkılaştı ve yüzümü yavaşça öne doğru sürükledi.

Bir kez daha saygıyla fısıldadı, "Aferin kızıma."

İnledim ve mırıldandım.

Alçak bir uğultu başladı ve yüzüm onun güçlü kalçalarına birkaç santim uzaklıktayken neler olduğunu anladım.

Bana göstermeyi çok istediği şeyi.

Düğüm titremeye başladı.

Lanet olsun.

Daha sert mırıldandım.

Bütün aleti titriyordu.

Etkisi bana çarptı ve öne doğru devrildim. Hareketimi beklemiyordu, bu yüzden yataktan yüz üstü yuvarlanırken beni durduracak kadar hızlı değildi.

Yumuşak halının üzerinde, kar etrafımda usulca çıtırdarken, bir denizyıldızı gibi huşu içinde uzandım.

Hayatımda ilk kez kutsanmışım.

Çünkü Fae seks kliniğinin duvarlarında ürkütücü derecede benzer seks oyuncakları çizimleri görmüştüm.

Klinikte saatlerce vücuduma bastırılan çok benzer bir tasarım hissetmişim.

Düğümünün vücudumun neresinde hizalanacağına dair ima devrim niteliğindeydi.

Her şeyi değiştirdi.

Çünkü omega erkeklerinin titreşimli yaraklarında titreşimli klitoris uyarıcıları vardı.

O anda, alfa kadınların neden omega erkeklere takıntılı olduğunu tamamen anladım.

Bilmek zorundalar.

Bu isyana değerci.

Hayatımı değiştirdi.

İri eller uzanıp büyük boy sweatshirt'ümü çekiştirmeye başladığında, her şeyin sonuçlarını düşünmek için ancak zamanım vardı.

Xerxes bir mağara adamı gibi, "Sen benimsin," diye homurdandı. Kasıklarım kasıldı.

Kollarım havada ve eşofman üstümden garip bir şekilde çekiştirilirken başımı salladım. "Yüzde yüz. Sen ne dediysen."

Sinirle hırladı.

Ardından, rahatsız edici kumaş parçaları eşofmanıyla birlikte atılırken gürültülü bir yırtılma oldu.

Küçük göğsüm açıkta kalacak şekilde yerde yatarken, Xerxes karanlık bir tanrı gibi tepemde dikiliyordu.

Olan biten her şeyin boyutunu anladım ve içgüdüsel olarak ellerimle göğüslerimi kapattım.

Xerxes dört ayak üzerine düştü, kasları dalgalanırken üzerimde çıplak bir şekilde süründü ve "Yapma" diye fısıldadı.

Yüzü bana dönük, kolları başımın iki yanında, vücudu büyüklüğü ile beni eziyordu.

Dudaklarını yaladı ve öne doğru eğildi.

Ağzı boğazımın narin derisini bulmadan önce aniden geri çekildi ve başını yana çevirdi.

Kolları titriyordu ve sesi çatallaşmıştı.

Sanki çökmesine saniyeler kalmış gibi kısa aralıklarla konuştu. "Eğer bunu istemiyorsan. Sıcak. Bunaltıcı. Duracağım. Sadie. Söyle bana. Lütfen."

Caz müziği arka planda hafifçe dans ediyordu. Ateş parlıyordu.

Tarihimiz acı bir baharattı.

Şekil değiştirenler alemindeki acı ihaneti. Fae alemindeki gardiyanım. Kızgın mor gözler bana hırlıyor. İkiz hançerlerini gösterip beni öldürmekle tehdit ediyor. Bana isimler takıyor. Koridorda bana hırlıyor.

Ama aynı zamanda beklenmedik derecede tatlıydı.

Göğsümde mırılayan pofuduk bir kedi yavrusu. Kabus görüp titrerken üzerine battaniye örtmek. Ben duş alırken banyonun kapısını koruyordu.

Xerxes beni duvara doğru itti ve onu şımartacağımı söylediğimde ciddi olup olmadığını sordu.

Fae kraliçesine dönüyor, saldırganımın kafatasına ikiz hançerler saplanıyor.

Ona zarar veren diyarda bize evini sunuyor.

Beni bir işkence odasına kadar takip etti. Bir ipe asılıp iyi olmam için yalvarıyordu. Ringde dövüşürken attığı çığlıklar.

Bir sandalyede cenin pozisyonunda kıvrılmış. Umursamaktan korkuyorum.

İlgilenilmekten korkuyor.

Diyarlarda Xerxes gibi başka kimse yoktu.

Başka bir omega ile birlikte olmak istemiyordum; başka bir omega ile savaşmak bile istemiyordum.

Aramızdaki süre uzadıkça Xerxes doğrulmaya ve geri çekilmeye başladı. Sessizliğimi cevabım olarak algıladı.

Uzandım ve omzunu tuttum. "Evet, bunu istiyorum."

Sakinleşti.

Xerxes ile dövüşmek *istedim*.

Sesim kısık bir fısıltı gibiydi. "Lütfen, hepinizi istiyorum. Kendini tutma."

Kar tipiye dönüştü. Aramızdaki kıvılcımlar patladı. Xerxes kendini üzerime attı ve kendini bıraktı.

İkimiz de yaptık.

Bölüm 28

Xerxes

BIRLIKTE ÇARPIŞMAI NG

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

Yatağa kıvrıldım ve aletim acıyla zonklarken kasıldım.

Bir omega, alfabalarıyla tam olarak bağ kurana kadar kızgınlık dönemine girmemeliydi.

O zaman bile, bir omega'nın vücudunun üremek isteyecek kadar rahat olması genellikle aylar alırdı.

Yastığımı yumruklayarak alt dudağımı kemirdim, acı dalgasının karnımı tırmalamayı bırakması için çaresizce çırpındım.

Aileye yıllarca hizmet etmiş olan ve tüm ABO bedensel rahatsızlıkları konusunda çok bilgili olan Walter, alışılmadık ateşimin, fae aleminde yıllarca kullandığım baskılayıcılardan kaynaklandığını düşündü.

Yine de bu kadar yoğun olmamalıydı.

Kabarık yastığıma doğru çığlık atarak yorganın üzerine uzandım ve acıyı dindirdim.

İşin en kötü yanı, erkekler arasındaki bağ güçlenirken, ben onları becermek istemiyordum.

Geçmişimle... Birini sırf bu yüzden becermeyi reddettim.

Zihnim bana durmam için bağırırken bedenimi zevk için kullanmayı reddettim.

Moralim bozulurken ve kırılırken gelmeyi reddettim.

Yıllarca bu şekilde yaşadım ve bunu tekrar yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğime dair kendime söz verdim, çünkü sonsuza kadar parçalanmadan önce dayanabileceğim çok fazla şey olduğunu biliyordum.

Kalçalarım sarsılırken yatağı yumrukladım ve yüzümü yastığa daha sert çarptım.

Omega'mın istediği sadece bir alfa ile tanışmıştım.

Beni ihtiyaçtan çılgına eviren, kendime ait olduğunu hayal edebildiğim tek bir koku vardı.

Tatlı kızılıcıklar.

Onu düşünmeden beş saniye bile geçiremiyordum.

Alfa'ların altındaki yatağa yayıldığında, bıçaklarımla yatak başlığına ivilendiğinde, yatakta onlara katılmamak için sahip olduğum tüm özdenetimimi kullanmıştım.

Sadie.

Kahretsin, o

mükemmeldi. Kalçalarım

ihitiyaçla sarsıldı.

Limon kokusu duyularımı tırmalasa ve midem tiksintiyle alkalansa da Clarissa'y la sırf onu kızdırmak için flört etmiştim.

Bu büyük bir hataydı çünkü Clarissa bir omega'nın kızışmaya başladığının işaretlerini fark etmiş ve saldırganlaşmıştı.

Her şeyin Sadie için olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Hassas tenim daha da yanarken ve dokunuşum aşırı uyarılmış eti soğutmak için hiçbir şey yapmazken inleyerek aletimi tırmaladım.

şimdi, aptal gibi davrandığım için Clarissa lanet bir yalan uydurdu ve Sadie benden daha da uzaklaştı.

Sadie beni reddetmişti.

Kendime ait olduğunu hayal ettiğim tek alfa, ölümsüz hayatım boyunca tapınmak istediğim tek kişi beni geri çevirmişti.

Yatakta ona ve alfalara katılmamıştım çünkü bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Alfaları daha uzun süredir tanıyordu ve onlarla farklı bir ilişkisi vardı.

Onu rahatsız etmeyi reddettim.

Ona zarar vermeyi reddettim çünkü kızışmakta olan akılsız bir omega gibiydim.

Muhtemelen en iyisi buydu; onu banyo duvarına yapıştırıp sıırıslıklam olmuş amcığını tokatladığımda alay etmişti.

Ne de olsa o bir alfaydı ve onlar her zaman bir omega'nın üstünde olmayı severlerdi.

Aramızdaki ilişki asla yürümezdi. Gerçek acı vericiydi.

Yastığımı ısırdım ve ateşli ısı dalgaları aletime saldırırken sesim kısılıana kadar çığlık attım.

Fark etmezdi; bundan sağ çıkamazdım.

Herkes bir omega'nın vücudunun, kızgınlığı sırasında yanına alacak uygun bir alfa bulana kadar daha da ısınacağını bilirdi. Omega'ların sürüleri tarafından el üstünde tutulmasının ve korunmasının bir sebebi vardı.

Eğer bir omega sıcakta onlara yardım edecek alfalara sahip değilse, hayatta kalamazdı.

"Siktir." Kalçalarım daha sert bir şekilde sarsıldı ve ipek çarşaflar narin bedenimde yanan cehennemi durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Xerxes, ben Sadie. Aç kapıyı!" diye bağırdı alfamın sesi dışarıda. Harika, halüsinasyon görüyordum.

Biri kapıyı sertçe tekmelediğinde kapı tıkırdadı. "XERXES!" Kızılıkların narin kokusu burnumu okşadı.

Hay sikeyim. Halüsinasyon görmüyordum. Gerçekten kapının dışındaydı ve onun tohumumu aldığını hayal ederken kalçalarım daha hızlı pistonlandı.

Yatağı yumrukladım ve çaresizlik içinde inledim. *Hayır.* Bu yanılttı; beni istemiyordu. Benden uzaklaşması gerekiyordu.

Kendimle gurur duyduğum kontrol bağları, ona yapmak istediklerimin sembolü olarak ayaklarımın altında parçalanmıştı.

Tüm gücümle, "Git buradan Sadie!" diye bağırdım.

Lütfen, ay tanrıçası, onun gitmesini sağla. Onu benden koru.

Sadie bağırarak karşılık verdi ve taşaklarım onun sesiyle gerildi, kızılık kokusu daha da güçlendi.

Düşüncesizce, ben de bağırdım.

Aletim tekrar avucumun içindeydi ve o kapıyı tekmeleyip kendine zarar vereceğini bağırana kadar, bilincim yerinde olmadan, elimden geldiğince sert bir şekilde çekiştiriyordum.

LANET OLSUN. Yumruğumu kafama vurdum. "*Hayır! Sadie, buraya gelmiyorsun!*"

Sadie kendine zarar vereceğini söyledi.

Kendimi durduramadan kapıyı açtım ve içgüdüsel olarak bacağını yakaladım.

Beynim kısa devre yaptı... Ona dokunuyordum.

Parmaklarıma bakarken, baldır kaslarının avucuma doğru kıvrılmasına hayret ettim. Çok narin ama çok güçlüydü.

Alfa'm bir prenses gibi görünüyordu ama bir savaşçı gibi dövüşüyordu.

Şimdi bile, yediği dayakların kalıntıları olan koyu morluklar tenini kaplıyordu. Hayatta kaldığı dayakların.

Bu onu daha da ateşlendirdi.

Sarhoş edici kızılıklar duyularımı doldurdu ve ağzım sulanırken görüşüm aşırı odaklanmış bir netlikle kristalleşti.

Kahrolası kızılıkların tadına bakma ya da ölme ihtiyacım Sadie'ye olan saygımla savaştı. O bir beyefendiyi hak ediyordu, kuduz bir hayvanı değil.

Kör edici bir acı dalgası, şimdiye kadarki en kötüsü, aletimin karnıma doğru sarsılmasına ve yapışkan prekumun karın kaslarıma bulaşmasına neden oldu.

Lanet kızılıklar.

Kadınsı uyarılma bir afrodizyak gibi yükseldi ve elim Sadie'nin bacağına daha sıkı sarılırken her düşünce beynimden kaçtı.

Seçim benim elimde değildi. Çoktan yapılmıştı.

Alfa'mı yuvama çektim ve onu kızıştırdığım yatağa fırlatırken heyecandan omega diye inledim.

Tenim yanıyordu, alfama sikimi göstermek için çaresizce pantolonumu parçaladım.

Savaşçı prensesim yatakta uzanırken Sadie'nin beyaz saçları etrafında dalgalanıyor, altın rengi teni ateş ışığında parlıyordu. Yuvamda.

Mırıldandı.

Taşaklarını gerildi.

Üzerinden süzülen kızılıklar gibi kırmızıya boyanmış, gülünç derecede gür dudakları bir şeyler mırıldandı.

"Hayır," diye cevap verdim düşüncesizce.

Alfa savaşçım çok fazla endişeleniyordu. Onun omega'sı olarak, onu sakinleştirmek benim görevimdi.

Ona göz kulak olacağımı göstermem gerekiyordu. "Bak, Sadie." Aletimi tuttum ve aşağı doğru ittim, alfama yaklaştıkça ucundan precum akıyordu.

Erkek omegaların paha biçilmez hazineler olmasının bir nedeni vardı ve bu sadece alfaları sakinleştirip sürüleri birleştirdiğimiz için değildi.

Dişilerin amlarının içinde alfa siklerini okşayan kilitler vardı.

Ancak kadın etinin efendileri ve zevkin köleleri olarak adlandırılan ve ay tanrıçası tarafından kutsandıkları söylenenler omega erkekleriydi.

Aletlerimiz daha önce hiçbir büyülü seks oyuncağının ulaşamadığı bir frekansta titreşiyordu; düğümlerimiz klitorise uyumluydu ve içgüdüsel olarak

ona karşı zemin.

Seks tanrılarıydık.

Sadie, Clarissa hakkında bir şeyler geveledi ve öfke göğsümde yayıldı.
Yuvamdaki aşağı bir alfadan bahsetmeye nasıl cüret ederdi?

Boğazımdan bir inilti koptu.

Sadie'ye bağırarak, dişlerimi etinin derinliklerine sokmak ve sikimi onun daracık amına sokmak istiyordum.

"Hayır. Asla." demek için kendimi kontrol etmem gerekti. Sadece

Sadie." Sadie bir şey söylemedi ve midem bulandı.

Beni yine reddedecekti çünkü onun için yeterince iyi olmadığımı anlamıştı.

Onaylamadı.

"Lütfen, Sadie." Kalbim parçalanıyordu.

Beklediğim gibi gitmek yerine mırıltısı daha da yükseldi ve göğsümde büyüyen öfke hemen söndü.

Rahatladım.

Alfa'm benden memnundu.

Sadie'nin sikimi görmesi gerekiyordu. Onun için yeterince iyi olduğumu, ona sadece zevk vereceğimi göstermeliydim.

Ona göstermeye çalıştım ama gururlu alfam aşağı bakmadı ve göğsümden bir kıkırdama yükseldi.

Ne kadar küçük bir velet.

Sadie bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi tatlı dudaklarını yaladı.

Konuştuğumuzun farkında bile değildim.

Altın teni alevlerin içinde titriyor, kediye benzeyen yüz hatları beni daha önce hiçbir alfanın yapmadığı kadar büyülüyordu.

Rüyalarımda ve kâbuslarımda onun yüzünü gördüm.

Keskin çenesinin ipeksi tenini kavradım -kendime engel olamadım- ve parmaklarımı o dut dudakların üzerinde gezdirdim.

Sadie daha yüksek sesle mırıldandı ama aşağı bakmadı.

Başparmağımı tatlı ağzına bastırdım ve güzel başı eğilip yakut gözleri ağrıyan sikime bakana kadar sıcak dilini ittim.

"Aferin kızım," diye onu övdüm.

Kızılık ve uyarılma kokusu daha da güçlendi.

Şaftımdan daha fazla precum ağıladı.

Onu tekrar övdüm, "İyi kız," ve göz bebekleri gözleri siyah olana kadar genişledi. Burnum karıncalandı ve ıslak amının kokusuyla inledim.

Düğümüm titreşti.

Kızılıcıklar daha da tatlandı. Dudaklarımı yaladım ve ürperdim. Onun tadı bir afrodisyaktı.

Ama hareket etmedim.

Acı veren ihtiyaç dalgaları içimde yuvarlanırken, topuklarımı halıya gömdüm ve hareketsiz durdum.

Sadie doğru muamele görmeyi hak ediyordu ve ben onu akılsız bir canavar gibi ezmeyecektim.

Titreşen sikime ağız açık bakarken omurgamdan aşağı ter boşandı.

Aniden yataktan düştü.

Halının üzerine yayılmış, beyaz saçları altın sarısı tenine dolanmış, mükemmel bir oyuncu alfa gibi bana gülümsüyordu.

Kendimi durduramadan homurdandım, "Sen benimsin." O da kabul etti.

Vücudumdaki her hücre şokla sustu ve bana bir centilmen olmam için bağırان iç sesim sustu.

O da kabul etti.

Sadie kabul etti.

Alfa'm da aynı fikirdeydi.

O benimdi.

Öne atıldım ve etini örten, onu benden uzak tutan eşofman üstünü çekiştirdim ve rahatsız edici materyali parçalara ayırdım.

Altın rengi teni parıltıyor, koyu kiraz rengi meme uçları gözyaşı damlası göğüslerinin üzerinde büzülüyordu. Göğüslerinin her biri bir avuçtan biraz daha küçüktü, tamamını ağızıma alıp dişlerimi geçirebileceğim kadar küçüktü. Onlar

mükemmeldi.

Sadie göğsünü kapattı ve yanaklarının üstü kızardı. "Yapma," diye fısıldadım, bir yandan da ellerini başının üzerinde tutma dürtüsüyle savaşıyordum.

başını ve onu kızdırmak.

Sadie narin ve deneyimsizdi; ilk seferi özel olmalıydı. Dizlerimin bağı çözöldü ve üzerine çıktım.

Nabızı boynunun narin derisine çarptı ve esmer teninin dalgalanması beni büyüledi.

Eğer onu ısırırsam, derisini delersem, diğerleri onun benim olduğunu anlayacaktı.

Her gün ısırmm gerekiyordu, bu yüzden her zaman benim işaretimi takıyordu, ama bu sorun değildi.

Ona sahip çıkmak için öne doğru eğildim.

Sadie loş ışıkta titriyordu ve karanlık odalarda beni takip eden zorba alfaların anıları kaslarımı tutmuştu.

Sustum.

Alfa'ların kendilerini dürtülerine kaptırıp beni canavar gibi azdırdıkları o ezici korku anıları mideme kramplar girmesine neden oldu.

En kötüsü onlara karşı cinsel bir çekim duymamam, beni almalarını istememem, almamaları için yalvarmam değildi.

En kötüsü de şiddeti sevmiş olmamdı.

Beni takip ettiklerinde, aletim her zaman sertleşmişti. Ve beni hırpaladıklarında, kendilerine ait olmayan şeyleri alırken beni ısırдықlarında, defalarca boşaldım.

Kaçma nedenimin bir parçası da buydu.

Bıçakları etime saplarken zalim yüzler glmştu ve ben zevkle inlemiştim.

ılgın bir alfa beni kızdırırken, başım yana savrulana kadar imkansız gücüyle beni tokatlamıştı.

Darbesinin şiddetiyle, her zaman boşalırdım.

Yüzüme tkrdler. "Bu boktan alemdeki en sapkın omega sensin. Omega'ların yumuşak olması gerekir. Seni satın aldığımız için şanslısın, çünkü bir kadını asla idare edemezsin. Onları kırarsın." Bana tekrar tokat attı ve bedenim zevkle sarsıldı. "Bir omega'nın sertlikten hoşlandığını hiç duymadım. Tam bir israf. Her kadını korkutup kaçırırsın."

O gece kaacaktım.

En kötü kısmı: Seksimin şiddetli olmasını seviyordum ve daha önce hiç kızışmamıştım.

şu anda, Sadie altımda yayılırken kollarım titriyordu, çaresizce, "Eğer bunu istemiyorsan. Sıcaklık bunalıcı. Duracağım. Sadie. Söyle bana. Lütfen."

Kendimden nefret ettim.

Tabii ki beni istemedi; kuduz bir canavar gibi davranıyordum.

Kendimi geri çekerek, yumruğumu başıma vurma dürtüsüyle savaştım. Kendimi banyoya kilitleyecektim. Mermer makyaj masasını duvardan sökecek ve ona ulaşamayayım diye kapıyı ablukaya alacaktım.

Narin parmaklar omzumu kavradı. "Evet, bunu istiyorum." Nefes almayı bıraktım.
"Lütfen, hepinizi istiyorum. Kendini tutma," diye mırıldandı. Kontrolün tüm görünüşü kırıldı.

Bölüm 29

SADIE

AGAINST THE WALL, VIOLENTLY

Tarçın dalgası üzerime çöktü ve beni altına çekti. Ezici ve nefes kesiciydi.

Her şey vardı.

Taze karlar yükseldikçe kütükler çatırdıyor ve patlıyordu.

Xerxes'in gür dudakları boynumun hassas kısmında gezindi. Yumuşak, tüy gibi hafif öpücükler bıraktı. Dudakları karnımın üzerinde fısıldayana kadar köprücük kemiğimi ve göğsümü saygıyla öptü.

Yumuşakça inledim, "Xerxes." Onun adı bir yalvarıştı.

"Alfa," diye karşılık verdi.

Uzun, nasırlı parmakları belimi kavradı.

Öpücükleri daha aşağılara indi.

"Xerxes," diye tekrarladım akılsızca.

Ayağa kalktı ve eşofmanımı yırtarcasına çıkarırken gürültülü bir yırtılma oldu ve eşofmanım da harap olmuş giysiler yığına katıldı.

Titreyerek omzunu kavradım ve sıcak bedenini kendime doğru çektim. Nefes nefese kaldığımda yumuşak halı sırtımı gıdıklıyordu.

Onun için çaresizim.

Xerxes dilini yavaşça karnımda gezdirdi. "Lanet olası tatlı kızcıklar."

Yüksek sesle inledi ve dişleriyle karnımın alt kısmını ısırdı.

Çimdik zevke dönüşürken ben de inledim.

Dişlerini etimin üzerinde gezdirdi, ben kıvranan bir karmaşa olana kadar daha sert ve daha sert ısırdı.

Birden daha da sert ısırdı ve dişleri derimi parçaladı.

Şaşkınlıkla irkildim, ses bir iniltiye dönüştü ve ardından coşku kıvılcımları çaktı.

Xerxes hareketsiz kaldı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir bekleyişin ardından Xerxes nihayet harekete geçti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve usulca karnımı öptü.

Dudakları gövdemde nazikçe gezindi ama daha önce yaptığı gibi ısırmadı ya da ısırmadı. Aramızdaki cehennem sönükleşti ve ben tatminsiz bir şekilde kıvrandım.

Onun hafif dokunuşları istediğim şey

değildi. Ağzımın kenarını çiğnedim.

Xerxes beni öpmeye devam etti, sanki çok narinmişim de kırılacakmışım gibi, ama istediğim bu değildi.

Belki nazik olmayı seviyordur. Onu korkutmayın.

Şefkatli bakışı devam etti ve sonunda "Lütfen" diye yalvarana kadar t e d i r g i n l i ğ i m arttı.

Yine hareket etmeyi bıraktı ve benden uzaklaştı. Yüzü endişeyle paramparça olmuştu. "Seni incittim."

"Hayır, demek istediğim..." Ne istediğimi söze dökemeyerek başımı yana çevirdim.

Güneş tanrısı, bu çok garipti.

Xerxes kabaca iç çekti.

Kolları titreyerek kendini geri çekti, böylece birbirimize dokunmuyorduk ve "Çok üzgünüm" dedi.

Kahretsin, batırıyordum.

Ona doğru uzandım. Omuzlarından tutup vücudunu kendime doğru çektiğimde ürperdi.

Küçük bir sürtük olma, Sadie. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, "Lütfen beni tekrar ısır. Hoşuma gitti."

Xerxes nefes aldı.

Odadaki enerji değişti.

Karlı rüzgâr daha yüksek sesle uğuldadı, sanki yuva duyarlıydı ve omega'sının ruh halini anlıyordu.

Parmakları kalça kemiklerime saplanırken ve tırnakları narin etimi tırmalarken hassas dokunuşlar unutuldu.

Xerxes ağzını omzuma indirdi ve ısırıldı.

Dişleri etimi parçalayıp kanımı çekerken bakır havayı dövdü.

Başka bir hayatta, daha narin olsaydım, ağzıyla boynuma saldırırken tırnaklarının etimi oymasının umursayabilirdim.

Dişleri tenimi ısırdı ama dili yaraları yatıştırdı. Önce sıcak bir ateş, sonra serin bir rahatlama.

Xerxes boynuma doğru inledi ve kirli sakalını göğsümde gezdirdi.

Tırnağı hassas meme uçlarıma sürtündü ve yüksek sesle nefes aldım, kalçalarım yerden kalkarken karnım ağrıyordu.

Dişleri ve dili küçük göğüslerimin üzerinde bıraktığı izleri ısırp yatıştırırken, "Alfa'm sert seviyor," diye inledi.

"Mm-hmm." Başımı sallayarak onayladım ve tüm gücümle saçlarını çektim.

Başka bir hayatta olsaydım, ellerin zaten morarmış etimi yeni morlukların oluşmasına neden olacak kadar sıkmasından rahatsız olabilirdim.

Xerxes tenimi ısırdıkça, emdikçe ve ısırdıkça tedirginliği daha da artıyordu.

Yüksek sesle hırladı, "Benim alfam olduğunu söyle." Alevler ateşin içinde daha da yükseldi.

Serin, ipeksi saçları yumuşak bir okşayışla göğsümde ve karnımda gezindi. Isırıklarıyla yumuşak bir tezat oluşturuyor.

Dizini göbeğime doğru itti ve beni yere yapıştırdı. Xerxes homurdandı, "Söyle."

Başka bir hayatta olsaydım, bana emirler yağdırmasına ve fetihçi bir korsan gibi bedenimde hak iddia etmesine öfkelenirdim.

Başımı arkaya yatırdım ve göğsümü ısırıklarına doğru kaldırdım.

Tenini yırtarken parmaklarım sırtını çizdi, bana daha sert dokunması, beni daha derinden sahiplenmesi için çaresizdim.

Kalçalarımı kavrayan parmaklar beni kaldırdı, sonra halıya çarptı.

Xerxes kirli sakalını meme ucumun üzerinde gezdirdi, sonra dişlerini aşırı uyarılmış etimin etrafına geçirdi.

"SÖYLE!" Isırdı. Çığlık attım.

Dizini göbeğime doğru daha sert itti ve göbeğim çırpınarak kasıldı. Islaklığım dizini kayganlaştırdı ve ona karşı kaydım ve umutsuzca sırtını pençeledim.

Beni daha sert bastırırken kalçalarım yukarı doğru çarptı.

Mor gözleri fener gibi parlıyordu ve yüzüme hırlamak için kendini sürükledi. "Söyle şu lanet kelimeleri."

Dudaklarım yumuşak bir şekilde dudaklarına değene kadar öne doğru eğildim ve durdu ve hafifçe açıldı, nazik bir öpücük için bir davet.

O kadar yakındı ki, gözlerimin parlayan yakutunun onunkilere yansıdığını görebiliyordum.

Tarçını, nefesimdeki keskin, baharatlı ateşi içime çektim ve nefesimi onun ağzına verdim. "Hayır."

Xerxes'in benim meydan okuduğumu anladığı bir an oldu.

Anladığı anda kar tipiye, yumuşak ateş ezici bir sığa dönüştü.

Xerxes kollarımın altından tutup tek bir hamleyle ayağa kalkarak bedenimi sertçe duvara çarparken, "Aferin kızım," diye övdü.

Alfa mırıldandım.

Öne doğru eğilirken beni cüssesiyle kıştırdı. Alçak tavan başını zar zor kaldırıyordu.

Başka bir hayatta olsaydım, bedenimi sağa sola savurmasına çok öfkelenirdim.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve göbeğimi ona doğru salladım. Bu pozisyonda, düğümünün hareketi kalın aletin bana karşı titreşmesine neden oldu.

İçimden ihtiyaç fişkırdı.

Lezzetli sürtünmeye karşı koydum.

Öne doğru uzanarak Xerxes'in göğüs kafesini tüm gücümle ısırdım. Baharatlı bakır dilimin üzerinde patladı ve başımı onun yanında ısırmak için hareket ettirdim.

Kalçaları öne doğru fırladı ve sırtım duvara çarptıkça duvar sarsıldı.

Göbeğime doğru gelen titreşimlerle gözlerim yaşardı. Kalçalarım coşkunun başlangıcıyla titriyordu.

Etrafımıza beyaz taneler düşüyordu ve sırtımdaki soğukla birleşen büyü, bir kar fırtınasında perişan edildiğim hissini veriyordu.

Ağzımı diğer göğüs kaslarına götürdüm ve dişlerim eti delene kadar ısırdım.

Sonra teninin her santimetrekaresini işaretleyene kadar tekrar yaptım. Onu sahiplendim.

Çenemden aşağı kan damladı ve "Omega'm" diye homurdandım. Xerxes durakladı ve bana baktı.

Kalçaları beni daha sert bir şekilde duvara yaslarken saygıyla, "Aferin bebeğim," dedi, sonra eğildi ve kirli sakalını hassas boynumda gezdirdi.

Göğsü aşırı uyarılmış meme uçlarıma sürtünürken göğsüm ve göbeğim arasında ihtiyaç titreşti.

Kalçaları beni duvara yapıştırırken iki elini de göğüslerime götürdü ve avuçladı.

Daha fazla sürtünme için çaresizce sırtımı daha da sertleştirdim.

Dudaklarımdaki tarçın, bacaklarımdaki titreyişler, boynumdaki kirli sakallar ve göğsümdeki avuç içleri beni gerçeklikten koparmıştı.

Beni ihtiyaçla boğdu.

Yumruklarımı kaslı sırtına vurarak tam olarak anlamadığım bir şey için ona yalvardım.

Çaresizce ona vurdum ve inledim.

Hiçbir uyarı yoktu.

Xerxes'in dişleri boynumu ısırды, parmakları iki meme ucumu da sıkı ve kalçalarını öne doğru savurdu.

Duvar sarsıldı.

Çığlık attım.

Xerxes dişlerini hâlâ boynuma gömülü tutarak inledi. "Benim alfam." Sıcak kan boynumdan aşağı ve göğsüme doğru aktı.

Xerxes meme uçlarını acımasızca sıkıp çekerken avuç içleri ılık sıvının içinde sürükleniyordu. Sıcak ihtiyaç bacaklarımdan aşağı ve onun nabız gibi atan aletine damlıyordu.

Bu çok fazlaydı.

Bu yeterli

değildi.

İnlemeler arasında akılsızca konuştum. "Sen benim omega'msın. Başka kimsenin değil."

Tırnaklarım sırtını tırmalıyordu ve yanımda götürdüğüm et parçalarının farkında bile değildim.

Xerxes dişlerini yavaşça çenemde gezdirdi.

Parmaklarımı parlak saçlarına doladım ve onu uçurumun kenarına itmek için tüm gücümle çektim.

Bir adım geri çekildi, kıcımlı tuttu.

Kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna doladım, o sert duvardan uzaklaşırken hayal kırıklığına uğradım.

Yüksek sesle nefes alırken, bacağımdan aşağı ihtiyaç fişkırdı ve suratımı astım. Sinirlenerek iri pazusunu ısırdım. "Yatağı istemiyorum."

Baharat bir afrodisyak gibi dilimin üzerinde karıncalandı ve bacaklarım belinin etrafından kaydı.

"Sen çok mükemmelsin. Sen her şeysin, bebeğim."

Xerxes elini boğazıma doladı ve beni tekrar duvara **ç a r p t ı** .

Sonra iki meme ucumu da emdi. Sertçe.

Kıpırdandı ve güçlü kalçalarına sarılı bıçakların derisi karnımın alt kısmına öyle bir şiddetle çarptı ki, iz bıraktıklarını biliyordum.

Kalçalarımı ona doğru yuvarladım.

Bir kez daha bacaklarım kalçalarına dolandı. Topuklarımı sert kıcına gömüyor, her nefes alışımda ona doğru bastırıyordum.

Kar fırtınası kükredi.

Oda sallanırken, "Yap şunu," diye yalvardım.

Xerxes kollarımın altından tuttu ve beni duvara doğru kaldırdı.

Başını öne eğdi, böylece gözlerimiz birkaç santim ayrılmış oldu.

Bir eliyle beni tutarken, aşağı uzandı ve kendini yakaladı.

İmkânsız bir yavaşlıkla, titreşen aletini kaygan girişime doğru sürükledi. Kalın başı sıcaklığımla alay etti ve titremeler içimi sarstı.

Ağladım.

Xerxes kalçalarını yavaşça öne doğru yuvarlarken saygıyla, "Bebeğim benim," diye fısıldadı.

Elini titreyen sikinden çekti ve içime doğru iterken boğazıma doladı.

Seksim onun etrafında sıkıştı.

Yavaşça içimi doldurdu.

İnanılmaz genişlikteki aleti beni ikiye ayırdı.

Titreşimler narin bedenimi aşırı uyardıkça çırpınışlar bir depreme dönüştü.

Nefes nefese kaldım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu ve zar zor "Dur" diyebildim.

Xerxes hareketsiz kaldı, beni duvara yaslarken aleti girişime saplandı.

Nefes almadı.

Bunun yerine, parmakları boğazımın etrafında sıkıldı, horozu girişimi yararken nefesimi ciğerlerimden çaldı.

Uzun saniyeler boyunca hareketsiz
kaldığında ucu acıdı. İçimde titreşti ve
titredim.

Acıyı severdim.

Xerxes dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ağzımın içine doğru nefes
aldı, "Zavallı küçük alfa. Bunu alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

Zaten çok fazlaydı.

Ben yıldızları görene kadar parmakları boynumda sıkılaştı.

Xerxes boynumu nazikçe öne doğru çekti, sonra başımı duvara vurdu.

Titreşen sikini biraz daha derine soktu, eğildi ve küçük mememi ağzına
aldı.

Sonra piç ısırdı. Boşalırken

çığlık attım.

Kendimde değildim ve parmakları beni daha sert boğmaya devam
ediyordu.

"Bu çok fazla," diye inledim coşku beni kör ederken. "Bir daha
gelemem." Etrafımızdaki havada tarçın parçacıkları parıldıyordu.

Diri diri yandım.

Xerxes boynuma doğru kıkırdadı.

"Daha başlamadım bile."

Başka bir hayatta olsaydım, bir zamanlar düşmanım olan devasa bir
savaşçı beni boğarken, kanayana kadar ısırırken, meme uçlarımı koparırken
ve bana sahip olduğunu söylerken, bekaretimi bir duvara karşı kaybettiğim
gerçeğinden ürperirdim.

Aleti hâlâ girişime saplı olan Xerxes kulağıma fısıldadı: "Bana alfam
olduğunu söyle bebeğim. Omega'nın senin ruhunun sahibi olduğunu söyle."

"O zaman başla" diye hırladım.

Xerxes bir patlamayla tüm göğsümü serbest bıraktı ve dilini alt
dudağımda ahlaksızca gezdirdi.

Beni boğan el baskısını azalttı ve ben de nefes almak için ağzımı açtım.

Başını eğmek ve dilini ağzımın derinliklerine bastırmak için açıklığı
kullandı.

Bu bir öpücük değildi.

Xerxes dilimle acımasızca savaştı, tarçını boğazımdan aşağı itti. Bu bir
iddiaydı.

Ağız hâlâ benimkini yutarken içime doğru hırladı, "İşte benim bebeğim."

Boğazıma sarılan el, yıldızları görene kadar sıkıca sıktı.

Dünya kararmadan hemen önce parmaklarını bıraktı ve ben hâlâ ağzımın derinliklerinde gömülü olan tarçınlı diliyle boğulurcasına nefes aldım.

Dilimi onun dili boyunca sürükledim ve ağzımın derinliklerine gömülürken onu geri almak için savaştım.

Başımı yana eğerek hırladım, "Sen benimsin."

Ateşin sardığı mor gözler, fazla güzel omega yüz hatları alay etti. "Bahse girerim."

Bu kelime dudaklarından dökülürken, titreşen sikini bekaretimin içine sokarak vücudumu duvara çarptı.

Çığlık attım.

Kükredi.

Acı dayanılmazdı - düğümü klitorisime inanılmaz b i r hızla çarpıyordu - zevk de öyleydi.

Bir kez daha boşalırken hıçkıra

hıçkıra ağladım. "ALPHA'M!"

diye bağırdı.

Odada hava yoktu, sadece tarçın, seks ve saldırganlık vardı. Xerxes geri çekildi ve sikini tekrar tekrar rahim ağzıma soktu. Haklıydım; o karanlık bir prensti.

Mor gözler şeytani bir şekilde parlıyor, uzun saçlar kar fırtınasında dalgalanıyor ve kaslar imkânsız bir güçle dalgalanıyordu.

Hançerlerinin kabzaları kalçalarıma saplandı.

Kötü adamları hep sevmişimdir.

Xerxes sessizce homurdandı, "Amcığın benim."

Bir orgazm daha içimden geçerken çığlık attım.

Şok dalgaları göbeğimde ve kıkımda titreşirken, dudaklarımı kulağına götürdüm. "Siktir git, Xerxes."

Sesim huşu içindeydi, kelimeler bir

duaydı. "*Seni seviyorum*" gibiydi.

Akıl sağlığının son kırıntısı da kırıldı ve Xerxes hırlayan canavarına yenik düştü.

Xerxes homurdandı, "Hayır, siktir git

bebeğim." "*Seni daha çok seviyorum*"

gibiydi.

Omega'm beni mahvetti.

Yüzündeki nezaket erirken kalçaları cezalandırıyordu. Maskesi düştü.

Kimse yaptığımız şeyi sevmekle karıştıramazdı.

Xerxes beni agresif bir şekilde duvara yasladı. Beni becerdi. Düğümü klitorisime değiyor ve fiziğe meydan okuyan bir frekansta titreşiyordu.

O benim vücudumu kullandı, ben de onu kullandım.

Omega beni alacak hiçbir şey kalmayana kadar aldı ve beni başka bir boyuta taşıırken coşkuyla çığlık atmaktan başka bir şey yapamadım.

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Isırdı.

Kanadım.

Aleti daha hızlı

titriyordu. Bir çığlıkla

boşaldım.

Beni duvara daha sert çarptı. Adını

fısıldadım.

Xerxes zonklayan aletini içime sokarken saygıyla konuştu, düğümü ben çığlık atana kadar klitorisimi uyardı. "Sen benim alfamsın. Seni sahipleniyorum. Sana sahibim. Asla bir alfayı benim senin amını siktiğim gibi siken bir omega olmayacak."

Tekrar geldim.

"Sen benimsin, bebeğim." diye hırladı.

Boynunu olabildiğince sert ısırdım. "Hayır, sen benim omega'msın."

Xerxes bir elini saçlarıma, bir elini boğazıma doladı, sikini içimden çıkardı, başımı imkansız bir açıyla geriye çekti, beni döndürdü ve göğsümü öne doğru itti.

Birdenbire içim rahatsız edici bir şekilde boşaldı.

Beni vücudum duvara yaslanacak şekilde sabitlediğinde göğsü sırtımı sardı, daha sert bastırdıkça hassas meme uçlarım tahtaya sürtünüyordu.

Hiçbir şey göremedim ve hayal kırıklığıyla

homurdandım. Tek bir hareketle aletini içime soktu.

Bu yeni açıda, ucu serviksime çarptı, topları sıcaklığıma karşı sıkı.

Parmakları klitorisime sürtündü.

Şok dalgaları içimden geçerken çığlık atacaktım ama sesimi kaybetmiştim.

Saçımdaki eli yüzümü daha da geriye çekti ve ben garip bir açıyla gerilirken dilini ağzıma soktu.

Xerxes kıcıımı tokatladı ve aynı anda bana çarptı.

Yüzüm duvara çarparken elleri göğüs uçlarımı acıyla büktü. Göbeğim zonklıyor ve ıslaklığım bacaklarımdan aşağı damlıyordu.

Xerxes kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi ve beni yeni zirvelere fırlattı. İki parmağını dudaklarımda gezdirdi, sonra tarçın ve miskle boğulana kadar ağzımın derinliklerine soktu.

İnledim.

Xerxes parmaklarıyla ağzımı tıkadı.

Aniden, diğer eli klitorisimi tokatladı ve ben boşalırken rahmim o kadar güçlü bir şekilde kasıldı ki.

Bir an için omega'm hareket etmeyi bıraktı.

Xerxes tekrar, "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Sıcak sıvı içimde zonkluyordu ve yıpranmış meme uçlarımı sıkıştırıp serbest kalmasını sağlarken beni duvara çarpmaya devam etti.

Bacakları titriyordu ve hareket edemeyeyim diye beni kendine daha sıkı bastırdı.

Güçlü eller kalçalarımı araladı, böylece dizlerinin üzerine çökerken yeni derinliklere ulaştı.

Sırt üstü döndü ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni tuttu, aleti derine gömülü halde beni üstünde tuttu.

"Benimkini." Boynumu sertçe ısırdı ve amım onaylayarak kasıldı.

Başka bir hayatta olsaydım, titreşen siki içime gömülüyken kemiksiz bir şekilde onun üzerine uzanmazdım.

Ama şekil değiştirenler âleminin çorak topraklarında, fae kolezyumunun kızgın kumlarında ve bir Mafya dövüş kulübünde savaşmamıştım ki bir omega'nın bekâretimi nirvanaya dokunacak ve zihin uyuşturan acı ile enfes zevk arasındaki sınırı aşacak kadar şiddetli bir şekilde almasından zevk almayayım.

Xerxes sonunda aletini içimden çıkardığında, elini son bir kez boğazıma doladığında ve beni yere ittiğinde karşı koymadım.

Parmaklarını kalçamdaki döllerin üzerinde gezdirdiğinde ve dilini ağzımın içinde olabildiğince derine sokarken parmaklarını girişime soktuğunda, arkama yaslanıp tadını çıkardım.

"Dölümü amının içinde tutacaksın," diye homurdandı, dili hâlâ ağzımdaydı, parmakları hâlâ içime gömülüydü.

Uykulu bir şekilde başımı salladım ve göğsümde bir alfa mırıltısı titrerken, "Sen nasıl istersen, omega," diye fısıldadım.

Her neyse, bir dişi alfa olarak hamile kalamayacağımdan yüzde 99 emindim ama bu konuyu açmayacaktım. İşini yapmasına izin verdim.

"Omega'm," diye mırıldandım, dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Xerxes'in sesi bir hıçkırıkla çatladı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Yüzümde tüy gibi hafif öpücükler gezdirdi.

Kalbim göğsümde dondu. *Lanet olsun.*

Ateşin sıcaklığı lezzetli bir şekilde ıtırıyor ve göz kapaklarımı aşağıya çekiyordu. Yumuşak caz müziğı etrafımızda dolanıyor, taze kar yığınlar halinde toplanıyordu.

Ben tamamen kozaya girene kadar çıplak bedenini benimkinin etrafına sardı. Beni her türlü zarardan korudu.

Ben de usulca "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

Çünkü doğruydı: Yanımda vahşi omega olmadan tek bir gün bile geçirmek istemiyordum.

Islaklık yanağıma damladı.

Ağlıyordu.

Bu hayatta, hiçbir şeyi umursamayacak kadar yorgundum.

Bir ara küçük, pofuduk bir kedi yavrusu yanıma kıvrıldı, usulca mırıldandı ve ben de onu göğsüme çekip sarıldım.

Ben de mırıldandım.

Seni çok seviyorum.

Onu sahiplendim.

Gülümseyerek dudaklarımdaki baharatı yaladım.

Uykuya dalmadan önce bilincimden bir şey geçti: Tarçının tatlı olduğunu nasıl düşünmüştüm?

Yandı amına koyayım.

Bölüm 30

Xerxes

HİS NEW REL Gİİ ON

İKİ SAAT ÖNCE

Dudaklarımı teninde gezdirdim ve kızcılık dilimin ü z e r i n d e patlarken inledim. Hayal edebileceğimden çok daha tatlıydı.

"Xerxes," diye inledi ve sikim sarsıldı.

Alfa'm beni geri istedi. Kızgınlık dönemindeki bir omega ile sevişmeyi akılsızca kabul etmiyordu; *beni* seçmişti.

Onu saygıyla öptüm, ağzımla hayranlığımı ifade etmeye çalıştım.

O benim için çok iyiydi.

"Her kadını korkutup kaçırırsın."

Nazik olmam gerekiyordu.

Bu Koku . onu ihtiyaç oldu ezici,veI
sökülmüş Ben kendimi durduramadan eşofmanını çıkardı.

Ağzım sulandı ve hemen teninin tadına bakmaya geri döndüm. Yüzüm onun tenine gömülüyken mutlu bir şekilde ölebilirdim.

Akılsızca, onun ne kadar tatlı olduğuna dair sözcükler mırıldandım. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Karnının alt kısmını ısırdım ve canını yakmamak için kendimi zor tuttum. Onu.

Yüksek sesle inledi ve ses doğrudan ağrıyan sikime gitti. Benim Taşaklar inanılmaz derecede gerilmişti.

Sarhoş bir halde dişlerimi karnının her santiminde ve kaslarının narin çizgilerinde gezdirdim.

Dövüşlerinden kalan çürükler ve ezikler altın rengi tenine dağılmıştı ve ben de bunların üstünden geçtim.

Ani öfke gözümü kör etti; diğer alfalar onun üzerinde iz bırakmıştı.

Benim işaretlerimi takacaktı, onlarınkini değil.

Kendimi durduramadan dişlerimi derisine geçirdim ve kızılçık kanı ağzıma dolduğunda memnuniyetle inledim.

Bir çığlık attı ve altımda sarsıldı.

Sikim bu sese ağladı ama midem altüst oldu. Kendimi hareket etmeyi bırakmaya zorladım, aletimi artan bir şiddetle yakan acı dalgalarını görmezden geldim.

"Her kadını korkutup kaçırırsın."

Sadie'yi kaybedersem, ölürüm.

Kendimi kontrol edebildiğimde, "Özür dilerim," diye fısıldadım ve onu nazikçe öptüm. Ona benim için ne ifade ettiğini yumuşaklıkla göstermeye çalıştım.

Onun için bunu yapabilirim.

Karnını ve göğsünü usulca öpmeye devam ettim, onu nazik öpücüklere boğdum. Azı dişlerim her nazik hareketle ağrıyordu ve aletimi yakan ısı dalgaları daha acı verici hale geldikçe karnımdaki ateş soğudu.

Ne istediğimin bir önemi yoktu; onun için uygun bir omega olacaktım. "Lütfen," diye yalvardı.

Kendimi ondan geri çekerken boğazım yanmaya başladı. "Seni incittim."

Kahretsin, çaresizlikten çığlık atmak istedim. Tanıdığım en mükemmel alfaydı ve ben onu çoktan korkutup kaçırmıştım.

Neden bu kadar berbat olmak zorundaydım ki?

"Hayır, demek istediğim..." diye devam etti, bana bakamayacak kadar iğrenmişti. Ben bir canavardım. "Çok özür dilerim."

Banyoya koşup kapıyı kilitlersem kaçma şansı olabilirdi. Tezgâhı ve lavaboyu kırıp kapıyı sıkıştırarak peşinden gitmemi engellemem gerekiyordu. Walter, adamlar gelene kadar onu koruyacaktı.

Birden nasırlı parmaklar omuzlarımı kavradı ve beni öne doğru çekti. "Lütfen beni tekrar ısır. Hoşuma gitti."

Sadie o kadar hızlı konuştu ki beynimin onun söylediklerini algılaması birkaç saniye sürdü.

Yaptığımda, yavaşça nefes aldım.

Sadie ona zarar vermemem ve daha nazik olmam için bana yalvarmıyordu. Onu ısırmam için yalvarıyordu.

Onu daha sert almak için. Sert istiyordu.

Etrafımda kilitli tuttuğum duvarlar yıkıldı ve ikinci bir deri gibi, normalmişim gibi davranmanın her türlü görüntüsünden kurtuldum.

Dar kalçalarını kavradım ve parmaklarımın etinde çürükler bırakacağını bilerek olabildiğince sert sıktım.

El izlerim göze çarpardı.

Sadie inledi ve kadınsı uyarılma kokusu yükseldi.

Küçük alfa savaşçım boku yemişti; ne yaptığının farkında değildi ama öğrenmek üzereydi.

Kızılçık şarabı çenemden aşağı damlayana kadar omzunu olabildiğince sert ısırdım.

Kalbimi çevreleyen dört beton kontrol duvarı parçalanmaya başladı ve duvarları güçlendiren geçmişimin zincirleri gevşedikçe sarsıldı.

Diğer alfaların morlukları hâlâ etini kaplıyordu ve bu kabul edilemezdi. O *benim* alfamdı.

Onların değil.

Altımda kıvranıp yalvarıncaya kadar hassas boynunun her muhteşem santimini olabildiğince sert bir şekilde ısırdım.

Altımda titredikçe, onu ne kadar yükseğe çıkarabileceğimi göstermeye daha çok ihtiyaç duyuyordum.

Kimsenin onu benim siktiğim gibi sikemeyeceğini öğretme sırası bendeydi. Onu.

Kirli sakalımı mükemmel göğüslerinin üzerinde gezdirdim, yüzümü Altın rengi teni heyecandan kıpkırmızı olana dek kiraz rengi meme uçlarını sıktı.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, inerken vücudu sarsılıyordu.

"Benim alfam sert sever," diye fısıldadım tenine bir dua gibi.

O lanet olası ay tanrıçasının bir lütfuydu ve ölümsüz hayatımın geri kalanını ona taparak geçirecektim.

O da kabul etti. Saçımı acıyla çekerken kafa derim acıdı.

Neredeyse boşalıyordum.

Bu kilit etrafında benim Zincirler kırıldı Kapalı, ve o parçalanmış Hiçliğe. Bir daha asla görülmemek üzere.

Ellerim onu daha sıkı tuttu, ağzım daha da sertleşti ve Sadie daha yüksek sesle inerken bana karşı daha da sertleşti.

Zevk aramızda şimşek gibi çaktı.

Ben kızılçık ziyafeti çekerken ona benim alfam olduğunu söylemesini emrettim.

Ben alfamın ırzına geçerken, tırnakları sırtımdaki deriyi kırdı ve etimde yavaşça ilerledi.

Her şey puslu bir bulanıklığa dönüşene kadar acı ve zevk birbirine karıştı. Zincirlerim koptu, havada kayboldu.

Bir kadın hiç bu kadar mükemmel olmamıştı.

Sadie'nin kalçalarını haliya çarptım, eşofmanını yırttığımdan beri benimle alay eden kiraz meme ucunu ağzımla yakaladım ve ona benim olmasını emrederken ısırđım. "SÖYLE."

Çığlık attı ve ıslaklığı dizime doğru fışkırdı.

Tatlı teninin her santimini tadarken, ısırırken ve sahiplenirken ona bunu söylemesini emrettim.

Sadie aniden öne doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere dayayarak belli belirsiz, nazik bir öpücük kondurdu.

Umutsuzca kendimi tekrar dizginlemeye ve kontrolü bulmaya çalışırken kalbimin etrafındaki kontrol duvarları kırılmayı bıraktı.

Yanılıyor muydum? Daha yumuşak olmamı mı istiyor?

"Hayır," diye nefes verdi ağzımın içine. Sadie benimle alay ediyordu.

Daha sert davranmam için beni kışkırtıyor, kendimi bırakmam ve ikimize de istediğimizi vermem için bana meydan okuyordu.

Duvarlarımdan biri kırıldı ve yere yıkıldı. Ben kim oluyordum da alfamı bir şeylerden mahrum bırakıyordum?

Onu kolayca kaldırıp savaşçı alfamı duvara çarparken "Aferin kızım," diye övdüm, böylece oda etrafımızda sallandı.

Sadie mırıldandı ve sikim ağladı.

Ay tanrıçasına sessizce bir dua mırıldandım.

Dinimi bulmuştum.

Altımda sıkışmıştı.

Sadie bacaklarını belime doladı ve kendini ahlaksızca ovuştururken yanan aletimin üzerine en nefis ıslaklık damladı.

Sonra öne doğru eğildi ve göğsümü vahşice ısırđı.

Alfa'm beni tekrar sahiplenirken acı dolu bir zevk etimde patladı. Başını başka bir lekesiz deri parçasına götürüp tekrar ısırırken gür dudakları sırtıyordu.

İkinci duvarım da yere çakıldı.

Aletimi onun göbeğine çarptırırken kalçalarım şakladı ve ikimize de arzuladığımız lezzetli sürtünmeyi verdi.

Beni daha sert ısırdı.

Ona daha sert vurdum.

Kanım Sadie'nin çenesinden aşağı damladı ve bana sıırttı. "Benim omega'm."

Neredeyse boşalıyordum.

Üçüncü duvar puflayarak yok oldu.

Onu asla bırakmayacağım, çok tatlı ve vahşi. O kadar mükemmel ki.

"Güzel, bebeğim."

Onu tüm gücümle duvara doğru fırlattım, sürtünmeden dolayı kaygan sıcaklığı fişkırırken ikimiz de inliyorduk.

Ödül olarak, kanının kokusunu alana kadar kirli sakalımı onun hassas boynuna sürttüm.

Yumruklarını şaşırtıcı bir güçle sırtıma indirdi, tırnaklarının açtığı yaralara vurdu.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı.

Ödül olarak boynunu ısırdım, kiraz meme uçlarını olabildiğince sert bir şekilde sıkıştırdım ve kalçalarımı öne doğru çarparak titreşen aletimin klitorisine çarpmasını sağladım.

Sadie lezzetli bir çığlık attı. Boynunu parçaladığım yerden akan ılık kan göğsünde kayganlaşmıştı ve meme uçlarına işkence ederken parmaklarımı kayganlaştırıyordu.

Başını zevkle geriye atmıştı, ısırık izim boynunda belirgindi, parmaklarım göğüs uçlarını kanla kaplarken onunla oynucağımış gibi oynuyordum.

Bundan asla kurtulamayacaktım.

Ondan.

Küçük kızım mükemmeldi ve onun için ölürdüm.

Birbirimize işkence ederken her şey puslu bir bulanıklığa dönüştü.

Aklımdaki tek düşünce onun hala bakire olduğu ve onu yatağa atmam gerektiğiydi.

Bizi bir araya getirmek için geri çekildim ama savaşçı alfa pazumu vahşice ısırdı.

"Yatağı istemiyorum," diye mırıldandı.

Sikeyim.

Hiç bu kadar mükemmel bir kadın olmamıştı. Ona adanmış bir tapınak inşa edecektim.

"Sen çok mükemmelsin. Sen her şeysin bebeğim," diyerek küçük güzelliğimi övdüm.

Sözlerim üzerine bir kez daha gözbebekleri büyüdü ve titredi. Diğer erkekler onun bir övgü saplantısı olduğunu biliyor muydu?

Siktiğimin salakları. Onu bütün gün, her gün övmemiz gerekirdi.

Elimi narin boynuna doladım ve onu duvara yapıştırdım. Başını salladı ve ben acımasızca ısırdım ve meme uçlarını emdim.

Sadie topuklarını bana doladı ve "Yap şunu!" diye hırladı. Çok şirindi - alfam kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

Onu kolayca kaldırdım ve titreşen sikimi dar girişine yerleştirdim. Yavaşça girişine doğru sürükleyip onunla alay ederken kıvrandı ve fişkırdı.

"Bebeğim benim," diye söz verdim ona, bir elimle onu boğarken ve yavaşça içine iterken.

Hayal edebileceğimden bile daha sıkıydı. Hiçbir omega kilidi sikimi küçük alfamın amcığından daha sert kavrayamazdı.

"Dur," diye yalvardı, amcığı titreşen sikimin etrafında çırpınırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Onu daha sert boğdum.

Bir an için Sadie'nin amının mensesi karşısında kendimden geçtim.

Kendime geldiğimde Sadie hâlâ aletimin ucunda zevkten titriyordu.

Daha önce benimle alay ettiği gibi, nazik bir öpücükle alay edercesine ağzımı onunkine bastırdım. "Zavallı küçük alfa. Bunu alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

Kukusu etrafımda kasıldı. Onu

daha sert boğdum.

Tekrar kasıldı.

Kafasını tekrar duvara çarptım. Yine amı

sıkıştı.

Kendimi onun delice sıkılığına biraz daha soktum ve tüm memesini ağzımın içine aldım.

"Bu çok fazla. Bir daha boşalamam," diye kendinden geçerek ağlarken amcığı kasıldı ve ben yıldızları gördüm.

Zavallı küçük alfam, istediğini bile bilmediği her şeyi elde etmek üzereydi.

Kıkırdamamı engelleyemedim, dişlerim boynuna değiyordu. "Daha başlamadım bile."

Uzun bir an şüphe göğsümü yaktı ve acaba onu incitiyor muyum diye düşündüm.

Geri çekildim.

Hırladı. "O zaman başla."

Son duvarım da paramparça oldu ve beni kendimden koruyacak hiçbir bariyer kalmadı.

Rol yapmak yoktu. Pus

beni ele geçirdi.

Ne yaptığımı anlamadan önce, ağzını altımda genişçe açmıştım, dilimi o kadar derine soktum ki, kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Her iki deliğini de kim talep ediyordu.

"İşte benim bebeğim," diye boğazının derinliklerine doğru övdüm.

Hayatımın sonuna kadar onu her gün böyle becereceğim. Onu o kadar derine götüreceğim ki, omega'sına ait olduğunu hatırlayacak.

Tatlı amcığı tekrar kasıldı ve ben de onu daha sert boğarak ödüllendirdim.

Ama alfam ağzımdan çekip "*Sen* benimsin" deme cüretini gösterdi.

Zavallı küçük kız hayal görüyordu.

"Bahse girerim." Kalçalarımı öne doğru ittim ve kalın sikimi onun inanılmaz derecede dar kanalına soktum.

Sadie çığlık attı.

Acımasızca meme uçlarını ısırdım ve hıçkıra hıçkıra ağlayıp titreşen aletimin üzerine boşalana kadar içine girdim.

Sikimin etrafında titreşen çırpıntılar, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen coşku patlamalarıydı.

Alfa savaşımla boşalırken hıçkıra hıçkıra ağlarken güldüm. Onunla ilgili her şey mükemmeldi.

Onu şiddetle becerdim, altımda titrerken tüm gücümle kalçalarımı şaklattım.

İlk defa, Cobra'nın neden her zaman onun kendisine ait olduğunu iddia ettiğini anladım. Gerçek anlamda sahiplenilebileceğinden değil.

Mükemmelliğe sahip olamazsın.

"Amcığın benim," diye alay ettim savaşımla.

Tekrar boşaldı.

Aletimin üzerinde kasılırken, alt karın kaslarımdan krem fışkırırken, "Siktir git Xerxes," diye soludu.

Hiçbir alfa bu kadar tatlı olmamıştı. Sözleri "*Seni seviyorum*" gibiydi ve kalbim göğsümde sıkıştıkça acıdı.

"Hayır, siktir git bebeğim." *Ben de seni seviyorum.*

Bir canavar değilmişim gibi davranmayı bıraktım ve tekrar ve tekrar boşalana kadar onun hassas bedenine işkence ettim.

Yüzümü şakağına bastırdım ve saygıyla mırıldandım: "Sen benim alfamsın. Seni sahipleniyorum. Sana sahibim. Asla bir alfayı benim senin amını siktiğim gibi siken bir omega olmayacak."

İkimiz de gerçekten *seni seviyorum dediğimi* biliyorduk. *Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Seni seviyorum.

Taşaklarım karıncalandı ve serbest kalmamın yakın olduğunu biliyordum. Ama daha fazlasını istiyordum.

Ona hırladım, "Sen benimsin, bebeğim." *Seni çok seviyorum.*

Küçük dişler boynumu ısırды ve Sadie, "Hayır, sen benim omega'msın," diye inlerken çimdiklenmeyi zar zor hissettim.

İstediğim her şeydi, hak ettiğimi hiç düşünmediğim her şeydi.

Göğsüm yabancı bir hisle yanarken tüm kontrolümü kaybettim.

Sadie'yi sikimden ayırdım, kalp şeklindeki mükemmel kıcını görebilmek için onu çevirdim, sonra sikimi tekrar ateşinin içine soktum. Ellerimi ipeksi saç tellerine gömüp başını geriye doğru çektim, böylece amını avuçladığım gibi ağzını da avuçlayabilecektim.

Sadie inlerken gözleri dalgalandı.

Hassas küçük alfama kıkırdadım.

Acımasızca, ona daha sert vurdum, meme uçlarını çimdikledim ve parmaklarımla klitorisini ovuşturdum.

Ne kadar tatlı bir amcık. Asla benim küçük kızım kadar çıldırtıcı derecede mükemmel bir kadın olamazdı.

Taşaklarımdaki karıncalanma artıkça aletim zonkluyordu.

Tüm gücümle kendimi geri çektim çünkü o gelmedikçe ben de gelmeyecektim.

Parmaklarımı boğazına sokarak ağzını tıkadım ve onu olabildiğince sert bir şekilde dövdüm.

Aletimin etrafında bir kez daha kenetlenip çırpınırken kreminin kokusu havayı doldurdu.

"Bu iyi bir bebek kız," diye övdüm tohumumun patlamasına izin verirken ve ikimizi de duvara çarparak, ağlayana kadar kiraz meme uçlarını çekerek sürdürdüm.

Nirvana'nın artçı şoklarıyla bulanıklaşan görüşümle dizlerimin üzerine çöktüm, içine gömülü kalabilmek için kalçalarını genişçe çektim.

Alfa'mın üzerime yayılmış hissinin tadını çıkararak yuvarlandım. Onu kucaklamak, vücudumla yastıklamak bir onurdu.

Ona hizmet etmek için.

"Benim." Son bir kez boynunu ısırdım. Hiçbir erkeğin onun kime ait olduğunu sorgulamaması için işaretimi koymam gerekiyordu.

Sıcaklık artık sikimi acıyla ağrıtmıyordu ama bir içgüdü dalgası halinde üzerime çöktü.

Hâlâ yapmam gereken bir şey vardı.

Kendimi o enfes sıcaklığın içinden çıkardım, Sadie'yi sırtüstü yatırdım, yapışkan döllerimi altın rengi kalçalarından aldım ve tekrar içine soktum. "Döllerimi amının içinde tutacaksın," diye emrettim.

Panik, sıcaklığın işe yaramadığı düşüncesiyle göğsümü sıktı, alfamı hamile bırakmaya yönelik mantıksız bir dürtü düşüncelerimi körleştirdi.

İçgüdülerim yatışana ve rahatlayana kadar parmaklarımı derinlere gömülü tuttum.

"Sen nasıl istersen, omega." Yanaklarım saçma hareketlerimden dolayı utançtan yanarken Sadie kıkırdadı ve bana doğru kıvrıldı.

Alfa dişileri hamile kalamazdı.

Ama alfam benimle alay etmedi. Sadece mırıldandı ve bana sarıldı. "Benim omega'm."

Geçmişim artık yoktu ve "Seni seviyorum" diye fısıldayıp Sadie'yi nazik öpücüklere boğarken gözlerim yanıyordu.

Onu kendime doğru çektim ve vücudumu etrafına sararak onu her türlü tehditten korudum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Sadie, o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim.

Onun için ölebilirim.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü ve uzun zamandır kendimden nefret ettiğim her şeyi kabul etmiş olan kollarımdaki kadının üzerine damladı.

Ona bir saat sarıldıktan sonra, bilinçsizce kedi yavrusu formuma geçtim ve kollarının arasındaki sıcak noktaya doğru ilerledim.

Alfa'm tarafından tutulmak istedim.
Sadie kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti.
Yavru kedi formumu kabul eden ilk alfa. *Benim alfam.*
Kızılıklar hiç bu kadar tatlı olmamıştı.
Uykuya dalmadan önce bilincimde bir farkındalık belir di : Sıcak beni tahrik etmişti ama ben tamamen farkında ve bilinçliydim.
Olan her şeyi umutsuzca istemiştim.
Sadie'nin bunu sorun etmemesi için ay tanrıçasına dua ettim.

Bölüm 31

SADIE

OH SH TI

Ağrıyan uzuvlarımı uzatırken inledim. Görünüşe göre bir araba tarafından ezilmiş, sonra da uyurken işkence görmüştüm.

Her bir hücrem acıyla zonkluyordu.

Ayrıca, yatağım neden bu kadar sertti?

Kabuk bağlamış gözlerimi açtığımda acı çekmediğimi fark etmem uzun zamanımı aldı çünkü Aran uykumda beni tersleyip dövmüştü.

Hayır.

Karanlık odada ateş çıtırdıyor ve kar savruluyordu ama gözlerimin açılmasına ve anılarımın içime çökmesine neden olan şey tarçın ve seks kokusuydu.

Pofuduk beyaz bir kedi yavrusu kolumun köşesine kıvrılmıştı.

Xerxes'in yavru kedi formundan utandığını ve alfaların bu yüzden onunla alay ettiğini söylediğini hatırladım.

Küçük tüy bana doğru mırıldandı ve kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Yabancı duyguların dalgalarında boğulurken göğsüm burkuldu.

Uzun bir süre boyunca gözlerimi kapattım ve karda çıtırdayan ayak seslerinin Lucinda'ya ait olduğunu ve şekil değiştirenler âleminin ormanında keşfe çıktığımızı düşündüm. Hayat kolay değildi ama gençtik ve her şeyin yoluna gireceğine dair çocuk saflığıyla doluyduk.

Berrak orman havası yerine, misk kokulu ter ve bakır rengi kan ağır ağır asılı duruyordu.

Serap kırıldığında derin bir iç çektim. Bir omega yuvasında çırılçıplak, seçeneklerimi tartıştım.

1. Çılgılık atmaya başlayabilir ve olay çıkarabilirim (son derece tatmin edici ama duygusal olarak yorucu).
2. Soğukkanlı davranabilir ve düzenli olarak erkekleri şiddetle beceren bir cinsel tanrıça gibi davranabilirdim (çekici ama başarması zor).
3. Walter'ı bulup bir terapist tanıyıp tanımadığını sorabilirdim, çünkü zihinsel sorunlarım cinsel sorunlara kadar uzanıyordu (sıkıcı ve tahmin edilebilir; kimse şaşırmadı).
4. Aran'a bekaretimi ondan önce kaybettiğim için övünebilirdim, böylece ikimiz arasında resmi olarak huysuz namuslu o olurdu (çok cazip, ama Aran muhtemelen bana saldırırdı ve vücudum son demlerini yaşıyordu).
5. Normal davranabilirim (bir ezik gibi).

Belli ki kızlık zarımın acımasızca alınması içimde bir şeyleri değiştirmişti, çünkü beşinci seçeneği seçmek istedim.

Tam bir hanımefendiye dönüşüyordum.

Şaka yapıyordum. Ağrılarım kalp atışlarımla uyum içinde zonkluyordu ve Xerxes'in kedi yavrusu kafasını öpmekten başka bir şey yapamayacak kadar acı çekiyordum.

İnkâr benim en iyi arkadaşımdı.

"Çok tatlısın," diye mırıldandım ve parmaklarımı kabarık beyaz kulaklarında nazikçe gezdirdim.

Yavru kedi Xerxes yuvarlandı ve minik karnını gösterdi.

Öne uzandım ve kürküne nazik bir öpücük kondurdum. Minik pençeleri etrafına dökülen saçlarımı tırmaladı.

Kalbim eridi ve saçlarımı bir ip gibi patilerinin önünde tuttum. "Küçük kedicik oynamak ister mi?"

Xerxes tellere vurdu ve arka bacaklarını sevimli bir şekilde tekmeledi.

On dakikalık oyun süresinden sonra Xerxes oturdu ve saçlarımı yüzüne atma girişimlerimi görmezden geldi. Mor kedi gözleri uykulu ve şakacı bir halden eğlenmeyen bir hale dönüştü.

Kibirle havayı kokladı ve bir patisini yaladı.

Omega'm kontrolü yeniden ele geçirmişti ve benim maskaralıklarımdan bıkmıştı.

Onun için çok kötü oldu, çünkü ben hâlâ eğleniyordum. "Ufacık tefecik sevimli kedicik." Titreyip gözlerini kapatana kadar çenesinin altını kaşıdım. Kaşıdıkça başını öpücüklere boğdum. "Sadie'nin küçük bebeği."

Xerxes kesici dişleriyle parmağımı ısırды. Zavallı şey bütün vücudunu soktu ama o kadar küçüktü ki deriyi bile parçalamadı.

Kıkırdadım. "Böyle bir ısırma sorunun olduğunu kim bilebilirdi?"

Birden, sanki sözlerim onu trans halinden çıkarmış gibi, yavru kedi kucağımdan geriye doğru sıçradı.

Saçlarımı tekrar ona savurmama fırsat kalmadan, 1.85 boyunda, çırılçıplak bir erkek halının üzerine çömeldi.

Zeytin rengi teni ateş ışığında parlıyordu ama her zamanki parlaklığıyla pürüzsüz ve lekesiz değildi.

Hava ciğerlerimi terk etti ve şok içinde boğuldum.

Xerxes'in boynu ve her iki göğüs kasları yüzlerce küçük, yuvarlak girintili çürük ve yaralarla kaplıydı.

Derisinin her santimetrekaresini ısırıştım.

Yağsız kasları, uzun saçları, derin V çizgileri ve kalçalarına bağlanmış, geri dönerken büyüyle parlayan hançerleriyle vahşi bir savaşçı gibi görünüyordu.

Ben yaptığım işi takdir ederken, Xerxes geriye doğru sıçradı. Yüzü dehşetle buruşmuştu.

Homurdandım ve ellerimle çıplak yerlerimi kapattım. "Bu çok rahatlatıcı." Hangi kadın bekâretini aldıktan ve onu sevdiğini söyledikten sonra aşkının tiksintiyle kendisinden uzaklaşmasını istemez ki?

Bu benim kadın egom için iyi değildi.

Xerxes konuştu ve sesi artık önceki günkü hırıltılı değildi. Ballı aksanı geri gelmişti. "Bebeğim, çok özür dilerim. İnanamıyorum..."

Titreyen eliyle ağzını kapattı ve benden uzaklaştı.

"Kızım" dediğinde kalbimin nasıl eridiğini görmezden geldim. Ama şimdi özür diliyordu.

Büyürken severek okuduğum aşk kitapları, erkekleri gerçekte olduklarından çok daha az dramatik gösteriyordu.

Her yerdeki kadınlar için son derece üzücü ve talihsiz bir durum.

Bir gerilim baş ağrısının başlangıcı kafatasımı dövüyordu. "Dostum. Tuhaflaştırma."

Xerxes kesik çenesini açıp kapattı, zayıf parmaklarını kirli sakalında gezdirdi. "Tuhaf mı?"

Meme uçlarım sert aşınmayı hatırladıkça içim cızırtılı sesle sıkıştı. "Seni seviyorum" dediğimizden bahsetmek için çok mu erkendi?

Burun delikleri alevlendi ve gözleri parlamaya başladı.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım ve ona doğru seksi bir şekilde sürünmeyi denedim.

Diz kapaklarıma vuran ağrıdan, muhtemelen yaşlanmış gibi yere yığılırdım.

Yine de gözlerimi kısıtım ve tartıştım. Ben korkak değildim.

Ben yolumu çizmeden Xerxes avuçlarını yüzüne bastırdı ve arkasını döndü. Kendi kendine mırıldandı, "Senin derdin ne lan? Kes şunu."

Güneş tanrısı, güzel bir kıcı vardı.

Dizkapağımın acısını göze alıp ona doğru sürünebilirdim -kalın popo yanakları karanlık bir dünyada ışık saçıyordu- ama sırtını kaplayan *oyuk* izleri dikkatimi dağıttı.

Kurumuş kan derisine yayılmıştı ve izler o kadar derindi ki kırbaçlanmış gibi görünüyordu.

Birden kendimi bok gibi hissettim.

Mide bulantısı midemi çalkaladı ve geri geri kaçarak ondan uzaklaştım. "Sırtın için çok üzgünüm."

Arkasını dönmedi.

Sadece omuzlarını daha da aşağı doğru eğdi ve nefesinin altında küfürler mırıldandı.

Perişan görünüyordu.

Şafak sökerken parmak eklemlerimi ağzıma soktum.

Kutsal güneş tanrısı, ben bir erkek yiyiciydim.

Sikeyim.

Kendimi ilgili makamlara ihbar etme güvenini kazanamadan, kapıya yüksek sesle vuruldu.

Kobra bağırdı, "Xerxes, ne halt ediyorsun? Acını hissedebiliyoruz."

Oh harika, şimdi ona ne yaptığımı görecektlerdi ve ceza için Don'a götürülecektim.

Bir omega'yı kötüye kullanmanın sonuçlarını hatırlamaya çalışırken beynim çalkalandı.

Karnımın değişmesiyle ilgili bir şeydi ama aynı zamanda yakılacak mıydım yoksa sadece beynimden bir kurşunla mı vurulacaktım hatırlayamadım.

Xerxes kollarını bacaklarına dolayarak çömelene kadar daha da eğildi. Cevap vermedi ama tüm vücudu titriyordu.

Ateşi hak ettim.

"Siktir, Xerxes. İyi misin dostum?" Ascher'ın yumruğu Cobra'nınkine katıldı.

Jax'in sesi diğer ikisininkinden çok daha sakindi. "Vurmayı ve bağırmayı kes. Bu ona yardımcı olmayacak. Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Muhtemelen sadece bir kâbus görüyordur. Onun için nasıl olduğunu biliyorsun. O iyi."

"O iyi değil," diye içgüdüsel olarak cevap verdim, sonra elimi ağzıma kapattım.

Xerxes kendi içine daha da gömüldü. Salonda sessizlik vardı.

Xerxes'in kıllı çatlağı açıkça ortaya çıkınca yüzümü buruşturdum. Hoş bir pozisyon değildi.

Beş dakika boyunca hiçbir şey olmadıktan sonra, alfaların başka bir yere gidip gitmediğini merak ettim ve Xerxes'e kış deliğini görebildiğimi ve muhtemelen pantolon giymesi gerektiğini söylemeyi düşündüm.

Tekrar özür dilemek için ağzımı açtım ama metal kapının gıcirtısıyla kesildi.

Birdenbire menteşelerinden çekildi ve kemik titreten bir kükreme çıkaran hırıltılı bir ayı tarafından salona fırlatıldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Jax geri çekilirken ayı da geri çekildi.

Her ne kadar Don'un kendi evimizde ne yaptığımızı bildiğini düşünmesem de, vites değiştirme kuralını çiğnediği için onu uyarmak üzere ağzımı açtım ama yüzündeki yoğun ifade nedeniyle durdum.

Ascher ve Cobra, intikamcı savaşçılar gibi yuvaya doğru ilerlerken onu iki yandan kuşattı.

Xerxes inledi ve içgüdülerim omega'mı korumam için bana bağırdı.

Eklemlerim gıcırdayıp patlayarak kendimi yerden kaldırdım ve onun çıplak, çömelmiş halinin önüne fırladım.

Çam, kestane ve ayazın tarçın ve seksle nasıl lezzetli bir şekilde karıştığını fark etmemeye çalışırken alfalara, "Onu korkutuyorsunuz," diye çıktım.

Hareket etmeyi bıraktılar, bize bakarken çeneleri açık kaldı.

Ellerimle bitlerimi kapattım ve otoriter görünmeye çalıştım. "Başına gelenler için üzgünüm ama sıcak yüzünden oldu.

Yaptıklarımın mazereti yok. Ama onu biraz rahat bırakmalısın.
Belli ki acı çekiyor."

Yüzüm utançla yandı ve gözlerimi kaçırdım. "Ona zarar verdim."

Üç çift alfa gözü öfkeyle parladı.

Bunu hak

ettim.

Kimse

kımıldamadı.

Şiddet ve gerilim tırmandı.

Nasırlı bir el omzumun arkasına hafifçe dokundu ve şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Çığlık atarken, hıçkırırken ve boşalırken beni acımasızca boğan uzun, asil parmaklar boynumda nazikçe gezindi.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Xerxes fısıldadı, "Beni incittiğin için üzgün değilim. Sana yaptığım şey yüzünden içim içimi yiyor." Boynumdaki parmakları titredi ve yüzünde tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Karanlık prensime bakarken kaşlarım çatıldı. "Ama ben sevdim."

Seni seviyorum, aramızdaki sessizlikte ağır ağır asılı kaldı. Xerxes ürperdi ve "Emin misin?" diye fısıldadı. Bir adım daha yaklaştım.

Başım göğsüyle aynı hizadaydı, bu yüzden etini kazıdığım yerden aşağı doğru inen bir çift derin diş izini nazikçe öptüm.

"Evet. Ama emin *misin*?"

Nasırlı parmaklar çenemde hafifçe gezindi ve o parmakların bana yaptıklarını hatırlayarak inledim.

İkimiz de ne hakkında konuştuğumuzu biliyorduk.

Xerxes eğilerek dudaklarını usulca dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Beni nazikçe öptü ve kaşlarını kaldırarak geri çekti. "Gerçekten iyi misin, bebeğim?"

Titredim ve başımı salladım.

Elbette, üzerinde çalışmamız gereken milyonlarca sorun vardı ve hala onunla bağ kuramıyordum, ama ne istediğini anlıyordum.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve başımı salladım. "Benim omega'm."

Xerxes inledi ve beni kendine çekerek dudaklarımı düzgün bir öpücükle sardı.

Ona karşı eridim, beni saygıyla öperken parmakları saçlarıma dolandı. Dudaklarıyla bana onun için ne ifade ettiğimi söyledi, ben de ona karşılık verdim.

Mutluluktu.

Alçak bir tıslama sesi anı böldü ve beni yetkililere bildirmeyeceği anlaşılan Xerxes'ten uzaklaştım.

Üç alfaya dönerek bacaklarımı güç duruşunda ayırdım ve Xerxes'i vücudumla korudum.

O *benim* omega'mdı ve diğer alfaların onun etrafında düşmanca davranmasından hoşlanmıyordum.

Anımızı mahvediyorlardı.

Klasik erkekler, her şeyi kendileri için yaparlar.

Xerxes beni arkasına çekti ve büyük bedeniyle bana kalkan oldu.

Yakından, sırtında bıraktığım kanlı et şeritlerine baktım.

Güneş tanrısı, derisini yüzmeye çalışıyormuşum gibi görünüyordu.

Birden alçak sesle duyulan tıslama daha da yükseldi ve bir kükreme ile yüksek sesli melemeye karıştı.

Xerxes'in kolunun arkasından baktım.

Üç alfanın yüzleri öfkeyle buruşmuştu, Xerxes'in beline bakarken gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyordu.

Görünüşe göre onun eşsiz penisi karşısında afallayan tek alfa ben değilmişim.

Gerçekten devrim niteliğindeydi. Ona söylediğimde Aran'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. *Çok* kıskanacaktı.

Ascher elini kabaca boynuzlarının üzerinde gezdirirken gözle görülür bir şekilde titredi.

Jax'in altın zincirleri, hasta olacakmış gibi başka tarafa bakarken çınladı.

Kobra'nın mücevherleri etinin üzerinde dolaşan gölge yılanlarına dönüştü.

Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Güneş tanrısı, Xerxes'in düğümünün çığır açıcı olduğunu biliyordum, ama bu konuda biraz dramatik davranıyorlardı.

Zaten uyaracakları klitorisleri de yoktu.

Xerxes savaşılmaya hazırlanıyormuş gibi kaslarını esnetti ve beni tamamen engellemek için yer değiştirdi.

Sessizlik genişledi.

Bunu ilk bozan Cobra oldu, sözleri ölümcül bir tıslamaydı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Xerxes'in pazusuna göz attım. Kobra hâlâ omega düğümüne bakıyordu.

"Evet, ve titreşiyor," dedim, erkekleri felç eden garip gerginliği dağıtmaya çalışarak.

Ses tonumun umursamaz olması gerekiyordu ama heyecanımı gizleyemiyordum.

Jax tavana doğru kükredi. Ses küçük odayı titretti ve ellerimi kulaklarıma götürerek yere yığıldım.

Gözlerimi devirdim.

Ascher'ın boynuzları kafasında uzadı ve dövmeleri gerilerek öne doğru adım attığında sıçradı.

Xerxes' e , "Bu ne cüret!" diye hırladı, elleri yumruk olmuş ve öfkeyle titriyordu.

Kobra tısladı, "Benim olanı aldın. Senin derini kemiklerinden yavaşça ayıracağım."

Jax usulca homurdandı, "İyi misin aşkım?"

"Bekle, onun titreşen düğümünden bahsetmiyor muyuz?" Kafam karışmıştı.

Jax baktı uzakta Tekrar, gibi o yapamadım konuşmak

Çünkü o umutsuzca kendini şiddetten uzak tutmaya çalışıyordu.

Ascher parmaklarını sıkıp açarken elleri daha da titriyordu.

Ağzını açtı ve sanki kelimeleri bulamıyormuş gibi kapattı.

Kobra hırlayarak karşılık verdi: "O şerefsizin aletini senin bakire kanın kaplamış."

"Oh."

Birden anladım.

Bölüm 32

SADIE

ERKEKLER NEDENİ KE THİ S?

Ay Tanrısı, beni aptal erkeklerden kurtar.

Bu küçük çekişmenin neyle ilgili olduğunu anladığımda derin bir iç çektim ve Xerxes'i bir kez daha iterek onun önünde durdum ve adamlarla yüzleştim.

Erkeğin rahatsızlığından kaçabilirdiniz ama saklanamazdınız.

Omega'm benimle dövüşmeye çalıştı ama dizinin yan tarafına hızlı bir tekme atıp taşaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdığı dirseğiyle bana yol verdi.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak güç duruşuyla alfalarla yüzleştim.

"Evet, bekaretimi aldı. Kimin umurunda? Ben onu istedim, o da beni istedi. Bebeklik yapma. Bu sadece bir kızluk zarı."

Omega'mın beni nasıl ele geçirdiğini düşündükçe gülümsemekten kendimi alamadım.

Ascher yemin etti.

Kobra'nın gözbebekleri yılan gözbebeklerine dönüştü.

Jax bağırdı: "Dövüşler yüzünden hâlâ bazı dişleri eksik. Bunu nasıl yaparsın..." Ellerini uzun saç örgülerinin arasından geçirerek vücudumu işaret etti. "*Bak ona ne yaptın!*"

Xerxes beni korumak için elini omzuma koyup kendine doğru çekti ve içinden geçen titremeyi kaçırmadım.

Beni incittiği için herkesten daha çok korkuyordu ve erkekler bunu daha da kötüleştiriyordu.

Kibirli bir şekilde burnumu çektim. "Olanları mahvetmeye çalışmayı bırak. Çok güzeldi."

Xerxes tıkanı ve ben de bunu düşünürken gözlerimi kıstım.

"Belki de 'güzel' doğru kelime değil. Çok derindi. Heyecan vericiydi. Heyecan verici. Bugünlerde çocukların dediği gibi, 'Aydınlıktı!'."

Xerxes'in elini tuttum ve güven verici bir şekilde siktım. "Gerçekten kimse böyle bir şey söylemiyor," diye hırladı Kobra.

"Jinx'in söylediğini duydum," diye karşılık verdim.

"Birini ateşe vermekten bahsediyordu. Bunu başka kimse söylemiyor." Kobra'nın gözleri hâlâ yılan bakışlıydı ve gölge yılanları etinin üzerinde çıldırıyordu.

Kendi gölge yılanım bana küçük bir sevgi fermuarı verdi. Çok tatlıydı.

Ascher sonunda soğukkanlılığını geri kazandı. "Kıçımın güzeli. Bu yüzden mi bir saldırı kurbanı gibi ısırık izleri ve kanla kaplanmışsın? Bunu sana söylediğim için üzgünüm Sadie, ama ikinizin yaptığı şey sikişmek değildi."

Tedirginlik göğsümde kıvılcımlandı. "Bu ne cüret? *Gerçek tutkuyu* hiç yaşamamış olman bizi yargılayabileceğin anlamına gelmiyor."

Öne doğru bir adım attım, kırmızıyı gördüğümde sesim yükseldi. "Titreşimli bir aletle bir kadını onlarca kez orgazm etmedin hiç."

Ascher'ın boynuzları daha önce hiç görmediğim kadar genişledi ve kehribar rengi gözleri ateşle patladı.

"Oh, Prenses, bir kez seks yaptın diye, akılsız bir ateşin içinde bir omega ile, bir alfa erkeğini idare edebileceğini mi sanıyorsun?" Altın başını geriye doğru eğdi ve zalimce güldü.

"Birkaç gün önce ağzımı ve memelerimi siktiğini hatırlıyor gibiyim. Ayrıca, *titreşimli siki* olan bir omega varken neden abartılmış bir alfa isteyeyim ki, *seni kapalı fikirli sikik!*"

Kobra'nın sesi kesik kesikti. "Kedicik, bir alfa alacaksın ve o."

Bedenimdeki gölge yılan döndükçe daha mutlu kıvılcımlar gönderiyordu. derimin

üzerinde.

Jax hırladı.

Ascher kısmen yer değiştirirken boyu uzadı ve genişledi; ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Sen zaten bir alfayla başa çıkamazsın. Seni becermek istediğimizi kim söyledi?"

O benim güvensizliğime vurdukça kalbim burkuldu.

Belki de beni sadece oral seks için istiyorlardı; hiç sonuna kadar gitmemişlerdi.

Arkamdan bir şşşt sesi geldi.

Xerxes ikiz kılıçlarını salladı. "Ona hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

Birden bana döndü ve sanki açıklama yapması gerekiyormuş gibi sessizce konuştu. "Omegalar bir bağı tamamladıklarında, birkaç ayda bir kızgınlık dönemine girerler ve eşleriyle seks yapana kadar vücutları yanar. Bu, üremelerini sağlamanın bir yoludur. Ancak bu, yalnızca güvendikleri ve istedikleri biriyle yapacakları çok yoğun ve samimi bir deneyimdir."

Parmağını çenemde gezdirdi. "Anla, çiftleşmemiş olsak da sen benim için busun bebeğim."

Başımı sallarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Aramızdaki havada *seni seviyorum yazıyordu*.

Arkamızda Kobra boğuk bir ses çıkardı ve beni Xerxes'in mor gözlerinin büyüünden çekip çıkardı.

Alt dudağımı kemirdim ve diğer adamlara baktım.

Ascher'in alaycı sözleri aklımdan çıkmıyordu ve yüzlerindeki reddetme ifadesini görmekten korkuyordum.

"Kahretsin Prenses, öyle demek istemedim." Ascher yalvardı, "Sadece izlerle kaplanmışsın ve yaralı görünüyorsun ve bu beni içten içe öldürüyor."

Bir acıma partisinde yuvarlanmanın ve sözlerini hayatının geri kalanında ona karşı tutmanın ya da onu affetmenin değerlerini tartarken gözlerimi kısıtım.

Çok yakındı.

Birincisi kesinlikle kazandı.

Jax sonunda konuşacak kadar kendini kontrol edebildi ve sesi daha önce hiç duymadığım kadar keskindi. "Onun vücudunda böyle izler bırakacak ne yapmış olabilirsin ki?"

Yanmış kestaneler alanı doldurdu.

Xerxes'e baktım ve dudaklarını bölen geniş sırtış karşısında gözlerimi devirdim.

Erkekler çok tahmin edilebilirdi.

Üç alfa aniden göğüslerini ovuşturdu ve sendeleyerek geri çekildi.

Gözleri, bir sürü oluşturdıklarında ortaya çıkan aynı parlak halkayla parlıyordu ve bir şey hayal ediyormuş gibi tökezliyorlardı.

Yüzümü buruşturdum. Eğer Xerxes onlara bağları aracılığıyla ne yaptığımızı gösteriyorsa, bu durumu yatıştıracak bir atış olamazdı.

Ascher sendeleyerek duvara çarpıp kafasını vururken nefesinin altından "Siktir, siktir, siktir, siktir," diye bağırdı.

Xerxes bana sırtıttı ve parmaklarını ensemden gezdirdi, sanki beni neyin tahrik ettiğini çok iyi biliyormuş gibi.

Lanet olası sarhoş edici omega.

"Güneş tanrısı bizi korusun," diye mırıldandı Jax dua ederken.

Kobra'nın dudakları aralandı. "Hayır." Gördüğü şeye inanmayı reddediyor gibiydi.

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz dururken muhteşem yüz hatları granitten oyulmuş gibiydi. "Evet." Kendime engel olamayarak *p'yi* patlattım.

İyi, umarım beni Xerxes'in titreşen aletinde kremlenirken izliyorlardır ve umarım onun kendilerinden daha erkek olduğunu fark etmişlerdir.

Ne cüretle onu utandırmaya ve yaptığımızın yanlış olduğunu düşündürmeye çalışırlar?

Kobra başını kaldırdı ve zümrüt gözleri, benzedikleri kesilmiş mücevherlerden daha soğuk, durduğum yerde beni mızrakladı.

"Demek Kitten'in bir övgü saplantısı var."

Kaşlarımı çattım. "O kadar da büyük bir şey değil-"

Kobra aniden ileri atıldı ve ben şaşkınlıkla irkildim.

Ö n ü m d e yükseliyor, porselen teni üzerinde yılan gölgesi çılgınca dolaşıyordu.

Geri adım atarak, çıplak göğsümün etrafına koruyucu bir şekilde bir pazu saran Xerxes'e çarptım.

Hâlâ elinde tuttuğu hınzır bıçak etime yakın dururken tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Kobra öne doğru eğildi.

Xerxes tutuşunu sıkılaştırdı.

Isırıcı ayaz baharatlı tarçınla karıştı ve sert kokular birbirine karışırken gözlerim yaşardı.

Lucinda'nın Xerxes ve Cobra'nın ısırmaktan çok havladıkları yönündeki değerlendirmesi aklımdan geçti.

İkisinin arasına sıkıştığımda derin bir şey fark ettim. Kız kardeşim berbat bir karakter yargıcıydı.

Kobra fısıldadı, "Yavru kedi boğulmak istiyor."

Muhteşem elmacık kemikleri ve mükemmel dudakları benimkilere santimetreler kalana kadar kişisel alanımı doldurdu.

Mırıldanarak onayladım.

"Kedicik ısırılmak istiyor." Soğuk parmaklar hassas boynumda gezinerek arkalarında buzdan bir iz bıraktı.

Sesimden alaycılık damlıyordu. "Belli ki."

"Yavru kedi duvara fırlatılmak istiyor. Tekrar tekrar." Parmaklar aşağıya doğru indi, göğsümü buzla gıdıkladı ve Xerxes'in gergin ön kolunda tembelce ilerledi.

Gözlerimi devirdim. "Çığır açan gözlem becerileri."

"Kedicik bayılana kadar amına bir sikin girmesini istiyor. Kedicik o kadar sert boşalmak istiyor ki hıçkıra hıçkıra ağlıyor." Hafif çatallı, parlak kırmızı bir dil pelüş dudaklar boyunca ilerledi. "Bu doğru değil mi?"

Buz gibi parmaklar yavaşça karnımın alt kısmında gezindi. Tırnaklar uyluğumun iç kısmında gezindi.

Sıkılmış gibi tırnak etlerimi inceledim. "Benim gibi yüksek kalibreli bir hanımefendinin bazı ihtiyaçları vardır. Ne diyebilirim ki? Xerxes beni anlıyor. Bazı insanlar gibi benimle dalga geçmiyor."

Göğsümdeki ön kol, zorlukla nefes alabileceğim kadar gerildi. Buz gibi tırnaklar uyluklarıma battı.

İki iri yarı, inanılmaz derecede çekici erkek vücutlarını içime bastırdı ve nabzım attığı için amım ihtiyaçtan kasıldı.

Kobra'nın burnu alevlendi ve gözleri yuvalarından fırladı.

Parmakları sıcaklığımın dikişi boyunca nazikçe iz sürerken iç uyluğumu buz gibi yaktı.

"Hmm." Kobra boştaki elini bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarına götürdü ve yumuşak bir sesle, "Demek Xerxes'i seviyorsun," dedi.

Sözleri karşısında donup kaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

İki soğuk parmak kıvrımlarımı ayırdı ve kendilerini sıcaklığımda kılıfladı ve Cobra onları içime pompalarken kıkırdadı.

Xerxes'in acısı hâlâ üzerimdeyken, Cobra'nın buz gibi parmakları beni acı dolu bir zevkle kasılmaya zorladı.

Parmaklarına fişkırdım.

"Geri kalanımız hakkında ne hissediyorsun?" Kobra yaklaşırken usulca tısladı, gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

Kıskanıyor.

Parmakları içimde özellikle hassas bir noktayı tırmıklarken bacaklarım altımda gevşedi ve Xerxes'in göğsümdeki kolu beni ayakta tutan tek şey oldu.

Sıcak aleti belimde titreşmeye başladı.

Omega'm, sürü arkadaşı beni parmaklarken beni zapt etmekten zevk alıyordu. Kobra daha yakına eğildi. "Kelimeler neydi?"

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve onları içimdeki bir noktaya sürünecek şekilde büktü ve ben de bu enfes zevk karşısında inledim.

Parmaklarını acımasızca pompalarken görüşümü bulanıklaştırdı ve Xerxes beni daha sıkı bağladı.

"Oh, doğru." Kobra diğer elini klitorisime götürdü ve çimdikledi. "Şimdi hatırladım."

Donmuş tarçın cildimi donmuş gibi yaktı.

Xerxes hançerinin düz tarafını yavaşça göğsümde gezdirdi. Başparmağı ve işaret parmağı serbest kalacak şekilde kabzadaki parmaklarını ayarladı.

Kobra parmaklarıyla beni daha hızlı becerdi.

Xerxes tırnağını göğsümde gezdirdi, sonra da hassas meme ucumu çimdikledi.

Aynı anda Cobra klitorisimi sıkıştırdı ve parmaklarını içime sokarken çekiştirdi.

Amım coşkuyla sıkılırken ve görüşüm bulanıklaşırken hıçkırıklara boğuldum.

Kobra yüzüme alaycı bir ifadeyle baktı. "Benim için gel, bebeğim." Xerxes aşırı hassas meme uçlarıma işkence etti.

Kobra ağrıyan amıma işkence etti ve diğer iki alfa yüksek sesle inledi.

Soğuk tarçın, sıcak kestane ve zengin çam ağacı tatlı bir sisle etrafımı sardı.

Çekirdeğimin çırpınması nihayet durduğunda, Cobra parmaklarını ateşimden çekip ağzına götürdü.

Xerxes göğüs ucuma son bir çimdik attı ve enseme usulca öptü.

"Kahretsin, bu çok seksiydi," diye homurdandı Ascher.

Dövmeli aletini avucunun içinde kavradı, parmaklarından aşağı beyaz döl damlıyordu.

Jax doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan duruyordu, burnu havaya kalkmıştı ve eşofmanının üzerinde kocaman bir ereksiyon vardı.

Jax odanın öbür ucuna yürüyüp Cobra'nın elini tuttuğunda dünya rüya gibi bir hal almıştı.

Jax yavaşça Cobra'nın soluk parmaklarını koyu pembe dudaklarına götürdü ve üzerlerindeki kremimi ahlaksızca yaladı.

Jax derin sesiyle birkaç dakika önce söylediklerimi taklit ederek, "Belli ki," dedi.

"Ne?" diye sordum. Son saatlerin cinsel saldırısından kaynaklanan yorgunluk, kıvrılıp günlerce uyumak istememe neden olurken, serbest bırakılmamdan dolayı bacaklarım titreyerek sordum.

Jax dilini yavaşça Cobra'nın mücevherli parmaklarında gezdirerek her damlayı topladı.

"Belli ki Sadie'nin bir övgü saplantısı var. Küçük alfa kendisine patronluk taslanmasından hoşlanıyor." Jax bir kaşını kaldırdı ve delinmiş aletini boğazıma sokarken üzerimde diz çökmüş iri bedenini hatırlattı. "Değil mi aşkım?"

Xerxes kıkırdadı ve Ascher sikini tekrar avucunun içinde pompalamaya başladı.

Tüylerim diken diken oldu ve yüzüm utançtan yanarken gözümü adamlardan kaçırdım.

Alışılmadık bir öz-bilinç dalgası içimi burktu ve kendimi Xerxes'in tutuşundan dışarı ittim.

Adamlar benimle dalga mı geçiyorlardı?

Titrek bacaklarımın üzerinde, başım eğik bir şekilde odanın içinde tökezleyerek eşofmanlarımı aradım.

Orgazmımın ardından kendimi ham ve savunmasız hissettim.

Tüm erkekler bensiz hala bir sürü halindeydi ve birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı.

Daha önce önemli değildi ama şimdi hayati derecede önemli görünüyordu. Beni sadece seks için mi kullanıyorlardı?

Bir yığın yırtık giysi buldum ve yırtıkları beceriksizce üzerime attım.

Kapıya doğru ilerlerken nefesimin altında "Gidip Aran'la konuşacağım," diye mırıldandım.

Jax yolumu kesti ve kollarımı kavradı. "Yanlış anladın, küçük alfa."

Ilık kestaneler havayı misk kokulu bir tatlılıkla doyuruyordu. "Seni altımda görmek benim için bir onurdu ve utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen bizim için mükemmelsin ve seni bizim yapacağız. Sadece bir grup olarak oturup havayı temizlememiz gerekiyor. Hepimizle aynı anda başa çıkmanı beklemek çok fazla." Kapalı göz kapaklarıma tüy gibi hafif öpücükler kondurdu. "Seni bunaltmak istemiyoruz. Senin için de uygun mu tatlım?"

Başımı salladım, içimdeki endişe azalırken göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Jax beni bir ayı gibi sarıp sarmaladı ve başımın tepesine nazik öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum," diye sessizce kulağıma nefes verdi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım onun sıcaklığında rahatlarken. "Haklısın," diye iç geçirdim. Kestane gerçekten de üstün bir yemişti.

Saçlarıma doğru sessizce şöyle dedi: "Sen bizim tatlı alfamızsın. Her şeyi çözeceğiz, aşkım. Sadece birbirimize güvenmemiz gerekiyor."

Göğsüne sarılıp, "Güven kazanılmalı" dedim.

Jax elini alımda gezdirdi ve kırılabilir narin bir çiçekmişim gibi yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Öyle olacak. Senden vazgeçmeyeceğiz, Sadie."

Cobra bize yaklaşıp kulağıma fısıldarken Frost tenimi ısırdı, "Oh, ve Kedicik. Hazır olduğuna karar verene kadar seni kızdıracağım." Bana doğru sıırttı. "Mükemmellik zaman alır."

İçimdeki titremeye engel olamadım ve "Şansını zorlama, seni psikopat" diye mırıldandım.

Kobra'nın dili kulağımın kabuğunda gezindi. "Sen de beni sevdiğini söyleyeceksin, Kedicik. Yoksa vücuduna öyle şeyler yaparım ki, Xerxes'le geçirdiğin zamanlar çok hafif kalır."

Yutkundum ve öne doğru eğildim, soğuk hava açıkta kalan göğsümü ısıtırken Kobra'ya fısıldadım, "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

Kobra tısladı. "Oh, Kitten, bu lanet bir tehdit."

Bacaklarımı birbirine daha sıkı kenetledim ve açıkta kalan bedenimde yavaşça gezinen zümrüt bakışları görmezden gelmeye çalıştım.

Xerxes inledi, "Ona uygun kıyafetler almalıyız."

Ascher ona ters ters baktı, "Onu neden bu kadar çok ısırdığını hâlâ anlamıyorum. Güneş tanrısının göğüsleri, lanet el izlerin boğazına dolanmış."

"Çok mu kıskandın?" Xerxes'in ballı aksanı yumuşak bir tınıydı.

Kobra hırladı, "O önce *benim* yavru kedimdi. Burada ne olduğu umurumda değil. Onun *benim* olduğunu herkese açıkça belirtmek istiyorum."

Huysuz ses tonu karşısında gözlerimi devirdim. "Ben kimsenin değilim."

"SEN BENİMSİN!" Kobra çığlık attı ve yumruğunu duvara çarparak döndü.

"Ona kaba davranma," diye homurdandı Xerxes.

Ascher, "Sadie'nin bekâretini alırken onu duvara yaslayıp şiddetle sikmen *kabalıktı*," diye karşılık verdi.

"Kediciğim. Onu bana ver. Şimdi." Kobra kolumu çekiştirdi ve beni Jax'in kollarından çekip çıkarmaya çalıştı. Sahipmiş gibi davrandığı tüm nezaketini kaybetmişti.

Jax ve ben aynı anda derin bir iç çektik.

Elinden kurtuldum. "An sona erdi, hepiniz drama kraliçelerisiniz ve Cobra, terapide Aran ve bana katılıyorsun."

Kobra hırladı, "Bir şarlatan doktorla yavru kedimin bana ait olduğu gerçeğini konuşmayacağım."

Ellerimi yüzüne kapattım. "Seni bıçaklamamak için bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Ayrıca hemen Aran'ı bulmaya gidiyorum, böylece senin hakkında konuşabilirim."

"Ben de Jax'le senin hakkında konuşacağım," diye alay etti Cobra.

Gözlerimi devirdim.

"Unutma, önce ben sana sahip oldum, Kedicik. Eğer unutursan ödeyecek."

Ne. Ne. Güneş. Tanrım. Onun nesi vardı?

Ellerimi yumruk yapıp ona kadar saydım. İşe yaramadı.

Kılıç dişli bir kaplana dönüşürken kükredim ve odanın içinde sinsice ilerledim.

Kobra bir kahkaha attı, devasa tüylü bedenimle onu duvara sıkıştırdığımda mücevherler gölge yılanlara dönüştü.

Ne olduğunu anlamadan ağzımı boynuna doladım, onu bir oyuncak bebek gibi ileri geri sallarken kol uzunluğundaki dişlerim etini sıyırdı.

"ONU YERE BIRAK, SADIE! HEMEN GERİ KAY!" Jax alfa kükredi.

Avımı bıraktım ve içgüdüsel olarak daha küçük halime geri döndüm.

Birden Kobra'nın elleri boğazıma dolandı ve beni boğdu. Beni boynumdan tutup kaldırdı ve ikimizi de duvara fırlattı.

"Hoşuna gitti mi, Kedicik? Sert mi olsun istiyorsun?"

Dizlerine tekme attım ve *onu* duvara yapıştırdım.

Kobra kulağıma fısıldadı, "Sert oynuyormuş gibi yapma, küçük Kedicik, çünkü sana vereceğim şeyle başa çıkamayacaksın."

Jax, Cobra'yı saçlarından tutup odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatırken, "Onu tehdit etmiyor olsan iyi edersin!" diye kükredi.

Yürüdüm ve gülünç derecede yırtık pırtık kıyafetlerimi aldım, onları muhteşem bir pelerin gibi etrafıma çektim.

"Lütfen, ikimiz de *onu* tehdit ettiğimi biliyoruz."

Az önce bir kaplana dönüşmüş ve bir adamı ağzında oyuncak bebek gibi sallayan bir kadının toplayabileceği kadar vakarla -ki bu korkunç derecede azdı- kapıdan dışarı çıktım.

Arkamdan büyük bir gürültü ve bağırışlar geldi ve dört adam da birbiriyle kavga etmeye başlamış gibiydi.

Gözlerimi devirdim.

Sorunlarını bensiz de çözebilirler.

Yine de koridorda yürürken, Xerxes'in beni sevdiğini söylemesini ve seksin ne kadar harika olduğunu düşündükçe göğsümde mutluluk köpürüyordu.

Koridorun sonundaki büyük pencereden gece olduğu ve dışarıda fırtınanın koptuğu anlaşılıyordu.

Yatak odamın kapısını açtım.

Oda boş ve karanlıktı.

"Demek öyle," dedi derin bir ses karanlıktan. Şaşkınlıkla çığlık attım.

"Sürtük geri döndü."

Bölüm 33

SADIE

DINNER PARTİES

ARAN karanlıkta oturmuş pipo içiyordu.

"Um..." Neden ışıkları yanmayan bir sandalyede oturduğuna şaşırarak sözümü yarıda kestim.

Uzun çubuğu parmaklarının arasında salladı ve ben de uyuşturucu kullanımının ne kadarının bir müdahaleyi gerektirdiğini merak ettim.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

Kıkırdayarak o anın yoğunluğunu mahvettim. "Fahişe olmak zor iş ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Aran, tıpkı herkesin Don'a yaptığı gibi başını öne eğdi. "Hizmetiniz için teşekkürler, etkileyici kevaşe."

"*Cinsel sapık* ya da *dangalak* terimini tercih ederim." "Vay canına, o kadar iyi miydi?"

Kıyafetlerimin yere düşmesine izin verdim ve vücudumdaki diş izlerini ve el izlerini sergiledim. Yaralar çok daha silikti çünkü bir kaplana dönüşmek çoğunu iyileştirmişti ama çürüklerin ana hatları hâlâ duruyordu.

Yine de anlatmak istediklerini anladılar.

Aran dumandan boğuldu. "Ay tanrıçasının annesi." "En iyi kısmı bu bile değil." Yardım edemedim ama övündüm.

"Başka ne olabilir ki? Araba mı çarptı? Bir vampir tarafından mı ezildin? Bir gökdelen klitorisini mi ezdi?"

Kendimi tutamadım. "Omegaların aletlerinin tepesinde dünyanın en hızlı vibratörleri gibi titreşen düğümler vardır."

Aran'ın çenesi düştü.

"Hayır." "Evet."

"Fuuuuuuuck, Xerxes için gitmeliydim."

Alçak bir alfa hırıltısı göğsümde çınladı. "Seni öldüreceğim."

Aran ellerini havaya kaldırdı ve güldü. "Şaka, şaka. Adamlarınız benim için fazla tatlı."

Ona bakma sırası bendeydi. "Ne?"

Hepsi aşırı sahiplenici, akli dengesi yerinde olmayan ve tatlılığın tam tersi olan dehşetlerdi.

Örnek olarak, az önce duvara karşı şiddetli bir şekilde becerildim.

Aran derin bir iç çekti ve dumanını içine çekti, sanki bu bir süredir onu rahatsız eden bir şeydi.

Başını iki yana salladı. "Benim daha agresif tarafımla başa çıkabilecek daha karanlık erkeklere ihtiyacım var."

Aran'ın insanları uykularında boğmaya çalıştığı görüntüler gözümün önünden geçti. Ben.

Kimse onun kendinin farkında olmadığını iddia edemezdi.

Bunu düşünürken başımı salladım. "Garip bir şekilde, bunu senin için görüyorum.

Ama hangi adam geriye ne kalıyor? Söylentilere göre şeytanın kendisi mi?"

Aran piposunu umursamaz bir tavırla salladı. "Hayır, muhtemelen hayatım boyunca evde kalmış bir kız olacağım. Bir üreme aracı olarak yetiştirildiğim için, bekârlığı seçmek çok güçlendirici."

Ağzı aşağıya doğru döndü ve kederle yere yığıldı.

Yatağa uzandım. "Hey, böyle yapma. Öfkeli bir sürtük olmak da güçlendiricidir. Erkeklerden gücü geri almak ve tüm bu iyi şeyler. Seks kliniğindeki kötü kaltağa ne oldu?"

Aran ona vurmuşum gibi irkildi.

Alt dudağı titredi.

Yaşadığımız onca şey boyunca, onu hiç şu anda olduğu kadar kederli görmemiştim.

Titreyen elini kısa saçlarında gezdirdi.

Fae diyarındaki düz saçlarından farklı olarak bukleler halinde uzuyordu.

Aran gözlerimdeki soruyu gördü ve kilitleri parmakladı. "Annem bana çocukken saçlarımı düz tutan büyümlü bir ayak parmağı yüzüğü vermişti. Doğuştan asi buklelerimin çirkin olduğunu söylerdi."

Aran önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Kılık değiştirmeme yardımcı olduğu için geçen gün çıkardım."

Bu kadar küçük bir şey çok uğursuz görünüyordu.

"Aran, seks kliniğinden sonra ne oldu?" Cevabından korkarak usulca sordum.

Alay etti.

"Boktan şeyler oldu," diye fısıldadı dumanı içine çekerken ve pipo dudaklarının arasında titrerken.

"Kahretsin," diye karşılık verdim, onu fazla zorlamaktan korkuyordum ama aynı zamanda sessizce kaynamasına da izin vermek istiyordum.

Aniden, sanki bir karar vermiş gibi, Aran ayağa kalktı ve piposunu yere fırlattı. "Küçük bir sürtük gibi davranıyorum. Beni anlayacak biri varsa o da sensin. Yuvarlanıp durmayı bırakmalıyım. Gah, bu beni öldürüyor."

Ayağını yere vurdu ve öfkeyle kasıldı. Ne olduğundan emin olamadan yavaşça başımı salladım.

Aran siyah tişörtünün alt kısmını tuttu ama elleri o kadar titriyordu ki kumaşı kaldıramadı.

Oda hâlâ karanlıktı ve gölgeler etrafımıza kâbus gibi bir hava veriyordu.

Mürekkep gibi gecenin içinde şimşekler çaktı ve yağmur pencereyi dövdü.

Aran tekrar ayağını yere vurdu ve nefesinin altında küfürler mırıldandı, sonra sanki kendini vazgeçiremeden harekete geçmiş gibi, tek bir sarsıntılı hareketle tişörtünü çekti ve arkasını döndü.

Gök gürlerken malikâne gıcırdadı ve bir şimşek daha Aran'ın solgun bedenini aydınlattı.

Titreme sırası bendeydi.

Büyülü mavi harfler karanlıkta parlıyordu.

Aran'ın sırtına yanlamasına kazınmışlardı.

Sırtının tüm yüzeyini kaplayan derin ve sivri yaralar, birisinin etine kabaca bir bıçak sapladığına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Fahişe" kelimesi derisine kazınmıştı.

"Annem yaralarınızdan ilham aldığını söyledi." Aran'ın sesi duygudan tamamen yoksundu.

Şimşek çaktı ve gök gürültüsü art arda patladı. Malikane sallandı.

"Ama yaralarınızın incelikten yoksun olduğunu çünkü herhangi bir büyü'nün onları örtebileceğini söyledi. Ona göre bu 'dersin amacını boşa çıkarırmış'."

Boğazımda fokurdayan çığlığı durdurmak için dilimi ısırdım.

"Sizinle tanıştığım ilk gün, saray yaverine eti kalıcı olarak parçalayacak ve diğer büyülerden etkilenmeyecek bir kılıç yaptırdı."

Dişlerim dilimi oydu ve kan tadı aldım. Fısıldadım, "Çok üzgünüm. Eğer o kliniğe gitmemiş olsaydık, bu-"

"Hayır." Aran arkasını döndü ve tişörtünü başının üzerine geri çekti. "Keşke' oyununu oynama. Annem böyle yapmamızı istiyor. Kaçtığım için beni cezalandırmak için her zaman bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulurdu. Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Aran önemli değilmiş gibi omuz silkti ve gülümsedi.

Ama ağzı titredi ve omuzları çöktü.

"Hâlâ." Gözlerim yandı ve akan yaşları durduramadım. Bir kelimenin böylesine nefret dolu bir çağrışımla derinize kazınmış olması.

Gizli önyargının üstesinden gelmek için birbirinize şaka yollu orospu demek bir şeydi; bunun asla solmayacak ya da büyülenmeyecek şekilde derinize kazınması başka bir şeydi.

Büyü vücudumdaki yara izlerini yok ettiğinde çok mutlu olmuştum. Kendimi çok özgür hissetmiştim.

Aran buna asla izin vermezdi.

Titreyerek nefes aldım. "Çok özür dilerim." Söyleyecek başka bir şey yoktu.

En iyi arkadaşım ağlamadı ama dudağı titremeye devam etti ve yanıma oturdu.

Kollarını titreyen omuzlarıma doladı ve ben de ona olabildiğince sıkı sarıldım.

"Ondan çok nefret ediyorum," diye mırıldandı, ben ona sarılıp ikimiz için de ağlarken sesi tekdüze ve gözleri kupkuruydu. "Bedenim en ufak bir şekilde tahrik olduğunda yanması için büyülendiğinden emin oldu."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Çılgılık atma isteğimle savaşırken parmaklarımı örtünün içine soktum.

Göğsüm öfkeyle gerildi. "Bunu yarı savaşçılar yaptı. Seni o canavara sattılar."

Aran omuz silkti. "Kimin suçlanacağı gerçekten önemli değil. Olan oldu zaten."

Sesinin bu kadar duyarsız olmasından nefret ediyordum.

Aran tanıdığım en parlak ruhtu. Kişiliği, şaşırtıcı derecede mavi saçları ve gözleri kadar canlıydı.

Bana sarıldığında, son birkaç haftadır sessizce mücadele ettiği şeyin bu olduğunu fark ettim.

Bu, gözlerindeki sürekli sertliği ve uykusundaki cinayet dürtülerini açıklıyordu.

Kaç kez onu takıntılı bir şekilde sırtını kaşırken görmüş ve bunu böcek ısırığı ya da isilik gibi sıradan bir şey olarak geçiştirmiştim?

Çok cahildim.

Bunca zamandır acı çekiyordu.

Şimşek odaya ürkütücü gölgeler düşürürken ve yağmur konağın yan tarafına çarparken birbirimize sarıldık.

"Her şey yoluna girecek,"

diye yalan söyledim. "Her

zaman öyledir," diye yalan

söyledi.

Sonraki birkaç saat boyunca ikimiz de konuşmadık, uyumadık ya da hareket etmedik. Sadece umutsuzca birbirimize sarıldık çünkü dünya hiç de hoş bir yer değildi.

Saatler geçti ve Aran'ın sanki travmasını paylaşmak onu gerçek kılmış gibi daha da içine kapanmasını izledim.

Hiçbir ilaç onu kendinden koruyacak kadar güçlü değildi.

Xerxes'in malikânesine geldiğimizden beri ilk kez hep birlikte uzun yemek masasına oturduk.

Aran yanıma oturdu ama yemeğini tabağın içinde gezdirirken sessizdi.

İçinde bir şeyler kırılmıştı ve bir daha eskisi gibi olup olamayacağını merak ediyordum.

Karnım onun için ağrımaya devam ediyordu.

Üzerimizdeki devasa avize parıldıyordu; pahalı kristalleri eşofmanlarımızla, bitkin görünümümüzle ve genel olarak hayattaki boktan yerlerimizle keskin bir tezat oluştuyordu.

Evindeymiş gibi görünen tek kişi masanın başında oturuyordu. Bifteğini yavaşça kesiyor, sırtı dimdik, takım elbisesi kusursuz bir şekilde dikilmişti,

Don kibarlığın resmiydi.

Sabah bir mektup göndermiş ve akşam yemeğinde bize katılacağını bildirmişti.

Yüksek sosyetedен bir kız gibi.

Davet edilmediğine dair bir mektup gönderilmesi yönünde oy kullanmışım, ancak Jax muhtemelen yine de gelip bizi şiddetle katledeceğini belirtmişti.

Umurumda değildi.

Görünüşe göre, Hunter ölüm için dua edene kadar ayağını kaburgalarım vurduğunda, içimde bir şeyler değişmişti.

Belki de şiddetti. Belki de acıydı.

Belki de kıyamet sonrası manzara ve kafamın içindeki sestti. Belki de en iyi arkadaşımın sırtına kazınmış iğrenç kelimeydi.

Belki de seks yüzündendi.

Belki de stresli bir varoluşun sonsuz monotonluğuydu. Ama kendimi umursamaya zorlayamıyordum.

Aç değildim ama üç ekmeği aynı anda ağzıma attım, bıçağımla bir parça tereyağı kestim ve dudaklarıma tıktırdım.

Don'a doğru agresif bir şekilde çiğnedim, ağzım açık, bir yorum yapması için cesaretlendirdim.

Don kara kaşlarını bana doğru kaldırdı ve şarabından bir yudum alırken bir sırrı varmış gibi gülümsedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Daha sert çiğnedim.

Walter masadaki garip gerginliği fark ettiyse de bu onu zerre kadar etkilemedi ve etrafta dolanarak bardakları doldurdu ve hizmetçilerin beş çeşit yemeğimizi servis etmesine yardım etti.

Gür bıyıkları resmi bir akşam yemeğine ev sahipliği yapacak olmanın heyecanıla titriyordu.

Kızların hiçbirinin Don'la ilgili bir çekincesi yok gibiydi -hayatta kalma içgüdülerinden yoksun olmaları oldukça endişe vericiydi- ve okuldaki ilk günleri hakkında hararetle konuştular.

Ara sıra Aran'a endişeli bakışlar atıyorlardı ama söyleyecek bir şeyi olmadığı anlaşılınca onunla konuşmaya çalışmayı bırakmışlardı.

Lucinda ve Jala birbirlerine fısıldadılar.

İkisi de daha çekingen oldukları ve aralarında sadece iki yaş olduğu için bu kadar yakınlaşmaları şaşırtıcı değildi.

Jess ağzındaki yemeğin etrafında hareketli bir şekilde bir hikâye anlatıyordu. "Evet, sonra öğretmen bize üç binin karekökünün ne olduğunu sordu-"

Büyük bir ısırik aldı. "-ve-" Bir ısırik daha aldı. "-yanlış cevap verdi ve ağladı."

Jess ve Cobra son ekmeği almaya gittiler ama önce Jess kaptı. Kobra ona tısladı ama Jess sırtarak ekmeği ağzına attı, ve hikayesine devam etti. "Öğretmen hiçbir şey yapmadı. Tam bir zorba."

"Bekle, okulda biri size zorbalık mı yaptı?" Jax gümüş çatal bıçak t a k ı m ı n ı yere bıraktı, gri gözleri kayrak taşı gibi parlıyordu.

Kobra'nın mücevherleri gölge yılanlarına dönüştü ve endişeyle Lucinda ve Jala'ya baktı.

Xerxes bıçaklarını salladı.

Bana sorarsanız mantıksız bir tepki - ne yapacaktı, okul çocuklarını mı bıçaklayacaktı?

"Kimi dövüyoruz?" Ascher dövmeli eklemlerini kırdı.

Adamları görmezden gelerek kız kardeşime döndüm. "Lucinda, çocuklar sana ya da Jala'ya bir şey söyledi mi ya da yaptı mı?"

O ve Jala'nın tatlı bir masumiyet havası vardı ve bu gerçekten dehşet vericiydi.

Çok güveniyorlardı.

"Neden zorbalığa uğrayanın biz olacağımızı düşünüyorsun?" Lucinda kaşlarını çattı. "Ne yapabileceğimizi bilmiyorsunuz."

"Evet, biz zayıf değiliz," dedi Jala inançla ama destek için Lucinda'nın elini sıkmak üzere uzanarak anı m a h v e t t i .

Masadaki herkes onlara bakarken birbirlerine yaklaştılar. Onları gerçekten sertleştirmemiz gerekiyordu.

Jess çiğnemekte zorlandığı büyük lokmanın etrafında "Hm-hmm," dedi. Ellerini sallayarak su içti ve yutkundu.

"Yanlış anladınız. Öğretmen üç binin karekökünün ne olduğunu sordu ve adam elli üç dedi. Jinx kahkahalara boğuldu ve ona 'zihinsel olarak bodur olup olmadığını ve bebekken kafasının üzerine düşürülüp düşürülmediğini' sordu." - Jinx'i taklit ederek sesini alçalttı - "'çünkü açıkça 54.7722557505 ve sadece tek hücreli bir troglodit aksini düşünür."

Jinx gözlerini devirdi ve kucağında göbekli duran Noodle'ı okşadı ama inkar etmedi.

"Bütün sınıf güldü ve adamın gözleri yaşlarla doldu. Sonra Jinx ona hüngür hüngür ağlarken bez ve biberon isteyip istemediğini sordu."

Jess derin bir iç çekti. "On sekiz yaşındaydı ve soyu nedeniyle bir alfa olması bekleniyordu."

"İyi işti." Kobra elini masanın üzerinden uzattı ve Jinx'e bir beşlik çaktı.

Don bifteğini keserken Kobra'nın değerlendirmesine katılıyormuş gibi başını salladı.

Jax ellerini yorgun bir şekilde örgülerinin arasından geçirdi. "Jinx, bunu konuşmuştuk. Sınıf arkadaşlarına zorbalık yapamazsın."

"Bu kadar dramatik olma. Ben sadece onu eksiklikleri konusunda eğitiyordum," dedi Jinx, sadece on iki yaşında bir kızın yapabileceği ısrırgan bir küçümsemeyle.

"Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" Jess, şimdi ağzı açık ve tüylü yüzünde mutlu bir ifade olan Noodle'ı okşayan küçük kız kardeşini işaret etti.

Hâlâ takma kirpikleri vardı.

Jess sözlerine şöyle devam etti: "En azından bu diyarda sınıflar yaşa göre değil, sına va göre belirleniyor. Hepimiz en yüksek sınıflara girdik, böylece ona göz kulak olabilirim. Kimya laboratuvarının kendini tekrar etmesini istemeyiz."

"Vay canına, Lucinda. Okulda bu kadar başarılı olduğunu bilmiyordum." Küçük kız kardeşime gururla gülümsedim.

Lucinda onu utandırıyormuşum gibi kızardı ve "Çok şey yapabilirim, abla" dedi.

Jala kıkırdadı.

Görünüşe göre masada akademik bir ortamda zorlanan tek kişi bendim, çünkü üç binin kareköküne vereceğim cevap otuz olacaktı.

Hastalıklı bir farkındalık

beni vurdu. Jinx haklı

mıydı?

Ben salak mıyım?

Jinx kuşkonmazdan narin bir ısırik aldı. "Eğer bir kişi küçük bir kimyasal patlamayı etkisiz hale getiremiyorsa, kimya laboratuvarına girmesine izin verilmemelidir. Bunun arkasındayım."

"Odayı havaya uçurdun ve bir öğrenci öldü," dedi Jess artan bir hayal kırıklığıyla.

"Yanlış. Patlama onu öldürmedi. Üçüncü derece yanıklardan öldü," dedi Jinx "duh" tonuyla. "Bu onun kendi hatasıydı. Zaten soğuk şekil değiştiren diyarında hayatta kalamazdı. Ben ona bir iyilik yaptım."

Jess kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı, çatalını bir silah gibi kavrarken bakır rengi teni kızarmıştı. "Bekle, Jinx, biri mi öldü? Bunu bana hiç söylememiştin."

Jax'in boğazından alçak bir gümbürtü çıkarken o da kız kardeşine dik dik baktı. Jinx dişlerini sıktı. "Gerek yoktu, çünkü yanıklar yüzünden öldü."

Patlama değil."

Kobra başını salladı. "Onu suçlayamazsın. Patlama onu öldürmediyse, bu kesinlikle onun hatası değildi. Rahat bırak. Olay olduğunda kaç yaşındaydın?"

"Sekiz," dedi Jinx.

Kobra bir şeyi kanıtlamış gibi bıçağını doğrulttu. "Gördün mü, o sadece bir çocuktü. Ona bir şans ver. Ben o yaşlardayken yılanım kazara dört kişilik bir aileyi yemişti."

"Ne?" Jax, Ascher ve ben aynı anda söyledik.

Xerxes gözünü bile kırpmadı, Kobra'nın açıklaması onu şaşırtmamış ya da endişelendirmemiş gibi yemeye devam etti.

Aran sessizdi, kimsenin söylediği bir şey önemli değilmiş gibi bifteğini ileri geri itiyordu.

Ascher kaşlarını çatarak ona baktı.

"Aynen öyle. Olur böyle şeyler," dedi Jinx Cobra'ya ve ağzının kenarı neredeyse hafif bir sırıtışa dönüşecek şekilde yukarı kalktı.

Onun için bu, ıslıl ıslıl bir gülümsemeye eşdeğerdi.

Sözümü geri aldım; bu zarif malikanede evindeymiş gibi görünen tek kişi Don değildi.

Jinx'in duruşu mükemmeldi, uzun siyah saçları ipeksi bir kılıf içinde beline kadar uzanıyordu. Çok soluk teni ve iri koyu gözleriyle etten kemikten bir insandan çok bir oyuncak bebeğin karikatürüne benziyordu.

Jinx beni bakarken yakalayınca kara kaşlarını kaldırdı.

Çabucak başka tarafa baktım.

Aslında, belki de içim tamamen ölü değildi, çünkü o beni korkutuyordu.

Ben.

"Üzgünüm evlat, sana yardım etmek için orada değildim." Don, babasının yerine konuştu.

İlk kez, mükemmel duruşu bozuldu ve omuzları umutsuzluğa benzeyen bir şeyle kamburlaştı.

Masanın karşısındaki Cobra'ya yorgun gözlerle baktı. O anda, korkunç Mafya lideri neredeyse... zayıf görünüyordu.

Kobra omuz silkti ve hiçbir şey söylemedi.

Herkes Jinx ve Cobra'nın sekiz yaşındayken *cinayet işlediklerini* ve haklı olduklarını düşündüklerini anlayınca masa sessizliğe gömüldü.

"Ziyaretim sadece sosyal amaçlı değil," diyerek bifteğini keserken sessizliği bozdu.

Eğer bize tekrar işkence gördüğümüzü söylerse, kışına bir ekmek sokacaktım.

"Üçüncü duruşma şimdi başlıyor," dedi don kayıtsızca.

Bölüm 34

SADIE

DON'UN EMİRLERİ

KİMSE GÖZÜNÜ KIRPMADAN sandalyemi ittim, yere düştüm ve bifttek bıçağım dişlerimin arasındayken korunmak için masanın altına yuvarlandım.

Silah seslerinin patlamasını bekleyerek yere çömeldim. "Sadie," diye seslendi Lucinda ve ben onu duymazdan geldim. Çok masumdu.

Bekledim.

Tehlike gelmişti ama şüphelendiğim şekilde değildi. Kobra'nın mücevherli parmakları masanın altına uzandı ve Jax'in eşofmanındaki şişkinliği yakaladı.

Jax şaşkınlıkla sarsıldı ve çizmeli ayağını yukarı, tam yüzüme doğru vurdu.

Şaşkınlıkla irkildim ve başımı masanın alt tarafına çarptım.

Acı içinde inlerken, omuzlarımı kavrayan ve beni koltuğuma geri çeken dövmeli parmaklarla savaşamayacak kadar sersemlemiştim.

Ascher küçümseyerek başımı okşadı. "Zavallı prenses." "Özür dilerim. Sen iyi misin?" Jax masanın öbür ucuna uzanırken sordu. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Kobra bilmiş bilmiş sırttı, muhteşem yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Sapık." Ona kaşlarımı çattım.

Kobra kıkırdarken omuzları sarsıldı. "Çok etkileyici bir saklanma yeri, kediciğim. Lütfen söyle bana, planın neydi? Hepimiz bir kurşun yağmuru altında katledilirken oraya çömelmek mi?"

Yüzüm yandı ama utanmayı reddettim. "Her koyun kendi bacağından asılır." "Ne kadar da kana susamışsın." Cık cık etti. "Yaralandım."

Omuzlarının hala kahkahalarla titremesinden anlaşıldığı kadarıyla incitmez.

Lucinda'yı işaret etti ve sanki çok komikmiş gibi soluk soluğa kaldı. "Kızları bile terk ettin."

"Onlara zarar vermeyeceğini biliyordum," diye tersledim, dramatizmine gözlerimi devirerek.

Gülmeye devam etti.

"Her neyse." Peçetemi kibar bir hanımefendi gibi dudaklarıma götürdüm ve Don'a hitap ettim. "Anladığım kadarıyla beni kurşun yağmuruna tutup öldürmeyeceksiniz?"

Don kuru bir sesle, "Bunu planlamamıştım. En azından henüz değil."

Gözlerimi kısarak şaka mı yaptığını yoksa beni tehdit mi ettiğini anlamaya çalıştım.

Kobra tısladı, tüm tavrı bir anda değişti. "Onu incitirsen baba, bu yapacağın son şey olur."

Don kaşlarını oğluna doğru kaldırdı.

"Onun sizin sürünüzün bir üyesi olmadığını ve olamayacağını hatırlatmama gerek var mı? Yoksa unuttunuz mu?" Konuşurken boynundaki "Sadakat" dövmesi dalgalandı.

"Hatırlatmama gerek yok." Kobra'nın yılan gözleri vardı ve gölge yılanları solgun etinin üzerinde kıvranıyordu.

Don elini salladı ve sanki az önce sürü statülerini ve benim dahil edilmediğimi hatırlatarak tüm masanın gerilmesine neden olmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Üçüncü denemeyi tamamlamak için, her biriniz şehrin en çok arananlar listesindeki birini yakalamalı ve Ekinoks Balosunda sunmalısınız."

"Ölü mü diri mi?" Xerxes sordu.

Don'un sesi sertleşti. "Canlı olarak getirilmeliler."

Boynuna gelişigüzel sarılmış olan beyaz yılan tıslamaya ve bir daire çizerek sürünmeye başladı.

Her türlü yumuşaklık kayboldu.

"Ancak, ikinci denemedeki etkileyici performansınızdan sonra, bir çeşit zeytin dalı uzatabileceğimi düşündüm. Bu diyarda yeni olduğunuzu ve şehre aşina olmadığınızı biliyorum. Bu yüzden buraya bağımsız Ortega kardeşleri getirmeye odaklanmanızı tavsiye etmeye geldim. Onlardan beş tane var, her biriniz için bir tane."

Takım elbisesinin cebinden kırmızı balmumu mühürlü bir zarf çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Yasadışı faaliyetleri hakkındaki tüm bilgiler ve şüphelendikleri yerlerin koordinatları burada."

Kimse mektuba uzanmadı.

"Alfa'lara denemeler bitene kadar silah verilmeyeceğini ya da yer değiştirmelerine izin verilmeyeceğini hatırlatmak isterim. Bu yüzden diğer becerilerinizi kullanmalısınız."

"Diğer beceriler" dediğinde bana baktı ve göğsüm sıkıştı. Kan güçlerimi biliyor muydu? Neden bana bakıyordu?

Masanın altında Aran elimi tuttu ve sıkı. İkimizin de elleri titredi.

Kahretsin. Eğer Aran da Don'un bakışını fark ettiyse, belki de biliyordu?

Kafatasımın ön kısmında bir gerilim baş ağrısı zonklamaya başladı.

Don peçetesini dudaklarına götürdü ve zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Bana ihtiyacınız olursa her zaman yanınızdayım."

Don uzaklaştı ama bir şey hatırlamış gibi arkasını döndü. "Balo için eve resmi kıyafet gönderteceğim." Durakladı.

Yüz ifadesiyle midem bulandı; her insanın kötü bir haber vermeden önce yaptığı bir ifadeydi bu.

"Ekinoks Balosu iki gün sonra. Denemeyi tamamlamak için sadece yarın geceniz var. Sakın başarısız olma."

Denemeyi tamamlamak için bir günümüz vardı. Midem bulandı.

Ascher yemin etti.

Masadaki herkes ne kadar berbat durumda olduğumuzu fark ettikçe rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Don sanki kelime bulmakta zorlanıyormuş gibi durakladı.

Sonunda sessizce, "Dikkatli ol oğlum. Bu diyar senin hayal edebileceğinden bile daha acımasız."

Bu cesaretlendirici sözlerle birlikte oradan ayrıldı.

Uzun bir an geçti, sonra Jax ihtiyatla zarfı aldı. Mührü kırdı ve el yazısını okudu.

"Ne yazıyor?" Jax sessiz kalırken Ascher sabırsızlıkla sordu. Kobra Jax'in omzuna doğru eğildi ve soldu.

Jax yavaşça kâğıdı düzeltti. "Ortega sürüsü kurt değiştirenlerden oluşuyor ve Kara Kurtlarla bağlantıları olduğundan şüpheleniliyor."

Xerxes'in gümüş çatal bıçak takımı ince porselen tabağına çarptı.

Alfa kokuları uyarı ile yoğunlaştı.

Kobra tısladı ve bir heykel gibi hareketsiz oturan omega'ya baktı. Ascher dövmeli yumruklarını masaya vurdu ve bardaklar şıpırdadı.

Clarissa'nın uyarısı kafamın içinde çınladı.

Xerxes adamlarına Kara Kurtlar'dan bahsetmiş olmalıydı ya da belki de aralarındaki bağ sayesinde bunu anlamışlardı.

Kızlardan hiçbirisi bir şey söylemedi ama sanki enerjideki değişimi hissedebiliyorlarmış ve kötü bir şeyler olduğunu biliyorlarmış gibi sandalyelerinde daha aşağıya doğru çöktüler.

"Biliyordun," dedi Jax. "Ortega sürüsü kurtlarla başa çıkmamızı sağlayacak bir paravan."

"Neden onları üçüncü duruşmamız için getirmemizi söylemiyorsunuz?" Ben sordum.

"Çünkü yakaladıklarınızı baloya canlı getirmeniz gerekiyor," dedi Cobra, "ve biz onları canlı bırakmayacağız."

Jax başıyla onayladı. "Dahası da var. Ortega kardeşlerin siyah kurdele kulübü diye bir şey yönettiğini ve oraya sızmak için aralarına karışmamız gerektiğini söylüyor."

Xerxes bu isme küfretti.

Herkes beklentiyle ona döndü; diyarı tanıyan tek kişi oydu.

Havayı dışarı üfledi ve kızlara baktı. "Bu bir-" Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi kekeledi. "-Karanlık kulüp."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Xerxes'in yanakları pembeleşti. Boynunda bıraktığım ısırık izlerini ovuşturdu ve fısıldadı, "Sanırım burayı bir BDSM kulübü olarak biliyorsun."

Ascher şarabını yudumlarken boğuldu.

Xerxes konuşurken kimsenin gözlerinin içine bakmadı. "Serpentine City'de çok popülerler. Çoğu Mafya kontrolünde, ancak birkaç tane daha kötü, yasadışı işletme de var."

Jax kız kardeşlerine baktı ve konuyu saptırmaya çalıştı. "Mektupta, Ortega kardeşlerin bulunduğu gerçek yeraltı kulübü için bir paravan olduğuna inanıldığı yazıyor. Yarın kontrol etmeliyiz."

"Önce uygun kıyafetler için alışverişe çıkmamız gerekecek. Kulüp sadece geceleri açık olacak ve tüm bunları yarın gece yapmamız gerekiyor." Xerxes kimseye bakmadı.

"BDSM ne anlama geliyor?" Lucinda sordu.

Ascher tekrar boğuldu ve etrafa şarap saçtı.

Masanın altına sürünmeyi düşündüm ve "Açıklaması zor. Ama iki insan güvene dayalı bir ilişki içindeyse ve birbirlerini çok seviyorsa-"

"Esaret, disiplin, baskınlık, boyun eğme, sadizm ve mazoşizm," dedi Jinx. "Teknik olarak doğru kısaltma BDDSSM'dir."

"Ne bağlıyorsun?" Lucinda şaşkınlıkla yüzünü buruştururken Jala sordu.

"Jinx," diye tehditkâr bir şekilde homurdandı Jax.

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsılırken Kobra yumruğunu ağzına götürdü.

Jinx bifteğini küçük parçalara ayırırken, "Sert penetratif seks sırasında başka bir kişi, genellikle çıplak bir kişi," dedi.

Kobra sessiz savaşını kaybetti ve bir kahkaha patlattı.

Jess hayretle, "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun," dedi.

Lucinda şok içinde elini ağzına götürdü ve Jala'nın pembe gözleri fincan tabağı gibi irileşti.

Jax avuçlarını gözlerine bastırdı ve kız kardeşlerin onun ölümü olacağına ve Jinx'i yoğunlaştırılmış bir askeri okula göndereceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Jinx'in savaş becerilerine sahip olduğunu düşününce ürperdim.

"Bunu nereden öğrendin?" Ascher on iki yaşındaki çocuğa sorarken, Xerxes bıçaklarına kafatasına saplamayı düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Jinx omuz silkti. "Birçok yerde bulundum."

"Affedersiniz." Jax homurdandı, "On iki yaşındayken *nerelere gittin?*"

"Bilirsin işte. Yerler." Jinx narin bir ısırik aldı ve kristal bardağından yudumladı.

Aran hala yanımda sessizdi, yemediği yemeği ileri geri itiyor, on iki yaşındaki vahşi çocuğun seksle ilgili gerçekleri anlatmasına hiç tepki vermiyordu.

Sırtını akılsızca kaşırken omuzları daha da çöktü.

Sikeyim.

Kaşınması midemi bulandırıyor çünkü bu, acı çekmeden asla seks yapamayacağını hatırlatıyordu.

Biftek bıçağımı daha sıkı kavradım ve keşke kraliçeye kanımla daha uzun süre işkence etseydim ve Aran'ın canını yaktığı gibi onun da canını yaksaydım dedim.

Gürültülü bir çarpma sesi ve Walter'ın fuayede biriyle konuşma sesleri karanlık düşüncelerimi böldü.

Kahyanın alışılmadık derecede tedirgin sesiyle herkes sessizliğe gömüldü. Sanki kasvetli ruh halim tehlikeyi çağırmış gibiydi.

"Ben gidip kontrol edeceğim. Burada kal," diye emretti Xerxes odadan çıkarken.

Xerxes'in sesi boğuktu ve birkaç dakika sonra Walter'ı da peşine takarak yemek odasına döndü.

Zeytin rengi teni doğal olmayan bir şekilde solgundu ve parmaklarını sinirlenmiş gibi kirli sakallarının üzerinde gezdiriyordu.

Elinde, üzerinde yazılar olan parlak kırmızı bir kâğıt parçasını sıktı.

Xerxes Aran'a baktı ve midemdeki bulantı jilete dönüştü.

Sezgilerim bana söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmadığını haykırırken endişeyle ayağımı yere vurdum.

Herkes beklentiyle ona baktı.

Xerxes gazeteyi havaya kaldırırken, "Yüksek Mahkeme Serpentine Şehri'ndeki her eve broşür dağıttı," dedi.

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki göğsüm ağrıyordu.

"Başka bir diyardan gelen bir hükümdar bu şehirde rehin tutuluyor. Yüksek Mahkeme'nin Beşinci Cadde'deki elçiliğine iade edilmeleri gerekiyor. Şehirde acil durum çağrıları yapıldı. Sokağımızın numarasını Latince söyleyerek bizi çağırın."

Xerxes derin bir nefes aldı.

O söylemeden önce ne söyleyeceğini bildiğim için midem altımdan çekildi.

"Fae Âleminin gerçek Kraliçesi." Durakladı ve sessizce "Arabella Alis Egan" dedi.

Aran irkilmedi, sadece sakince patates püresini küçük bir dağın içine yığdı.

Xerxes okumaya devam etti, "Melez olduğundan şüphelenilen yara izleriyle kaplı bir kadının onu kaçırmış olması bekleniyor. Eğer bilginiz varsa Yüksek Mahkeme ile irtibata geçin."

Gerginlik elle tutulur bir ağırlıktı ve büyüğü yüzüğümün yaralarımı gizlemesinin verdiği rahatlama ve arkadaşım için duyduğum dehşetle başım döndü.

Herkes Aran'ın yıkılmasını ya da bir şey söylemesini bekledi.

Sonunda konuştuğunda, sadece "Benim bir göbük adım yok.
Bunu dzeltmeliler."

Umursamayacak kadar bitkin
düşmüştü. Bir kez daha sıçmıştık.

Bölüm 35

SADIE

ALİŞVERİŞ NGİ

"UM, BİR HATA OLDU," dedim soyunma odasından başımı uzatırken.

Xerxes bizi şehrin devasa bir gökdelen olan "alışveriş bölgesine" götürdü.

Binanın orta kısmı oyulmuştu ve cam bir asansör sürekli olarak aşağı yukarı inip çıkıyordu.

Her tarafta, gökyüzüne doğru 120 kat boyunca, giysi, ev ve bir insanın aklına gelebilecek diğer her şey için mağazalar vardı.

Şekil değiştirenler alemindeki küçük işletmelerden çok farklıydı. Bu kadar çok şeyin var olmasının mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Aran soyunma odasının dışında ayağını yere vururken yorgun bir sesle, "Hayır, olmadı," dedi.

El ilanı dün teslim edildikten sonra, ağzında piposuyla odanın köşesinde, karanlıkta oturmuştu.

Yatağa gelmiyor ya da benimle konuşmuyordu.

Alışverişi sevdiğini bildiğim için onu geziye katılmaya zorlamıştım.

Bir BDSM kulübü için kıyafet seçebilmemiz için benim idam edilme, kendisinin de kana susamış bir diyarı yönetmek zorunda kalma riskini göze aldığımı belirtmişti.

Ona risk almaya değer olduğunu söylemiştim.

Yolculuğu kabul etmesinin tek nedeninin saldırıya uğrayacağımızı ve insanlarla savaşmak için bir nedeni olacağını umduğu için olduğundan emindim.

Ne yazık ki, hala bir erkek çocuğu olarak büyülenmişti ve Yüksek Mahkeme onun düz saçlarıyla çok kız gibi ve farklı görüldüğü bir fotoğrafını yayınlamıştı.

Ama yine de kıvrıcık mavi saçlarını ve parlak mavi gözlerini gizlemek için bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyordu.

Tanınma ihtimali neredeyse sıfırdı. Kılık değiştirdiği sürece güvendeydik.

Soyunma odasından seslendim, "Hayır, kesinlikle bir hata var. Kayışların göğüslerim ve vajinam dışında her şeyi örtecek şekilde nasıl yaptıklarını anlamıyorum. Bu nasıl bir mantık?"

Kıyafetimi ona göstermek için perdeyi hızla geri çektim.

Siyah kumaş, ayak bileklerimden başlayıp boğazımı örtmek için yukarı tırmanan kayışlarla çaprazlanıyordu.

Aran derin bir depresyonun pençesindeydi ama kıyafetim yine de şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu.

Tam o sırada yanından geçmekte olan Cobra'nın ayağı takıldı ve yüzünü duvara çarptı.

"Onu satın al. Derhal," diye mırıldandı.

Aran gözlerini devirdi ve askıdan diğer seçeneklerini çıkardı. "Bunu dene." Kabarık tüyleri olan, göğüslerinde ve kollarında parıltılar bulunan beyaz bir kumaştı.

Onu çektim ve nefesim kesildi.

Beyaz, altın sarısı tenimle kontrast oluşturuyor ve saçlarımı inci gibi parlatıyordu.

Tüyler kabarık ve kadınsıydı ve hareket ettiğimde kumaş vücudumu gösteriyordu ama diğer kıyafetteki gibi tamamen çıplak hissetmiyordum.

Perdeyi açarken Aran'a "Sen bir dahisin," dedim.

"Biliyorum, ben harika bir alışverişçiyim," dedi Aran, ama sesi gergindi ve gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Şaşırtıcı olan, kendi kıyafetlerini bulması gereken dört adamın da Aran'ın arkasında durmasıydı.

"Prenses." Ascher inledi ve dövmeli yumruğunu ağzına soktu. Xerxes,

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandı.

"Aşk," diye kabaca nefes aldı Jax, bana hayranlıkla bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

"Size söylemiştim çocuklar," dedi Cobra gözleri kararırken adamlara.

"Gerçi Kitten, ben şahsen sonuncusunu tercih ederim."

"Not edildi." Düşünüyormuş gibi ağzıma vurdum. "Umurumda değil." Perdeyi bir çırpıda kapattım.

Beyaz bir gecelik almaya karar verdiğimde çıkış yapmak için yürüdüm. Ancak etikete bir göz attım ve neredeyse bayılıyordum.

On bin krediydi ve yanındaki sembol de şekil değıştirenler âleminde kullanılan para sembolünün aynısıydı.

On bin kredi büyük bir evin maliyetiydi ve Jax'in şekil değıştirenler diyarındaki her savaş için bize ödediklerini söylediğı miktardı.

"Aran, fiyatı gördün mü?" Ona etiketi gösterdim.

Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Vay canına, çok asilsin."

"Sadie, mağazadaki mankenlerin hepsi mücevherlerle kaplı ve o tüylerin içinde gerçek kristaller var. Malzeme kelebek ipeğidir, ki bu da diyarlardaki en pahalı kumaştır. Ne bekliyordun ki?"

Kelebek ipeğı parmaklarımın arasında parıldarken üzüntüyle, "Bütçemi elli kredi olarak belirledim," dedim.

"Şu anda sizinle ilişki kuruyormuşum gibi davranmamı ister misiniz bilmiyorum ama ben fakir ve modası geçmiş insanların dilini konuşmuyorum. Üzgünüm."

Moralim düzeldi. Eğer Aran şaka yapacak kadar kendini iyi hissediyorsa, belki de eski haline dönmüştü.

Kıkırdadım ama Aran'ın yüzü kıkırdamadı. "Aman Tanrım, şaka yapmıyorsun."

Duvardan kafataslarıyla kaplı deri bir şerit aldı ve boğazına agresif bir şekilde sarmaya başladı.

Ne yaptığını fark ettim ve ellerini tokatlayarak onu üzerinden çektim. "Gerçekten mi, halka açık bir mağazada mı?"

"*Lanet olası Fae* kraliçesi olmaktan daha iyidir," diye hırladı ve deri kayışı ondan uzak tutarken suratını astı.

"Kapa çenenini," diye fısıldadım öfkeyle. "Biri seni duyacak ve geri götürecekt."

"Sapıkça, Sadie." Ascher yanından geçti ve kayışı yakaladı. "Aksesuarlarla ilgilendiğini bilmiyordum."

Ben daha durumu açıklayamadan Aran, "O top tıkcacını da istedi," diye araya girdi ve hayatımda gördüğüm en korkunç görünümlü aleti işaret etti.

Ascher sırtıttı ve onu oyuncak yığınına ekledi. "Düşünce tarzını seviyorum."

"Seni bıçaklayacağım," diye fısıldadım Aran'a agresif bir şekilde, saçları yere kadar inen, çok uzun boylu iki beta kadın yanımdan geçerken.

Ellerinde siyah kırbaçlar ve çeşitli açık kıyafetler vardı.

"Neden kontrol etmek için yukarı gelmedin?" Xerxes ona doğru yürürken sordu.

Kıyafet bulmuş olmalı, çünkü kolunda ışıltılı siyah bir çanta vardı.

Xerxes bir beyzbol şapkası takıyordu ve tarçın kokusunu geçici olarak maskeleyen bir tür büyülü sis püskürtmüştü.

"Yeni kıyafetler bulmam lazım. Buna inanabiliyor musun?" Başımı salladım ve ona fiyat etiketlerini gösterdim.

Mor gözleri şaşkınlıkla kırıştı. "Farklı bir bedene mi ihtiyacınız var? Sorabilirim."

Aran alaycı bir tavırla, "Evet, kaslarına uymayacak," dedi.

"İşte şimdi kabalaşmaya başladın. Bakalım bir dahaki sefere kendini boğmanı engelleyebilecek miyim?"

Xerxes şaşkınlıkla bir ileri bir geri baktı.

Aran umursamıyormuş gibi gözlerini devirdi ve tırnaklarını kemirdi.

"Hayır, fiyat Xerxes. Buna inanabiliyor musun? Bu bir soygun!"

Gösterdim

Tekrar.

Xerxes beceriksizce ileri geri hareket etti. "Anlamıyorum."

"Gördün mü Sadie, sadece dramatik davranıyorsun. Zavallı olmayı bırak," dedi Aran, sanki halka açık bir yerde teşhir edildiğini yeni fark etmiş gibi etrafına dikkatle bakarken.

Hastalıklı bir farkındalık yaşadım. "Eğer bir gün hükümdar olursan, lanet olası bir diktatör olacaksın, değil mi?"

"İnsan umut edebilir." Aran sırtını kaşımaya başladı ve konuşmadan sıkılmış gibi uzaklaştı.

Xerxes boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle, "Bebeğim, bunu yutmayacaksın," dedi. Askıyı elimden aldı ve bana midemi bulandıran yoğun bir ifade verdi.

"Biliyorum. Sadece farklı bir mağaza bulmam gerekiyor." Uzun bir süre bana baktı.

Xerxes, yanlışlıkla onun titreşimli aletine bir düzine kez boşaldığım "ateş olayından" beri bana karanlık bir ifadeyle bakıyordu.

Seni seviyorum, aramızdaki havada elle tutulur bir ağırlık gibi asılı duruyordu.

Titreyerek nefes aldım, sadece bana bakarak beni nasıl bu kadar gergin hissettirebildiğinden emin değildim.

Xerxes arkasını döndü, ancak eşyaları mağazada çalışan bayana geri vermek yerine -bayan, gerçekten ilham verici olan, göğüslerin ve kadınlık organlarının etrafını kesen kıyafetlerden birini modellik yapıyordu- tezgâha doğru yürüdü.

"Geri döndünüz Sör Xerxes. Bugün istediğiniz her şeyi bulabildiniz mi?" diye tatlı tatlı sordu beta satış elemanı, açıkta kalan göğüslerini sergilemek için öne doğru eğilerek.

"Hayır," dedim hızla ve elindeki aşırı pahalı geceliğe doğru hamle yaptım.

Xerxes bir eliyle beni kenara itti ve yere yuvarlanmama neden oldu.

Xerxes, "Demek istediği, bunu zümrüt yeşili renginden de almak istiyorum," dedi.

Neden iki tane alsın ki?

Üçüncü denemeyi tamamlamak için sadece bir günümüz vardı.

"Elbette efendim. Harika bir zevkiniz var." Az önce beni tartakladığı gerçeğini tamamen göz ardı ederek kıkırdadı. "Yine parmak iziyle mi ödeme yapmak istiyorsunuz?"

Kendimi ona doğru fırlattım ama hamlemi bekliyordu ve beni atkuyruğumdan yakaladı.

Xerxes ben bağırana kadar başımı geriye çekti.

Beni zapt ederken kulağıma "Uslu dur bebeğim," diye mırıldandı.

Sonra işçiye döndü ve sanki beni tartaklamıyormuş gibi kayıtsızca başını salladı ve elini parıldayan siyah taşın üzerine bastırdı.

Görünüşe göre, ödeme sistemi tüm diyarlarda çalışıyordu ve bir kişiyi ismindeki kredi miktarına bağlamak için büyülenmişti.

Jax, şekil değiştirenler âlemindeki paranın canavar âleminde bu kredi sistemi aracılığıyla işlediğini açıklamıştı.

Hâlâ aklım başımda
değildi. Şüpheli
görünüyordu.

"Bakın efendim, bugün yetmiş bin kredi harcadığınıza göre, bedava bir oyuncak almaya hak kazandınız."

Tıkandım. "Vay canına, ne pazarlık ama."

"Ben seks bıçağını alacağım." Xerxes sırttı ve yapay elmaslarla kaplı ve mavi bir ışıkla parlayan küçük, ısıltılı bir bıçak aldı

Büyü.

Zihnim *seks bıçağı* kelimesinde durmuştu, bu yüzden kasiyerin fişin üzerine onun adresini yazdığını neredeyse fark etmemiştim.

"Sizinle oynamayı çok isterim efendim." Ona nazlı bir bakış attı ve tezgâhın etrafında yürüdü.

Kalçalarını müstehcen bir şekilde döndürerek kasıksız külotunu sergiledi.

Midem adı konmamış bir duyguyla burkuldu ve aniden kılıç dişli bir kaplana dönüşüp onun kafasını üzüm gibi koparma isteği duydum.

Xerxes kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de kısık bir hırlama sesi çıkardığımı fark ettim.

"Hayır, ben kapıldım." derken bana bakmayı bırakmadı. Benim zaten bir alfam var."

Sonra çantalarını aldı ve beni at kuyruğundan tutarak dükkânın dışına sürükledi, ben de kadına ters ters baktım ve kısık gözlerimle bir daha Xerxes'in yanına yaklaşırsa onu mahvedeceğimi söyledim.

Hepimiz devasa cam asansöre doluştuk ve asansör bir vızıltıyla indi. Ayaklarımız yerden kalktı.

"Peki, onu ziyaret edecek misin?" Hayır dediğini bildiğim ama yine de rahatlatılmaya ihtiyacım olduğu için rahatça sordum.

Xerxes, elini at kuyruğuma dolayarak bir kez daha çekti. "Hm, belki."

Boğazımdan bir hırıltı koptu. "Yap ve bu yaptığın son şey olsun."

Herkesin ayakları yere çarparak durduk ve Xerxes boğazımı sıkmak için at kuyruğunu bıraktı.

Kobra kıkırdadı. "Oooh, Kitten omega'yı kızdırdı."

Xerxes beni agresif bir şekilde ileri itti, bu yüzden düşmemek için geriye doğru yürümek zorunda kaldım.

Şekil değiştirenler etrafımızda dolaşıyor ve bize hiç dikkat etmiyorlardı.

Saçlarından çekştirilen bir kadının ikinci bir bakışı bile hak etmediği bu diyar ne tür bir hastalıklı yerdi?

Xerxes beni bir sütuna çarpana kadar geriye doğru yürüttü.

"Beni bir şeylere itip durma." Bacaklarına olabildiğince sert bir tekme attım.

"Sürümüze katılmak istemediğini sanıyordum?" Xerxes kaşlarını kaldırdı, mor gözleri parlıyordu. "Yanılıyor muydum?"

"Tam olarak öyle olmadı." Daha sert tekmeledim ama beni bırakmadı. Kasları kıpırdamadı, ben de diğer adamlara döndüm. "Beni herkesin içinde boğarken cidden orada öylece duracak mısınız?"

Alt dudağımı titrettim ve üzgünmüşüm gibi gözlerimi açtım.

Kobra havayı kokladı ve bana doğru sıırttı. "Kokladığın kadar ıslak olup olmadığını görmek için amına dokunmak istiyorum."

Ugh. Gözlerimi devirdim. "Neden gerçekten bir sapıksın?"

"Kedicik, seni burada herkesin önünde becerirdim ve gözümü bile kırpmazdım. Seni öyle bir sikerdim ki adımı haykırırdın."

Onun sözleri karşısında içimin ısınmasını görmezden geldim.

Kobra umutsuz bir vakaydı, bu yüzden ondan uzaklaştım ve Ascher ile Jax'e acıyarak bakmaya odaklandım.

Xerxes'in parmakları kendine engel olamıyormuş gibi gerildi.

Ascher dövmele parmaklarını boynuzlarının üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Üzgünüm Prenses ama ona katılmak zorundayım. Sürüye katılmayacağını söyleyen sendin. Cevabın nedir? Bizi ya istersin ya da istemezsin."

Erkeklerin bu konuşmayı yapmamıza karar vermeleri için onca zaman varken.

Kobra yaklaştı ve parmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, ben de ayağımı olabildiğince sert bir şekilde taşaklarına vurdum.

Onu öpmüşüm gibi gülümsedi.

Kişisel alanıma doğru eğildiğinde içimi bir endişe kaplarken nefesim kesildi. Gerçekten halka açık bir yerde bana dokunacak mıydı?

Etrafımızda yüzlerce şekil değiştiren dolaşıyordu.

Jax Cobra'yı geri çekti ve kafasına kilit vurdu. "Herkesin içinde olmaz." Ona hırladı.

"Neden olmasın?" Kobra bana baktı ve dudaklarını yaladı.

Xerxes'in parmakları zorlukla nefes alabildiğim ana kadar sıkılaştı. Beni öldürmeye mi yoksa tahrik etmeye mi çalışıyordu?

Söyleyemezdım. Ve garip bir şekilde, bilmek de istemiyordum.

Xerxes'in elini pençelerken umutsuzca, "Jax, kurtar beni," dedim.

"Xerxes, bırak onu." Jax ileri uzandı ve devasa cüssesini kullanarak Ascher ve Xerxes'i kısıtlamak.

Beynime tekrar oksijen dolmaya başlayınca rahatlayarak iç çektim.

Ascher destek olmak için kolunu bana doladı, ben de onu tokatlayarak uzaklaştırdım. O hâlâ bir haindi.

"Bu çok heyecan vericiydi." Aran bir kenarda durmuş, sırtını agresif bir şekilde kaşırken kamburunu çıkarmıştı.

"Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadın!" Dedim.

"Önce utanç verici ve zavallı davranıyorsun, şimdi de bu. Drama kraliçesi olma," diye mırıldandı ama bana bakmadı. Sırtını kaşımakla meşguldü.

Onun bariz sıkıntısı beni korkuttu.

"Bir tür iyileştirici merhem bulana kadar buradan ayrılmıyoruz..." Aran çevresel görüşümde beni bıçaklıyormuş gibi yaptığı için sözümü yarıda kestim. "Benim için. Bazen çürüklerim kaşınıyor."

"Yavru kedi yaralandı." Kobra'nın gözleri parladı.

"Bebeğim, neden bir şey söylemedin?" Xerxes homurdandı.

Böylece, adamların dağılmakta olduğumu ve bunu fark etmediklerini düşünerek panikledikleri küçük bir gezi başladı.

Bu oldukça ironikti çünkü az önce beni alenen boğuyorlardı. Benim iyiliğim için duydukları mantıksız endişenin faydaları vardı.

Sonunda alışveriş merkezinden kaşıntı için beş farklı kremle çıktık.

Bunlardan biri mucizevi bir tedavi olarak etiketlenmişti ve fiyat etiketinin yüz bin kredinin üzerinde olduğundan emindim, ancak Xerxes ben bir şey söyleyemeden onu elimden aldı ve satın aldı.

Ascher tamamen beyin ölümü gerçekleşmemiş olan tek kişiydi.

Ne yaptığımızı çok iyi biliyormuş gibi Aran'la bana bakıp duruyordu.

Bir noktada Aran'ı kenara çekip iyi olup olmadığını sordu, yakışıklı yüzü suçluluk ve endişeyle çarpılmıştı.

Aran'ın bu tepkisine daha fazla eğilerek ve tırnaklarını daha agresif bir şekilde yiyerek karşılık verdiğinden beri endişesi yüzünden gitmemişti.

Bu konuda endişelenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni daha iyi hissettirdi. Onu.

Sonunda malikaneye döndüğümüzde, daha birkaç saatimiz vardı.

Akşam karanlığı.

Aran'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, uzun bir uykuyu dört gözle bekliyordum. Ama şaşkınlıkla durdum.

Kızlar koridor boyunca tuvalet kâğıtlarından derme çatma bir parkur yapmışlardı ve Noodle bir hamsterla yarışırken çılgık atıyorlardı.

Hamsterın nereden geldiğinin beni ilgilendirmediğine karar verdim.

Lucinda, Noodle parkurdan kaçtığı ve hamster kazandığı için Jinx'in ona on kredi borçlu olduğuna dair bir şeyler bağırdığında duymazdan geldim.

Açıkçası, kızların bir kumar sorunu geliştirmesi endişelerimin en önemsiziydi.

Ancak uyku planlarım sıcak kestane kokusu ve mahcup bakışlı Jax'in omzuma dokunmasıyla kesintiye uğradı. "Bir plan yapmamız gerekiyor."

Aran gülünç derecede pahalı kremlerini elimden aldı ve kapıyı kapattı.

Kapıyı açtım ve onu tekrar dışarı çektim. "Bu bir savaş ve bunu doğru yapmak için sadece bir günümüz var. Sen bir savaş stratejistisin. Benimle geliyorsun."

Aran tırnaklarını daha sert ısırdı ama "Erkeklerle tek başına yüzleşemeyecek kadar korkuyorsan bunu söyle," derken onu çekmeme izin verdi.

"Gerçekten mi?" İnançla, "Beni bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Ben korkak değilim."

Gözlerini devirdi ama yorum yapmadı. Yorum yapmasına gerek yoktu. İkimiz de saçmaladığımı biliyorduk.

Bölüm 36

SADIE

STRİ NG ÜZERİNDEKİ KUKLALAR

Büyük odada kükreyen şöminenin etrafında oturduk.

Sırtını ateşe dönmüş ve kapüşonunu başına çekmiş bir şekilde oturan Aran dışında herkes ateşe bakıyordu.

Walter'dan kapatmasını istedim ama Aran bana bebek bakıcılığına ihtiyacı olmadığını ve iyi olduğunu söyledi.

Yüzü solgundu ve mavi bukleleri kapüşonundan her yöne doğru uzanıyordu.

İyi değildi.

Hiçbirimiz

değildik.

Ortega kardeşleri yakalamak ve Kara Kurtları ortadan kaldırmak için sadece bu gecemiz olduğu gerçeği, boynumuzun üzerinde somut bir ilmektir.

Şimdi, bir saat süren sonuçsuz beyin fırtınasından sonra -kızlar yukarıda kendi dövüş kulüplerine katılır gibi çılgık atarken- etkili ve uygulanabilir bir plana yaklaşamamıştık.

Bu diyarda yer değiştirememek, silahlara sahip olmamak ve kulağa seks sorunu olan mazoşist BDSM eğilimli alfaların dikkatini çekmek zorunda kalmak imkansız görünüyordu.

Kobra milyonuncu kez, "Neden yılan zehrimi kullanarak onları yok edemediğimi anlamıyorum," dedi.

Jax tersledi, "Bunu konuşmuştuk. İnsanların önünde yer değiştirdiğin için öldürölme riskini göze alamayız."

Kobra, "Teknik olarak vites değiştirmiyor," diye karşılık verdi.

"Anlamsız konuşmayı bırak." Jax'in göğsü bir kükremeye sarsıldı. "Beyninde büyölü bir mermi varken kimse teknik ayrıntılarla ilgilenmez."

Xerxes ve Ascher başlarıyla onaylarken, "Jax haklı," dedim.

Sıvıyı sıcak tutan bir büyü ile mavi renkte parlayan fincanımdaki sıcak kahveyi yudumladım.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Bekle, bu diyardaki her şey nasıl büyülü oluyor? Bunun bir fae olayı olduğunu sanıyordum."

Aran ellerini umursamazca salladı. "Yaygın bir yanılgı. Özellikle güçlü olan 'saf ruhlu' bir kişi güneş tanrısına ya da ay tanrıçasına kurban olarak bedeninin bir parçasını yakar ve ardından tanrılar onun iradesini bir nesneye yönlendirmesine izin verir. Yani herhangi bir tür bir büyü yaratabilir."

Aniden kahve fincanımı elimden fırlatma isteği duydum. "Bu çok boktan."

Xerxes omuz silkti. "Bu diyarda tüm endüstri münzevi bir aile tarafından yönetiliyor. Kendilerini nasıl saf tuttuklarını kimse bilmiyor ama bu son derece zor bir çaba."

"Evet, Annem bir adamı saraydaki bir odaya hapsedmişti. Et kurbanı verdi. Sarayda ayrı bir departman vardı ve bu departman kullanım alanlarını belirliyordu." Aran hayalet bir ürpertiye kapılmış gibi ürperdi.

Bir milyon soru daha sormak için ağzımı açtım ama Aran'ın büyülerin yaratılmasına yardım ettiğini söylediğini hatırladım.

Gözlerindeki hüzne bakılırsa, bu sadece eğlence için değildi.

"Elimizdeki soruna geri dönelim," dedi Ascher. "Ortega kardeşlerin dikkatini nasıl çekeceğiz, bir şekilde Kara Kurtlar hakkında bilgi edineceğiz, ikincisini yok edeceğiz ve birincisini yakalayacağız? Hepsi bu gece bir BDSM kulübünde mi olacak?"

Ellerini boynuzlarında gezdirdi ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Mahvolmuştuk.

Jax ellerini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi.

"Öldürün onu!" Jinx yukarıdaki kattan çığlık attı ve ardından bir avizenin parçalanmasına benzeyen bir gürültü koptu.

Walter odanın önünden koşarak geçerken gri bir bulanıklık içindeydi.

Hiçbirimiz kıpırdamadık ama üçüncü inisiyasyon görevinde başarısız olmamız halinde risk altında olanın sadece hayatlarımız olmadığını hatırlatınca odadaki endişenin şiddeti arttı.

Kızlar bilmedikleri bir dünyada yalnız kalacaklardı.

Avuçlarımı gözlerime gömdüm. "Planın ilk kısmı için tek bir seçenek var. Ortega kardeşlerin dikkatini çekmek için

kulüp."

Herkes bana baktı. "Cinsel olarak." Yüzümü buruşturdum.

Jax yorgun bir ifadeyle, "Sadie, deneyimli BDSM oyuncularıyla dolu bir kulüpte nasıl öne çıkacağız?" diye sordu.

Xerxes düşünürken yavaşça, "Bir yolunu bulabiliriz," dedi. "Gerçekten de tek seçeneğimiz bu."

Kobra sırttı, "Ben varım."

Ascher ellerini kabaca boynuzlarının üzerinde gezdirdi. "Yani hepiniz balmumu oyunuyla iyi misiniz? Kamçılar? Kırbaqlama? Bıçak oyunu? Bir oda dolusu yabancı bizi izlerken? O kadar basit değil."

Dudaklarında bir gülümseme olan Xerxes'e baktım. "Bıçakla oynama konusunda biraz deneyimim olabilir."

Adamlar şok içinde ona döndüler.

Yatak odasındaki vahşetini hatırladıkça ürperiyordum. Hiç şaşırmadım.

Xerxes inançla şöyle dedi: "Mantıklı olan tek şey bu. Bunu başarmak için bir gecemiz var. Başka bir seçeneğimiz yok."

"O haklı. Bunu yapabiliriz," diye kabul ettim.

Jax bana inanmamış gibi kaşlarını kaldırdı ama kimse planı reddetmedi.

Kimsenin daha iyi bir fikri yoktu.

"Diyelim ki Ortega kardeşlerin dikkatini çektik," diye yanıtladı Jax. "O zaman ne yapmamız gerekiyor? Silahları vardır ve Kara Kurtlar'ı öylece bırakacak degillerdir."

Aran daha dik oturdu ve elini salladı. "Oh, o kısmı kolay. Ne yapman gerektiği gayet açık."

Herkes ona baktı.

Bunun herkes tarafından anlaşılmadığını fark edince gözlerini kıstı ve sonra derin bir iç çekti.

"Xerxes'e karşı hayal kırıklığına uğramış gibi davranmalısın. Ortega kardeşlere onu Kara Kurtlar'a geri vermek istediğini söyle. Seni onlara götürdüklerinde Sadie kardeşlere kendi kanını bulaştıracak ve onları rehin tutacak. Kurtları ortadan kaldırmak için Xerxes'in sürpriz yapma şansı olacak ve onlar bunun bir tuzak olduğunu anlamadan önce seks bıçağıyla boğazlarını kesme şansına sahip olacak."

Planı kafasına dank edince uzun bir duraklama oldu.

"Siktir, bu işe yarayabilir." Ascher, göz temasından kaçınan ve tırnaklarını daha sert yiyen Aran'a gülümsedi.

"Bunu sevdim." Kobra'nın mücevherleri sanki katliamı hayal ediyormuş gibi yılanlara dönüştü.

Jax omuz silkti. "Daha iyi bir fikrim yok. Ben devam edelim derim."

Üç alfa başlarını salladı, belli ki bir tür oyun planımız olduğu için rahatlamışlardı ve bunu atlatabileceğimize dair bir umut vardı.

"Yapamayız," dedim bunu düşünürken karnım ağrıyordu. "Bunu Xerxes'e yapamayız."

Xerxes tüm bu süre boyunca bir heykel gibi hareketsiz oturmuştu.

Ama onu, parmaklarının bıçaklarının kabzalarını çok sıkı kavradığını fark edecek kadar tanıyordum.

Beni çok sert ısırduğundan endişelendiğinde yüzünde beliren dehşeti hatırladım.

Kendini tutmak için nasıl titrerdi, yoğunluğuyla beni uzaklaştırmaktan nasıl korkardı.

Utanç yüzüne kazınmıştı. Öfke boğazımda fokurdadı.

Lanet olası Kara Kurtlar onu sadece fiziksel olarak incitmemişti. Duygusal yaraları da derindi.

Alevler neredeyse fazla güzel yüz hatlarına gölge düşürürken, uzun sarı saçları beline dökülürken, Xerxes'in mor gözleri sertleşerek ametist parçalarına dönüştü. "Bunu yapabilirim."

Sessizce dedim ki, "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu senin için adil değil." Çenesini sıktı. "Hayat adil değil."

Kobra tısladı, "Bunu ona zarar veren korkakları yok etmek için yapacağız. Onları lime lime edeceğiz ve sürümüze zarar verdiğinizde neler olacağını onlara göstereceğiz."

Xerxes Kobra'ya baktı, dudakları hafifçe aralandı, sanki onun iyiliğini bu kadar önemsemesini beklemiyormuş gibiydi.

Xerxes gözlerini kaçırды. "Benim iyiliğim için bunu yapmana gerek yok. Ortega kardeşleri halledip kurtları görmezden gelebiliriz. Herkesin benim için kendini tehlikeye atmasını beklemiyorum. Sürümüzün koşullarının zorlandığını biliyorum."

Kobra tısladı ve Ascher'ın boynuzları genişledi.

Xerxes'in omzuna elini koyan Jax oldu. "Bunun nasıl olduğu önemli değil. Biz bir sürüyüz ve sen de artık bizden birisin. Sana göz kulak olacağız."

birbirimize."

Ascher rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Geçmişteki aptallığının yanı sıra, Jax'ın söyledikleri doğru. Biz bir sürüyüz ve sen de bizim omega'mızsın. Başka birinin yanında durmak istemezdim."

Kobra başını salladı. "Öğrendiğimiz kadarıyla, omegalar genellikle zayıf, kendini zarardan koruyamayan, yapmacık aptallardır." Bu düşünce onu iğrendirmiş gibi ürperdi. "Sürümüzde olmasını isteyeceğim tek omega sensin."

Don'un hâlâ dışı bir omega bulmalarını beklediğini hatırlatınca panik boğazında düğümlendi.

Xerxes alfalara baktı, gözlerinde bir parıltı vardı ve konuştuğunda yumuşak sesi alışılmadık derecede sertti. "Başka alfa istemiyorum." Durakladı. "Sadie dışında tabii ki."

Elimi umursamazca salladım. "Anı mahvetmeme izin verme. Ve cidden Xerxes, sen bize aitsin, yani onlara. Bunu herkes görebilir."

Kobra eğilip yumruğunu Xerxes'in koluna indirirken, "Kedicik haklı," diye onayladı.

Başka biri olsa, Kobra Xerxes'e saldırıyormuş gibi görünürdü.

Temasla birlikte Xerxes'in yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi ve yumruğunu tekrar Cobra'nın pazusuna indirdi. "Bir alfaya göre o kadar da kötü değilsin."

Ascher kıkırdadı. "Sadece bir yıl ver. Onu öldürmek isteyeceksin."

Jax kolunu Cobra'nın boynuna doladı ve siyah saçlarını karıştırdı. "O sonradan edinilmiş bir tat. Viski gibi."

Kobra'nın köpek dişleri uzadı ve Jax'ın ön kolunu ısırdı. Jax irkilmedi.

"Kesinlikle votka," dedim Cobra'nın alfa kokusunun donmaya ne kadar benzediğini düşünerek.

"Ne kadar dokunaklı," dedi Aran tırnaklarını yerken kuru bir sesle. "Planla ilgili tek sorun Kara Kurtlar'ın kendisi. Ne bildiklerini bilmiyoruz ve bir acil durum planları olabilir ya da bizi bekliyor olabilirler."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Biz onlara ulaşmaya karar vermişken nasıl bir planları olabilir ki? Don bize bir ipucu verene kadar onların peşinden gitmeyecektik bile."

Ascher başını salladı. "Bence planın sağlam Aran. Endişelenmene gerek yok."

Jax ve Cobra başlarıyla onayladılar.

Xerxes sessiz kaldı. Alfa'ların kendisini omega olarak gördüklerini itiraf etmelerinden dolayı sersemlemiş görünüyordu.

Aran ayağa kalktı ve yatmaya gideceğini söyledi.

Yanımızdan geçerken nefesinin altından cenazelerimize katılmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Onun yokluğunda, şöminedeki alevler çatırdadı ve daha yüksek sesle patladı, yeni yüksekliklere ulaştı.

Sanki onun varlığı onları boğuyormuş gibi.

Bir kez daha déjà vu hissi üzerime çökerken içim burkuldu.

Sanki bir şey çok açıktı ama parmaklarımın ucunda değildi.

Adamlar planın ayrıntılarını, Xerxes'e nasıl davranacağımızı ve hangi oyuncakları kullanmamız gerektiğini formüle ettiler.

Oraya ait olduğumuza ikna etmek için kulüpteki insanlarla nasıl etkileşime girmeliyiz?

Xerxes, canavar diyarının ne kadar karanlık olabileceği ve insanların nasıl şiddet beklediği konusunda uyarıda bulundu.

Ascher ipuçları verdi. Görünüşe göre BDSM konusunda kendi deneyimleri vardı. Cobra ve Jax kurtları öldürmenin en hızlı yolu için strateji geliştirdiler.

Oda etrafımda dönüyordu.

"Korkuyorum," diye ağzımdan kaçırdım kendimi durduramadan.

Kucağıma örttüğüm battaniyenin iplerini karıştırırken yüzüm utançtan yanıyordu.

Kimse gülmedi.

Nasırlı, dövmele parmaklar benimkilere dolandı.

Ascher kanepenin kenarına eğildi ve elimi tuttu, kehribar rengi gözleri samimiyetle yanıyordu. "Ben de, Prenses."

Onun açıklığı bende dürüst olma isteği uyandırdı.

Sesim çatallaştı. "Bu beni hâlâ korkutuyor ama keşke sizinle bir sürü oluşturmama izin verilseydi."

Tek ses ateşteki kütüklerin çıtırtısıydı. Sessizlik ağırdı.

Ascher'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Herkesi Fae kraliçesine teslim ettiğim için her gün kendimi bok gibi hissediyorum. Her şey benim hatam. Şimdi Aran parçalanıyor ve hayatını riske atmadan seninle birlikte olamıyoruz. Her şeyi mahvettim."

Uygun kelimeleri bulmakta zorlanırken elini sıktım.

"Ama o zaman senin omega'n olmazdım," dedi Xerxes odanın öbür ucundan sessizce, "ve hâlâ kendimden saklanıyor ve deli bir kadının emirlerini uyguluyor olurdum."

Ascher odanın diğer ucundan Xerxes'e baktı, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi.

Yoğunluk aramızda dönüp duruyordu.

Sırlar daha fazla sır doğuruyor, sanki bir arkadaşına hasret kalmışlar gibi.

Jax sessizce konuştu, "Her gün kız kardeşlerimi ve hepinizi hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. Uzun yıllar boyunca yalnızdım ve şimdi kaybedecek çok şeyim var. Sanki her şeyin benden alınmasını bekliyordum gibi geliyor. Artık savaşmak için o kadar çok nedenim var ki, sandığım kadar güçlü olduğumu düşünmüyorum."

Ateşte bir kütük patladı.

Kızlar koridorda koştururken başımızın üzerindeki kristal avize tıngırdadı. İleri geri sallanıyordu.

Kahkahaları çok uzaktaydı.

Kobra bana bakarken yumuşak bir sesle, "Çoğu zaman dengesiz bir piç olabildiğimi ve olayları iyi idare edemediğimi biliyorum," dedi.

Onun bazen çok tatlı, bazen de çok acımasız olduğuna dair anılar aramızda canlı bir tel gibi dolaşıyordu.

Ona üzgün bir gülümseme ve küçük bir omuz silkme verdim.

Gözlerimle ona dedim ki: *Anladığım kadarıyla canavar formuna geçmiyorsun, her zaman bir canavarsın.*

Anladım.

Davranışları her zaman uygun değildi, ama ben kim oluyordum da birilerini yargılayabiliyordum?

Kobra'nın, okuduğum aşk kitaplarındaki gibi kolay ve iyi bir adam olmasını ister miydim? Evet.

Cobra'nın asla diğerleri gibi olmayacağını ve muhtemelen hayatının geri kalanında ruh hali değişimleriyle beni duvara toslatacağını anladım mı? Ayrıca, evet.

Ne söylediğimi anladığında zümrüt gözleri karardı.

Kobra titreyerek nefes alırken uzun bir duraklama oldu, sanki sessiz kabulüm ona cesaret vermişti.

"Her zaman mücevherlerle kaplı değildim," dedi sessizce. "Fae kraliçesi beni almadan önce hiçbir şey hatırlamıyorum ama çocukken boynumda hep siyah bir yılan vardı. Don'un taktığı gibi."

Avize daha hızlı sallandı, kristaller şangırdadı.

Kobra koltuğun kolunu kavradı. "Fae kraliçesi kaçırıldığımı hiç saklamadı. Bana muhbirlerinin beni alfa şekil değiştirici olacağımı iyi bildikleri için kaçırdıklarını söyledi ve yarı savaşçılar çok popüler olduğu için bir canavar gladyatör denemek istedi." Derin bir nefes aldı.

"Yılanımın evcil bir hayvan olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ona itaat etmemi sağlamak için onu ateşe veriyor, kesiyor ve canını yakıyordu. Aslında sadece bana işkence ettiğini bilmiyordu."

Kahve dilimi yaktı.

"Canımı yakmayı bırakmıyordu ve ben çok gençtim ve korkuyordum. Bir gün eğitim sırasında başka bir çocuğu bıçaklamamı istedi ama ben reddettim çünkü o zamanlar şiddetten nefret ediyordum. Yılanımın kontrolünü birkaç kez kaybetmiştim ve bu korkunçtu. Başkalarına zarar vermekten çok korkuyordum."

Ürperdi.

"Bana itaat ettirmek için yılanımın kuyruğunu kesti." Kobra'nın sesi değişti, sanki geçmişte kendini kaybetmiş gibiydi. "Sadece sekiz yaşındaydım ve öleceğimi sandım. Canım çok yanmıştı."

Kütükler kırılmış.

"Zar zor kendime geldiğimde diğer çocuğu kalbinden bıçakladım. Ben kusup yere yığıldığımda, hayatım bedenimden yavaş yavaş çekilirken yılanımın kan kaybından öldüğünü hissettim."

Parmaklarım titredi ve sıvı elimi haşladı.

"Kraliçe gitti. İstedikini elde etmişti ve benim kaderim umurunda değildi. Ama bir asker beni aldı ve boş bir odaya taşıdı. Kanlı yılanı göğsüme koydu ve parlayan bir sıvıyı boğazımdan aşağı akıttı ve beni zarardan koruyacak tek şeyin bu olduğunu söyledi."

Titredi.

"Beni kraliçeden uzaklaştırması için ona yalvardım ama o bu diyarda kalmam ve hayatta kalmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. Daha büyük şeyler tehlikedeydi."

Kan tadı alana kadar dilimi ısırdım.

"Uyandığımda vücudumu mücevherler kaplamıştı ve yılanımı düşündüğümde mücevherler gölgelere dönüştü. Kimsenin dokunamayacağı bir yerde etime karıştılar. Kraliçe beni gördüğünde kendinden geçmişti, mücevherlerin nadir bir canavar özelliği olduğuna ve yılanımı öldürdüğüne ikna olmuştu." Kobra'nın sesi derinleşti.

"Beni önce diğer çocuklarla, sonra da spor olsun diye yetişkinlerle dövüştürdü, hepsinin nihai amacı gladyatör oyunlarıydı. Ama fae aleminde kutsal bir göl yok ve ben hiç form değiştirmedim, benim bir beta olduğumu ve sadece küçük dövüş halkaları ve... diğer şeyler için iyi olduğumu varsaydı."

Midem bulandı.

"Yirmili yaşlarımdayken dövüştüğüm fae erkeği maçtan sonra hizmetlerimin karşılığını ödemeyi teklif etti. Kraliçe potansiyelimi gördü ve ben de yavaş yavaş tam zamanlı dövüşçü ve yarı zamanlı fahişelikten tam tersine geçiş yaptım."

Kobra rahatça omuz silkti. "Demek bu yüzden bunlara sahibim." Kollarını havaya kaldırdı ve mücevherler ışıpta parıldadı. "Lanet olası bir lanet."

Birden doğruldu ve Jax'e döndü. "Yılanım, şekil değiştirenler diyarındaki o güne kadar ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir zaman somut hale gelmedi. Bu yüzden onu tekrar mücevherlere dönüştürmek çok zor oldu. Onu bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum."

Kobra bana döndü, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Ayrıca, yılanınla olan bağlantıyı hiç kesmedim, sadece ölüyormuş gibi hissettirdim, çünkü seni tekrar incitmek istedim."

"Seni asla terk etmem," diye mırıldanırken solgun yanakları pembeleşti.

Gölge yılanın beni hâlâ ne kadar rahatlattığını düşünürken kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu.

Kobra öfkelenildiğinde bile.

"Sanırım bir parçam senin bilmediğini biliyordu. Senin yanımdayken hep çok mutluydum."

Ona gülümsedim ve başımı salladım, gölge yılan parmaklarımın etrafında dolanarak destek imgeleri sunuyordu.

Kobra da gülümsedi ve bu ifade onun muhteşem yüz hatlarını hayal edilemeyecek kadar mükemmel hale getirdi.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Jax kolunu Cobra'ya dolayarak onu kendine çekti ve Xerxes şaşkınlıkla adama bakmaya başladı.

"Lanet olsun, bu çok kasvetliydi. Nasıl kaçabildiniz?" Ascher sordu.

Kobra omuz silkti. "Asker bir gün geri döndü ve kraliçeye yer değiştirmiş bir formum olmadığını ama yılanlarım üzerinde her zaman kontrolüm olduğunu söylememi istedi. Beni serbest bırakmazsa tüm krallığa söylemekle tehdit etmemi söyledi. Deli olduğunu düşünmüştüm ama garip bir şekilde işe yaradı. Bunun Don'a ulaşacağını biliyor olmalı ve korktu."

Kobra yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Şimdi düşünüyorum da, askerin beni canavar diyarına değil de şekil değiştiren diyarına götürmesi çok garip. Beni hemen kutsal gölde test ettirdi."

Görüşüm bulanıklaştı.

Sandalyemden öne doğru devrildim.

Kahve fincanı parke zemine çarptı ve milyonlarca parçaya bölündü.

Uzarlardan bağırın sesler.

"Ne oluyor Sadie?" Kobra omuzlarımı sarsarken Ascher yüzüme hafifçe vurdu ve Jax ile Xerxes yanlarına doluştu.

Dört adam da endişeyle bana baktı.

Aran, yabancı bir adamın yardımıyla Fae diyarından kaçımtı.

Benzer bir adam rastgele ortaya çıktı ve beni kutsal gölde test yaptırmaya getirdi.

"Askerin parlak mavi gözleri var mıydı ve uzun siyah bir pelerin giyiyor muydu?" diye sorarken sesim çatallaştı.

Kobra bir adım geri çekildi.

"Evet." "Siktir et bizi." İnledim.

Gerçek üzerime çöktü ve uzuvlarım güçsüzleşti.

O anda duvardaki devasa saat gece yarısını işaret ederek çaldı.

Bu testi geçmek için tek bir gecemiz vardı, hayatta kalmak için tek bir gece.

Zaman acımasızca ilerlemeye devam ediyordu ve zamanımız

tükleniyordu. Yuvarlanıp gitme lüksüm yoktu.

Ascher beni merdivenlerden yukarı doğru iterken ve Jax bana kulüp için giyinmem gerektiğini hatırlatırken her şey bulanıktı.

Bunu daha sonra konuşacağımızı söylediler ve ben de sanki her şey etrafımda parçalanmıyormuş gibi başımı salladım.

Aklım başka yerdeydi.

Odada Aran'a Kobra'nın söylediklerini anlattım.

Gerçeği. Aynı pelerinli adam hepimizi test olmaya zorlamıştı. Hepimizi şekil değiştirenler diyarındaki eğitim kampında buluşacak şekilde konumlandırdı.

Aran'ın solgunluğunu ve sanki kendini yeterince küçültürse gerçek ona zarar veremeyecekmiş gibi eğilmesini izledim.

Merdivenlerden indiğimi, erkeklerin kıyafetime iltifat ettiklerini zar zor hatırlıyordum.

Arabaya giderken yağmurun beni ıslattığını fark etmedim bile.
Neon gökdelenlerin ve Cobra'nın arka koltukta elimi sıktığının farkında bile değildim.

Jax'in bana nasıl endişeyle baktığını. Ascher'ın ellerini başımda yumuşatması. Xerxes'in yanağıma yumuşak bir öpücük kondurması.

Dünya bulanık ve belirsizdi.
İleride bu günü hayatımın ayrım çizgisi olarak düşünmeye başlayacaktım.

Öncesi ve sonrası arasındaki ayrım.
Sonrası, varoluşun temel doğasını değiştiren tekil bir farkındalıkla karakterize edilir .

Her yerdeydi, hepimizin kaçınmakta uzmanlaştığı küçük işaretlerde.
Her şey gözümüzün önündeyken gözlerimizi
kaçırıyorduk. Ama artık gerçeklerden kaçmak yoktu.
Biz piyonlardık.
Ve hep öyleydi.

Bölüm 37

SADIE

BLACK Rİ BBON KULÜBÜ

Sisli yağmur etrafımıza sıçrarken NEON IŞIKLAR gecenin içinde parıldıyordu.

İlk duruşmadan sonra gördüğümüzün aksine, şehrin bu kısmı geceleri ölü değildi.

Canlıydı.

Şekil değiştirenler, örttüklerinden daha fazla teni ortaya çıkaran küçük, ışıltılı giysiler içinde kaldırımları doldurdu.

Kulüp tabelaları parladı ve yüksek topuklu bacaklar uzun kuyruklarda bekledi.

Araba durdu ve Xerxes bizi kalabalığın arasından iterek mor bir gökdelenin yan tarafına götürdü.

Dar ve karanlık sokakta ilerledikçe açık yüzler yerini karanlık maskelere bırakıyor, şamatalı kahkahalar fısıltılara dönüşüyordu.

Sigara dumanı puslu bir bulut gibiydi.

İnsanlar gösterişli kulüplere girmek için itişip kakışırken ana caddelerdeki ışıltılı kumaşlar, ara sokaklarda sürünen ağır makyajlı ve deri giysili bedenlerden çok farklıydı.

Altın tenime karşı parlayan beyaz tüyler ve kristallerle, şeffaf geceliğimin içinde yersiz görünüyordum.

Ancak erkekler uyum sağladı.

Eşleşen siyah deri pantolonlar giyiyorlardı ve gövdeleri, pazıları ve göğüs kasları üzerinde çapraz duran siyah deri kayışlar dışında çıplaktı.

Gözlerinin etrafına siyah sürme çekmişlerdi.

Jax'in meme ucu piercingleri ve altın zincirleri parlak koyu teninde parlıyordu. Ascher'ın renkli alev ve gül dövmeleri neon ışıklarının altında parlıyordu. Cobra'nın mücevherleri pis sokak duvarlarında ışık zerreciklerini kırıyordu.

Ascher elini belime bastırıp beni ileriye doğru götürürken ürperdim.

Sıcak teni şeffaf kumaşın arasından yanıyordu.

Xerxes bana baktı, mor gözleri ateşle parlıyordu. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı salladım.

Xerxes çenesini sertleştirdi ve yüzümdeki yalanı görebiliyormuş ve bu ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi başka tarafa baktı.

Kendini bilerek gizlememişti, baharatlı tarçın ondan yayılıyordu. Uzun saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve boynuna dolanmış çivili deri yakayı belirginleştiriyordu.

Kobra, Xerxes'i kabaca öne doğru çekerken yakışıklı yüzünü karartan bir kaş çatmayla elinin etrafına sıkıca sarılmış gümüş zinciri tuttu.

Ne yapmak için burada olduğumuzu hatırlatan bir şey.

Kasları dalgalanan, yüzleri gerginlikten gerilmiş bu adamlar efsanevi iblislere benziyordu ve insanlar tökezleyerek yoldan çekilirken onlara bakıyordu.

Şiddet onlara yapıştı.

Kirli yağmuru içime çektim ve sakın bir nefes verdim.

Bütün o berbat şeyleri beynimin derinliklerine geri ittim.

Bana dokunamayacakları bir yere.

Yağmur daha sert çiseliyor ve siyah sürmeler yüzlerinden savaş boyası gibi akıyordu.

Yağmurlu sisin içinden neon tabeladaki bir sembol yanıp söndü; siyah bir kurdeleydi.

Duvara yaslanmış uzun bir sıra vardı ama ana caddedeki durağan sıralardan farklı olarak bedenler birbirlerine yaslanmıştı.

Kalçalar senkronize bir şekilde dönüyordu.

Halat zevkle sallandı.

Xerxes başını salladı ve bize ileriye işaret etti. Sonra Kobra sanki önden gidiyormuş gibi onu çekiştirdi.

Yanıp sönen tabelanın altında, kalın kösele derili, yedi ayak boyunda bir fedai kapıyı kapattı. Üzerinden ıslak otların alfa kokusu yayılıyordu.

Xerxes'e yaklaşırken burun delikleri alevlendi ve "Silah yasak," dedi.

Fedai üzerimizi aradı ve Xerxes'in cebindeki metale gözlerini dikti.

"Seks bıçağı." Xerxes omuz silkti.

Fedai ona doğru eğildi ve gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi.
Aceleyle kadife ipi çözdü ve geçmemize izin verdi.

Kobra önderlik etti, geri kalanımız takip ederken Xerxes'i kabaca öne doğru çekti.
Korumanın gözleri şeffaf kumaşın içinde kısmen açıkta kalan çıplak
bedenimde **g e z i n d i** ve safra boğazımı yaktı.

Omuzlarımı geriye ittim ve yüzümü sertleşmeye zorladım.

Ascher'in hala **b e l i m e** bastırdığı parmakları kıvrıldı ve derime
s a p l a n d ı .

Çam misk kokuyordu. Bir tepkiyle mücadele ediyormuş gibi yürüyüşü
hafifçe duraksadı ama bunu çabucak maskeleydi.

İçeri girdiğimizde ağzımın açık kalmaması için tüm irademi
kullandım. Yüksek tavanlar devasa açık alanın üzerinde
yükseliyordu.

Zincir korkuluklu metal merdivenler gökyüzüne doğru kat kat
tırmanıyor ve odanın ortasını devasa bir labirent şeklinde dolduruyordu.

Renkli ışıklar yanıp söndü.

Karanlık, sonra neon kırmızısı; karanlık, sonra neon turuncusu.

Bedenler merdivenleri doldurmuş, birbirlerine sarılmış, sonsuz
pozisyonlarda birbirlerinin içine girmişlerdi.

Gölgelerde gizlenir, sonra yanıp sönen renklerle açığa çıkar.

Diğer katlardaki insanlar onları iterken, çıplak tenlerini yalarken,
deliklere iterken ve yarakları çekerken, vücutlar deri kayışlarla
korkuluklardan sarkıyor, yüzlerce metre havada duruyordu.

Sigara dumanı yayıldı.

Işıklar parladı.

Tekno müzik
pompalandı. İnlemeler
yankılandı.

Ağzıları delikli deri maskeler yüzleri gizliyor, kırbaçlar ete vuruyor,
tasmalar yakalardan çeğiştiriliyor, bıçaklar deride sürükleniyor, çakmaklar
etin üzerinde tutuluyor, yanan sigaralar partnerlere bastırılıyor, kelepçeler
sıkıştırılıyor ve ipler bağlanıyordu.

Deriden döl damlıyordu.

Betaların yakıcı kokusu baskındı, ancak zengin alfa kokuları ve birkaç
ipucu omega tatlılığı duyusal aşırı yüklenmenin kreşendosuna katıldı.

Merdiven labirentinin tam ortasında, büyüyle yüzen yuvarlak kadife bir
platform vardı.

Üzerinde beyaz ışıklar yanıp sönüyordu, odanın en önemli parçasıydı. Herkesin gözü onların üzerindeydi.

Beş kadın bir adamı becerdi.

Gözleri bağlıydı, elleri ve dizleri üzerindeydi, straponlar kıkına ve ağzına girerken o da altında yatan kadına pompalıyordu.

İki tanesi tam deri kıyafetleriyle yukarıda durdu ve uzun kırbaçları etine vurdu.

Bu kulüpte binlerce insan vardı ve Ortega kardeşlerin dikkatini çekip arka odalarına girmemiz gerekiyordu.

Talimatlarda sadece davetlilerin katılabileceği yazıyordu.

Xerxes platformu işaret etti, ben de başımla onayladım.

Jax ve Ascher'ın yüzleri endişeyle gerildi ve sırtımda duran parmaklar tırnakları derime batana kadar kıvrıldı. Kobra kaşlarını Xerxes ve bana doğru kaldırdı.

"Kızlar için!" Jax ve Ascher'a bağırdım.

Yüzler asıldı.

Kimse bir şey söylemedi.

Kobra Xerxes'in zincirini çekti ve bizi kıvranan kitleler arasında ilerletti.

Merdiven ağını tırmanırken, kendimi bu ahlaksızlıktan uzaklaştırmak için ağzımın kenarını ısırdım.

Sikler deliklere pompalanıyor.

Kadınlar ve erkekler tamamen açıkta kalacak şekilde parmaklıklara bağlanmıştı. Belden bağlamalı kadınlar, sikli erkekler, vahşi görünümlü oyuncakları olan insanlar rahatça kısıtlanmış bedenlere doğru yürüdü ve deliklerine girdi.

Onları tanıyormuş gibi dokundular.

Dar patikalardan oluşan labirentte yürürken eller dolaşıyordu. Dokunmaya hakları varmış gibi bizi tutuyorlardı.

Jax'in eli Ascher'ın eliyle birleşerek beni ileriye doğru götürdü. Cobra ve Xerxes önümde yürüyor, asla birkaç santimden fazla uzaklaşmıyorlardı.

Dört adam beni abluka altına aldı.

Bir beta adam Ascher'ın boynuzunu yakaladı. Dövmeli parmaklar inanılmaz derecede hızlı hareket etti ve Ascher adamın bileğini kırılana kadar çevirdi.

İleriye doğru yürüdük.

Bir beta kadın Jax'in altın sarısı örgülerini çekiştirdi. Jax kafasını çevirdi ve ona doğru kükredi. Kadın korkuyla geri çekildi.

Xerxes geçerken burunlar kalktı, dudaklar yalandı ve ağızlar düştö.

Erkekler ve kadınlar onun peşinden gidiyor, parmaklarını zeytin derisinde gezdiriyor, sonra parmaklarını ağızlarına götürüyorlardı.

Homurdandım.

Xerxes başını eğdi ve tasmaı onu ileri doğru çekerken hiçbir şey yapmadı.

Kobra, Xerxes'e dokunan insanlara "Benim," diye alay etti.

Omega'nın yüzünü tutmak için durdu ve dilini yavaşça yanaklarında gezdirdi, tıpkı malikanede bana yaptığı gibi.

Mülkiyetine sahip çıkıyor.

Xerxes Kobra'ya kaşlarını kaldırıp sırttı ama hemen ifadesini düzeltti.

İlerledik.

Deri tangadan başka bir şey giymeyen iki adam merdivenin ortasında durdu ve yolumuzu kesti.

Ascher ve Jax bana daha sıkı sarıldılar ve Xerxes ile Cobra dövüşmeye hazırlanırken dizlerini büktüler.

"Sadie, sen misin?" diye bağırdı bir adam kocaman bir gülümsemeyle ve ben yüzündeki yeşil pulları tanıdım.

Kendini tanıtan ringdeki alfaydı. Yanında, dövüşümüzden sonra benimle konuşan sarışın adam duruyordu.

Elde edebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız vardı.

Başımı hafifçe salladım ve Kobra ile Xerxes'i iterek geçtim, iki adama doğru yürürken arkamdan gelen tıslamayı duymazdan geldim.

Şeffaf elbisemin beyaz tüyleri ve elmasları yanıp sönen ışıkların altında parlıyor, etraftaki deriyle çılgınca bir tezat oluşturunuyordu.

İnsanlar bana baktı.

"Dean ve Logan, değil mi? Burada ne işiniz var?" Rahatça sordum ve rastgele erkeklerin önünde yarı çıplak durmaktan rahatsız oluyormuşum gibi kollarımı iki yana açtım.

Gözleri yavaşça vücudumda gezindi. Rahatlamıştım.

"Sürü arkadaşımızdan bir davet aldık. Bu gece burada bir şeyler olacağını söyledi ve görünüşe göre haklıymış." Dean gamzelerini göstererek sırttı.

Kişisel alanlarına doğru eğildim ve beni duyabilmeleri için başımı yukarı kaldırdım.

Dean derin nefes alırken gözlerini kapattı. Logan öne uzandı ve ellerini uzun beyaz saçlarımda gezdirdi.

İkisi de yakışıklı ve formdaydı ama arkamda duran adamlara kıyasla çocuksu ve genç görünüyorlardı. Fazla hevesliydiler.

Alfa kokuları hafif tatlıydı. Yandıkları zaman tercih ederdim.

"Burada gizli bir kulüp olduğunu duymuştum," dedim nazlanarak ve bağırarak için parmak uçlarımda dururken dudaklarımı yaladım. "Bununla ilgili bir şey duydun mu?"

Dean başını geriye eğdi ve güldü, yeşil pulları gölgelerde parlıyordu. "Ne kadar da vahşisin."

Logan başını salladı. "Davet edilmek için oldukça ahlaksız olmanız gerektiğini herkes bilir. En azından bir gösteri yapmalısınız." Birkaç kat yukarımızdaki yüzen platformu işaret etti.

"Hm, ilginç," dedim nazikçe ve onlara gülümsedim. İçgüdülerimiz doğru çıkmıştı.

Dudaklarını yalayarak yaklaştılar, belli ki bilgi karşılığında bir ödül bekliyorlardı.

Dolaşan ellerinden kaçındım ama parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı büzerek Logan'ın yanağını hedefledim.

Bir el saçımı tuttu ve temas kuramadan beni geri çekti. Kobra ağzını benimkine öyle bir şiddetle çarptı ki dizlerimin bağı çözüldü.

Eğer diğer eli kıvrılıp beni tutmasaydı düşecektim.

Göt.

Buz dudaklarımı yaktı.

Sonunda beni bir tıslamayla bıraktı ve Jax'in koluna doğru itti.

Ascher beni öpücük yağmuruna tutarken, iri adam beni kendisine doğru çekti. Çenemde, elleri ipek kumaşın altından çıplak bedenime doğru ilerliyordu.

Kobra, Jax ve Ascher'ın bana dokunmasına kaşlarını çatarak bakan iki adama, "Tüh, kusura bakmayın," diye çıkıştı. "Bazen Kitten kendini unutuyor."

Yılan gözleri karanlıkta parlıyordu. Titredim.

Ascher boynumu yavaşça yalarken Jax ağzıma sahip olmak için öne doğru eğildi. Xerxes üçümüze baktı, mor gözleri alev alev yanıyordu.

Kobra Xerxes'in zincirini çekti ve onu hâlâ merdivenlerin ortasında duran Logan ve Dean'in yanından sürükleyerek geçirdi.

Jax ağzımı bıraktı ama beni ileri doğru iterken nasırlı eli kıcımda sıkılaştı.

Ascher boynumu emmeye devam etti.

Onları geçip Kobra'yı takip ederken Logan'a "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

Jax öne doğru eğilip kulağıma hırlarken altın zincirleri tenimi gıdıklıyordu. "Oh, pişman olacaksın."

Gözlerimi devirdim ama Ascher'in dişleri boynumu ısırırken titrememi gizleyemedim.

"Her şey planla ilgili," dedim dişlerimi sıkarak.

Ben dudaklarımdaki sıcak kestaneleri yalarken Jax şeffaf kumaşın arasından göğüs ucumu çimdikledi, gri gözleri kayrak gibi sertti. "Ateşle oynuyorsun, küçük alfa."

Ascher boynumu daha sert ısırды. Jax'in diğer eli kalabalığın içinde beni ileri doğru iterken her iki kış yanağımı da kavradı.

Yüzen platforma çıkan küçük merdivenin yanında bir sıra ceset bekliyordu.

Kobra hepsini iterek geçti.

İnsanlar hırladı ve bağırdı ama Cobra onlara dönüp tısladığında konuşmayı bıraktı, gözleri parlıyordu ve gölge yılanları soluk teninde çalkalanıyordu.

"Takım elbiseli bir adam altın bir mikrofona konuşurken, kollarında gevşek, çıplak erkekleri tutan beş kadını işaret etti.

Stroboskop ışıkları yanıp sönmeyi bıraktı ve üzerlerinde parlak bir ışık parladı. Müzik nabız gibi atıyordu.

Eğildiler ve içlerinden ikisi kırbaçlarını havada şaklattı.

Kalabalık çılgına dönerken bir kükreme oldu.

Spiker girişe döndü. "Bu gece hepimiz için sahne alacak bir sonraki grup kim?"

Kobra öne doğru yürüyen adamları yumrukladı ve kenara itti.

Kobra spot ışıklarının altında platforma doğru yürüdü. Xerxes'i arkasından sürükledi, o da başını öne eğerek tökezleme gösterisi yaptı.

Biz de arkadan takip ettik.

Kobra spikerin kulağına konuştu ve adamın yüzü bir sırıtışa dönüştü.

"Bu gece Siyah Kurdele'nin şanslı gecesı. Gösteri yapmaya hazır üç alfa erkeğimiz, bir alfa dişimiz ve bir omegamız var."

Tezahürat dalgası yüzünden platform sarsıldı.

"Ve hepsi şehirde yeni, bu yüzden bu özellikle heyecan verici olacak." Spiker dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Omega hariç."

Kalabalık sustu ve müzik zıpladı. "Cinamon'u hatırlayan var mı?" Durakladı. "Xerxes Serpentine City'ye geri döndü!"

Tezahüratlar patlak verdi ve platform güçten sarsıldı.

"Söz sizindir." Spiker göz kırptı ve platformdan ayrıldı. Beyaz ışıklar kapandı ve her yer zifiri karanlık oldu.

Müzik değişti ve ritim daha hızlı, daha çılgınca bir hal aldı.

Kırmızı flaş ışıkları tepemizde yanıp sönüyordu.

Dört adam bana döndü, gözleri karanlıkta parlıyordu.

Kobra zalim bir gülümseme takındı. "Başka erkekleri öpebileceğini mi sanıyorsun, Kedicik?" Gözleri yılan gözlerine dönüştü.

Xerxes'in ağırbaşlı ifadesi kayboldu. Yüzü öfkeyle sertleşerek bana baktı.

"Seni uyarmıştım, küçük aşkım," diye fısıldadı Jax kulağıma.

"Sadece biz varız, Prenses. Diğer herkesi görmezden gelin. Onlar önemli değil," diye fısıldadı Ascher diğer kulağıma.

Görünüşe göre, ruhsal durumum hakkında endişelenen tek kişi oydu.

"Bunu sadece rolümü oynamak için yapıyordum. Bu gece alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var!" Kızgınlıkla söyledim.

Sahiplenici alfa saçmalıklarından birinin ne yeri ne de zamanıydı.

Ascher dişlerini boynumda gezdirdi, elleri belimi kavrarken dövmeleri zıplıyordu.

Isırdı. Sertçe. "Bir daha asla başka bir erkeğe dokunmayacaksın." Ascher'ın kehribar rengi gözleri bana dik dik bakarken parlıyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tersledim.

Kobra aldı başka bir tehditkar adım Daha yakın. "Kedicik,
Bu değil bir müzakere."

Etrafım sarılmıştı.

Kobra dudaklarını yaladı. Xerxes seks bıçağını açtı. Jax hırladı.

Ascher ters ters baktı.

Geri adım atmaya çalıştım ama Jax beni
sıkıştırdı. Büyük bir yanlış hesaplama
yapmışım.

Bölüm 38

SADIE

KAN KIRMIZISININ TONLARI

KIRMIZI STROBE ışıkları daha hızlı yanıp sönerek üç öfkeli alfanın ve bir yakalı omeganın sert düzlemlerini belirginleştirdi.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Yapılması gereken her şeyi yapacağımı söylemek, bunu gerçekten yapmaktan çok farklı hissettiriyordu.

Ayrıca, bana kızgın olan erkekleri hesaba katmamıştım.

Ayaklarımızın altındaki platform yavaş bir daire çizerek dönüyordu ve bana çığlıklar atan bir kolezyumu ve kana susamış gladyatörlere karşı savaşmayı hatırlatıyordu.

Müzik çalıyordu.

Bu farklı bir savaştı ama yine de bir savaştı.

Kobra'nın yüzündeki kötü niyetli alaycı ifadeden ya da dudaklarının köşelerinden kıvrılma şeklinden hoşlanmamıştım. Flaş ışıkları ve gölgeler yüzünde dans ediyordu.

Tenimdeki gölge yılan bir fermuar verdi ve bana mutluluk ve sevgi görüntüleri gönderdi.

Lanet olası piç kurusu kendini düzgün sanıyordu.

Merhamet için yalvarırken onu boğduğum görüntüleri geri gönderdim.

Muhteşem başını geriye eğdi ve güldü, yılan etime daha fazla fermuar gönderirken omuzları titriyordu.

Birden kahkahası yüzünü terk etti ve şimdiye kadar gördüğüm en karanlık kaşlarını çattı.

Gölge yılan bana bir sıcaklık ve destek fermuarı daha gönderdi ve ne yaptığını anladım. Beni hazırlıyordu, bunun bir oyunculuk olduğunu hatırlatıyordu.

Gerçek değildi.

Kobra Xerxes'in at kuyruğunu yakaladı ve onu yere itti. O da korkmuş gibi yere yayıldı.

Kobra'nın elmacık kemikleri camı kesebilirdi, kırmızı gölgeler ısıltılı mücevherlerini ve karın kaslarını çerçeveleyen hınzır *V*'yi boyuyordu.

Öteki dünyadan bir tanrı.

Parmaklarını kemerinin tokasına soktu ve kalçasına sarılmış olduğunu fark etmediğim bir kırbaç çıkardı.

Dramatik bir hareketle bileğini şaklattı ve uzun kuyruk havada çatırdadı. Kolu öne doğru savruldu ve Xerxes'in göğsünü keserek uzun bir kırmızı iz bıraktı.

Xerxes zevkle inledi ama hemen yüzünü buruşturarak ifadesini gizledi.

Kobra tekrar kırdı.

Kalabalık heyecanla kükredi, şiddete bayıldı.

Bir an için havada çatlayan bir kemer, ikiye ayrılan etim, acımasız bir dayaktan sonra göğsümden aşağı akan kanım oldu.

Sığ bir şekilde nefes aldım.

Odada yeterli oksijen yoktu.

Jax'in sıcak elleri boğazımı kavradı ve başımı geriye doğru eğdi.

Beni sertçe öptü ama kulağıma fısıldamak için geri çekti, "İyisin. Seni kurtardık. Kimse sana zarar vermeyecek. Hepsi bir gösteri."

Ben de onu öptüm, "Lütfen beni kırbaçlamasına izin verme" diye nefes nefese kaldım.

Ağzı agresif bir şekilde yağmalarken elleri beni usulca kucaklarken göğsünden bir kükreme yükseldi. Hava almak için geri çekildiğinde fısıldadı, "Asla. Bunu Xerxes'e yapmayı planlamıştık, hatırladın mı?"

Başımı salladım ama bu bir yalandı.

Aran için o kadar endişelenmişim ki, adamların ne planladığına dikkat etmeyerek ciddi bir hata yapmışım.

Beni ve korkunç dikkat süremi sikeyim.

Derin nefes alarak kendime beni asla incitmeyeceklerini hatırlattım.

Kobra, Xerxes'in etinde kırbacını şaklatarak alay ederken bile, gölge yılan bana sarılma ve sıcaklık görüntüleri gönderdi.

Bunlar Cobra, Jax, Ascher ve Xerxes'ti. Onlara güvenmişim ve hayatlarımız tehlikedeydi.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım Jax'e.

Beni bir kez daha öptü, sonra diğer adamlara başıyla işaret etti.

Kobra ellerini havaya kaldırdı ve kalabalığa, "*Kim bir omega'nın bir alfa'yı sikmesini görmek ister?*" diye bağırdı.

Çığlıklar duyuldu ve platform tepkinin gürültüsüyle sarsıldı. Kobra kırbacını yüksek sesle şaklattı.

Kobra kendi alanında bir gösteri ustasıydı.

Muhteşem yüzü alay ederken şekil değiştirenler çığlık attı; adamdan seks, ahlaksızlık ve şiddet sızıyordu.

Işıkların altında parıldayan mücevherler. Şeytaniydi.

Kırbacı omega'nın göğsüne indirdi, kırmızı yaralar açıldı, kan fışkırdı.

Xerxes canı yanmış gibi dramatik bir şekilde irkildi ama gözleri parlıyordu. Şiddet onu tahrik etmişti.

Kobra ona doğru yürüdü, sonra eğildi ve avucunu yüzüne çarptı.

Kalabalığın uğultusu Xerxes'in zevk iniltisini bastırdı.

Kobra eğilip Xerxes'in devasa sikini çekerken tenindeki gölge yılan aracılığıyla bana daha fazla aşk imgesi gönderdi.

Düğümü titriyordu.

Xerxes'in beni nasıl aldığını hatırladığımda bacaklarımın arasından ihtiyaç fışkırdı. O düğüm bana ne yapmıştı.

Omega başını eğdi ve utanmış gibi omuzlarını kıvrırdı ama mor gözleriyle bana baktı ve dudaklarını yaladı.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, kaşlarını alaycı bir şekilde bana doğru kaldırdı.

Yüzündeki ifadeyi çabucak gizledi.

Sikeyim.

Kalçalarımı birbirine kenetledim.

Platformun üzerine yayılmıştı, zeytin rengi teni terden parlayan sonsuz kasların üzerine gerilmişti, göğsünden kan damlıyordu, sert siki deri pantolonunun üzerinde dimdik duruyordu, yüzüne siyah sürme bulaşmıştı, boynunda tasma vardı.

Xerxes hiç bu kadar cazip görünmemişti. Bu yanılttı.

Ama acı verici bir şekilde tahrik olmuşum.

Kalabalığın gürültüsü çok uzaklardaydı. Hareketli platform, flaş ışıkları ve sigara dumanı o ana rüya gibi bir hava katıyordu.

"*Kötü omegalar alfalar tarafından becerilir!*" Kobra kırbacını havada şaklatırken gösteriş olsun diye böğürdü, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Derisindeki sert şişkinliğe bakılırsa, bu rol yapma oyunundan zevk alıyordu. Elbette psikopat bir BDSM ustası olarak başarılı olacaktı.

Xerxes ve Cobra arasında olanları izlemekle o kadar meşguldüm ki, Jax ve Ascher kollarımdan tutup beni ileri doğru sürüklediklerinde şaşırdım.

Sanki bakire bir kurbanmışım gibi beni Cobra'ya getirdiler.

Bu dramatik durum karşısında gözlerimi devirmek yerine uysal ve korkmuş görünmeye çalıştım ki bu da son derece zordu.

Boğazımda uygunsuz bir kıkırdama fokurdadı.

Kobra öne doğru eğildi ve sadece benim için fısıldadı, "Sen kötü bir kız oldun. Ve kötü kızlar cezalandırılır." Dili dışarı fırladı ve yüzümün kenarından aşağı doğru süzüldü.

Bir kıkırdamayı daha yuttum. Kobra kulağa saçma geliyordu.

İnanılmaz derecede hızlı hareket etti ve ağzını göğsümün etrafına doladı, dişleri ve dili beni zar zor örten şeffaf kumaşın arasından sıyrıldı.

Neşem yerini yakıcı bir ateşe bırakırken kıkırdamam boğazımda söndü. Ayazda boğuldum.

Kobra meme uçlarımdan her birini emdi, sonra iki parmağını kabaca içime soktu.

İkimiz de parmaklarına fişkirirken ne kadar ıslak olduğumu hissedebildiğini biliyorduk, küçük şovundan tahrir olmuşum.

Parmaklarını daha hızlı pompalarken Kobra'nın yüzü şeytani bir sırıtışa dönüştü, sonra öne eğildi ve meme ucumu ısırdı.

Şaşkınlıkla irkildim ve ıslaklık damlarken kalçalarımı birbirine kenetledim.

Kobra parmaklarını sıırıslam olmuş ateşimden çekip yavaşça dudaklarımda gezdirdi. "Hepimizi alacaksın, kediciğim. Bizim tarafımızdan sahiplenilmenin ne demek olduğunu anlayana kadar siklerimizi yalayacaksın."

Her yerdeki feministlerin iyiliği için, bana sahip olduklarını söylediğinde içimin titremesini görmezden geldim.

Bunu sonra düşünürüm.

Şimdilik dizlerim güçsüzdü, beni dik tutan tek şey Ascher'ın ve Jax'in kollarıydı.

Başımı geriye atarak Cobra'nın yüzüne tükürdüm. Kalabalık kükredi.

Gölge yılanı sevgi ve destek imgeleri gönderdim ve Kobra'ya göz kırptım. "Yap şunu. Yapamayacaksın," diye alaycı bir küçümsemeyle mırıldandım.

Sonuçta bu bir gösteriydi.

Daha önce tehlikede olsaydım, şimdi ölmüşüm.

Yılanın gözleri titredi ve Kobra ileri atıldı, başparmağı arka girişime bastırırken dört parmağını amımın derinliklerine soktu.

Nefesim kesilene ve anlaşılmaz bir şekilde inleyene kadar ateşimin içine pistonunu sokarken ön kolu büküldü, yüzü alaycı bir şekilde buruştu. "Hepimizi alacaksın," diye homurdandı.

Bu sefer bir tehditti.

Başını geriye eğdi ve kalabalığa doğru kükredi, "*Onu omega'ya götürün!*"

Jax ve Ascher beni tutup Xerxes'in hâlâ yerde yattığı, horozunun dışarıda olduğu ve göğsünden kan damlayan kırbaç yaralarının olduğu yere sürüklediler.

Yüzü fırtınalı bir maskeye dönüşmüştü ve ben de onun enerjisiyle eşleşerek karşılık verdim.

Mor gözlerinin daha da parıldamasından anlaşıldığı kadarıyla o da bu dramdan keyif alıyordu.

Hepimiz öyleydik.

Ascher ve Jax kalçalarımın tutup kabaca ayırdılar ve beni Xerxes'in üstünde tuttular.

Titredim.

Jax'in eli saçlarıma dolanırken kulağıma fısıldadı, "Onu derinden yakalayacaksın."

"*Yere yat, omega!*"

Kobra kırbacı göğsüne indirdiğinde Xerxes geriye doğru yayıldı, düğümü her vuruşta daha hızlı titreşiyordu.

Ascher'in nasırlı parmakları, Jax'le birlikte beni aşağı indirirken sıırsıklam kıvrımlarımı ayırdı. Beni, Xerxes'in aletinin titreşen ucunun üzerine yerleştirdiler, spazm geçiren amcık.

Jax saçlarımı kabaca geriye çekti ve ben inledim.

Bana baktı.

"Yap," diye fısıldadım, gözlerimle ona bunun sorun olmadığını gösterdim. Bunu istediğimi.

Ascher ve Jax beni Xerxes'in zonklayan sikinin üzerine yatırdılar ve rol yapmama gerek kalmadı.

Aleti rahmime çarptığında şok ve zevkle çığlık attım.

Düğüm, acının nerede bittiğini ve zevkin nerede başladığını anlayamayana kadar klitorisime karşı titreşiyor.

Hatırladığımdan çok daha büyüktü. Bu his çok büyüktü.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken kımıldamadım. Omega'nın tepesinde oturmaktan ve içimde titreşirken titremekten başka bir şey yapamıyordum, düğüm klitorisimi gittikçe daha yükseğe vuruyordu.

"Hiç bir alfanın başka bir alfayı becerdiğini gördün mü?"

Şekil değiştirenler merdivenlerde tepinirken ve zincirler takırdarken platform tezahüratların şiddetiyle sarsıldı.

Bu benim ikinci seks yapışımdı ve gürültülü bir BDSM kulübünün ortasında, flaş ışıkları altındaydı.

Daha yatakta bile seks yapmamıştım.

Eğer zevk zihnimi yavaşça bulanıklaştırıp her şeyi puslu ve uzak hale getirmeseydi gülerdim.

Sıcaklığı sırtımı yakarken Ascher kulağıma, "Rahat ol prensesim," diye fısıldadı.

Eğildi, böylece arkamda yere diz çöktü, bacaklarını geniş ve alçak bir şekilde açtı.

Sıcak, nasırlı parmaklar kısa elbisemin şeffaf kumaşını kaldırdı.

Parmaklarını ağzıma soktu ve "Onları güzelce ıslat, Prensese" diye fısıldarken sarhoş edici bir çam tadı aldım.

Birden aynı parmaklar arka girişime doğru ilerledi.

Kobra platformun üzerinde bir sirk ustası gibi sinsice ilerledi ve Ascher'in parmaklarına kendi tükürüğünü ekleyerek bir gösteri yaptı. Sonra kırbacı Xerxes'in göğsüne indirdi.

Aleti içimde sarsıldı ve ikimiz de inledik.

Ascher çok yavaş bir şekilde parmaklarını içime soktu.

Xerxes'in aleti hâlâ içimde kıvranıyor, düğüm klitorisime doğru titreşiyordu, bu his inanılmaz derecede baskındı.

Kobra'nın parmakları çenemi kavradı ve "Aferin kızıma" diye fısıldadı.

Ascher'in parmağı içime bastırdı ve dar deliğimi ileri geri gerdi.

Xerxes'in sikine krem sürdüm.

Düğüm daha hızlı titreşti ve başımı geriye eğdim, gözlerimde yaşlar birikti. Çok fazlaydı.

Ascher ikinci bir parmak ekledi.

Kobra çenemi bıraktı, sonra yavaşça Xerxes'in vücudunun üzerine çıktı, böylece kasıkları yüzüme gelecek şekilde durdu.

Yavaşça deri pantolonunun fermuarını açtı ve mücevherli sikini çıkardı.

Xerxes'in kalçaları sarsıldı ve düğümü klitorisime çarptı, şok dalgası onun etrafında kasılmama neden oldu.

Vücudumdaki gerilim daha da arttı.

Ascher parmaklarına tükürdü, sonra dar deliğime bir üçüncüsünü ekledi.

Kobra soluk alfa sikini çıkardı. Xerxes'inkinden daha uzundu ve şaftı boyunca dönen bir desenle gömülü zümrütler vardı. Alfa düğümü şaftından şişmişti, inanılmaz derecede kalındı.

Dudaklarımı yaladım.

Kobra sırtıtarak bana baktı ve parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Sana sahibim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Durakladı.

"Sen *benimsin*, Sadie."

Beni çılgına çeviren yakışıklı piç kurusuna gözlerimi diktim.

Kobra sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Diğer adamlara ne söylediğin umurumda değil."

Titreyen siki içime gömülmüş olan Xerxes'e baktı.

"Onlara onları sevdiğini söylemen umurumda değil. Bu senin ilk önce *benim* olduğun gerçeğini değiştirmez."

Çenem ağrıyana kadar ağzımı daha da açmam için bastırırken küçük tırnağını alt dudağıma batırdı.

Kobra hırladı, "Çünkü Kedicik, sana karşı hissettiklerim aşkın ötesinde. Anlıyor musun?"

Gözlerim irileşti, sözleri şehvet bulanıklığımı delip geçti.

Daha yakına eğildi.

"Aklına, bedenine ve ruhuna sahibim. Mutlak sahiplik. Sen benim malımsın. Benim her şeyimsin."

Zümrüt gözleri beni mızraklarken uzun bir duraklama oldu. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallayarak gözlerimdeki gerçeği görmesine izin verdim. Sessizce mırıldandım; *ben de seni seviyorum, Kobra*.

Mükemmel yüzü, sanki içinde bir şeyler kopmuş gibi yoğun bir ifadeye dönüştü.

Aniden, zonklayan mücevherli sikini dudaklarımın arasından içeri soktu. Ellerini saçlarıma gömdü ve sanki "*Seni seviyorum*" der gibi yüzüme vurdu. *Seni seviyorum*. Her hamlesinde.

Aletinin etrafında boğulurken bile gözlerimi zümrüt bakışlarından ayırmadım. *Ben de seni seviyorum*.

Çekirdeğim Xerxes'in aletinin üzerine fıskırdı.

Birden Ascher'in parmaklarının yerini sıcak, kaygan bir sik aldı.

Acı verici bir yavaşlıkla ileri doğru iterken gözlerim büyüdü.

Xerxes'in siki hâlâ içimde seğirirken ve Cobra ağzımı kullanırken en küçük basınç beni inanılmaz derecede genişletiyordu.

Kobra aniden geri çekildi ve karanlık parmakları derisini çözüp kalçasından aşağıya indirdi.

Jax, Xerxes'in üzerinden geçip Cobra'nın arkasında konumlandı.

Jax delikli sikine tükürüp yavaşça yılan değiştiricinin içine sokarken Cobra'nın siki karnına doğru sıçradı.

Kobra ağzımı sikmeye devam ederken ellerini saçlarıma gömdü. Ama bu sefer Jax tempoyu belirledi.

Acımasızdı.

Ascher aniden ileri doğru itti ve dar shaftımı doldururken Cobra'nın aletinin etrafında çığlık attım.

Kobra ağzımı o kadar hızlı sikti ki nefes alamadım.

Oksijensizlikten gözlerim kapandı.

Kobra geri çekildi ve çenemi okşarken bana övgüler fısıldadı.

"Sen benimsin Sadie. Benimsin. Benimsin. Benim," diye durmadan tekrarlardı. *Seni çok, çok, çok, çok seviyorum* gibi geliyordu.

Ascher hareket etmedi, aleti kıcıma saplanırken inanılmaz derecede hareketsiz kaldı. Öne doğru eğildi ve boynumu ısırarak hassas tenime sevgi sözcükleri fısıldadı.

Elleri meme uçlarımı
çekiştiriyordu. Her şey çok
fazlaydı.

Jax, Cobra'yı şiddetle becerdi ve Cobra'nın sikini ben öğürene kadar boğazımın derinliklerine soktu. Xerxes göbeğimi doldururken Ascher kıcıımı mızrakladı, düğümü hala klitorisimi cezalandırıyor ve coşkumu daha da artırıyordu.

Çok fazlaydı.

Müzik pompalanıyor, flaş ışıkları yanıp sönüyor ve sigara dumanı burnuma doluyordu.

Duygular içinde boğuldum.

Başım dönüyordu, sanki güçlü bir uyuşturucu almış gibiydim, bu yüzden dünyanın kabus gibi bir havası vardı.

Bunun zevk olup olmadığını bile bilmiyordum. Sadece *çok fazlaydı*.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Xerxes'in elleri aniden kalçalarımı kabaca kavradı ve kalçaları yukarı doğru sarsıldı.

Cobra'nın sikinin etrafında çılgılık attım.

Xerxes kalçalarını oynattı ve beni yerden becerdi. Üstte ben vardım ama kimse patronun kim olduğunu karıştırmazdı.

Kalçaları düğümünü klitorisime sertçe çarptı ve Ascher arkamda birlikte hareket etti.

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bedenim mümkün olan en yüksek coşkuya ulaşana kadar zevk-acı bulanıklaştı ve gerçeklik çok, çok, çok uzaklara gidene kadar çarpıtıldı.

Kobra kırbacını havada şaklattı.

Xerxes kalçalarını daha hızlı çarptı, Ascher memelerimi daha sert çekti ve onun daha sert hareketlerine katıldı. Jax'in kalçaları daha da çılgınlaştı ve Cobra'nın aletini yutarken nefes alamaz hale geldim.

Flaş ışıkları daha hızlı yanıp söndü.

Gölgeler kıvranan kütlemin üzerinde kıvrılıp bükülüyordu. Boşalırken haykırdım.

Am ve göt o kadar güçlü dalgalar halinde spazm geçiriyordu ki, Cobra'nın çekilip yüzümün her yerine geldiğini zar zor fark ettim.

Ya da parmaklarını döllerinin arasında gezdirip ağzıma bastırması.

Jax başını geriye eğdi ve Cobra'yı doldururken kükredi. Ascher kıcıma boşalırken boynumu ısırdı.

Parmakları kalçalarımı delirken Xerxes'in dölleri rahmime doldu.

Adamlar kendilerini acı verici bir şekilde yavaşça içimden çıkardıklarında, sıcak sıvı deliklerime dolduğunda zar zor fark ettim.

Kobra'nın yüzümü kaplayan yapışkan dölleri silerken söylediği sevgi dolu sözleri duymadım.

Jax kulağıma usulca fısıldadığında ne dediğini bilmiyordum.

Üstümüzdeki ışıklar yandı ve spiker bir şeyler söyledi.

Titrek bacaklarımın üzerinde tökezleyerek platformdan indim.

Adamların yüzleri endişeyle buruşmuştu ama ben umursamayacak kadar bunalmıştım. Panik başımı döndürüyordu ve her adımda vücudum ağrıyor, bana az önce olanları hatırlatıyordu.

Çırpınan uzuvların, çıplak etin ve derinin arasından geçerek merdivenlerden aşağı, tuvaletlerin parlayan işaretlerine doğru koştum.

Nihayet içeri girdiğimde kendimi bir kabine attım ve kapıyı kapattım.

Yüzümü soğuk kapıya dayayarak yönümü bulmaya çalıştım.

Olanların acı gerçeği kaçınılmazdı.

Eylemin kendisi değil ama eylem sırasında hissettiklerim, boğazımı tıkayan ve beynimi yakan o ezici duygu.

Sadece kullanılmıştım.

Binlerce insanın önünde dört adam tarafından sikildi.

Gözlerimi kapatıp başımı tezgâha vurdum ve gözlerimin önünden yıldızların kaymasına neden olan acının tadını çıkardım.

Gerçekten boku yemiştım.

Çünkü her saniyesini sevmiştim.

Ve her nasılsa, en tatlı aşk ilanı gibi hissettirmişti.

Bölüm 39

SADIE

VI OLENCE SPI LLS OVER

Kafamı bir deli gibi banyo kapısına vurduktan sonra, sonunda ne olduğunu anlayacak kadar sakinleştım.

İffetlilikten fahişeliğe geçiş yapmıştım ve bu yaşam tarzı değişikliğiyle mücadele ediyordum.

Derin nefes alarak yanaklarımı soğuk tezgâha bastırdım ve kalbimi sakinleştirdim.

Aptal olabilirim ama aptal bir sürtüğ değildim.

"Bu sadece bir penis. O kadar da derin değil," diye fısıldadım kendi kendime. Tuvalet kuru bir şekilde girdim, bir miktar beyaz madde osurdum, yüzümü tokatladım, sonra güven için kollarımı ve bacaklarımı iki yana açtım.

Panik atağım azaldı ve yeni sürtüğ gerçekliğimi olduğu gibi görebildim: bir nimet.

"Onlar aslında *senin* sürtüğlerin. Sen onların orospusu değilsin," diye fısıldadım görünmez bir rakibe karşı gölge boksu yaparken.

Aklımdan anılar geçti.

Cobra'ya onu sevdiğimi söyledikten sonra bana onun malı olduğumu ve bana sahip olduğunu söylemişim.

Aman Tanrım, ben onların kaltağıyım.

Çok önemli bir ders almaya başladım: Tuvalet kağıdıyla kendinizi boğmanız mümkün değil.

Tam iyi bir basınç elde etmeye başladığım sırada lanet kağıt onuncu kez yırtıldığında hayal kırıklığıyla bağırdım ve bir kadın sesi "Orada iyi misin?" diye seslendi.

"Neden bu kadar yumuşak ve esnek ama bu kadar kolay kırılıyor?" diye inledim. "Ne?"

"Kutsal güneş tanrısı adına, bırak da sürtük utancı içinde öleyim."

Tuvaletçi kadın sinirlendi. "Lütfen, ikimiz de sürtük diye bir şey olmadığını biliyoruz."

Melodramatik davrandığının farkında olarak ama kendimi durduramayarak feryat ettim.

"Ama dört erkek tarafından şiddetle becerilen ve bundan zevk alan bir kadına ne denir?" Ürperdim. "Gerçekten şiddetli bir şekilde ve gerçekten zevk almış gibi. Ne kadar zevk aldığımı ne kadar vurgulasam azdır." Durakladım. "Ve ne kadar şiddet." Öksürdüm. "Her ne hayal ediyorsan, onu yirmi kat daha kötü yap." Daha sert öksürdüm. "Mümkün olduğunca endişe verici."

Tuvalet kurtarıcım iç çekti. "Şanslı bir kadın olduğunu söyleyebilirim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Kabini iterek açtım ve kurtarıcım bana baktı.

Kadınların güçlendirilmesi, meme uçlarının etrafına delikler açılmış deri bir takım giyen dört ayak uzunluğunda bir kadın şeklinde ortaya çıktı.

"Çok akıllısın," dedim ciddiyetle.

"Aman Tanrım, sen az önce platformda olan kızsın!" Koluma şaşırtıcı bir güçle tokat attı. "Kaltak, hayatım boyunca senden daha çekici dört erkek görmedim. Eğer onları istemiyorsan, ben alırım."

Ben

güldüm. O

gülmedi.

"Benim adım Jenny ve Üçüncü Cadde civarındaki finans bölgesinde yaşıyorum. Onlara her hafta sonu burada olduğumu söyle."

"Um." Dudaklarımı büzdüm, ne olduğundan emin değildim.

"Çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin." Jenny bana sarıldı. "Onlara beni arka çıkış tabelasında bulabileceklerini söyle. Onları bekliyor olacağım." Gülümsedi ve zıplayarak banyodan çıktı.

Yüzüme soğuk su sıçratırken aynada kan çanağına dönmüş gözlerimi kıstım.

Az önce ne olmuştu?

Adamlara başka bir kadın mı ayarlamıştım?

İşlerin nasıl bu kadar karıştığını merak ederek yüzümü ovaladım.

Bir yandan, erkeklere baktığı için Jenny'ye saldırmak istiyordum ama diğer yandan da kötü hissediyordum çünkü onları dört gözle bekliyordu ve karanlık bir yerden çıkmama yardım etmişti.

Turşu gibiydi.

"Orası kadınlar tuvaleti!" Dean'in sesi dışarıda bağırırdı ve ben şaşkınlıkla sıçradım.

"Biliyorum. Merdivenlere geri dön. Seninle sonra orada buluşuruz. Beni rahatsız etme," diye hırladı bir ses. Tanıdım ama çıkaramadım.

Aldığım tek uyarı buydu.

Dudaklarında sigarası olan tanıdık kel bir alfa, silahını yüzüme doğrultmuş bir şekilde tuvalete daldı.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken şok içinde hareketsiz kaldım.

Görünüşe göre Dean ve Logan'ın üçüncü sürü üyesi Hunter'dı.

Ölümü seçene kadar beni yenen ve aynı zamanda kanımı bulaştırdığım alfa.

Sikeyim.

Bunu unutmasını umuyordum.

Büyülü bir silah alnımdan birkaç santim ötede duruyordu.

Bariz olanı söyledim. "Bu banyonun enerjisi iyi değil."

Hunter namluyu alnıma dayadığında emniyet düğmesi kapandı.

Dudaklarımı büzdüm. Sanki kin tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Dinle, gerçekten kişisel bir şey değildi."

Hunter, yakıcı alfa kokusu duyularımı bastırana kadar yaklaştı. "Bunu kişiselleştiriyorum. Z'den burada üçüncü kabul törenini tamamlayacağını öğrendim ve eğlenceyi kaçırmadığımdan emin olmak istedim."

Namluyu alnıma daha sert bastırdı.

Zaten zihinsel çöküşümü yaşamıştım, bu yüzden uygun bir şekilde panik yapamazdım. "İşte böyle olacak." Sigarası dudaklarından sarkıyordu ve

Öne doğru eğildi, böylece yanan uç yüzüme tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Sen ve ben bir anlaşma yapacağız. Yarı cadı olduğunu herkese söylemeyeceğim, bu da seni aranan bir melez yapacak ve karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın." Fermuarını indirerek neyi kastettiğini açıkça ortaya koydu.

Ona tiksintiyle baktım.

Her şeyi geri aldım; erkeklerle yaşananlar çok güzeldi ve açıkçası ilham vericiydi.

Bu bir şiddetti.

Sırıttı ve ben seçeneklerimi zihinsel olarak gözden geçirirken safra boğazımı yaktı.

Bakırımsı kanın tadını alana kadar yanağımı ısırdım.

"Değişmeye başlarsan ya da daha önce bana doğru uçan o bok her neyse ondan bir parça görürsem tetiği çekerim." Hunter'ın gözleri manik ve genişti. Dudaklarını yaladı ve dipçiği kafama daha sert soktu.

Bunu yapmak istedi.

Sikeyim.

Hunter kazandığını düşünerek sırtıttı ve başımı aşağı doğru itti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve olan bitenin görüntülerini gölge yılanıma gönderdim, ay tanrıçasına bağlantının düşündüğüm gibi çalışması için dua ettim.

Her şey çok hızlı oluyordu.

Düşünemiyordum.

Silah alnıma soğuk geldi ve zihinsel olarak yılanı bağırarak Kobra'ya anlaması için yalvardım.

Yardım etmek için.

"Beni tehdit edebileceklerini ve bundan kurtulabileceklerini düşündüler." Güldü. "Bu şehirde işler böyle yürümez."

Dilimi ısırıldığında boğazıma kan doldu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama önemli değildi.

Hunter aletini pantolonundan çıkardı.

Yaklaştı.

Ona kanımı tükürebilir miydim? Yer değiştirebilir miyim? Bunu beyne sıkılan bir kurşundan daha hızlı yapabilir miydim?

Karar vermek için yarım saniyem vardı.

Hunter, "Ağzını aç," dedi ve ben de dişlerimi olabildiğince sert bir şekilde birbirine geçirdim.

Dehşet göğsümü felç etti.

Göz ucuyla baktığımda dışarıda yanıp sönen ışıklar duvarlarda gölgeler oluşturuyordu.

Hayır, bekleyin, gölge duvarın üzerinde hareket ediyordu. Rahatlama başımı döndürdü.

Kobra'nın gölge yılanları tek bir uzun siyah yılan halinde duvara doğru süründü.

"Aç ağzını," diye hırladı Hunter.

Başımı arkaya yasladım, yanımda duran silahın aşırı farkında olarak gözlerimi kapattım ve yılanı beni vurmadan önce onu öldürmesi için yalvardım.

Aniden, silah alnıma baskı yapmayı bıraktı.

Gözlerimi açtığımda silah yere çarptı ve Hunter'ın kolu yanında gevşedi.

Büyük yılanın dişleri, şaşkınlık içinde tökezleyen Hunter'ın boynuna zehirini sapladı.

Hiç tereddüt etmedim.

Geri çekilerek yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde suratına indirdim.

Parmak eklemlerimin altındaki kıkırdak kırıldı ve yüzünün yumruğumu kırma hissinden zevk aldım.

Seni yok edeceğim.

Zehir içinden akarken şaşkınlık ve acıyla homurdandı ve ben de yumruğumla ona olabildiğince sert vurdum.

Vücudunu duvara fırlatıp ileriye doğru yürüdüğümde kan sıçradı ve altımda tanımlanamaz, kanlı bir yumru haline gelene kadar parmaklarımı ona vurdum.

"Aç ağzını," diye hırladım ona, sanki beni tehdit etmiş gibi.

Çenesini aşağı çektim ve dişlerini yumrukladım.

Parmak eklemlerim en iyi şekilde yandı.

Çenesi tatmin edici bir çatırtıyla kırıldı, dişleri yere düştü.

"Ne yani, diğer tarafta olmak hoşuna gitmiyor mu?" Kafatasını kırarken, elmacık kemiklerini paramparça ederken ve kimi tehdit ettiğini hatırlayacağından emin olurken alay ettim.

Birden kapı çarparak açıldı ve öfkeli alfalar içeri girdi.

Gözleri Hunter'ın açıkta duran aletinin, yerdeki silahın, parçalanmış yüzünün ve benim kanlı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi.

Yüzler sertleşti.

Onları daha önce kızgın gördüğümü sanıyordum ama şimdi gerçek öfkenin neye benzediğini biliyordum.

Tıslamadılar ya da kükremediler; ölüm sessizliğindeydiler.

Yanımdan geçip gittiler, kestaneler, tarçın ve ayaz sanki yanıyorlardı.

Ascher yanımda durdu ve dövmeli kolunu omuzlarıma doladı. Beni kendine doğru çekti, beni yakın tutup rahatlatmaya çalışırken alfa mırıltısı çıkarıyordu.

Ascher beni Hunter'dan uzaklaştırırken kabaca, "Prenses, o heriften uzak dur," diye fısıldadı.

Ona yaslandım, destek için minnettarım.

Dövmeli elleri vücudumun her santimetresinde gezinirken titriyordu, sanki iyi olduğumdan emin olmak için çırpınıyordu.

Kırık eklemlerime geldiğinde dişlerinin arasından tıslayarak hava çıkardı. "Sorun yok," diye fısıldadım. "Ben hallettim."

"Hayır Prens, hiç de iyi değil," diye homurdandı Ascher kollarını daha sıkı sarıp bana sarılırken.

Diğer adamları izlerken onun içinde eridim.

Jax, Hunter'ın ellerini arkaya doğru çekti.

Gölge yılan boynundan kayarak Kobra'nın derisine geri döndü ve Hunter acıdan kıvrınmayı bıraktı.

Hunter'ın dişlerinin yarısı eksikti ve yüzü yara bere içindeydi, sözleri zar zor anlaşılıyordu. "O fahişe bana dokunmaya nasıl cüret eder? Bana bir daha elini sürmeye nasıl cüret edersin?"

Kobra tısladı, "Ona isim takmaya cüret ediyorsun." Yumruğunu Hunter'ın kanlı suratına öyle bir şiddetle indirdi ki, herifin kafasını kaybetmemesine şaşırdım.

"Yavru kedime dokundun." Kobra sessizce, "Benim olana zarar verdin," dedi. Xerxes seks bıçağını açtı.

"Bundan asla kurtulamayacaksın." Hunter'ın derisi değişmeye başladığında dalgalandı.

"Vites *değiştirmeyi bırak!*" Jax alfa havladı, sesindeki güç daha önce duyduğum her şeyden daha güçlüydü.

O konuşurken duvarlar dalgalandı. Hunter bir anlığına durdu.

Xerxes tereddüt etmedi. Bıçağı Hunter'ın gövdesine, boynundan göbeğine kadar sapladı.

Kobra ellerini yarılmış derinin içine uzattı ve Hunter'ın organlarını yakaladı. "Kendini onun üzerine zorla atmaya cüret ettin." Hırladı.

"Senin gibi domuzlar yaşamayı hak etmiyor," diyerek organlarını çözdü ve imkânsız bir hızla dışarı çıkardı.

Hunter çığlık attı.

Kobra onun bağırsaklarını deşti.

Jax çırpınan alfayı hareketsiz tutuyordu, yüzü buz gibiydi.

Acımasızdılar.

Xerxes silahı yerden aldı ve emniyetini kapattı.

Jax Hunter'ı serbest bıraktı ve Hunter dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ Kobra tarafından vücudundan koparılmakta olan organlarını tutarken nefes nefese kaldı.

Omega, sürü arkadaşlarının yanına doğru yürüdü. Öfke üçünden de elle tutulur dalgalar halinde yayılıyordu.

Büyük bir patlama oldu.

Xerxes dumanı tüten silahı indirdi.

Hunter'ın vücudu yere yığıldı, alnının ortasında parlayan mavi bir delik vardı.

Kobra organları çekmeye devam etti, ölü alfanın bedenini yırtarken solgun ellerini kan boyuyordu. Gözleri çılgınlıktan büyümüştü ve sessizlik içinde çalışıyordu.

"O öldü," diye fısıldadı Jax ve kollarını Cobra'ya doladı. "O öldü."

Kobra aniden durdu ve başını çevirdi.

Kanlı ellerime baktı, Ascher'in beni tutuşunu ve rahatlatıcı sözler fısıldamasını izledi.

Kobra odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve elini yüzüme doğru uzattı ama parmaklarından kan damladığını fark edince geri çekti.

"Kedicik," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bu benim hatam."

Kendimi içine düşüğüm sersemlikten sıyırdım. Yüzünü kanlı bir posa haline getirdikten sonra saldırganınızın organlarının sökülmesini ve beynine bir kurşun yemesini izlemek biraz sarsıcı ama garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Ücretsiz terapi.

Jax homurdandı ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bu bizim hatamız." Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım.

"Nasıl?" Şaşkınlıkla sordum. Jax derin bir iç çekti.

"İkinci duruşmadan sonra, sen ve Xerxes-" Şiddet dolu seks maceramıza ne ad vereceğini bilemiyormuş gibi elini salladı. "Kulübe gittik ve Hunter'ı köşeye sıkıştırdık. Onu bir güzel dövdük ve bir daha sana zarar verirse onu öldürmekle tehdit ettik."

Kobra hırladı, "Yalan söylemedim."

Ascher son olaylardan çok yorulmuş gibi derin bir iç çekti. "Clarissa'yla da konuştuk ve onu yanlış yönlendirmenin bizim hatamız olduğunu ama hiçbir zaman gerçek bir ilgimiz olmadığını söyledik. Bizi reddettiğini düşündükten sonra seni kızdırmaya çalışan aptallardık."

Kobra ellerindeki kanları derisine sildi ve "Yalan söylediği ve sana dokunduğu için onu dövmek istedim. Hâlâ da dövmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Onu yönlendirmek daha çok bizim hatamızdı ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Ascher.

Kendimi son derece kötü hissetmiyor olsaydım, bir zamanlar tüm kadınlara sürük diyen Ascher'ın sorunun Clarissa'da değil de kendisinde olduğunu fark etmesine hayret edebilirdim.

Ancak, hala aşırı baskı altında olduğum için, en azını yapan bir adamdan etkilenmemeye karar verdim.

"Yani-" Ellerimi çırpıtım ve ayaklarımızın dibindeki ölü alfayı işaret ettim. "-Şimdi ne yapacağız? Diğer alfaları öldürmeye karşı bir yasa olduğundan oldukça eminim."

Jax dedi ki, "Kural iki yüz üç. Ölümle cezalandırma."

"Ama kural doksan dört, herhangi bir şekil değiştirene cinsel saldırıda bulunmanın cezası ölüm ve karın deşmedir," diye karşı çıktı Cobra. "Biz haklıydık."

Gözlerimi kısıtım ve cesede baktım. "Bu çok kolay geliyor. Onu yakmalı ve küllerini tuvalete dökmeliyiz."

Ascher güldü, bu ses ölüm ve kan arasında yersizdi. "Belli ki daha önce hiç cesetten kurtulmamışsın."

"Peki ya sen?"

Ascher aniden ensesini ovuştururken rahatsız görünüyordu. Gözlerime bakamıyordu.

"Aman Tanrım, kaç kişiyi öldürdün Ascher?" Gözlerini kısıtı ve

"Her dövme için bir tane" diye mırıldandı.

Şok içinde ağzımı kapattım çünkü altın teninin her santimi dövmelerle kaplıydı.

Bir seri katille sevişmişim. Bir panik

atak daha ciğerlerimi ele geçirdi.

Banyo kabinime geri dönüp dağılmaya devam edemeden banyonun kapısı çarparak açıldı.

Hepimiz sıçradık ve ben kanımı tükürerek odanın diğer tarafına savurdum, geçen seferki gibi alnıma silah dayanmış halde yakalanmak istemedim.

Dışarıdan gelen fedaiydi.

Neyse ki yanı başında havada asılı duran kan topunu görmedi.

Fedai, odanın üst köşesindeki büyülu yayın taşını işaret ederken,

"Sahiplerin dikkatini çektiniz," dedi.

Taşın görmemesini umarak havalanan kanımın yere düşmesine izin verdim.

o.

Fedai benim kırılmış eklemlerime ve Cobra'nın kanla kaplı ellerine bakarak gülümsedi. "Vahşiliğinden etkilendiler ve seni özel kulüplerine bizzat davet etmek istiyorlar. Beni takip edin."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve gitti.

Cesedin üzerinden geçtim ve yüzümü buruşturarak Cobra'ya baktım. "İyi işti sanırım. Ama ben hallettim."

Xerxes övgü bekliyormuş gibi, "Onu ben öldürdüm bebeğim," diye mızımızlandı. Kobra tasmaını yakaladı ve onu ileri doğru sürükledi.

"Konuşmak yok, omega,
Ben söylemedikçe."

Nefesinin altında Kitten'ın onun olduğuna ve beni ilk onun gördüğüne dair bir şeyler mırıldandı ama ben bunu duymazdan gelmeyi tercih ettim.

Kulübe girerken öğürdüm çünkü Hunter'ın kanı adımlarımı yumuşatmıştı.

Teknik olarak amacımıza ulaşmıştık. Ama nedense bu bir zafer gibi gelmedi.

Bölüm 40

Kobra

PAI N OF POSSESSI ON

İKİ SAAT ÖNCE

Müzik nabız gibi atarken ve yanıp sönen kırmızı ışıklar çırpınan bedenlere uğursuz gölgeler düşürürken Xerxes'in tasmağını sıkıca kavradım.

Şekil değıştirenler, korkunç deri kıyafetleri ve kırbaçlarıyla tehlikeli ve heyecan verici olduklarını düşünüyorlardı.

Sadece sekse takıntılı başka bir alem.

Ama bu oyunu daha önce Fae aleminde oynamıştım. Yeni bir şey değildi.

Şekil değıştirenler, coşkuları içinde akılsızca bizi pençelediler. Boşlar ve betalar umutsuzca içinde bulundukları sıradan gerçeklikten daha heyecan verici bir şeyin içinde kendilerini kaybetmeye çalışırken, karanlık bir uyuşturucu olan seksin çete zihniyeti.

Koyundan başka bir şey olmadıklarını unutmaya çalıştılar. Onlara saygı duymayan bir diyarda.

Yalnız olsaydım belki bir sigara yakar ve onlara dokunurdum.

Zevk alıyormuş gibi yapmak biraz fazla kolay olan seks ve şiddetin zihin uyuşturan sisinde kendimi kaybettim.

Ama yalnız değildim.

Xerxes'i ileriye doğru çekiştirirken kırmızı gölgeler ve çaresiz yüzler uğursuz bir ışığa büründü, her adımda arkamızdan gelen şeffaf beyaz elbiseli küçük kadının farkındaydım.

Xerxes'in çenesinin duruşundan, sürekli omzunun üzerinden bakışından benimle aynı şeyleri hissettiğı anlaşıyordu.

Burada olmamalıydı.

Çevresel görüşümde onu izledim.

Sadie'nin yakut gözleri kocaman açılmış, gür dudakları sessiz bir solukla aralanmış, merdiven labirentinde her türlü seks eylemini gerçekleştiren çılgın insanları izliyordu. Kendi üzerine kıvrıldı, eller tutulurken ve oyuncaklar ete çarparken omuzları kamburlaştı.

Ama o ilerledi, biz yolumuza devam ederken arkasına bakmadı ya da bir adım bile atlamadı.

Kedimin hiçbir fikri yoktu.

Elbisesinin arkasından tutmuş olan adamı görmedi.

Ascher'ın tırnaklarıyla saldırganın gözünü oyduğunu ve adamın yüzünde bir oyuk açtığını görmedi.

Biri parmaklarıyla Sadie'nin bembeyaz saçlarından bir tutam yakaladı ve Jax, Sadie daha çekişi hissetmeden kolunu hızla üç farklı yerden kırdı.

Ascher ve Jax'in gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, vücutları gerginlikle sarsılıyordu.

İnsanların Sadie'nin çarpıcı altın rengi tenine ve şaşırtıcı derecede benzersiz özelliklerine çekildiğini vücutların yer değiştirmesinden anlayabilirdiniz, ancak onu umutsuzca pençelemelerine neden olan şey, ondan yayılan şiddetin kenarıydı.

Cahil bir aptal onun farklı olduğunu ve diğerlerinin de bunu fark ettiğini söyleyebilirdi.

Ama gerçek daha karmaşıktı.

Sadie hem yersiz hem de karanlık kulüpte evinde gibiydi. Yeterince zaman verilirse, hepsinin en kötüsü olabilirdi.

Bizi daha da çılgınlığa sürükledim.

Biz yanlarından geçerken şekil değiştirenler Sadie'ye dokunmak ve Xerxes'in tadına bakmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünüyorlardı.

Bir omega ve bir dişi alfa: acımasız bir alemde iki nadir mücevher. Onlar benimdi.

Göğsümdeki altın ip, beni sürü arkadaşlarıma bağlayan bağ, Xerxes, Jax ve Ascher'ın arkasından saldıran bir alfayı fark ettiğinde uyarıyla tıngırdadı, gözleri Sadie'ye bakarken genişledi.

Alfa'nın burun delikleri onu takip ederken alevlendi. Kızılcık şarabı kokusu almıştı.

Keskin bir bıçakla ileri atılıp kız için bizimle savaşmaya niyetlendiğinde aramızdaki ip uyarı ile sallandı. Onun bizim olmadığının kokusunu alabiliyordu.

sürü arkadaşı, ve onun kapmak için olduğunu düşündü.

Onun hatası.

Xerxes'in tasmaını çekerek yavru kedime bir gösteri sundum. Dikkatini dağıttım.

Sadie bir savaşçı gibi dövüşebilir ve düşmanlarının kanıyla yıkanabilirdi ama şiddetinde çok masum bir şey vardı.

Boşluk beni daha yakına çağırdı ve yavru kedimi düşündüğümde beni her zaman saran dehşet karşısında yüz ifademi düzelttim.

Bu yüzden onu henüz sikmemiştim, kendimi onun ırzına geçmekten alıkoymamın nedeni buydu.

Dünya zaten çok acımasızdı ve ben bunu kıran kişi olmayı reddettim. Onu.

Elindeki bıçakla, alfa ölümcül hatasını yaptı.

Ascher'a saldırıp Sadie'yi korumamızdan alacağız.

Gölgeler dans etti.

Xerxes'in yakışıklı yüzünü kendime doğru çektim ve Sadie'nin dikkatinin tamamen üzerimizde olduğundan emin olmak için dilimi yüzünde gezdirdim.

Jax arkasında yaşanan şiddete siper olmak için yerinden kaydı.

Ascher alfanın omzunu yerinden çıkardı ve bıçağını aldı. Bir çelik parıltısıyla adamın boğazını kesti, sonra da cesedi tekmeleyerek merdivenlerden aşağı attı.

Deri bedenler şiddete karşı duyarsızlaşarak dönüyor ve sikişiyordu. Her şey bir anda oldu.

Aramızda gerginlikle çılgılık atan altın iplik anında rahatlayarak sustu.

Tehdidi ortadan kaldırdık.

Xerxes'in tasmaını öne doğru çektim, ikimiz de Sadie'nin saldırganı görmemiş olmasından dolayı rahatlamıştık, bizi merdivenlerden yukarı, kitlenin içine doğru götürürken.

Altın platform yukarıda yavaşça dönüyordu, bir işaret ve bir lanet gibi, yapmak için burada olduğumuz şeyle alay ediyordu.

Ona doğru attığım her adımda boşluk bana bağılıyor, durmam için feryat ediyordu.

Bunu Sadie'ye yapamayız.

Onun bedeninde yaşayan gölge yılanıma -kendimin en sevdiğim parçasına- sevgi ve destek imgeleri gönderdim.

Çevresel görüşümde, Kitten'ın dudaklarının köşeleri yukarı doğru döndü ve bana aşkını geri gönderdi. Dizlerim titredi çünkü ne yaptığını biliyordu. Orada olduğumu ve teknik olarak kiminle konuştuğunu biliyordu.

Benim için hiçbir kadın bu kadar mükemmel, bu kadar tatlı ve bu kadar acımasız olmamıştı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve bizi ileriye götürdüm.

Bu üçüncü denemeyi de geçecektik çünkü yavru kedimin hayatı buna bağlıydı. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Boşluk çığlık attı.

Altın iplik artık her zamanki sıcaklığı ve desteği sunmuyordu; hepimiz yapmak zorunda olduğumuz şeyin stresiyle aklımızı kaçırmıştık.

Sikeyim.

Neredeyse durup geri dönmeyi ve Sadie'ye bunu yapmayacağımızı söylemeyi talep edecektim.

Başka bir yol bulacağımızı.

Onu henüz becermemiştik çünkü yoğunluğun onu korkutup kaçıracağından korkuyorduk. Onu incitmekten, kırmızı gözlerindeki kıvılcımı söndürmekten korkuyorduk.

Ve şimdi bunu mümkün olan en kötü şekilde yapacaktık.

Herkesin içinde.

Binlerce ahlaksız şekil değiştirenin önünde.

Xerxes'in tasmaşını daha sert çektim ve yoluma çıkan şekil değiştirenlere tekme attım.

İleride, iki alfa kargaşanın içinde durmuş, Sadie'ye bakıyor ve onu bekliyordu.

İkinci denemede onunla dövüştükten sonra ona asılan iki alfayı tanıdığımızda bağ uyarı çığlıkları attı.

Beklentiyle dudaklarımı yaladım.

Etine zarar verdikten sonra ona gülümsemeye cüret ettikleri için onları incitmeyi nasıl da arzuluyordum.

Çocukken, yılanımın kana susamışlığından, içimde barındırdığım vahşi mizaçtan dehşete düşmüştüm. Bir canavar olmak istemedim.

Ama hayatta olmak istediğin şey olmadın. Neysen o oldun.

Yıllar süren işkenceden sonra, berbat olmaktan başka bir şeymişim gibi davranmaya çalışmayı bırakmıştım. İntikam almak için yanıp tutuşan karanlık bir şiddet boşluğu.

Başkalarını incitmeyi seven.

Benim olan seçkin birkaç kişi hariç. Onları son nefesime kadar koruyacağım.

Yaşadığım tek kural buydu.

Sadie ileri atıldı. Xerxes ve ben bunu beklemiyorduk, bu yüzden alfalara doğru yürüdüğünde onu durdurmadık.

Başını arkaya yatırdı ve beyaz saçlarını nazlı bir şekilde parmağının etrafında kıvırdı.

Dudaklarını okudum. Özel kulübe nasıl gireceğini soruyordu. Duruşu her zamanki mağrur duruşu değildi. Rol yapıyordu, benim gibi rol yapıyordu.

Altın ip yandı.

Ereksiyonlar, ona gizlenmemiş bir özlemle bakan, tenini koklayan ve onlara bakmadığı zamanlarda titreyen iki alfanın deri pantolonlarını zorladı.

Ellerim sakat bırakma isteğiyle titriyordu. Öldürmek için.

Göğsümden alçak bir tıslama sesi yükseldi. O yaklaştıkça, onlarla konuştukça ses daha da güçlendi.

Görüşüm titredi ve dünya karanlığa ve parlayan turuncu ısı izlerine gömüldü.

Alfalar beklenti içinde kaşlarını kaldırarak ona baktılar.

Kedicik'in omuzları hafifçe çöktü ve parmak uçlarında yükselerek ellerinden uzaklaşıp yanaklarını hedef aldı.

Altın iplik patladı ve boşluk kırıldı.

İmkânsız bir hızla kendimi ileri attım ve yumruğumu onun ipeksi buklelerine doladım.

Kızılçık dudaklar alfa tenine değmeden önce başını geriye çektim ve onu öpebildiğim kadar sert öptüm.

Adamları çıplak ellerimle deşmek ve Sadie'yi cesetlerinin üzerinde becererek hak iddia etmek gibi pişman olduğum bir şey yapamadan önce onu Jax ve Ascher'in ellerine geri fırlattım.

Altın iplik sakinleşti ama yanmayı durdurmadı.

Hepimiz kızmıştık.

Jax ve Ascher'in onu her yerinden öpmesi ve kokumuzla kaplamasıyla yatışmış bir şekilde, ona çok yaklaşmaya cüret eden piçlerle alay ettim.

Eğer o bizim sürü arkadaşımız olsaydı, bizim kokumuzu alırdı ve diğerlerini tehdit etmemize gerek kalmazdı.

Ama değildi ve bu hepimizi çıldırtıyordu.

Boşluk hala bana bağıırıyordu.

Kan aletime hücum ederken derilerim çok sıkıydı, Sadie'ye sahip çıkma dürtüsü birlikte yaşamaya başladığım sürekli bir acıydı.

Xerxes'i çekerek platforma doğru ilerledim.

Kitten'in dudaklarının neredeyse diğer adamların yanaklarına değdiği görüntüler kafamda bir kâbus gibi tekrarlandı.

Bildiğim tek şey boşluktu.

Ondan kaçmak yerine, içine düştüm. Kaçınılmaz olan şey için beni kuşatmasına izin verdim. Hepimizin yapacağı şeye.

Sonrasında olanlar bulanıktı.

Yoluma çıkan bir betanın kalça kemiğini kırdım.

Spikere kim olduğumuzu, ne olduğumuzu söyledim ve adamın gözlerinin bir şovda heyecanla parlamasını izledim.

Kedicik, dönen bir platformun üzerinde bacaklarını açmış bana bakarken, şeffaf elbisesi kızcılık kırmızısı meme uçlarını ve tatlı küçük amını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Üzerinde titreşen ışıklar, altın sarısı tenini küçük bir tanrıça gibi parlatıyordu.

"Başka erkekleri öpebileceğini mi sanıyorsun, Kedicik?" Beni boşluğa neyin sürüklediğini hatırlatarak onunla alay ettim.

Ona kabul etmekten korktuğu acı gerçeği hatırlatarak. O benimdi.

Kitten gözlerini devirdi.

Onun meydan okuması karşısında aletim acı verici bir şekilde sertleşti. O küçük bir şımarıktı. Bana şımarıklık yaptığında içimdeki yırtıcı hayvan her zaman heyecanla şaha kalkardı.

Adamlar ona yanlış yolda olduğunu söylediler, hepimiz onun ateş püskürmesinden ve hiç pişmanlık duymamasından keyif aldık.

Kitten hiçbir erkeğin önünde eğilmezdi.

Onunla alay ettim, gözlerinde kıvılcımların sıçramasına bayıldım. Xerxes dönen platformun üzerine uzandı.

Kırbacı şaklattım.

Deriyi etine geçirdi, kalabalığın kükremesini ve omega'nın gözlerinin zevkle parıldamasını memnuniyetle izledi. Tüm bu zaman boyunca Sadie'nin yüzünü izledi. Alt dudağını kemirliğini ve kalçalarını birbirine bastırışını seviyordu.

Binlerce kişi yavru kedimin mükemmel küçük bedenine bakarken kalabalık çılgılık attı.

Eşsiz altın teni bir fener gibi parlıyordu.

Kabus gibiydi.

O *benimdi*, yine de Xerxes'in sikini çıkardım ve planladığımız gibi onu getirmeleri için adamlara başımla işaret ettim.

Kırbacı şaklattım ve kükredim ama yılanıma teninde sevgi ve sıcaklık görüntüleri gönderdim.

Benim için ne ifade ettiğini, bunun hiç de görüldüğü gibi olmadığını bilmesi için ona yalvardım. Gerçeği görmesi için yalvardım.

Ona dokundum. Onu memnun ettim.

Kalabalığa bağırırken ve kırbacı şaklatırken tatlı kızcılık şarabına boğuldum, hala tüm bu insanların önünde yavru kedime bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Onu götürmek için çok bekledik, bunu özel yapmak istiyorduk. Onun için doğru olanı yapmak.

Bu doğru değildi.

Gözleri bir şeyle parlıyordu ve boşluk durmam için bana bağırdı.

Çok fazla zorlanıyordu, gözlerimin önünde kırılıyordu.

Ama gözyaşı değildi. Birden

Sadie bana tükürdü.

Gölge yılanımdan sevgi ve destek görüntüleri aktı.

Göz kırptı, "Yap hadi. Yapmayacaksın." Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılırken ağzından tükürükler yüzüme damladı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama içime doldu ve altın ipte devam etti. Lanet olası güneş tanrısı, o kadar mükemmeldi ki. Çok saftı. Çok kuduzdu.

Bu bir kabus değildi.

Bu bir rüyaydı.

Bölüm 41

Kobra

YAKUT GÖZLÜ DELİ VERANCE

Kalabalığa bağırdım, kırbacı şaklattım ve mücevherlerimin gölgeler altında parıldadığının farkında olarak kulübü hararetli bir seviyeye getirdim.

Hayatım boyunca başıma bela olan uhrevi güzellik şimdi tam bir nimetti. Çünkü yavru kedim bana takıntılıydı.

Bana tükürdüğünde dudaklarımda tadını alabiliyordum. Kalabalık benden büyülenmişti.

Ama tek önemseydiğim bir kadındı.

Jax'e başımı salladım, o da sırtarak Kitten'ı Xerxes'in sikinden aşağı itti, Kitten'ın kafası kendinden geçmiş bir şekilde geriye doğru savruldu.

Ascher diz çöktü, Sadie'nin arkasında bacaklarını inanılmaz derecede açarak diz çöktü, böylece kendini onun dar deliğine sokmak için mükemmel bir pozisyondaydı.

Xerxes'in tepesinde mızraklanmış halde titrerken Kitten'ın gözleri coşkuyla parlıyordu. Xerxes kıpırdamadı, orada öylece uzanıp kızın başını geriye atıp mırıldanmasını izlemekle yetindi.

Ona bakarken yüzünde beliren kendinden geçmişlik ifadesine bakılırsa, o da benim kadar kendinden geçmişti.

O onun kurtarıcısıydı.

Kırbacı göğsünde şaklatarak yavru kedimize karşı sabrını ödüllendirdim.

Zevkle ürperdi.

Kadınımıza doğru yürürken elimi Jax'in pazusunda gezdirdim.

Bana başını salladı, yakışıklı dudaklarında huşu ve minnet duyguları altın bir iplik gibi süzülürken bir sırtıma belirdi.

Sefil hayatımda hiç hissetmediğim duygular.

Onun tatlı dudaklarının önünde dururken, kurtuluşuma odaklanırken kalabalığın ıgıllıklarını duymazdan geldim.

Parmaklarımı gür yakut dudaklarında gezdirerek, "Sana sahibim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Yavru kedime baktım ve ne demek istediğimi anlaması için yalvardım.

Ona duyduğum her şeyi tüketen saplantıyı kelimelere dökmek imkansızdı. O benim her şeyimdi ve onun için dünyayı yerle bir edebilirdim.

Aklımı kaçırdığım ve onu kızdırdığım her sefer için üzgün olduğumu görmesi için ona yalvardım, çünkü onun için ne kadar centilmen olmak ve ona doğru davranmak istesem de, hala vahşi bir hayvandım.

Diğer erkekler gibi medeni değildim. Ama bu hissettiklerimi daha az gerçek kılmıyordu.

Bu sadece onu daha da
güçlendirdi. Daha
vahşi.

"Sen *benimsin* Sadie," diye homurdandım kurtuluşuma bakarken. Başka bir adamı benden daha çok önemseydiği düşüncesi ruhumda öfke uyandırdı.

"Diğer erkeklere ne söylediğin umurumda değil." Aleti amımın içine gömülmüş olan Xerxes'e baktım.

Omega'nın anılarında Sadie'nin ona "Ben de seni seviyorum" diye fısıldamasını izlemiştim. Bu içimde bir şeyleri değiştirmişti.

Bana bu sözleri söylemesini istemedim.

Hayır, "*Bana sahipsin Cobra ve sonsuza kadar seninim*" demesini istiyordum. İstedğim buydu.

Fısıldadım, "Onlara onları sevdiğini söylemen umurumda değil. Bu senin ilk önce *benim* olduğun gerçeğini değiştirmez."

Tırnağımı alt dudağına batırdım ve güzel pembe dilini görebilmek için ağzını açtım. *Dilimi*.

"Çünkü Kedicik, sana karşı hissettiklerim aşkın da ötesinde. Anlıyor musun?"

Sen. Benimsin. Benimsin.

Ona söz verirken daha yakına eğildim, "Aklın, beden ve ruhun bana ait. Mutlak sahiplik. Sen benim malımsın. Benim her şeyimsin."

I. Ben. Seninki.

Güzel amcığı ve daracık götü grup arkadaşlarım tarafından sikilirken, gözlerimle ne söylediğimi görmesi için ona yalvardım.

"Ne dediğimi anlıyor musun?"

Sadie'nin yakut gözleri bana bakarken genişledi. Yavaşça, o küçük güzel başını salladı.

"Ben de seni seviyorum" diye mırıldandı.

Kendime yalan söylüyordum; tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Az önce bana söylediklerinin ne anlama geldiğini fark ettiğimde içimde bir şeyler koptu. *Kitten benim onu önemsemişim kadar beni önemsiyor.*

Beni paramparça etti.

Sikimi boğazının derinliklerine kadar soktum ve kalçalarımın her hamlesinde ona sırtını sevdiğimi söyledim. Şefkatle çenesini sabit tutarak boğazını siktim.

Ona tapıyordum.

Jax beni arkadan kavradı, sıcaklığı ve etkileyici cüssesi tanıdık bir ağırlık olarak beni yere indirdi.

Etrafım değer verdiklerimle çevriliyken sonsuz zevk duyularımı yaktı. Korumak için her şeyi yapabileceğim kişiler.

Boşluğun artık beni kırmaya çalışmamasının, beni kollarını açarak karşılamasının nedeni onlardı.

Xerxes sonunda hareket ettiğinde ve Ascher kollarını Kedicik'e sarıp onun hızına ayak uydurduğunda, Kedicik'in gözleri zevkten parladı.

Altın iplikte coşku kıvılcımları çaktı.

Artık tamamlanmıştık.

Boşalırken çığlık attığında, geri çekilip tohumumu altın tenine bulduğumda, boşluk bana başından beri yüzleşemediğim şeyi fısıldadı.

Kedimin sahibi ben
değildim. Kedim bana
sahipti.

Ve her şey vardı.

Hepimizin titremesi sona erdiğinde, üzerimizdeki ışıklar yandı ve spiker tekrar dışarı çıktı.

Kalabalığa bir şeyler bağırdı ve tüm kulüp kükreyerek karşılık verdi ama ben ne dediklerini duymadım. Sadie'ye bakmakla meşguldüm. Gözleri korkuyla açılmıştı ve nefesi kesilmişti.

Hay sikeyim. Sadie'nin iyi olmadığını hepimiz birden anladığımızda bağın öbür ucundan çığlık attım.

Çok fazla olmuştu.

Çok hızlıydı.

Tam da korktuğumuz şey.

Boşlukta boğuldum. Kendimi öfkemde kaybettim ve onun beni ileriye götürmesine izin verdim. Performansımı körüklemesine.

Az önce yaptıklarımızdan sonra hangi kadın iyi olabilir ki? Ben bir canavardım.

Ben bir şey yapamadan Sadie dönüp kaçtı ve bizden uzaklaşarak merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı.

Spikeri iterek geçtim ve peşinden koştum, kızılıcık şarabının giderek artan kokusunu takip ederken beta uzuvlarımı kırdım.

Bu bizim hatamızdı.

Benim hatam.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

Altın iplik gerginlikle çığlık atıyor, ıssızlık ve endişe içinden akarken kenarlarından **y ı p r a n ı y o r d u**.

En yüksek zirveler, en düşük lanet olası alçaklara sahipti.

Kedicik, hepimiz onu ilk kez kucağımıza aldıktan sonra şımartılmayı hak etti. Şımartılmayı ve yumuşak öpücükler verilmeyi hak ediyordu.

Nazik kucaklaşmalar ve sıcak duygular.

Gölge yılanıma sonsuz sevgi ve sıcaklık dalgaları gönderdim, onu sakinleştirmeye yardım etmek için çaresizce. Ama o hiçbir şey göndermedi.

Sanki fark edemeyecek kadar endişeliydi.

Boşlar ve betalardan oluşan bir sikiş grubu bir merdivenden diğerine ilerliyor, çırpınan uzuvlar kızılıcık şarabının kokusunu engelliyordu.

Etrafımda döndüm, burnuma seks kokusu dolmuştu. Kedimin nereye gittiğini takip edemiyordum.

Tısladım ve yolumu kesen bir betayı tekmeledim, parmaklarına bastım. Lanet olası kulüp devasa bir merdiven labirentiydi.

Görüşüm ısı işaretlerine dönüştü ama bu Sadie'yi bulmamı kolaylaştırmadı.

Jax arkamdan homurdandı ve Ascher onun nereye gittiğini bilmediğimizi fark ettiğimizde küfretti.

Yılanımın derisine odaklandım, bu da genel bir yön bulmamı sağladı. Merdivenlerde değildi ve sağ tarafta bir yerde yerdeydi.

Rastgele bir merdiven seçerek aceleyle aşağı indim. Onu bulup rahatlatmamız, iyi olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

Hay sikeyim. Yoluma çıkan bir betanın kolunu kırdım ve yavru kedime ulaşmaya çalışırken beni yavaşıttı.

Birdenbire gölge yılanım dehşet içinde çığlık attı ve Sadie bana onun kafasına silah dayanmış bir şekilde banyoda yerde yatarken çekilmiş görüntülerini gönderdi.

Her şey sessizliğe gömüldü.

Duygularım bizi birbirimize bağlayan altın ipliğe akarken adamlar dehşetle sustu.

Hiç tereddüt etmedim.

Zincir korkulukları tutarak kendimi merdivenden aşağı attım, dört kat aşağıya düştüm ve altımdaki zemin kırılırken çatırdayarak yere indim.

Üç arkadaşım takip etti.

Sadie gölge yılanın içinden bana bağırdı.

Tuvalet kulübün karşısındaydı.

Tüm gölgelerimi inanılmaz bir hızla ona doğru gönderirken mücevherlerim tenimi terk etti.

Devasa bir yılan halinde birleşerek rekor bir sürede banyoya ulaştılar.

Gölge yılanlarım havayı tadıyor, dünyayı farklı algılıyordu. Ama Sadie'yi tutan tanıdık olmayan bir alfayı seçebiliyordum.

Bir hamleyle dişlerim boynuna çarptı ve ona en güçlü toksinlerimi pompaladım.

Tuvalete olan mesafe yaklaşık yüz metreydi ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Diğer adamlarla birlikte koştum, kapıyı çarparak açtım ve içeri daldım.

İçeri girdiğimizde neyle karşılaşacağımızı beklemiyordum.

Sadie kendisinden çok daha iri olan adamı duvara yaslamıştı ve yumruğunu adamın suratına öyle bir şiddetle indiriyordu ki, adamın yüzüne kan sıçradı.

Hunter tanınmaz haldeydi.

Bir an için, küçük kediciğim o pisliği yendiği için göğsüm gururla ısındı.

Yan tarafa kaydı ve adamın açıktaki aletini ortaya çıkardı.

Ona tecavüz etmeye çalıştı.

Zihnim karardı ve kırmızı gördüm.

Birkaç gün önce Hunter'ı ziyaret etmiş ve onu paramparça o l u p yerde yalvarıncaya kadar dövmüştük. Hunter'a zarar verirse onu öldüreceğime söz vermiştim.

onu tekrar.

Dinlememişti.

Ona tecavüz etmeye çalıştığını zihnimde tekrarladı.

Sadie'nin dizlerinde, onu diz çöktürdüğü yerde kırmızı izler vardı.

Boşluk beni bütünüyle yuttu.

O ölecekti.

Ascher hırlayan Sadie'yi yakaladı ve Hunter'dan uzaklaştırdı. Ona usulca fısıldadı, dövme vücutu onu tutarken titriyordu.

Aramızdaki bağ öfke ve korkuyla çılgılık attı.

Kediciğin bıraktığı yerden devam ettik.

Jax herifin kollarını arkadan tuttu ve kıpırdamamasını emretti, bu da kasılmasını durdurdu.

Piç kurusu bir şeyler söyledi, ben de hırladım ama beni kör eden kan tutkusundan başka bir şeyin farkında değildim.

Xerxes tereddüt etmedi, öfkesi benimkiyle eşdeğerdi.

Seks bıçağını alfanın boynundan göbeğine kadar sapladı.

Elimi herifin karnına sokup organlarını çözerken boşluk beni karşıladı.

Çılgılık attı ama bu yeterli değildi.

Sadie'ye yaptıkları için, bu asla yeterli olmayacaktı.

Onu incitmeye odaklandığımda her şey karanlıktı. Onu kırmaya. *Benim olanı incitmeye* çalışmanın ne demek olduğunu anlayana kadar onu dikişlerinden ayırmaya. Kendimden biriyle uğraşmak.

Bir daha asla böyle bir hata yapmayacaktı.

Xerxes kafasına bir kurşun sıktı, ama ben çekmeyi durduramadım.

Onu incitmeye çalışmaktan vazgeçemedim.

Çok çabuk ölmüştü.

Bu yeterli değildi.

Ama ben onu tehdit ettim, o da kızımı incitti.

Organları bıraktım ve Ascher'in yavru kedimizi teselli ettiği yere döndüm.

Ona doğru uzandım ama az önce yaptığım şeyin dehşetiyle onu işaretleyeceğimi fark edince durdum.

SIKTIR! Kafamın içinde çılgılık attım.

Az önce çözüldüğümü görmüştü; ondan umutsuzca saklamaya çalıştığım şiddeti görmüştü.

Ama Sadie bana dehşetle bakmadı. Onun yerine, parmak eklemlerinden damlayan kanı silkeleyerek bana küçük bir gülümseme verdi.

Kahretsin, o muhteşem. Biz gelmeseydik bile onunla başa çıkabilirdi.

Onu sevmiştim.

Bilgi, yavaş bir şarkı, sıcak bir battaniye ve kızgın bir ateş gibi etrafıma yerleşti.

Jax alfayı nasıl tehdit ettiğimizi anlattı, ancak yeterince iyi bir iş çıkara m a d ı ğ ı m ı z açtı ve ben de o pisliği öldürmek için hırladım.

Ancak tüm dikkatim yavru kedimde olduğu için tepkilerim kendimden kopmuş gibi hissettim.

Benim için gerçekten ne ifade ettiğinin farkına varmam, ona sahip olma ihtiyacımı yeni bir yoğunluğa ulaştırdı.

O benim her şeyimdi.

Vahşilik ve yumuşaklığın birleşimi, ayaklarının dibinde diz çökmek istememe neden oldu.

Birden fedai geldi ve özel odaya davet edildiğimizi söyledi. Ama umursamak için kendimi zor tutuyordum.

Dikkatim hâlâ mest olmuştu.

Kedicik yakınım eğildi ve o pisliği öldürdüğüm için beni övdü.

Bunu gözlerinde, bana gülümseyişinde gördüm, Hunter'ın bağırsaklarını onun önünde deşmiş olmamdan hiç korkmamıştı.

Beni sevdiğini söyledi.

Kendimi onun suretinde yeniden yaratırken, sağlamak için doğduğumu bilmediğim görev için bir parçam daha parçalandı, geri dönülmez bir şekilde gitti.

Hayatımın sonuna kadar Sadie'nin koruyucusu olurdum.

Xerxes teknik olarak o pisliği öldürdüğünü söyledi ve ben de tasmaını çekerken tıslayarak yutkundum.

Omega benim de olabilirdi ve Sadie onun mazoşist kıcına tahammül edebilirdi ama onun asıl koruyucusu *bendim*.

O beni seviyor.

Ondan daha iyi olduğumu kanıtlayacaktım.

Çünkü medeni biri gibi davransam da hâlâ bir canavardan başka bir şey değildim ve Sadie benim korumam gereken bir varlığımı.

Tıpkı ona ait olduğum gibi.

Bölüm 42

SADIE

KARA KURTLAR VE K DNAPP NGSII

BOUNCER bizi kulübün arka tarafına götürdü, ardından kırmızı kadife bir kapıyı açmak için büyümlü bir anahtar kullandı.

Kapıyı iterek açtı ve gözlerimin gördüklerimi anlaması bir saniye sürdü. Yanıp sönen ışıklar ve gürültülü müzikle benzer bir sahne bekliyordum.

Zifiri karanlıktı.

Ölüm sessizliği.

Ascher ve Jax'in elleri belimdeydi ve bu temas için minnettardım.

Sağımda bir şey tıkırdadı ve başımı çevirdim. Bir pul parıltısı.

Parlayan gözler.

Tüm ışık zifiri karanlığa karıştı. Hayal mi etmişim?

Höpdürdeten sesler ve homurtular.

Nefeslerim çok gürültülüydü, kalp atışlarım içimde çarpan somut bir sestü ve adımlarım yankılanıyordu.

Karanlık bizi yutarken tüylerim diken diken oldu, önümüzde uçurumun derinliklerine doğru fedaiyi takip eden Cobra ve Xerxes'in dış hatlarını zar zor seçebiliyordum.

Yüzümden kan damlayana kadar alt dudağımı ısırdım ve beş damlayı başımın önünde havaya kaldırdım.

Onları bulur bulmaz, silahlarını çekmelerine fırsat vermeden Ortega kardeşlerin üzerine atmaya hazırdım.

Aynı hatayı bir daha yapmazdım.

Homurtular yankılandı ve başımı sola çevirdim.

Zincirler şingırdadı.

Canavarın karnının derinliklerine doğru

yürüdük. Tüylerim diken diken olmuştu.

Gözler parladı ve başımı sağa çevirdim. Gitmişlerdi.

Ascher ve Jax ellerini belimden çektiler ve bunun yerine beni tehlikeden uzaklaştırmaya hazırlarmış gibi pazularımı kavradılar.

Kan damlacıklarım havada titreşiyor, içimde bir sıkıntı dolaşıyordu.

Arkama saklanmalılar.

Yüksek bir

kükreme. Hack

sesleri.

Birdenbire durduk. Metal şingırdadı ve fedai parlayan mavi bir anahtar çıkardı.

Başka bir kapıyı çekerek açtı.

Dışarıya duman yayıldı ve puslu ışık yürüdüğümüz yerin küçük bir bölümünü aydınlattı.

Vay anasını.

Sol tarafta devasa bir metal kafes vardı ve içinde daha önce hiç görmediğim boynuzlu bir canavar usulca hırıliyordu.

"Buradan," dedi fedai, sesi odadan gelen boğucu müziğe karışıyordu.

Puslu dumanın içine girmemizi işaret etti ama kendisi girmedi. Kapı arkamızdan çarparak kapandı.

Dumanların arasından şekiller ortaya çıktı.

Siyah saçlı ve yüzlerinde kötü yara izleri olan beş adam yeşil kadifeden devasa bir kanepeye uzanmış, dudaklarından sigaralar sarkıyor, sıkleri dışarıda, en az bir düzine kadın ayaklarının dibinde yatıyor, onları okşuyor ve emiyordu.

Çıplak bir kadın tavandaki kayışlara asılmış, elinde bir mikrofon, başı arkaya sarkmış, gözleri kapalı, hüzünlü, boğucu bir şarkı söylüyordu.

Adamların her birinin elindeki büyümlü makineli tüfekler doğrudan

Biz.

Burası özel bir kulüp değildi; bir tuzaktı.

Ama Don'un mektubunda taslağı çizilenler aynı adamlardı - Ortega Kardeşler.

Sırtttılar, ön kollarını düzeltirken ve makineli tüfeklerini ileri geri sallarken sigaralarını salladılar.

Kırmızı noktalar her birimizin üzerinde dolaştı.

Üç kadın onu tatmin ederken gözleri yarı kapalı olan adamlardan biri, "Yakaladım seni," dedi.

Bizi yakaladıklarını sandılar.

Ama kanımı onlara çoktan bulaştırmıştım.

İçeri girer girmez odanın diğer ucuna fırlattım.

Beş damlacık kas ve doku katmanlarında yavaşça ilerleyerek güç kaynaklarını ararken şakağımdan aşağı ter damlıyordu.

Ama bir planımız vardı.

Kanımı kemiklerine akıtmak, onlara gücümle saldırmak ve itaat etmelerini emretmek yerine, kontrole odaklandım.

Plan işe yarayacaksa, enfekte olduklarını bilmemeleri gerekiyordu.

Kara Kurtları ele geçirmek için normal davranmalarına ihtiyacımız vardı. Sonra onları ele geçirebilirdim.

Kana susamışlık onları ele geçirmemi, kontrol etmemi, diz çöktürmemi, bana itaat etmelerini isterken kendimi tutmak yaptığım en zor şeydi.

Ama bu bir savaş
değildi. Bu bir
casusluktu.

Ellerimi yumruk yaparken ter omurgamdan aşağı damlıyordu, kanımı tutarken hücrelerim bana bağıırıyordu.

Tasmalı kuduz bir ayıyı kontrol etmeye çalışmak
gibiydi. Konsantre olurken görüşüm bulanıklaştı.

Hiçbir şey söylemedik.

Kardeşler sessizdi, silahlarının bizi kıştırdığından emin bir şekilde keyiflerine bakıyorlardı.

"Bu omega'yı Kara Kurtlar'a geri vermek istiyoruz." Kobra'nın yüzü kötülükle buruştu ve Xerxes'in boynundaki zinciri çekiştirdi. "O lanet olası bir kusurlu."

Ondan öfke yayılıyordu ve eğer daha iyisini bilmeseydim ona inanırdım.

Talebi hakkında hiçbir şey söylemediler.

Ayaklarının dibinde yatan, tek giysileri boyunlarındaki siyah yakalar olan ve kendilerini bir nesneymiş gibi okşayan adamlara zevk veren kadınlar için içim öfkeyle doldu.

Neredeyse kanımın kontrolünü kaybediyordum ve kadınları bırakmaları için onlara bağıırdım.

Burada ne haltlar döndüğünü herkes görebilirdi.

Kullanılıyorlardı.

Alnımdan aşağı ter damlıyor, umutsuzca kontrolü ararken görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Kanım kayarak adamların derinliklerine işledi, geri dönüşü olmayan noktalara birkaç santim kalmıştı, orada özgür iradelerini tamamen ele geçirecektim ama farkında olmadan onlara ihtiyacımız vardı.

Tek bir seçenek vardı.

Uyuşturucuyu açtım.

Dünya soğudu. Siyah

ve beyaz.

Gücünüzü geride tutun. Konsantre ol.

İtaat ettim.

Sanki kuduz bir hayvanı zincirle tutuyormuşum gibi, elimden kaçtıkça kaçıyordu, ama şimdi kolum çelik gibiydi, parmaklarım uyuşmanın görünmez tasmaıyla felç olmuştu.

Vermedi.

Dikkatli olun. Bu bir tuzak. Yanlış bir hareket ve hepiniz ölürsünüz.

Uyuşmanın ne anlama geldiğini ya da kardeşlerin kontrolü bendeyken nasıl risk altında olduğumuzu merak etmedim, sadece hareketsiz durdum ve bekledim çünkü tehlikenin tadını dilimde hissedebiliyordum.

Kardeşlerden biri zevkini bulduğunda homurdandı ve makineli tüfeğiyle odanın diğer ucuna doğru tembelce bir hareket yaptı.

Odanın sahte bir duvarı vardı ve yavaşça yukarı

kalktı. Ortaya sekiz kişi çıktı.

Dört kız ve kafalarına silah dayamış dört adam.

Uyuşmuş haldeyken bile korkuya yakın bir şey

hissettim.

Kıpırdama. Kimildama.

Gülünç derecede kaslı dört adamın gözlerinde karanlık vardı ve namluları sandalyelerde serbestçe oturan dört genç kızın kafasına dayadılar.

Jinx, Lucinda, Jala ve Jess korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde oturuyorlardı.

Molly'nin canavar diyarının tehlikeleri hakkındaki uyarısı kafamın içinde yankılandı: *"Akıl oyunları ve kurnazlık sıradan şeyler."*

Don bize tuzak kurmuştu.

Bu üçüncü deneme miydi?

Hepsi bir tuzak mıydı?

Kızlar bir BDSM kulübünün arka odasında nasıl tutuluyordu?
Hiçbir şeyin anlamı
yoktu.

Konsantrasyon.

"Bizi aradığınızı duyduk. Bir takasa ne dersiniz? Xerxes'e karşılık bu kızlar," dedi kurtlardan biri, sesi sert bir hırıltıya dönüşmüştü, yeşil gözleri omega'ya bakarken parlıyordu.

Silahlar çekildi.

Bir adım öne çıktım.

Kıpırdama! Uyuşukluk bana bağırdı ve ben de durdum.

Adamlara bulaştırın. Silahlarını çevirin.

Gücümü onlara o kadar büyük bir kuvvetle çarptım ki, artık beyin ölümünün gerçekleştiğine dair açıklanamaz bir bilgiyle baş başa kaldım.

Kızlar için duyduğum korku beni yönlendirdi. Konuşmak zorunda değildim.

Beş Ortega kardeş dik oturdu ve kızlara doğru döndü. Kollarını önlerine alarak makineli tüfeklerini Kara Kurtlara doğrulttular.

Emniyet valflerini çekin.

Tıklamalar yankılandı.

Daha önce konuşan ve silahını Jinx'in kafasına dayamış olan kurt başını geriye doğru eğdi ve güldü. "Evet, yeteneklerin hakkında söylentiler duymuştuk. Ama şahsen gerçekten çok daha etkileyici."

Yüzü sertleşti.

"Onlar tetiği çeker, biz de kendimizinkini. Beş yüz yıldır bu şehrin gölgelerine hükmediyoruz. Reflekslerimizi test etmek ister misin?"

Silahının namlusu Jinx'in şakağına daha sert bir şekilde saplandı.

"Seni takip etmek çok kolaydı. Uşak ve çocuk karşı koymadılar bile. Merak etmeyin, ikisi için de hızlı bir ölüm oldu. Kurşun yağmuruna karşı kimsenin yapabileceği çok az şey var."

Aran ölmüştü.

Onlar. Öldürdüler.

Aran.

Dizlerimin bağı

çözüldü.

KONSANTRAT.

Jinx gelinciğini yavaşça okşarken ilgisiz görünüyordu.

Jax öfkeden titriyordu. Cobra, Ascher ve Xerxes heykel gibi hareketsiz duruyor, hesaplıyor ve değerlendiriyorlardı.

"Takas istiyorsun," dedi Xerxes yavaşça. "O zaman takas edelim. Seninle seve seve geleceğim."

Kurt kıkırdadı. "Elbette bizimle isteyerek geleceksin. Tek sorun, kızları serbest bırakır bırakmaz bizi vuracak olman. Buna izin veremem."

Yaklaştım.

KIMILDAMA.

Kurt, düşünüyormuş gibi dudaklarına vurdu. "Evet, sanırım durumu anladığınızdan emin olmak için kızlardan birini öldürmemiz gerekecek." Gülümsedi ve dört adam da namluları kızın şakaklarına doğru daha sert itti. "Ama hangisini?"

Lucinda'ya bak. Ona odaklan.

Lucinda tırnaklarını ön kolunun üzerinde gezdirdi ve tırnaklarıyla defalarca kendini oydu.

Başkası olsa, on altı yaşında bir çocuğun kaygıdan kendine zarar vermesi gibi görünürdü.

O senin kız kardeşin.

Kendi başının çaresine bakabileceğine, sandığımdan daha güçlü olduğuna dair bana güvence verdiği anılar gözümün önünden geçti.

Anlamıştım.

Birdenbire, bana onun için endişelenmeme gerek olmadığını söylediğinde etrafımızda asılı duran söylenmemiş sözler çok yüksek görünüyordu.

Çok açık.

Tırnakları, tüm kolu kesik bir et yığını haline gelene kadar şiddetle sürüklendi. Kolundaki yüzlerce kesikten kan sızıyordu.

Sabit dur. Ateş etmeye hazır olun.

Kimse Lucinda'ya ilgi göstermedi, sadece stresli bir durumda kendine zarar veren genç bir kızdı.

Onun kanı benimki gibi havada süzülüyordu.

Bir yılan gibi küçük bir akıntıya dönüştü ve kolundan yukarı doğru süzüldü.

Dikkatlerini dağıt.

"Bu odadan canlı çıkmaya asla izin vermeyeceğiz," diye hırladım.

Kurtlar dikkatlerini bana odakladılar, ağızları sırtarak kıvrıldı ve bakışları parladı. "Bu şehrin nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi silahını Jess'in kafasına doğrultmuş olan adam.

Gözü morarmıştı ve Jess'in yüzü morluklarla kaplıydı. Mücadele etmişti.

Hazırlan. Onu uzun süre tutamaz.

Lucinda'nın ince kan izi silahın namlusu boyunca süründü ve adamın elinde kayboldu.

Nefesinin altında bir şeyler fısıldadı. Her şey bir anda oldu.

Lucinda'nın gözleri kıpkırmızı parladı ve enfekte ettiği Kara Kurt kolunu sola doğru savurup ateş etti.

Kurşunu, Jala ve Jess'i silah zoruyla tutan iki kabile arkadaşının beyninden geçerken farkındalıkla gözlerini kırptırdı.

DİĞER İKİSİNE ATEŞ ET.

Açılışı ben yaptım.

Pop. Pop. İki Ortega kardeş kanımla kontrol ettikleri silahlarını ateşlediler. Alnında dumanlı mavi bir delik belirdi.

Üç kurt yere yığıldı.

Lucinda'nın ele geçirdiği kurt, iki sürü arkadaşını öldürmüştü. Ve ben de onu öldürdüm.

Jess, Jala ve Lucinda'yı yakaladı ve cesetlerden uzaklaşırken onları arkasından itti.

Bir kurt hâlâ
ayaktaydı.

Lider.

Kardeşlerden birinin ona ateş etmesini sağladığım mermi, onun ve Jinx'in etrafında daire şeklinde parlayan mavi bir duvarın içine gömülmüştü.

Büyülü kalkan cihazı.

Son derece pahalı ve nadirdir.

Arkasında, geri geri giderken namluyu Jinx'in kafasına dayadı; kalkan da onunla birlikte hareket ediyordu.

Kız onun tek pazarlık kozu. Onu öldürmeyecek.

Ateş.

Ortega kardeşler ateş açtı, yüzlerce mermi mavi kalkanın içine saplandı. Hiçbiri delip geçmedi.

Kalkanı geçemezsin.

"Xerxes bu kapının dışında beni takip edecek," dedi kurt duvara dayalı bir kapıya doğru geri giderken. "Başka biri takip ederse onu hemen öldürürüm. Kalkanım dayanacak ve bana ulaşamayacaksın. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Namluyu Jinx'in kafasına bastırmaya devam etti.

Odadan çıkmasına izin verme. Onu asla geri alamazsın.

"Dur!" Jax alfa havladı ve kurt bir an için sustu.

Ancak güçlüydü, çünkü çabucak silkindi ve kapının kolunu çevirdi.

Xerxes onu takip etmek için bir adım öne çıktı.

ONUNLA ODADAN ÇIKMASINA IZIN VERME.

Mermiler kalkanın üzerine işe yaramaz bir şekilde püskürdü.

Tavandan sarkan kadın şarkı söylemeye devam etti.

Jax kükredi ve bir ayıya dönüştü. Kalkanı yırttı ama hiçbir şey olmadı.

Ascher bir koça dönüştü ve kafa üstü çakıldı, ama kırılmadı.

Kobra'nıngölge Yılanlar çarptı karşı ve parıldayan
mavi büyü, tıpkı mermiler gibi nüfuz edemez.

Kurt kapı kolunu çevirirken sırttı. "Kalkanı geçemezsin. O burada benimle sıkışıp kaldı. İçeri giremez."

Jinx kendinden çok daha iri olan adama sırttı. "Hayır," dedi sakince. Koyu renk gözlerindeki bakış dehşet vericiydi.

Jinx gülümsedi ve "Buradan çıkış yok" dedi.

Jinx'in çenesi çözüldü ve Don'la tanıştığımız ilk günkü gibi bağırdı:
"Kıpırdama!"

Herkes dondu kaldı.

Kalkanın arkasında, kurdun silahının namlusu Jinx'in birkaç dakika önce durduğu yerde duruyordu.

"Şimdi yap," dedi Jinx gelinciğe gülümseyerek, ç ö m e l i p onu yavaşça yere bırakırken.

Gelincik yer

değiştirdi.

Bir erkeğe.

Birdenbire, parıldayan derisiyle devasa, çıplak bir savaşçı kurt şekil değiştirenden daha uzun durdu.

Jinx'in komutu etkisini yitirdi ve lider silahını yeni davetsiz misafire doğru savururken kendisi de kurt formuna geçmeye başladı.

Ancak çıplak savaşçı etkileyici kaslarıyla kalkanın içindeki alanı kapladı.

Kısmen yer değiştirmiş olsa bile kurdun hiç şansı yoktu.

Savaşçı kurdun kolunu kırdı, yumruğunu boğazına indirdi ve dizlerini tekmeledi.

Ardından, pazılarını keskin bir şekilde bükerek kurdun boynunu kırdı ve silahını alıp kafasına ve göğsüne defalarca ateş etti.

Her şey yarım saniye içinde oldu.

Sonunda savaşçı, kurdun kemerinde asılı duran gümüş bir aletin üzerine bastı.

Parlayan mavi kalkan kayboldu.

Savaşçı öfkeden titriyordu, kara gözleri parlıyordu, siyah saçları dağılmıştı, çıplak vücuduna kan sıçramıştı. Düğümü ve tatlı meyan kökü kokusu onu tanımlıyordu.

Kılık değiştirmiş başka bir Omega'ydı.

Sağ kalçasında "Sadakat" dövmesi vardı.

Gelincik bir adamdı.

Haklıydım: Don bir casus yerleştirmişti.

Jinx savaşıya çak bir beşlik yaptı.

Odanın öbür ucunda Lucinda kocaman gözlerle bana bakıyor, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Tehdit ortadan kalktı.

Uyuşturucuyu kapattım.

Bölüm 43

SADIE

ÖLÜM

Arabada oturup konağa geri dönerken KEDER sonsuz dalgalar halinde üzerime çöktü.

Herkes sessizdi.

Omega, Jax onu sapık bir gelincik olduğu için kanlı bir şekilde dövdükten sonra kendisini Warren olarak tanıtmıştı.

Şimdi Warren, mücevherli elini omega'nın boynunun arkasına ölümcül bir şekilde dolamış olan Cobra'nın yanında oturuyordu.

Warren pişman görünüyordu ve alçakgönüllülüğünü korumak için Lucinda'nın eşofmanını beline sarmıştı.

"Don onu bana verir vermez ne olduğunu anladım ve her zaman saygılıydı. Üzerimizi değiştirdiğimizde odadan çıktı. Adamlar yumruklarını Warren'ın karnına indirirken Jinx, "Tuhaf değildi," diye karşı çıkmıştı.

Kimse onu dinlememişti.

Şimdi sessizlik içinde
gidiyorduk.

Gerçek, boynumuza geçirilmiş bir ilmek
gibiydi. Aran ve Walter ölmüştü.

Midem ve göğsüm sanki karnım deşilmiş gibi yandı ve nefes almakta zorlandım. Malikaneye geri dönüyorduk.

Vücutlarına dönelim.

Akıl sağlığımı yitirmemi engelleyen tek şey arka koltukta acı içinde üst üste sıkışmış beş kardeşti.

Onları hala kontrol ediyordum.

Onları zapt etmenin en güvenli yolunun bu olduğuna karar vermiştik, çünkü kurtlar gibi üzerlerinde ne tür büyümlü aygıtlar olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bunu riske atamazdık.

Vücudumdaki her kas yanarken yüzümden ter boşanıyordu.

Balo öğleden sonraydı ve gece yerini gri bir sabaha bırakıyordu. Üçüncü duruşmayı geçip geçmediğimizi kim bilebilirdi ki? Başlamak için bir tane bile var mıydı?

Her şey ihanet ve sabotaj kokuyordu.

Sadece büyük bir tuzak.

Acı içinde nefes aldım.

Lucinda elimi avuçlarının arasına aldı, yaralanmış kolundan hâlâ kan damlıyordu ve gözleri şoktan kocaman olmuştu.

Don bizi bu dünyanın acımasız olduğu konusunda uyarmıştı.

Ama hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Araba durduğunda, Ortega kardeşleri yağmurda arkamdan sürükledim ama girişte durdum.

Ön kapıda kurşun delikleri vardı ve her iki taraftaki süslü camlar kırılmıştı. Kırıklar ayaklarımızın dibindeydi.

Aran'ı kaybedemezdim.

Onsuz bunların hiçbirisiyle

yüzleşemezdim. Reddettim.

Ellerim o kadar titriyordu ki kapı kolunu çeviremiyordum. Kimse kapıyı açmak için adım atmadı ve hepimiz gerçeğe yüzleşmeden kapının önünde dikildik.

Sonunda Xerxes geldi ve kapıyı iterek açtı. Her yer kan içindeydi.

Fuaye ölüm kokuyordu.

Aran, Walter'ı vücuduyla korumaya çalışmış gibi onun üzerinde yatıyordu ve her ikisi de kurşun delikleriyle delik deşik olmuştu.

Kimse bundan sağ çıkamaz.

Yere yığıldım ve kan sıçramış mermerin üzerine safra kustum.

Lucinda ve Jala da bana katıldı. Jess yere yığıldı.

Xerxes geri çekildi.

Warren kapı aralığında durmuş, dehşet içinde manzaraya bakıyordu. Alfalar hareket etmedi.

Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ortega kardeşler benim hareketimi taklit ettiler, gücüm hâlâ onları sarıyordu.

Çılgılık attım.

Kükrediler.

Cesetlere doğru yürüyen tek kişi Jinx'ti.

Öne doğru kollarımın üzerine düştüm, içimde o kadar büyük bir acı vardı ki, dünya etrafımda parçalanırken ağlayamadım, hiçbir şey yapamadım.

Küçük kız Aran'ın cesedinin önünde diz çöktü ve onu dürttü.

Başını kaldırdı, koyu renk gözleri irileşmişti. "O-" diye o kadar sessiz fısıldadı ki söylediklerinin geri kalanını duyamadım.

Safra kustum.

Jinx geriye doğru tökezledi, gözleri çılgına dönmüştü.

"O yaşıyor." Sözleri insanın içine işliyordu.

Kırık camların ve kanın arasından sürünerek ilerledim, Ortega kardeşler de akılsızca beni takip ediyordu.

"Aran!" En iyi arkadaşımın üzerine yığılırken çığlık attım.

Vücudunu kurşun delikleri kaplamıştı ve soluk teninin her santimi kırmızıya boyanmıştı. Teni buz gibiydi, kardan daha soğuktu.

O ölmüştü. Acımasız bir şakaydı.

Titredim.

"Göğsüne bak." Jinx'in sesi çok uzaklardan geliyordu. Aran'ın göğsü kurşun delikleriyle doluydu.

Gözlerimi kırpmayı reddederek, kendimi en iyi arkadaşım olan katliama bakmaya zorlayarak, tek bir kararlılıkla ona baktım.

Çok az...

Yükseldi.

Gözlerim büyüdü ve omuzlarından tutarak onu olabildiğince sert bir şekilde sarstım. "Uyan!" Kanla kaplı derisini pençelerken çığlık attım.

Tüm mantığım bedenimden kaçtı.

Ascher yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Nasıl?"

Nasıl ya da neden olduğu umurumda değildi. Sikimde bile değildi.

Önemli olan tek şey onun hala nefes alıyor olmasıydı.

"YARDIM EDİN!" Herkese çılgınca bağırdım, ne istediğimden emin değildim, sadece bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyordum.

Herhangi bir şey.

Kan güçlerimi kullanmanın verdiği gerginlik, beni içten içe yakan asidik umutla birleşince vücudumdan ter boşandı ve Aran'ın yanında sırt üstü yere yığıldım, manik çığlıklarla boğuluyordum.

Xerxes tıbbi kitle ilgili bir şeyler bağırdı.

Hizmetçiler etrafımızda koşturdu.

Her tanrıya dua ettim -istedikleri her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim- yeter ki yaşamasına izin versinler.

Ortega kardeşler yanımda yere yığılmış, irademe bağlı akılsız kuklalar gibiydiler.

Xerxes, Aran'ın boğazından aşağı sıvı şişeleri döktü ve Ascher, etine gömülmüş olan büyü mermileri çıkarmak için cımbız kullandı, doğrudan Walter'a gitmemiş olanları.

Kahyanın göğsü hareket etmedi.

Çalışırken gözyaşları Xerxes'in yanaklarından aşağı süzülüyor, birkaç saniyede bir Walter'a bakıyordu.

Onun için yas tuttum.

Kızlar Aran'ın cildindeki kanı temizledi ve Jax kan akışını durdurmak için bacaklarına kemerler sardı.

Göğsü hareket etmeye devam ediyordu ama buz gibi soğuktu.

Xerxes boğazından aşağı sıvı dökmeyi bıraktı ve ona çeşitli iğneler batırmaya başladı.

Jinx, Ascher'ın mermileri çıkarmasına yardım etti.

Kırılan pencerenin camları vücudunda uzun yaralar açmıştı.

Jala, Cobra ve Jess onları dikti.

Xerxes bir şeyler alması için ona bağıırken Warren malzemeleri, ıslak bezleri ve ilaçları teslim etti.

Güçlerimi kullanmaktan bitkin düşmüş bir halde, arkadaşımın iyi olması için dua ederek katliamın arasında yatmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Saatler geçti.

Aran'ın durumu değişmedi.

Uyanmasını dileyerek yüzüne baktım.

Ona küfrettim. Ona aklıma gelen her kötü kelimeyi söyledim. Beni terk etmeye cüret ederse onu Güneş Tanrısı'nın vadisinde avlayacağıma söz verdim.

Warren topun gelmesiyle ilgili bir şeyler söyledi.

Soluğu kesilene ve bir daha hiçbir şey söylemeyene kadar ona küfürler yağdırdım.

Xerxes çalışmaya devam etti, ona iğne yaptı ve bıçakladı, hizmetçilere dükkândan farklı ilaçlar getirmelerini emretti. Çantalar dolusu ilaçla geri geldiler ve Xerxes hiç düşünmeden ona iğneler batırdı.

Ascher mermi üstüne mermi çıkarıyor, yorucu bir tempoyla çalışıyor, yüzlerce parça etinden ayrılana kadar durmayı reddediyordu.

Aran uyanmadı.

Zaman daha hızlı aktı.

Kan güçlerimi olması gerekenden çok daha uzun süre kullandığım için başım dönüyor, yüzümden ter akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Her şey sıkıştı ve dünya etrafımda döndü.

Eğer üçüncü davada bir gerçeklik payı varsa, kardeşlere ihtiyacımız vardı. Onları serbest bırakmadım.

Uzun, kesik kesik bir nefes alındı ve biri agresif bir şekilde vurdu.

Başımı ağır çekimde yana çevirdim, vücudum bir denizyıldızı gibi kanlı fuayeyi geçerek en iyi arkadaşşıma doğru ilerledi.

Aran'ın mavi gözleri açıldı ve öksürüyordu.

İlk kez gözlerimden yaşlar süzüldü ve boğulurcasına hıçkırdım. Hiç böyle bir rahatlama yaşamamıştım.

İçime çarpan hissi anlatacak kelime bulamıyordum.

Hıçkırarak ona doğru süründüm.

Kızlar da benimle birlikte ağladı.

Ascher'in yüzünden yaşlar süzüldü.

Xerxes Aran'ın oturmasına yardım etti, hepimiz onun parçalanmış haline, vücudunda hâlâ açık olan deliklere bakarak irkildik.

Hayatta olmamalıydı.

Agresif bir şekilde kesip biçtikten sonra Aran, "Ah,"

diye boğuldu. Herkes kıkırdadı.

"Seni aptal amcık," diye homurdandım, kaslarım yanarken terim beni hâlâ yarı yarıya kör ediyordu.

Aran kollarını kaldırdı ve üzerlerindeki kurşun deliklerini inceledi. "Kahretsin." Üzerinden soğuk bir sis yayılıyor, havada beyaz bir sis halinde çatırıyordu.

"Ne cüretle kendini böyle vurdurursun?" Ona ters ters bakarken sesim öfkeyle titriyordu.

"Kahretsin," diye tekrarladı Aran kocaman gözlerle etrafına bakınırken. Benim bitkin görünüşümü görünce yüzü düştü.

İkimiz de onun güçlü olduğunu biliyorduk; bundan kaçınsa bile içinde bir karanlık vardı.

Bir mermi yağmuru tarafından gafil avlanmış olmasına imkân yoktu. Silah seslerinin geldiği o bir saniyede onlardan kaçmak için bir şey yapmamış olmasına imkân yoktu.

Suçlulukla yere baktı.

İkimiz de biliyorduk.

Onu eşofmanının yırtık yakasından tuttum ve ter lekeli yüzüme doğru çektim. "Beni terk edemezsin."

Kristal mavisi gözleri bana bakarken ateşle parlıyordu. Ellerim beni ondan çekmeye çalıştı ama parmaklarım serbest kalmadı.

"Söz ver bana!" Çaresizlikle onu sarsarak yüzüne doğru bağırdım.

"Lütfen," sesim bir başka hıçkırıkla çatladı.

Çok yavaşça başını salladı, beni kendine çekerken parçalanmış kolları omuzlarıma dolandı.

"Ben bir korkağım," diye fısıldadı. "Sırtım, annem, Fae diyarı. Hepsi çok fazlaydı."

Sırtını sıktım ve altımda titredi. "Ama söz veriyorum.

Sen ve kızlar için. Söz veriyorum."

"Sadie." Lucinda kolumu çekiştirdi ve sırtımdaki baskının beş Ortega kardeşin bize sarılması olduğunu fark ettim.

Ağzımı tıkadım ve inmelerini emrettim. Akılsız kuklalarım tökezleyerek uzaklaştı. "Baloya bir saatten az kaldı. Gitmek zorundasınız yoksa üçüncü

Duruşma. Hayatlarınız hâlâ risk altında," dedi Warren telaşla. "Kim o?" Aran sordu.

"Bu Noodle, gelincik," diye tükürdüm ve ona ters ters baktım.

Kafasında iç çamaşırlarıyla etrafta koşuşturduğunu hâlâ hatırlıyordum.

Don'un onu iddia ettiği gibi kızları korumak için Jinx'e verip vermediği önemli değildi. Adam sapığın tekiydi.

Aran durumu özetleyen bir küfür savurdu. "Neden hâlâ hayatta?"

Omuz silktim. "Jinx'in hayatını kurtardı. Ama bence Jax onu öldürmek için bekliyor."

Warren'ın rengi soldu.

"Hayatta hissediyor musun?" En iyi arkadaşımın fiziksel olarak iyi olmadığı açık olmasına rağmen nasıl iyi görüldüğünden emin olamadığım için çekingen bir şekilde sordum.

"Pek sayılmaz ama kendimi ölü hissetmiyorum." Aran omuz silkti, sonra hareket edince yüzünü buruşturdu.

Herkes ayağa kalktı ve etrafına bakındı, hepimizin Aran'ın kanı ve cam parçalarıyla kaplı olduğu gerçeğini fark etti.

Baloya kadar bir saatten az zamanımız vardı.

Elinde malzemelerle Xerxes'in yanında duran bir hizmetçi merdivenleri işaret ederek, "Don dün bir sürü resmi kıyafet getirdi, böylece en çok beğendiğinizi seçebilirsiniz. Dolaplarınızda duruyor."

Xerxes hizmetçilere Walter'ın cesedinin üzerine örttürdüğü çarşafa baktı.

Yüzündeki soruyu okuyabiliyordum. Aynı soruyu ben de kendime soruyordum.

Tüm bu olanlardan sonra baloya nasıl gidecektik? Tüm bunlardan sonra nasıl normal davranacaktık?

Jax boynunu kırdı. "Herkes katılıyor. Kızlar ve Aran. Birbirimizden ayrılmayacağız."

Aran'ın açık yaralarına bakıp yüzümü buruştursam da hepimiz onaylarcasına başımızı salladık.

Ascher Aran'ı işaret etti. "Ona bir hoverchair bulmalıyız. Yürüyemiyor."

Xerxes hizmetçilere bir şeyler söyledi ve onlar da koşarak uzaklaştılar.

"Burada oturun ve bekleyin," diye emrettim Ortega kardeşlere, onlara komuta etmenin zorluğundan bacaklarını titriyordu.

Dünya etrafımda sallanıyordu ama Ascher'a dönerken kendimi normal davranmaya zorladım. "Lütfen Aran'ı yatak odamıza götür. Onu temizlemem gerekiyor."

Başını salladı ve onu nazikçe kucağına aldı.

Lucinda elimi tutmak istedi ama o elimi tutamadan Cobra beni yakaladı.

"Neredeyse bitti, Kedicik. Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı bana. "Derin nefes al," diye koçluk yaptı.

Kızgınlık alevlendi.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim zayıf bir sesle.

Kobra beni yatak odasına götürürken gözleri endişeyle dolu olsa da kıkırdadı.

Sırtımdaki gölge yılan bana destek imgeleri gönderdi, sanki onun yardımına ihtiyacı olan zayıf biriymişim gibi.

"Siktir git," diye hırladım ve şiddetli görüntüler gönderdim. "Yardımına ihtiyacım yok."

Yılan bana sevgi ve sıcaklık imgeleri gönderirken Kobra, "Hayır, Kedicik," diye fısıldadı. "Seni beceriyorum."

Duşu açarken göz kırptı ve beni yanındaki tuvalete oturttu. Ascher Aran'ı yavaşça küvetin yanına yere bıraktı.

Kobra odadan çıktı ama Ascher kaldı.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Ascher gözlerini terden lekelenmiş yüzüme ve titreyen kaslarıma dikerek sordu.

En iyi arkadaşımı kurtarmak için yorulmak bilmeden çalışarak saatlerce Aran'dan kurşunları nasıl çıkardığını asla unutmayacağım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Ascher'ın dövmeleeri gövdesinde dalgalanırken parmaklarını saç çizgimde gezdirdi ve üzerime eğildi.

"Prenses, sizin için her şeyi yapabileceğimi anlıyorsunuz değil mi?" Bana bakarken kehribar rengi gözleri şiddetle kararmıştı.

"Herhangi bir şey," diye tekrarladı.

Kalın bir şekilde yutkundum. Düşüşümü vücuduyla hafifletmek için kendini fae diyarındaki bir platformdan yüzüstü aşağı atmıştı.

"Biliyorum, Ascher. Bana gösterdin."

İri adam önümde dizlerinin üzerine çöktü, dövmeli pazuları tuvaletin iki yanında uzanırken beni kafese kapattı.

Sarhoş edici çam burnumu doldurdu.

Ascher, "Geçmişte işleri berbat ettiğimi biliyorum ve bazı öfke sorunlarım var ama senin için dünyanın öbür ucuna bile giderim Sadie," dedi.

Kalın kalın yutkundum, alevler boğazına sıçradı. "Sen benim her şeyimsin," dedi renkli bir parmak eklemine dudaklarımda gezdirirken.

Benim yaşıma en yakın olan ve yüzlerce insanı öldürmüş olan adam karşımda titriyordu.

"Seni seviyorum Prenses," diye fısıldadı Ascher başını öne eğip alnımızı birbirine değdirirken.

Derin bir nefes aldı ve sesi kırıldı. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor. Birine nasıl bakacağımı bilmiyorum. Kimse için nasıl bir şey olacağımı bilmiyorum. Ama senin için biri olmak istiyorum."

Göğsümde bir uğultu hissederken nefesimi tuttum. "Prenses, seninle ilgilenmek istiyorum. Seni sevmek istiyorum."

Titreyerek nefes verdim. "Ben de seni seviyorum Ascher. Ben de seninle ilgilenmek istiyorum."

Ascher yüzümü kavradı ve sıcak dudaklarını yüzüme çarptı, tek bildiğim baş döndürücü çam kokusu olana kadar beni ağzıyla tüketti.

Geri çekildi. "Çılgın arkadaşların olsa bile."

Kıkırdadım ve zayıfça koluna bir yumruk attım. Yorgunluk içime işlerken beni dik tutan tek şey yüzümdeki elleriydi.

"Lütfen, bana aldırmayın," dedi Aran. "Birbirimizi sevdiğimizi kanıtladığımıza göre artık hepimiz kutlama analları yapalım mı?"

Ben utançla inlerken Ascher kıkırdadı. Neden böyleydi?

"Hayır, lütfen devam edin," dedi Aran. "Ağzıma sadece altı kez kustum." Ascher'inkiyle alay edercesine sesini alçalttı. "*Bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki seni korumak, bebeklerini doğurmak ve senin için küçük bir orospu olmak istiyorum.*"

"Oh, siktir git. Sadece kıskanıyorsun," dedi Ascher gözlerini devirirken. Onu.

Aran sözlerine şöyle devam etti: "Her zaman bu kadar duygusal mıdır? Gerçekten hiç bu kadar Hayatım boyunca biri için utandım. Bu konuşmayı önceden planladın mı, çünkü eğer öyleyse, senin adına *utanıyorum* dostum. Önce bana gelmeliydin."

Ascher ayağa kalkıp bana bakarken, "Pekâlâ, ben gidiyorum," dedi. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, Prenses?"

Ağzının kenarları şirin bir gülümsemeye yukarı kalktı, sanki hâlâ beni sevdiğini söylemenin heyecanını yaşıyordu.

Güneş tanrısı, çok sevimliydi.

Bir metre beş santim dövmele, kaslar ve tatlılık.

Ona sııttım, sonra gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. "Biz iyiyiz. Erkekler gider gitmez çökecek kadar zayıf bir kadın değilim." Omuzlarımı geriye ittim ve yetkinlik gösterdim. "Git hazırlan. Zamanımız yok."

Ascher çatık kaşlarla banyodan çıktı, yardım istememi beklerken gözleri yüzümdeydi.

"Seni seviyorum," dedi usulca, altın rengi yanaklarının üst kısımları kırmızıya boyanmıştı, arkasını dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce.

Kalbim yerinden fırlarken bedenim de aynı anda beni bıraktı. Öne doğru yığıldım, yorgunluk içime işliyordu.

"Yani ikimiz de bunun saçma ve utanç verici olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

"Kapa çeneni," diye inledim Aran'ın önünde dizlerimin üzerine çökerken. "Hayır, çok tatlıydı," diye mırıldandım nefesimin altında savunmacı bir tavırla.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Aran zayıf bir kıkırdamayla konuyu değiştirerek sordu, yüzü kan içindeydi.

Kanları tenimi kapladı.

"Yapabileceğimiz tek yol bu," dedim inançla, sonra bedenini küvetin ağzından duşa doğru beceriksizce ittim.

Hemen yanına yığıldım.

Ona bir kalıp sabun uzattığımda ve ikimiz de zayıf bir şekilde cildimizi ovarken, sıcak spreyin altında, tamamen giyinik, hareket edemez halde, uzuvlarımız birbirine karışmış bir şekilde birlikte uzandık.

Su etrafımızda kıpkırmızı akıyordu.

"Sanırım lanetlendik," dedim dişlerimi sıkarak, cam parçalarını derimden çıkarırken, su dayanılmaz bir şekilde yakıyordu.

Aran gelişigüzel bir şekilde etindeki deliklere sabun sürdü. Kanlı uzuvlar küvete dolanmıştı. Bu ürkütücü bir manzaraydı.

"Biliyorsun, Fae aleminde silahları yasakladılar çünkü büyülü mermiler sadece şekil değiştirenleri öldürmüyor."

Aran durakladı.

"Fae'leri de öldürüyorlar."

Damlacıklar küvete çarptı ve hassas bedenimizi dövdü.

Aran başını çevirdi ve saçlarını geriye doğru çekerek boynunu ve kulaklarını ortaya çıkardı. "Annemin ayak parmağındaki yüzüğü çıkardığımda değişen tek şey saçlarım değildi."

Bana gösterdiği şeyi algılamam bir saniye sürdü. Sonra anladım. "Lanet olsun."

Aran bana yaslandı ve ılık spreyin altında kederli bir şekilde uzanırken başını okşadım.

Her şeyin nasıl berbat olduğunu, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını düşünmek.

Çünkü Arabella Alis Egan, fae prensesi, fae diyarının yasal hükümdarı, ölüm koltuğunun varisi, fae kraliçesinin kızı, aranan fae hükümdarı, fae kulaklarına sahip değildi.

Aran Fae değildi.

Bölüm 44

SADIE

KÜRESEL

DON BİR LIMUZIN GÖNDERDİ.

Üç blok boyunca uzanan altın ipek halıda yürürken ışıklar parladı, muhabirler davalarımızla ilgili sorular sordu ve betalar çığlık atıp uzandı.

Kutlama için tüm finans bölgesi trafiğe kapatıldı.

Sıradan izleyiciler için, büyük kubbeli cam bir yapının içinde yürüyen göz alıcı yıldız adaylarıydık.

Don tarafından her ekinoksta düzenlenen ultra özel bir etkinlik.

Serpentine Şehri'ni yönetecek yeni alfaların doğum yeri.

Aran'ın uçan sandalyesini iterken parmak eklemlerim bembeyazdı. Beni dik tutan tek şey buydu.

Görüşüm dalgalanırken alnımdan ter damlıyordu, beş kardeş akılsızca arkamdan geliyordu.

Makyaj yapmayı bırakmamın sebebi buydu.

Ama otoritenin gösterişli taleplerine tamamen orta parmakla karşılık vermiyordum.

Pırıltılı altın rengi elbisemin sırtı açıldı ve gözlerimin altındaki koyu halkalar ve yüzümdeki gerginlikle güzel bir kontrast oluşturunuyordu.

Aran'ın üzerinde vücudunu örten siyah bir takım elbise vardı ama başının yan tarafında kurşunların açtığı yaralar kanlı ve açıktaydı.

Aran havalandığında halının kenarında duran betalar irkildi tarafından.

Sırtarak saçlarını savurdu, mavi saçları vahşi bir bukle yığınınna dönüşmüştü. kanla kırmızıya boyanmıştı.

Vites değiştirenler âlemindeki süslü bir halıyı hatırlayınca dejavu yaşadım.

O zamanlar, Aran dikkatleri üzerine çekip gülümsemişti ve ben de onun yanında süslenmiş ve güzel bir şekilde durmuştum.

Dışarıdan bakan biri ne kadar düştüğümüzü fark ederdi.

Aran bir muhabiri tersledi ve kadın yüzündeki tırtıklı kesiklerden dolayı öğürdüğünde gözlerini devirdi.

Yükselmiş gibi hissettik.

İkimiz de acıya, korkuya ve bitmek bilmeyen ihtimallere karşı koymanın başarısıyla dolup taşıyorduk.

Kesin ölümden kurtulmuştuk.

Adrenalin, yorgunluk ve kafa karışıklığı içimde savaştı ve yasak yüksekliğe binerken hafifçe öforik hissettim.

Aran büyülu piposunu emdi ve öfkeli muhabirin yüzüne elektrik mavisi duman üfledi.

Hover sandalyeyi "yanlışlıkla" bacaklarına çarparken kıkırdadım.

Aran güldü ve bir nefes daha çekebilmem için pipoyu dudaklarıma doğru tuttu.

Çubuğu emerken, duman ve yorgunluktan görüşüm bulanıklaşmıştı, bizi sallantılı bir çizgide ileriye doğru ittim.

Kobra yüzen sandalyeyi ellerimden almaya çalışırken, "Güneş tanrısı bizi korusun," diye homurdandı.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdandım, sanki bir can simidiymiş gibi tutamaklara tutunurken.

Aran etkileyici bir kelime dağarcığıyla ona küfretti ve Kobra zihinsel olarak iyi olmadığımızı ve çok ciddi olduğumuzu fark ederek pes etti.

"Hep böyle miydi?" Kobra Lucinda'ya sordu.

Kız kardeşim derin bir iç çekti. "Bir keresinde Dick onu çok fena dövdükten sonra, birden marangozluk yapma isteği duydu. Koca bir ağacı kesti ve kendine bir sandalye yapacağına ikna oldu."

Kobra ağzı açık kaldı. "Yok artık."

Lucinda askılı beyaz elbisesinin içinde parıldıyordu. Hüzünle gülümsedi, belli ki berbat çocukluğumuzu düşünüyordu, kesik ön kolunu ovuştururken. "Hiçbir şey yapmadı, sadece ay tanrıçasına bağırarak ağacı ormanda sürükledi."

Aran pipoyu dudaklarıma bastırdı ve ben de uzun bir nefes daha çektim.

Kobra beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı, ben de omuz silktim.

Travmayla başa çıkmak için bulduğum en yakın çözüm, yeni bir hobi projesine başlayıp onu tamamlayamamanın verdiği saf mutluluktu.

Aran'ın hover sandalyesi ipin altından geçerek masum bir betaya çarptı.

Aran sandalyesinden fırlayıp adamı boğmaya çalışırken ışıklar parladı ve insanlar çılgılık attı.

"Şşşt, şşşt," diye kıkırdadım pipoyu ağzına sokarken ve onu sandalyesine geri sürüklerken. "Sorun yok, tatlım. Yolumuza çıkmak istememişti." Tekrar yerine yerleşirken başını okşadım.

Az önce ezdiğimiz ve suikast girişiminde bulunduğumuz beta, öfkeyle bize baktı.

"Bu kadar erkek olma." Onu geçip sonsuz altın halıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden oflayıp pufladım.

Aran gözlerini devirdi. "Bugünlerde herkes çok hassas. Onu sadece biraz boğdum. Artık hiçbir şey yapamıyorsun. Bu çok saçma."

Başımı sallayarak onayladım. "Gelecek nesil için endişeleniyorum. Çok yumuşaklar."

Söz konusu nesil (yaşları on iki ile on sekiz arasında değişen dört kız), biz onlarla halıda yarışmaya çalışırken endişeyle bize bakıyordu.

"Sadece uçan sandalyedeki bir kadına yenilmekten korkuyorsunuz!" Hız ve çeviklik bulanıklığı içinde yanlarından hızla geçerken Aran çılgılık attı.

Tabii ki biz
kazandık. En iyisi
bizdik.

"Pislikler!" Mekânın altın kapılarının önünde cırtlak bir sesle durduğumda onları tersledim.

İki mafya üyesi, özel dikim takım elbiseleri ve güneş gözlükleriyle kapının önünde durmuş, kasları ve parlayan silahlarıyla kapıyı kapatmışlardı.

Her ikisinin de alnında "Sadakat" yazılıydı. Bariz olanı söyledim. "Yapışkan dövme yerleşimi."

Birinin ağzının kenarı seğirdi ve ben de bunu şikayetlerimi dile getirmem için bir işaret olarak aldım.

"Bu bitmek bilmeyen halı da neyin nesi? Biz gelmeden önce hepimizi kalp krizinden öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Bu gizlice üçüncü deneme mi?"

Cevap vermediler ve Aran uzun bir nefes daha çekmem için cömertçe pipoyu bana uzattı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, betalardan birinin yüzüne doğru kalktım ve öksürmemeye çalışmasının tadını çıkararak dumanı yavaşça üfledim.

Bu gerçekten de çok güçlü bir baskınlık gösterisiydi.

"O silahı hiç kullandın mı, dostum?"

Kaşı seğirdi.

İkimiz de aynı anda ona doğru hamle yaptık ama ben onu etkisiz hale getirip bana cevap vermeyi reddettiği için suratından vuramadan, kestane gibi kokan iri eller boynuma dolandı ve beni sürükleyerek uzaklaştırdı.

"Jax, Sadie, Cobra, Ascher ve Xerxes. Listede biz de varız. Ayrıca ailemizi de yanımızda getirdik." Jax homurdandı.

Betalar tartışmadılar, sadece bize kapıları açtılar.

"Şu kapıyı benim için açsan iyi olur dostum," diye hırladım boğuştuğum betaya.

"Pekâlâ, ayrıcalıklarını resmen kaybettin," dedi Jax beni mekânın içine iterken. "Kardeşleri hemen serbest bırakmalısın. İyi davranmıyorsun."

Ascher hover sandalyeyi kaptı.

Aran çığlık attı, "Kaçırılıyorum!"

Ascher gözlerini devirdi.

Cobra ve Xerxes kardeşleri öne doğru çekti (göstermelik olarak onlara kelepçe ve zincir takmıştık) ve ben gözlerimi Jax'e diktim. "Güzel olmadığımı söyleme şeklin bu mu?"

Jax gözlerini tekrar kısmıştı. "Ne?"

Jess onun yanına yaklaşırken, "Cevap verme," dedi. Yeşil-siyah saçları örülmüştü ve kadife elbisesiyle uyumluydu.

"Bence o pipoyu içmeyi bırakmalılar," dedi Jala pembe gözlerini kocaman açarak, eli Lucinda'nın elini kavramıştı.

Jinx gözlerini devirdi. "Ne yani, iki kadının deli gibi davranması hoşuna gitmiyor mu?"

"Beni test etme," diye tısladım ona.

Jax gözlerini kapadı ve güneş tanrısına dua ediyormuş gibi başını arkaya eğdi.

Kobra'nın yüzünde tam bir gülümseme belirdi. "Kedicik, az önce tısladın mı?"

"Sadie, kardeşler üzerindeki kontrolünü bırak," diye tersledi Xerxes saçlarımı çekiştirirken ve hoşnutsuzlukla omega-bayıltısı çıkarırken. "Şimdi yap."

Alfa içgüdüleri içimde yükseldi ve itaat ettim.

Bir anda, beni akılsız bir duruma sürükleyen ezici ağırlık dağıldı.

Bacaklarım rahatlayarak büküldü ve Jax beni yakaladı.

Yavaşça nefes aldım, aniden devasa bir dans pistinin kenarında durduğumuzu ve çılgınca davrandığımı fark ettim.

Birkaç düzine şekil değiştiren mevcuttu ve canlı bir grup klasik bir melodi çalarken ustalıklarla döndüler.

Tavanın tamamı camdı ve yukarıdaki gri gökyüzü gecenin karanlığına karışıyordu.

Bir masal kitabının içine girmek gibiydi.

Zarafet, incelik ve çöküş aklıma gelen kelimelerdi.

Ascher'a doğru hamle yaparken Aran'ın hover sandalyesi sallandı.

Arkamda, Ortega kardeşler yüzüstü yere yığılmışlardı; onları beyin ölümü gerçekleşmiş halde bırakmakta haklıydım.

Xerxes ve Cobra umursamaz görünerek onları zincirlerinden tutup yerde sürüklüyordu.

"Aran," diye tısladım, arkadaşım zayıf bir şekilde Ascher'in böbreğine bıçak saplama taklidi yaparken onu sandalyesine geri oturttum. "Sadece birkaç saatliğine iyiymiş gibi davran," diye fısıldadım ona sarılırken.

Aran'ın vücudu ter içindeydi, kristal gözleri acıyla bulutlanmıştı. Acı ve uyuşturucunun neden olduğu bir sayıklama içinde kaybolmuş, orada değildi. Xerxes ona en az otuz farklı iğne batırmıştı.

"Hepsini sonra öldürebiliriz," diye söz verdim ve bana karşı mücadele etmeyi bıraktı. "Sadece bu gece için casusluk yapmalısın. Tedbirli olmalısın."

Aran'ın mavi gözleri parıldadı ve bir manyak gibi sıırttı. "Onları sonra mı çıkaracağız?"

Komplocu bir şekilde başımı salladım. "İşaretimle. Sadece bekle."

Rahatlayan Aran koltuğuna geri yaslandı ve hemen horlamaya başladı.

"Endişelenmeli miyiz?" Ascher endişeyle ona baktı. "Muhtemelen," dedim.

Birden arkamızdaki kapılar açıldı ve Warren içeri girdi. "Kardeşleri derhal Don'a götürmeniz gerekiyor. Kendisi dans pistinin tam karşısındaki yüksek masada."

Kobra ona, "Bize ne yapacağımızı söyleme," diye çıkıştı ve Jax de aynı şekilde homurdandı.

"Neden bizimle gelmek zorundaydın?" Ona ters ters bakarken sordum. "Senin rolünün sapık bir gelincik olmak olduğunu sanıyordum."

Warren derin bir iç çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Sana söyledim, Don tarafından kızları korumakla görevlendirildim. Bu benim ilk görevim." Kızlara çocuksu ve acınası bir bakış atarken sinir bozucu derecede ısıltılı teni parlıyordu.

"Kaç yaşındayım demiştin?" Ben sordum.

Ayakkabılarına odaklanırken "On sekiz," diye mırıldandı. "Daha yeni değiştim." "Harika, ben de on sekiz yaşındayım. Yakında test yaptıracağım." Jess gülümsedi

Sanki yeni bir arkadaş edinmiş gibi.

"Ve ben on altı yaşındayım, Jala on dört, Jinx de on iki," diye yardımsever bir şekilde ekledi Lucinda, bir yandan da çocuğa vurulmuş gibi gülümsüyordu.

Erkeklerle bakıştık. Hiçbirimiz kızların ona bu kadar yaltaklanmasından hoşlanmamıştık.

Onu öldürmek zorundaydık.

Warren utanmış görünerek, "Biliyorum. Don senin güvenliğinin konusunda endişeliydi."

Lucinda kıkırdama ve kirpiklerini ona doğru savurma cüretini gösterdi.

Belinde silahı ve güneş gözlüğü olan bir beta boğazını temizlediğinde, kız kardeşime seks konuşması ve tüm erkeklerin çöp olduğu konuşmasını yapmak için ağzımı açtım. "Don seni şimdi görecek."

Kobra ve Xerxes önden hücumla geçerek kardeşleri dans pistinde sürüklerken, şekil değiştirenler etrafımızda dönmeye devam ediyordu, şiddetten tamamen habersizdiler.

Derim diken diken oldu.

Canavar Diyarı korkunç bir yerdi.

Don'un altın bir sandalyede rahatça uzandığı yükseltilmiş bir kürsünün önünde durduk.

Dudaklarında bir sigara, koruma için etrafını saran silahlı betalar ve yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

"Ortega kardeşler," diye alay etti Cobra yerdeki cansız bedenlerden birini tekmelerken. "Hâlâ hayattalar. Çoğunlukla."

Don sigarasını içmeye devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

Clarissa yanımıza doğru yürüdü, kanlar içindeki bir adam arkasında kelepçeli bir şekilde topallıyordu.

Gözlerini nazlı nazlı adamlara dikti ve Don'a dönmeden önce bana ölümcül bir bakış fırlattı. "İşte Carle Fruya, arananlar listesindeki beta silah tüccarı."

Don hiçbir şey söylemedi.

Birdenbire altı betanın birdenbire ortaya çıktığı görüldü. "Lütfen, bağlantılarım var. Size verebileceğim koca bir ağım var," dedi Carle.

Don'a yalvardı, kara gözleri çılgına dönmüştü.

Beta'lar silahlarını mahkûmlarımıza doğrulttu.

Eşzamanlı olarak altı patlama
sesi duyuldu. Hepsini
öldürdüler.

Müzik çalmaya devam etti; şekil değiştirenler ışıltılı elbiseleri içinde
dönmeye devam etti ve Don sigarasını yavaşça içerken gözünü bile
kırpmadı.

Kan, parıldayan beyaz zemine sıçradı.

Artık tanıdık gelen barut ve yanan çelik kokusu duyularımı doldurdu.

Omurgamı bir ürperti sardı.

Şekil değiştirenler âlemi korkunç derecede soğuk ve fae âlemi vahşice
kana susamıştı ama canavar âlemindeki silahlar düpedüz uğursuzdu.

Herkes kürsünün önünde durmuş bekliyordu.

Sonunda don elini salladı ve al renkli elbiseler içinde beş çarpıcı kadın
önümüzde süzüldü.

Üzerlerinden ilahi şekerli kokular yayılıyordu ve yüz hatları
mükemmellikleriyle oyuncak bebekleri andırıyordu.

Onlar omegaydı.

Kızlar güzelce kızardılar ve alfalarım gülümsediler, etraflarına
masumiyet yayılıyordu, kokuları ve tavırları bir alfanın onları sarıp
sarmalaması ve koruması için yalvarıyordu.

Göğsümde tarifsiz bir acı hissettim.

Bir adım geri attım.

Kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle atıyordu ve Don'un ne
söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordum.

"Sürünüzü tamamlamak ve bir sonraki varisi doğurmak için bir dişi
omega seçeceksiniz. Seçiminizi bu gece yapacaksınız ya da-" Don kaşlarını
kaldırdı ve cümlesini bitirmeye gerek duymadı.

Tehdit açıldı.

Ne diyeceklerini beklemedim, sadece Aran'ın yüzen sandalyesini gizlice
kaptım ve bizi sürükleyerek götürdüm.

Aran bana pipoyu uzattı, ben de titreyen parmaklarımla aldım.

Dibe vurduğunuzu düşündüğünüzde, hala düşecek daha çok yer olması
inanılmazdı.

Bölüm 45

SADIE

HAYALETLER GERİ DÖNÜYOR

Odanın köşesinde oturdum.

Evet, bir tabak dolusu ordövr çalmak ve duvara bakarken onları mideye indirmek sağlıklı bir başa çıkma mekanizması değildi, ama umursamayacak kadar yorgundum.

Erkekler güzel bir omega dişisine aşık oluyor diye depresyona girmek yerine, daha klas bir yol seçmiştim.

Ben onların ölümlerini planlarken yemek yiyor ve duvara bakıyordum.

Elbette, hepsi beni sevdiklerini söylemişlerdi ama günün sonunda bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ekmeği ya da iyi bir kitabı severdim ama bunun için ölmezdim.

Aşk, adamların Don'un ellerinde kesin ölümü seçecekleri anlamına gelmiyordu.

Mantıksız değildim; vazgeçemeyecekleri hayatları ve sorumlulukları olduğunu anlıyordum.

Bu onlar için berbat bir durumdu çünkü bu yaptıkları son seçim olacaktı.

Kıbarca gitmelerine izin vermeyecektim ya da sinir bozucu zayıf kadın saçmalıkları yapmayacaktım.

Bir plan yapmıştım.

Çok basitti; eğer erkekler beni sevdiklerini söyledikten sonra bir omega seçerlerse, onları suratlarından vuracaktım.

Ölmüşlerdi.

Eğer beni gerçekten sevselerdi, teknik olarak, bana ihanet ettikleri için onları öldürmemi isterlerdi.

Çok mantıklıydı.

Derin bir iç çektim. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde dört sevgilimi de öldürmek zorunda kalacak olmam berbattı ama birinin bunu yapması gerekiyordu.

Alternatifi neydi? Başka bir kadınla birlikte olmalarına izin vermek mi? Yüksek sesle alay ettim.

Yaklaşan trajik dörtlü cinayetimden daha iç karartıcı olan tek şey en iyi arkadaşımın dengesiz davranışlarıydı.

Aran "avımızı avlayacağına" söz vermişti ve havada asılı kalmıştı, bu da düşünmeye zahmet edersem endişe vericiydi.

Ki yapmadım.

Onu son gördüğümde Aran, erkeksi cazibesine kapılmış beta dişilerden oluşan küçük bir grupta dans pistinde dönüyordu.

Umarım gerçek aşkı bulmuştur.

Çünkü bulduğum tek şey acı, kalp kırıklığı ve strese bağlı olduğunu düşündüğüm küçük bir reflü vakasıydı. Muhtemelen aynı anda yutmaya çalıştığım dört parça yemekten kaynaklanıyordu.

Ayrıca Warren'ı dans pistinde Jess'i döndürürken gördüğüm için yüzümü duvara dönmüştüm ve bu beni güneş tanrısı seviyesinde olmayan bir öfkeyle doldurmuştu.

Çocukla ilgili her şey beni kızdırıyordu: (1) o bir gelincikti, (2) kızları manipüle etmişti, (3) iç çamaşırı yiyordu, (4) kesinlikle kıskanmadığım ıslıtlı bir teni vardı ve (5) bir kez daha iç çamaşırı.

Berbat olduğu belliydi.

Üzerinde "mini et lezzeti" yazan ama yüzde 100 küçük bir sosisli sandviç olan bir parça yiyeceği daha ağzıma attım. Kobra'nın omega kızlarına tıslayıp tıslamadığını ve güzel mücevherlerini gösterip göstermediğini merak ettim.

Önce onu
öldürürdüm. O
da bunu isterdi.

Duygular gölge yılanımda çılgık çılgığa dolaşıyordu ama yılanın boğulduğunu hayal edersem, onu bastırabiliyordum.

Sosisli sandviç yemek ve onlar karışmadan ölümlerini planlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Evren benden başka ne istiyordu?

Bir BDSM kulübünde binlerce çılgık atan şekil değiştirenin önünde grup seks yapmıştım.

Bir tuvalette silah zoruyla saldırıya uğradım, kanımla beş adamı köleleştirdim ve kızların neredeyse öldürülmesini izlemek zorunda kaldım.

En iyi arkadaşımı kaybettiğimi sanıyordum ve şimdi erkeklerime

mükemmel omega kızları kur yapıyordu.

Beni takip bile etmediler.

Elbette, onlar fark etmeden önce kaçmış, gölge yılanla olan bağlantımı bastırmış ve odanın köşesindeki devasa bir ev bitkisinin arkasına saklanmıştı. Evet, kokumu gizleyen bir yiyecek büfesinin arkasına saklandım ama yine de her şeyin *esas*ı *buydu*.

Aşkın her zaman bir yolunu bulması
gerekmez miydi? Kimse beni bulamamıştı.

Bu nedenle, hepsi ölmüştü.

Kendi içime kıvrıldım ve uzun uzun ağlamayı düşündüm ama ağlamakla ilgili bir şey bana çok kaba geldi.

Ya *o* sürtüktüm, ya da değildim.

Ve *o* kaltak erkekler için ağlamadı; onları kan güçleriyle köleleştirdi, ağladıklarında güldü ve kendisine ihanet ettikleri için onları öldürdü.

Bir sosisli daha yedim.

Korkunç bir farkındalık beni vurdu: Kötü adam mı oluyordum?

Siyah bana yakışıyor.

"İyi misin şekerim?" Molly sordu ve ben şaşkınlıkla çığlık attım, aniden ortaya çıkmasıyla bir sosisli sandviçle boğuldum.

Beş dakika boyunca yutkunmaya çalıştıktan sonra dürüstçe "Hayır," diye cevap verdim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakarken etkileyici kasları gerildi. "Bu diyar sana bunu yapacak."

Acının aslında on yıl önce, "ustamın" beni spor olsun diye kanlı bir şekilde dövdüğü zaman başladığını açıklamak için ağzımı açtım. Yüzündeki gerginlik karşısında çenemi kapattım.

Bazen hatırlamak zor olsa da, her şey

Ben.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Molly'nin gözleri ağlıyormuş gibi kan çanağına dönmüştü ve bronzlaşmış Cildi hastalıklı bir şekilde solgundu.

Titreyen parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Hayır, gerçekten değilim."

İkimiz de sessizce dururken, ortak kederimizin ağırlığı birbirimizi sararken uzun bir dakika geçti.

Sonunda Molly sessizce sordu: "Benimle gelir misin? Yapmam gereken..." diye devam etti, eli daha çok titriyordu. "Boş ver, burada olduğumu unut."

Geri çekildi.

"Hayır, bekle." Ayağa fırladım ve onu takip ettim.

"Neye ihtiyacın var? Biri sana zarar mı veriyor?" Şaşkınlıkla sordum, kaya gibi omuzlarına baktım ve hangi korkunç yarattığın Molly'yi korkutabileceğini merak ettim.

"Yapamam. Hayır, yapma," diye mırıldandı Molly, benden hızla uzaklaşırken, yaylı çalgılar hızlı bir melodi çalarken dans eden çiftlerin arasından zikzaklar çizerek geçti.

Onu yakalamak için acele ettim. Çok yanlış bir şey vardı.

Kürsünün köşesinde Molly döndü ve öfkeyle fısıldadı, "Sadie, gitmen gerek. Gitmen gerek-"

"Molly, gelmişsin," dedi Z gülümseyerek, bize doğru yürürken ve onun kişisel alanına girerken.

Başımı yeni gelen kişiye çevirdiğimde, üstümüzde tahtında oturan don ile göz göze geldim.

Zümrüt gibi yanan gözleriyle bana baktı, ifadesi yoğundu.

Molly'ye döndüm ve Z'nin görünüşü karşısında nasıl irkildiğini gözden kaçırmadım.

"Ondan uzak dur," diye homurdandım ve Z'yi güçsüzce ittim.

Molly'yi odanın diğer ucuna kadar takip etmek bile beni nefes nefese bırakmıştı. Ter yüzümden aşağı dökülürken görüşüm kaleydoskoplaştı ve sert görünmeye çalıştım.

Z bileklerimi kolayca kavradı ve bana gülümsedi.

Koyu renk gözlerine bakarken, Hunter'ın Z'nin ona üçüncü denememizden bahsettiğini söylediği anı beynimin içinde fısıldadı.

Lanet olsun.

Ben bir şey yapamadan havada bir bıçak parladı. Yakıcı bir acı.

Z beni itti ve az önce ne olduğunu anlayamadan tökezledim. Bu kadar kötü ne acıtmıştı?

Ağır çekimde aşağı baktım.

Gore.

Yerde yatıyordu, üzerinde mavi renkte parlayan küçük bir halka vardı. Kan damlıyordu.

Parmağım beyaz mermer zeminde kesik bir şekilde yatıyordu, bir bıçak darbesiyle temiz bir şekilde koparılmıştı.

Şoka girdim ve dehşet içinde dönüp elinde bir bıçakla bana bakan Z'ye baktım.

Molly'nin omuzları çöktü ama şaşırılmış görünmüyordu.

Düşünemedim.

Hareket edemedim.

Yerdeki parmağıma, elimdeki kan fışkıran boşluğa ve bana ihanet eden eğitimcilerle dehşet içinde baktım.

Ama Molly beni uyarmaya çalışmıştı.

Ter gözlerimi yakarken titredim ve terimi silmeye gittim. Yanlışıyla parçalanmış elimi kaldırdığımda yüzüme ılık kan fışkırdı.

Ben kontrolsüzce titrerken her şey sarsıldı. Bu benim limitimdi.

Ne. Ne. Sikeyim.

Yere yığılacaktım ama dizlerim kilitlenmişti, şokun etkisiyle dünya etrafımda dönüyordu.

Bundan geri dönemeyecektim.

İstiyor muydum ki?

Don'un sözleri içimden geçti: *"Dikkatli ol oğlum. Bu diyar hayal edebileceğinden bile daha acımasız."*

Orada durup beklerken elimden kan damlıyordu. Can alıcı noktayı bekledim.

Vahşetin amacı.

Lanet noktanın yapılmasını bekledim.

"Seni p i ç , " diye fısıldadım Z'ye, şok yavaş yavaş geçerken ve katıksız öfke beni içten dışa yakarken.

"Quinque," dedi Molly, sözcükler dudaklarından çıktığı anda pişman olmuş gibi sesi çatallaşarak.

Beni vurdu.

Bir broşürde sokağın Latince numarası olan Beşinci Cadde'yi söylediğinizde Yüksek Mahkeme'nin karşınıza çıkacağı yazıyordu.

Yavaş yavaş, parçalar bir araya geldi.

Yaralı bir kadın Fae kraliçesini kaçırdı ve arıyor.

Elbisemin düşük yakasına baktım, açık sırt kısmından soğuk havanın tenimi öptüğünü hissettim.

Yara izlerim altın sarısı tenime karşı sade ve iğrençti.

Boğazımda uygunsuz bir kıkırdama fokurdadı. Kötü adamlar bu yüzden mi manyakça gülüyordu?

Ben hallederim.

Çünkü bir şekilde başladığım yere geri dönmüştüm, yaralarla kaplıydım. Onları gizleyen büyüğü yüzük yerde, kopmuş parmağımın üzerinde duruyordu.

Benimle oynadılar.

Gürültülü bir patlama sesi duyuldu ve bir duman bulutu içinde silüetleri sis tarafından gizlenmiş iki figür belirdi.

Müzik durdu.

Z, beklentiyle Molly'ye gülümsedi ve Molly bana "özür dilerim" derken aynı anda Z'ye sanki aya asılmış gibi baktı, sanki derin bir aşk yaşıyorlardı ve bu büyük bir romantik jestti.

Başından beri benimle oynuyorlardı.

Boğazımda daha uygunsuz kahkahalar fokurdadı.

Parmağım yerde yatıyordu.

Benimle alay etti.

Odadaki diğer herkesten uzakta, tek başıma durduğum dikkatimden kaçmadı.

Don kürsüden soğuk bir şekilde aşağıya baktı.

Yerden yüksek bir tıslama, derin bir kükreme ve küfürlü çığlıklar geliyordu. Adamlarım ve kızlar, kendilerine silah doğrultan mafya üyeleri tarafından çember şeklinde çevrilmişlerdi. Z her şeyi planlamıştı.

Bununla tek başıma
yüzleşecektim. Sis
dağıldı.

Uzun bir an boyunca şok kemiklerime kadar işledi ve beynim gördüklerini işlemeyi reddetti.

Nöronlarım bana bir hata olduğunu, bunun gerçek olmadığını haykırdı. Olamaz.

Adrenalin ve şok, son yirmi dört saat içinde içime o kadar çok işlemişti ki bedenimin verebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Hissedecek hiçbir duygu kalmadı.

Hayatımda ilk kez, zihinsel bir düğmeyi çevirmek zorunda kalmadan, hissizleşmişim.

"Merhaba Sadie," dedi Dick gelişigüzel. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Beni hayatım boyunca dövmüş olan aynı adamdı.

Aynı şeytani adam ama sırtından mavi kristal kanatlar yükseliyordu.

Kanatlar.

Yanında siyah pelerinli bir adam duruyordu ve kukuletasının altından unutulmaz mavi gözleri parlıyordu. Her ikisinden de buz kokusu yayılıyordu.

Beni, Aran'ı ve Kobra'yı kutsal göle götüren adamdı. Bir adım geri attım.

Hissedebildiğim tek şey sol elimdeki zonklayıcı acıydı.

Z omzumu tuttu ve geri çekilmemi engelledi. Beni ileri doğru fırlattı.

Kanımın üzerinde kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Görüşüm her taraftan kapanırken boş gözlerle iki adama baktım.

"Yüksek Mahkeme'yi hangi nedenle aradınız?" Dick, Z'ye sordu
Kabuslarıma musallat olan aynı ses.

Z başını eğdi, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Melezi, Fae kraliçesini esir alan yaralı kadını bulduk."

İçimde uygunsuz bir neşe daha patladı.

O kadar ölmüştüm ki komik bile değildi. Kaderim Dick'in, işkencecimin ve hikâyemin ana düşmanının ellerindeydi.

Çok komikti.

Zerre kadar umudum yoktu.

Dick'in yüzü öfkelenildiğinde her zaman olduğu gibi kızardı. "Peki onu kaçıran kadının bu olduğuna dair elinizde ne kanıt var?"

Kaderimi kabul ederek başımı salladım.

Ama sözleri içime işledi ve hareket etmeyi bırakıp şaşkınlıkla ona baktım. Beni fae aleminde görmüştü; kanıta ihtiyacı yoktu.

Ne haltlar dönüyordu?

Z bunu bekliyormuş gibi hemen açıkladı. Cebinden tanıdık bir şırınga çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Fae aleminden gelen kırmızı gözlü bir kız hakkında söylentiler duymuştuk ve hemen ondan şüphelendik. Molly ona melez özelliklerini ortaya çıkaran bir ilaç enjekte etti ve bu ilaç onun çok hızlı dövüşmesine neden oldu ve bir kadının sesini duyduğunu mırıldandığı bir bölüm yaşadı. Melez olmasaydı herhangi bir tepki vermezdi."

Kutsal ay tanrıçası. Kobra haklıydı: kaslarım daha büyük görünmüyordu. Hayal kırıklığına uğradım.

Dick'in yüzü değişmedi ve Z ellerini daha dramatik bir şekilde sallayarak meramını anlatmaya çalıştı.

"Ayrıca, Hunter adında bir alfa ikinci denemede onunla dövüştü ve ona bir şey fırlattığını ve bunun özgür iradesinin önüne geçtiğini söyledi. Sadece onunla dövüşmeyi bırakmasını emrettiği için hayatta kalmış."

Dick'in ifadesi karardı ve Z sııttı.

Kazandığını biliyordu.

"Herhangi bir yara izi yoktu ama parmağındaki büyülu yüzüğü fark ettik. Fae aleminde bedeni gizlemek için yaygın olarak kullanıldığını duydum. Parmağını kestim ve vücuduna baktım."

Z tiksintiyle tükürdü.

Gururla parmağını işaret ederken hırpalanmış halime dudak büktü.

Dick'e ters ters bakarken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Yara izlerimden haberdardı.

Yüksek Mahkeme üyeleri oldukları anlaşılan Dick ve pelerinli adam uzun süre Z'ye baktılar.

Kimse konuşmadı.

Sessizlik uzadı ve ben de bu gariplik karşısında kıpırdandım.

Kan kaybından başım dönüyordu ama açık parmak deliğime dokunmak için cesaretimi toplayamıyordum.

Bırak kan yavaşça damlasın.

Yorgundum ama belki hâlâ kullanabilirdim. *Önce Z'ye mi yoksa Dick'e mi fırlatmalıyım?*

Kesinlikle Dick.

Gözlerimi bana eziyet eden adamdan alamıyordum, hepimizi bir şekilde şekil değiştirenler âlemine yerleştiren adamın yanında duruyordum.

"Bunu neden yaptın?" Dick Z'ye sordu.

Molly iç çekti ve Z'nin gülümsemesi düştü. "Molly ve ben geçen yıl sürü arkadaşlarımızı kaybettik. Sürü olmayınca kaynaklarımızı kaybettik ve yeni acemileri eğitmek zorunda kaldık." Acemi dediğinde tükürdü, sanki olabilecek en iğrenç işmiş gibi.

"Bu ödöl sayesinde yeni sürü arkadaşlarını çekmeyi göze alabilir ve şehri olması gerektiğı gibi polisleştirmeye geri dönebiliriz."

Dick'in kaşları çatıldı, öfkesine yenik düşüp birinin ağzını burnunu kırmadan önceki yüz ifadesiydi bu. Ya da en azından beni döverdi.

"Sanırım el ilanında ödöl olmayacağı yazıyordu."

Z'nin ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

Pelerinli adam tanıdık bir broşür çıkardı ve uzattı.

Dick, "Yarı cins olduğından şüphelenilen yara izleriyle kaplı bir kadının onu kaçırmış olması bekleniyor. Yüksek Mahkeme ile temasa geçin."

El ilanını yere bıraktı.

Dick'in sesinden küçümseme damlıyordu. "Ödülle ilgili bir şey yazmıyor. Bizimle temasa geçmenizi söylüyor, siz de bunu yaptınız. İhtiyacımız olan tek şey buydu."

Gözleri öfkeyle kararmış bir halde Z'den uzaklaştı ve bana dönerken devasa mavi kanatları etkileyici bir şekilde açıldı.

Canavarıma baktım. O da
bana ters ters baktı.

Bölüm 46

SADIE

THIRD TRIAL

"SIKTIR GIT."

Dick'e tükürdüm.

Tükürüğüm bacağından aşağı damladı ve beni tatmin etti.

Dick'in teni öfkeden kızarmıştı. "Görüyorum ki her zamanki gibi beceriksizsin. Gerçekten mi, aptal bir alfa tarafından parmağın mı kesildi?"

"Görüyorum ki her zamanki gibi cinayete meyillisin. Kemer nerede? Beni yenmek için can attığını biliyorum," diye alay ettim.

"Ayrıca, o herif" -hâlâ kapüşonu açık bir şekilde onun yanında duran pelerinli adamı işaret ettim- "sen deli gibi onun peşinden koşarken beni kutsal gölden almadı mı? Şimdi de birlikte mi çalışıyorsunuz? Garip olmalı."

Dick'in yüzü bir ton daha kızardı.

Onu kızdırmak çok kolaydı.

Dick'in dudakları ekşi bir şey tatmış gibi büzüldü. "Seni yetiştirmenin en iyi yolu konusunda küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Güçlerini kazanman için sana daha fazla zaman vermek istedim. O ise seni eğitime sokmak istedi. Ben seni korumaya çalışıyordum."

Öfkeyle yandım.

"Beni koruyarak harika bir iş çıkardın." Vücudumdaki yara izlerini işaret ettim. "Lanet olası yılın ebeveyni."

Öfkesinin kontrolünü kaybettiğinde her zaman yaptığı gibi Dick'in tükürükleri yağmur gibi yağdı.

"Senin lanet olası *kan gücün yok mu? Kanayana* kadar seni kemerle dövmedim mi? Hâlâ yaptığım her şeyin senin yararına olduğunu *göremiyor musun?* Yoksa hâlâ aynı cahil küçük kız mısın?"

Göz kırptım.

Sonra tekrar göz kırptım.

Başımı kanlı elimle tutarak, Dick'le yüz yüze gelene kadar ayağa kalkmaya çalıştım.

"KAN GÜÇLERİMİ ORTAYA ÇIKARMAMA YARDIM ETMEYE ÇALIŞTIĞIN İÇİN HAYATIMIN HER GÜNÜ BANA İŞKENCE ETTİĞİNİ mi söylüyorsun?"

Sesim kaba ve pürüzlüydü, onun el işçiliğinin bir sonucuydu. "EVET!" diye bağırdı.

Göğüs göğüse durmuş, birbirimizin yüzüne hırlıyorduk.

Zengin bir balo salonunun cam tavanının altında, silahlar ve canavarlarla dolu acımasız bir diyarda, geçmişimin kötülükleri eğilip bükülerek farklı bir şeye dönüştü.

Hâlâ kâbus görüyorsun ama belki daha az şeytani?

Dick'in beni rutin bir şeymiş gibi dövmesinin hep tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

Yapması gereken bir angarya.

Bana hep çok kızardı, sanki bir şey yapmamı istiyordu ama ben yapmıyordum.

Her zaman bir nedeni olmamasının garip olduğunu düşünmüştüm. Bana bir sebep verdi.

Dehşet içinde ağzımı kapattım ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Neden?" Kanayan yaramla onu işaret ederken kanım ikimize de sıçradı. "Kanatlar?" Zayıfça ekledim, ne sorduğumdan bile emin değildim.

O anladı.

Dick sadece benim duyabileceğim şekilde sessizce konuştu. "Savaş her çağda olduğu gibi diyarlara geldi."

Durakladı.

Yere damlayan kanımın yumuşak sesi aramızda yankılandı. Tanıdık bir ses.

Dick derin bir iç çekti ve ilk kez benden nefret etmiyormuş gibi bana baktı.

Yüzünde acımaya yakın bir ifade belirdi.

Dick konuştuğunda, her kelime bilincime çarpıyor, ruhumu paramparça ediyordu.

"Şekil değiştirenlere ve fae'lere savaşta liderlik edecek bir şampiyona ihtiyaç var. Onlar diyardaki en güçlü savaşçılardan bazılarıdır, ancak tanrılara itaat etmekte zorlanırlar. Bu şampiyon, tanrılar aleminden gelen nadir teknoloji kullanılarak yaratılmıştır. Tek amaçları savunma için yaratılmışlardır ve doğuştan gelen haklarını benimseyip liderlik etmeyi öğrenmeleri gerekir. Ama önce hayatta kalmayı öğrenmeleri gerekiyor."

Ondan bir adım uzaklaştım.

Sesi yükseldi. "Şampiyonlarını doğurur ve her çağda onların yükselmekten başka çaresi yoktur."

Bir adım daha attım.

"Seni incitmek benim işimdi." Dick'in gözleri yumuşadı, sanki duyguları varmış ve ruhsuz bir canavar değilmiş gibi. "Benim işim seni kırmak ve seni daha güçlü bir şey haline getirmektir."

Geri çekildim.

"Ben sizin melek olarak bildiğiniz kişiyim. Biz onun askerleriyiz. Ona hizmet etmekten ve size yardım etmekten başka seçeneğim yoktu. Şampiyonunu oluşturmak için kendinden bir parça verir. Diyarları kurtarmak için."

Dizlerim titredi.

Dick bir adım öne çıktı, bana doğru yürüyor, kaçmama izin vermiyor, gerçeği duymamı istiyordu.

"Gençken onu duymuyordun. Doğuştan sahip olduğun haklara dair hiçbir belirti göstermiyordun."

Sırtım kürsüye çarparken "Hayır," diye fısıldadım.

Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

Dick yaklaştı. "Çaresizdim, senin için çok şey feda ettim, tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını. Ancak seni dövdüğümde gözlerin kıpkırmızı oldu. Ancak o zaman *nihayet* onu duydun."

Sessiz bir çığlık boğazımı yaktı.

"Her zaman daha fazla dişi melez yaparlar," diye fısıldadı Dick. "Beklenen şampiyon güçlerine gelmezse yedek bir plan. Daha önce de başarısız oldular."

Dondum kaldım.

Ne dediğini anladığımda ciğerlerim duracak gibi oldu.

Dick aniden yorgun ve hatırladığımdan daha yaşlı göründü. "Eğer onu duymazsan -eğer kanındaki güçlere ulaşmazsan- seni yok etmem ve bir sonrakini denemem söylendi. Eğer bu başarısız olursa, üç tane daha vardı."

İkimiz de aynı anda başımızı çevirdik.

Balo salonunun karşısındaki dört kıza baktık: Lucinda, Jala, Jinx ve her zaman çok korunaklı olduklarını düşündüğüm Jess.

Dick'in sözleri o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordum. "Lucinda'nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ya sen ya da o. Nedenini bilmesen de neyi seçeceğini biliyordum. Bunu sana yapmamı talep ederdin."

Dick'e döndüm.

Yakından bakıldığında, şekil değiştirenler âleminin buzu gibi kokuyordu. Soğukluk ondan yakıcı bir dalga halinde yayılıyordu.

Ve düşmanımın gözlerinin içine bakıp onlarda parlayan gerçeği gördüğümde, alt dudagım titredi.

Bu adil değildi.

Dick'in kötü adam olması gerekiyordu.

Ne dediğini anlamamam gerekiyordu. Kız kardeşimi kurtarmak için beni kanlı bir şekilde dövdüğü için içimde bir rahatlama hissetmemem gerekiyordu.

Minnettarlık hissetmemem gerekiyordu.

Birkaç deneme yaptım -ağzım kupkuruydu- ama sonunda altı kelime mırıldandım.

"Hizmet ettiğin bu kadın kim?"

Soru dudaklarımdan çıktığı anda, keşke yutmuş olsaydım dedim. Umutsuzca geri almak istedim.

Dick başını kaldırdı, ben de bakışlarını takip ettim.

Daha önce kasvetli gri bulutları sergileyen balo salonunun cam tavanı şimdi gece yarısı siyahı bir gökyüzüydü.

Topun neden ekinoksta olduğu açıktı.

Bu diyara geldiğimden beri ilk defa bulutlar gece gökyüzünü kaplamıyordu.

Altı dolunay düz bir çizgi üzerinde devasa, pırıl pırıl ve solgundu.

Gökyüzünde o kadar büyüklerdi ki sanki uzanıp onlara dokunabilirdiniz. Sanki cam balo salonunun şeffaf tavanına çarpacaklarmış gibi.

"Ay tanrıçası," dedi Dick.

Sesi sessiz bir törpüydü ama bağırması da olabilirdi. Kelimeleri bana haykırdı. Yüzüme karşı böğürdü.

Ses.

Dövüştüğümde bana emir veren kadın.

Sonsuz güç hissi, duygusuz hassasiyet. Beni bir ölüm makinesi yapan şey.

Uyuşmuş.

Bu ay tanrıçasıydı, her zaman tapınmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettiğim kadın.

İşıltılı aylara bakarken ve her şeyin doğumda yanlış gittiğini fark ederken sonsuz saniyeler akıp gitti.

Bunların hiçbirinde seçme şansım olmamıştı.

"Peki ya şiirlerin kendilerini bize okumalarına ne demeli?" Ben sordum. Dick gözlerini kıstı, "Hangi şiirler?"

Sezgilerim beni uyarmak için çılglık atıyordu ve bize bilmece soran erkeksi ses hakkında fazla derin düşünmek istemediğim için alt dudağımı kemiriyordum.

Yüksek Mahkeme'den bir sır olabilir. İyi değil.

Ben de konuyu saptırdım ve "İlana neden benim eşkalimi yazdınız?" diye sordum. Yüksek Mahkeme benden ne istiyor?"

Dick derin bir nefes aldı. "Savaş beklediğimizden daha erken geliyor ve sizinle iletişim kurmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Sizi eğitmeye yardım etmek için."

Dick elini cebine attı ve bir daire çıkardı.

Bir tür ince altın tele benziyordu, yaklaşık bir el büyüklüğündeydi. "Bu bir hale, iletişim kurmanın bir yolu. Sadece ortasındaki havaya dokun ve seni bana bağlasın."

Çocukluğumdaki canavar onu bana uzattı.

Parmaklarım titriyordu ama uzanıp elinden aldım.

Metal parmaklarıma soğuk geliyordu.

Birbirimize baktık.

Asla geri dönemeyeceğimizi bildiğimiz halde nasıl ilerleyeceğimizi bilememek. "İrtibatta kal Sadie." Dick'in kırmızı teni o kadar da Geri çekilirken tehditkardı.

Tek kelime etmeyen pelerinli adamın yanında durdu, sadece hareketsiz duruyordu, gözleri balo salonunda geziniyordu.

Büyük bir patlama oldu, duman çıktı ve ikisi de ortadan kayboldu.

Elimdeki haleye baktım ve altın halkayı bileğime geçirdim.

Her zaman bildiğimi, gerçeği iliklerime kadar hissettiğimi ve büyük resmi sezdiğimi söylemeyi çok isterdim.

Ama bu bir yalan olurdu.

Sonra parmağımın hâlâ yerde yattığı, Yüksek Mahkeme'nin gittiği ve Z ile Molly'nin bana ihanet ettiği gerçeği üzerime çöktü.

Balo salonunun karşısında, önemseydiğim insanların etrafını bir silah çemberi sarmıştı.

Kan kaybı beni çok etkiledi ve kendimi yüzüstü yere düşmekten kurtarmak için kürsüye tutundum.

Yüksek Mahkeme'nin yokluğu hissedildikçe, salonda gerilim ve enerji yükseliyordu.

Molly bana pişmanlıkla bakma nezaketini gösterirken, Z planının nerede yanlış gittiğini anlayamamış gibi gözlerini kısmıştı.

"Öhöm," diye boğazını temizledi.

Vızıltı kesildi ve oda ölüm sessizliğine büründü.

Don yavaşça, "Silah çekme emri verdiğimi sanmıyorum," dedi ve silahlar hemen bir kenara bırakıldı.

Kobra yüksek sesle tısladı.

Üç alfa ve bir tarçın baharatlı omega yerde uçarak etrafıma düştü.

Jax parmağımı yerde görünce kükredi ve Kobra'nın derisi yılanlarla kapkara oldu.

Xerxes omega homurdandı ve Ascher dizlerinin üzerine çökerek küfretti.

Bayılmamaya çalışırken kürsüye tutunmaktan başka bir şey yapamadım.

Adamlar parlayan gözlerle yavaşça benden uzaklaştılar ve Z'ye baktılar.

"Kimse kıpırdamasın," diye emretti Don ve sesindeki emir bir alfa havlaması kadar güçlü ama çok daha korkutucuydu.

Tüm balo salonu dondu kaldı; her şekil değiştiren bu komutla felç oldu.

Bir kişi hariç herkes.

"BU NE CÜRET!" Aran çılgılık atarak köşeyi döndü ve doğrudan Molly ile Z'ye yöneldi.

Don'un sözleri karşısında felç olmuş bir halde, arkadaşımın kollarını önüne doğru kaldırmasını izlemekten başka bir şey yapamadım.

İki buz hançeri avucunda kristalleşti ve odanın öbür ucuna, doğrudan iki alfanın kalbine doğru uçtu.

Çatlak.

Crackkkkkkk.

Gürültülü bir çıtırtı duyuldu, sonra aniden Molly ve Z milyonlarca parçaya ayrıldı ve buz gibi dağıldı.

Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Aran'ın gözleri simsiyahtı, öfkeden titrerken yüzü öfkeyle yanıyordu.

"Öfkeni dizginle, kafesinden kaç," dedi bir erkek sesi arkasında bir yerden.

Aran sanki sesi arıyormuş gibi başını çevirdi ama orada kimse yoktu.

Don derin bir iç çekti ve tüm şekil değiştirenleri zorlamasından kurtarıken oda hareket ve mırıldanma sesleriyle çınladı.

"Eh, bu sorunu çözmüş olduk," dedi Don kayıtsızca, Aran'a saygıya yakın bir ifadeyle bakarak. "Bir su fae'si olduğunu mu söylemiştin?"

Aran kıvrıkcık başını salladı, iki alfanın durduğu dona bakarken gözleri odaklanmamıştı.

Onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Molly ve Z'ye yardım eden herkes lütfen kürsüye gelsin."

Silahlarını adamlara doğrultmuş olan on iki beta öne doğru yürüdü ve düz bir çizgi halinde durdu.

Oda sessizdi.

Sonra Don bir tabanca çıkardı ve sıraya girdi. Her birini alnından vururken sesler yükseldi.

Vücutları kürsüden aşağı yuvarlandı.

Öfkeyle çenesini sıkan Don'un boynundaki "Sadakat" dövmesi seğirdi. "Bu ekinoksta küçük bir gösteri yapmış olsak da, hâlâ tek bir sebep için buradayız."

Don oğluna döndü ve sahnede onunla birlikte oturan güzel omegaları işaret etti.

"Bu gece hangisiyle bağ kuracaksın?"

Hiçbir açıklama yapmadan on iki adamı kafalarından vurdu. Bize sesindeki saf gücü göstermişti.

Ona itaatsizlik etmek yoktu.

Adamlarım başka bir kadını seçip şüphesiz kalbimi kırarken en iyi arkadaşımın rahatlığını isteyerek Aran'a doğru geri çekildim.

Altın hale bileğimde ağırdı, bir amaç için doğduğumu hatırlatıyordu.

Sorun değil, senin farklı bir hayat yolun var, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım ama bu rahatlatıcı değildi.

Aran'ın elini tuttum ve arkamı döndüm.

Birbirimize sanki sahip olduğumuz tek can simidiymişiz gibi sarıldık.

Neler yaşadığımı, hayatınızın tekrar tekrar altınıza çökmesinin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek tek kişi oydu.

"Hayır," diye tısladı Kobra. "Bir omega almayacağız."

Gözlerim büyüdü. Kan kaybı beni sanrılara sürüklüyordu.

"Ben Sadie'yi seçiyorum ve eğer bunu kabul edemiyorsan, o zaman benimle ölümüne savaşmak zorunda kalacaksın."

Kobra'nın sesi yankılandı.

Jax homurdandı, "Hepimiz onu uzun zaman önce seçtik."

"Onu benden almadan önce beni öldürmen gerekecek," diye hırladı Xerxes ve bıçaklarını çıkardığını gösteren keskin bir ses duyuldu.

"Bizi durdurmaya çalışırsanız hepinizi öldürürüz," diye söz verdi Ascher.

Birden yaralı omzuma bir baskı oldu ve buz gibi parmaklar beni çekiştirdi, ben de arkamı döndüm.

"Sana bunu söylerken yüzüme bak," diye hırladı Kobra

kabaca. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Birden dört adam önümde diz çöktü ve başlarını öne eğdi.

Don'a meydan okudular.

Benim için kesin ölümü seçtiler.

"Yapamazsın," diye fısıldadım gözlerim yanarken ve kan kaybı başımı döndürürken yanaklarımdan nem süzülürken. "Seni öldürecek."

Kobra'nın gözleri parlayarak elimi tuttu ve hırladı, "Kapa çeneni, Kedicik. Seni sevdiğimi söylemiştim. Bunun ne anlama geldiğini sanıyordun?"

"Aslında bana sahip olduğunu söylemiştin," dedim kısık gözlerle. Bu konuda hâlâ biraz tuzluydum.

"Aptal olma," diye hırladı. "Senin için hissettiklerim aşktan da öte. Sen benim her şeyimsin ve eğer bu senin yanında olmak için ölmem gerektiği anlamına geliyorsa. O zaman öyle olsun."

Yüzüm buruştu ve boğazım yandı. "Ama

yapamazsın. Sana zarar verir."

Bu kez hırlayan Xerxes oldu: "Bebeğim, seninle olmazsak zaten ölürüz."

Bir an için dehşetle durakladım. *Bir omega seçerlerse onları öldürme planını biliyorlar mıydı?*

Jax'in göğsü gümbürdedi, başını sallarken altın örgülerindeki zincirler çınliyordu. "Sana seni sevdiğimizi söyledik, küçük alfa. Yalan söylediğimizi mi düşünüyorsun?"

"Evet, ama seni *öldürmekle* tehdit ediyor!" Karşılık verdim, sadık sözleri kalbimi titretirken bile ellerim korkudan titriyordu.

Herkes aklını mı kaçırdı?

Tüm hayatımın bir yalan olduğunu öğrendim ve şimdi de *bu*. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Onları öldürmeyi planlıyor olmam, bunu Don'un yapmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Bu farklı bir şeydi.

Ascher gülme cüretini gösterdi, önümde diz çökerken boynundaki dövmeleler dalgalanıyordu.

Birden kehribar rengi gözleri sertleşti ve sesi sertleşti, "Prenses, bizi öldürmeye çalışabilirler. Ama başaramayacaklar."

Harika.

Onlar aptaldı.

Sabır için dua ederken çalışan parmaklarımı burnumun tepesinde sıkıştırdım.

Elimi sallayarak, bir parmağı eksik olan elimi onlara doğru salladım; kan yere sıçradı ve eğer bu gecenin titreşimini özetlemiyorsa, o zaman hiçbir şey özetleyemezdi.

Bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

Onlara "Hayır! Hemen ayağa kalkın!" diye bağırdım. Sen sadece benim için ölmeyi *seçti*. Bu işler böyle yürümez."

Kobra'nın mükemmel yüzü zalim bir gülümsemeye dönüştü. Bu benim tek uyarımdı.

Birden ayağa kalktı, mücevherli elini boğazıma doladı ve yüzümü kendine doğru çekti.

Kobra tehditkâr bir şekilde fısıldadı, "Sevgimizi kabul edecek ve hemen şimdi bizimle bağ kuracaksın, Kedicik. Burada yaralı ve *kanlar içinde* durup bana seninle bağ kuramayacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Sana bakamayacağımı mı?"

Gözlerimi devirdim ve 'yanlışlıkla' ü z e r i n e biraz kan sıçrattım. "Evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Kobra'nın yüzü karardı. "Bu küçük itaatsizliğin için seni daha sonra cezalandıracağım. Anlaşıldı mı?"

Alay ederken boğuldum.

Şu. Lanet olsun. Cüretkarlık. Of. Bu. Adamım.

"Yoksa bizi kabul edemeyecek kadar korkak mısınız?" Kobra yüzüme doğru hırlayabilmek için devasa gövdesini eğdi, "Çok mu küçük bir kaltaksın sen?"

Kırmızı gördüm.

Kılıç dişli bir kaplana dönüşmemek ve onun ukala kışını ısırarak için tüm kontrolümü kaybettim.

"Peki." Öne doğru eğildim ve hırlayarak karşılık verdim, "Seni zaten öldürecektim."

Göğsünde mırıltılı bir tıslama cınladı.

"Ah, Kedicik, bütün bu insanların önünde benimle edepsizce konuşma," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

O gerçekten bir psikopattı.

Vücudumda dolaşan öfke son derece aptalca bir karar vermemi sağlarken, "Peki, ne olacak ki?" diye homurdandım.

Kobra bir kez daha önümde dizlerinin üzerine çökerken, fazla mükemmel yüzünü bölen bir gülümsemeye böbürlendi.

Xerxes cebinden bıçağını çıkardı ve hızla tüm adamların ellerini kesti ve sordu: "Bizimle bağ kuracak mısınız bebeğim? Sonsuza dek sizin olmamıza izin verecek misiniz?"

Altı dolunayın altında, karanlık sırların açığa çıktığı ışıltılı bir balo salonunun üzerinde, en acımasız diyarda, tüm yaralarım sergilenirken, dört adam diz çöktü ve bana dünyayı teklif etti.

"Sadece yap," diye fısıldadı Aran, sesi zihnimde yankılanan binlerce yapmama nedeninin arasından sıyrılarak.

Xerxes başını kaldırdı. "Sensiz yaşamayı reddediyoruz."

Ascher'in sesi kesildi. "Size ihtiyacımız var Prenses."

Jax'in göğsünde alçak bir gümbürtü yankılandı. "Lütfen, sizin olmamıza izin ver."

Kobra tısladı, "Sen dostum olmadan bir an bile geçirmeyi reddediyorum. Eğer bu bir sahiplenme meselesiyse, bazen biraz sahiplenici olabileceğimi anlıyorum. Ama bunun için özür dilemeyeceğim."

Ona gözlerimi devirdim. "Neden bana bu kadar takıntılısın?" Belli ki kan kaybı beni etkilemeye başlamıştı.

"Bu kadar korkmayı bırak. Bu acıması ve zayıf bir durum." Kobra karşılık verdi.

Bana sadece zayıf demedi.

Hakaret karşısında göğsüm öfkeyle çarpıldı ve bu duygu beni sağlam elimle bıçağı tutmaya itti.

Kobra deli olmak
istiyordu. Ona çılgınlığı
gösterirdim.

Zaten kanlı olan avucumu kestim, çünkü neden olmasın? Bu noktada vücudumun dışında, içinde olduğundan daha fazla kan vardı.

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan, parçalanmış elimi uzattıkları avuçlarının her birine çarptım.

Altın bir iplik göğsümde patladı.

Dünya, parıldayan mücevherlerin tonlarında ve akıl a l m a z derinlikte bir bağlılıkla kendini yeniden yarattı.

Birden adamlar ayağa kalktı ve beni kocaman bir kucakla sardılar.

Tabii ki önce Cobra bana ulaştı ve "benim" diye hırlayıp beni diğer adamlardan uzak tutmaya çalışırken kısa bir itiş kakış oldu.

Jax homurdandı ve diğerlerinin tutabilmesi için beni onun elinden çekip aldı.
Ben.

Bu arada, Cobra, eğer bir gün beni öldürecek olursam, beni öldüreceğini fısıldadı. parmağımı tekrar kesti ve sonra vücuduma yap a c a ğ ı tüm iğrenç şeylerden bahsetti.

Onu görmezden geldim.

Çünkü altın göğsümde patlıyor ve beni sevgi ve bağlılığın sonsuz sıcaklığıyla kuşatıyordu.

Uzakta, Aran ve kızlar tezahürat yaptılar.

Don boğazını temizledi ve ben iç çekerek uzaklaşmaya çalıştım ama adamlar beni daha sıkı tuttular.

Gitmeme izin vermedi.

Birlikte ona döndük.

Harika, düşüncesizce hareket ettiniz ve şimdi hepiniz öldünüz.

Silahını çekip bizi alnımızdan vurmak yerine -ki bunun olacağından yüzde 99 emindim ama zaten adamlar olmadan yaşamak istemediğime karar vermiştim- don daha da şok edici bir şey yaptı.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Don'un yüzünde bir gülümseme belirdi. Sesi gürlledi, "Tebrikler, üçüncü denemeni de geçtin."

Göz kırptım.

Şaşkınlık ve umut hepimizi birbirine bağlayan altın iplikte tıngırdarken adamlar hâlâ yanımdaydı.

"Üçüncü deneme bir sadakat testidir ve Sadie ilk kabul denemesinde size olan sadakatini kanıtladı. Aşırı baskı altında bile senin hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddetti. Sizin testiniz onun sadakatini tekrar kazanıp kazanmadığınızı görmek içindi."

Hepimiz şok içinde kaldık.

"Peki ya Ortega kardeşler?" Jax önce toparlandı. "Peki ya Kara Kurtlar?"

Don omuz silkti. "Yıllar önce, kardeşler Xerxes'i omega merkezinden çalmak için kurtlarla birlikte çalıştılar. Kırmızı bir ringa balığına ihtiyacın vardı ve ben de sana nimet olarak intikamı verdim. Onları halledeceğini biliyordum."

Bizi neredeyse öldürmeyecekmiş, sadece kolay bir göreve gönderecekmiş gibi elini rahatça salladı.

Çenem açıldı.

Don umutsuzmuşuz gibi başını salladı. "Kızları koruması için sana Warren'ı bile verdim. O son derece yetenekli."

Genç çocuk Don'un övgüsü karşısında kızardı ve hepimiz ona ters ters baktık. Etkilenmemiştik.

"Clarissa, denemenin başında ikiniz de dişi alfalar olduğunuz için Sadie'nin bu diyara uyum sağlamasına yardımcı olmak üzere onunla arkadaş olman söylendi. Bu senin sadakat testindi. Başarısız oldun."

Don silahını dans pistine doğrulttu ve Clarissa yere düşüp öldü.

Yüzümü buruşturdum.

Son zamanlarda pek çok insan ölüyordu ve ben de kendimi hasta hissetmeye başlamıştım.

Don gururlu bir baba gibi gülümsedi ve Cobra'yı işaret etti.

"Oğlumun canavar diyarına döndüğünü duyurmak için en iyi zaman bu. Kobra veliaht prens oldu!"

Odadakilerin nefesi kesildi.

Ardından orkestra canlandı, şampanya dağıtıldı ve herkes etrafında dönmeye başladı.

Bir parmağım eksik, *yaralarım* ortada, içimde bir tanrıçayla, ısıltılı dans pistinde her bir erkeğimle birlikte döndüm.

Aşk bir duygudan daha fazlasıydı.

Bu, en karanlık yerde bile sarsılmaz bir sadakatti.

The Don

Sevgili oğlum eşini dans pistinde döndürürken gülümsedim.

Fiziksel olarak özel bir yanı yoktu ama içinde yüzyıllardır görmediğim bir ateş yanıyordu. Benzer bir ateş Aran oğlanının içinde de yanıyordu.

Odanın diğer tarafına baktım ve Jinx'in ağlıyormuş gibi yüzünü silen bir beta askerine ters ters baktığını görünce gülümsedim.

Bana baktı ve ben de ona şapkamı çıkardım. Bir askeri gördüğümde tanıyacak kadar uzun süredir Don'daydım.

Muhteşem bir katile dönüşecekti.

Cobra Sadie'yi kürsüye yaklaştırdı ve ben de uzun zamandır kayıp olan ve etkileyici bir adam haline gelen oğluma sevgiyle gülümsedim.

Sadie onun omzunun üzerinden gözlerini bana dikince sııttım.

Sonlarının böyle olacağını hep biliyordum. Sevgili oğlum diğer adamlarla bağ kurduğunda gözleri ay gibi bembeyaz parladığından beri biliyordum.

Sadie'yle bağ kurduklarında hepsinin gözleri daha da parlak bir beyazla parlamıştı.

Kader arkadaşlarıydı.

Ve kader her zaman bir yolunu bulur.

SADIE

SONSUZA DEK MUTLU I

"Sadie, parmağın olmadan nasıl başa çıkıyorsun? Son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun? Bunun senin için travmatik bir deneyim olduğunu biliyorum," dedi Dr. Palmer, sert yüzü ekşi bir şey tatmış gibi buruşmuştu.

Bu onun her zamanki ifadesiydi.

Serpentine City'nin önde gelen terapistiydi ve son birkaç haftadır Aran ve benimle görüşüyordu.

Hizmetleri Don'un ikramıydı.

"Dürüst olmak gerekirse, harika oldu. Xerxes ve Ascher bu özel eldiveni tasarladılar. İşte, size göstereyim."

Acil durumlar için her zaman yanımda taşıdığım kumaşı çıkardım. "Bekle, buna bayılacaksın."

Siyah eldiveni elime geçirdikten sonra parmak eklemlerimi esnetip avuç içindeki düğmeye bastım.

Bir zamanlar sol yüzük parmağımın olduğu yerden keskin bir bıçak çıktı.

"Aslında artık göğüs göğüse dövüşte daha iyiyim. İnsanları bıçaklamak daha kolay."

Dr. Palmer gözlerini kıstı ve ağzının etrafındaki keskin çizgiler daha da belirginleşti. "Parmağınıza sahip olmayı özlediğinizi kendinize itiraf edebilirsiniz."

Havayı dramatik bir şekilde kestim.

"Bu silahı görmüyor musun? Gerçekten gittiğine sevindim."

Rahatsız koltukta yanımda oturan Aran başıyla onayladı.

"O bıçağın ne kadar keskin olduğunu görüyor musun? Neden bir parmak istesin ki?"

Aran, bıçağını çekip gizlememi izlerken dudağına vurdu. "Aslında bir tanesine sahip olabilmek için parmaklarımdan birini kesmeyi düşünüyordum. Kimse bıçağın geldiğini görmüyor ve bir yumruğu çok etkili hale getiriyor."

Ona gülümsedim.

"Ah, bunu düşündüğünü bilmiyordum. Senin için seninkini kesebilirim."

Aran gülümseyerek karşılık verdi. "Sana haber veririm. Belki bir dahaki sefere bunu yapabiliriz-" "Kimse parmağını kesmiyor," diye araya girdi Dr. Palmer, her zamanki monoton sesi küçümseme ile damlıyor.

Terapist ona kadar sayar gibi gözlerini kapattı.

Onları açtığında, atletli gövdeyi işaret etti ve yeni bir sorgulama hattı denedi.

"Ve görüyorum ki hâlâ büyüğü yüzüğü takmamayı tercih ediyorsun. Her gün yara izlerinizi görmek size nasıl hissettiriyor?"

"Gerçekten harika," diye gülümsedim. "Şehirde epey bir ün kazandım. Şekil değiştirenler yara izleriyle kaplı bir kızıdan korkuyor. Mafyanın işini kolaylaştırıyor."

Aran bana beşlik çaktı.

"Evet, onu bir de sokakta görmelisin. Şekil değiştirenler onu gördüklerinde dönüp kaçıyorlar. Herkes Yüksek Mahkeme ile işbirliği yapan ve içinde bir tanrıça olduğu söylenen kızıdan korkuyor."

Bıçaksız elimle Aran'ın omzuna hafifçe vurdum. "Ölüm saçan buz sarkıtları fırlatan fae adamdan korktukları kadar değil."

Bu övgü karşısında Aran'ın yanaklarının üstü kızardı.

Hâlâ erkek kılığındaydı ve şehirde büyük bir hayran kitlesi edinmişti. Çoğunlukla beta kadınlar ve onun "fae" cazibesine kapılan birkaç erkek.

Dr. Palmer suyundan uzun bir yudum aldı ve zam istediğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Peki," diye tersledi terapist ve benden uzaklaştı.

Elini kaldırdı. "Şimdi Aran, Sadie dört erkekle sürü ilişkisi içinde olduğu için onunla yatmayı bıraktın mı? Onun sadece arkadaşı olduğuna göre?"

Terapist gözlerini bize dikti.

Gizliden gizliye bir ilişki içinde olduğumuzu düşünüyor ve aramızdaki dinamiği anlayamıyordu (Aran'ın gizliden gizliye bir kız olduğunu bilmiyordu; bu onun yetkisini aşan gizli bir bilgiydi).

"Hayır," dedi Aran bana bakıp sırtarak. "Onunla aynı yatakta olmazsam uyuyamam. Bir kere denedim ve berbattı."

Dr. Palmer kaşlarını çatı. "Bunun sağlıklı olmadığının farkındasınız ve Sadie'ye güvenerek kişisel sorunlarınızdan kaçırıyorsunuz. Bu da sürdürülemez bir durum. Ayrıca, hem onun hem de kendi romantik ilişkilerinizi engelliyorsunuz."

"Nasıl bir ilişkim olabilir ki?" Aran böylesine saçma bir fikre güldü.

Yüz bin kredilik krem kaşıtısında harikalar yaratmıştı ama yine de çalıştırıldığında sırtı yanmaya devam ediyordu.

Ayrıca, aranan bir hükümdar olması ve erkek kılığına girmesi de işe yaramadı.

"Aslında-" Dudaklarımı büzdüm. "-Onunla yatmak daha güzel. Merak etme, Xerxes'in yuvasında erkeklerle sürekli seks yapıyorum. Ama erkeklerin hepsi iri yarı ve üstüme yatıp beni ezme eğilimleri var. Daha sonra Aran'la yatmayı tercih ediyorum. Daha sakın oluyor."

Aran'ın ağzı tılandı.

Terapistin kırışıklıkları daha da gerginleşti.

Derin nefes alırken gözlerini kapattı.

Konuştuğunda dişlerini sıkıyordu.

"Hâlâ Sadie'yi uykusunda boğmaya çalıştığın doğru değil mi Aran? Bunun nasıl sakın bir deneyim olduğundan emin değilim."

"Hey," dedim arkadaşımı savunmak için. "Biraz boğulmanın kimseye zararı olmaz. Ben büyük bir kızım ve onunla mücadele edebilirim."

Dr. Palmer aklını kaçırmış gibi ellerini yüzünde gezdirdi.

"Mesele şu ki, her gece hayatınız için savaşmak zorunda kalmamalısınız. Bu sağlıklı değil."

Alay ettim. "Bazen sarılıyoruz. Bunu tuhaflaştırma." Aran başını salladı. "Sadie böyle iyidir."

Terapistin sesi yükseldi, ki bu hiç profesyonelce değildi. "En azından sigarayı bıraktın mı, Aran? Büyülü ilacı koltuk değneğı olarak kullandığını biliyorum."

"Aslında tamamen bıraktım."

Dr. Palmer'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve randevumuz boyunca ilk kez yüzü yumuşadı. "Vay canına, bu gerçekten çok etkileyici, Aran. Kendinle yüzleştiğin için seninle gurur duyuyorum-"

Aran piposunu çıkarıp uzun bir nefes çekince konuşmayı kesti. "Şaka yapıyorum. On dakika onsuz duramam."

Dr. Palmer'ın kaşı seğirdi.

Birkaç dakika sonra malikaneye geri dönüyorduk.

"Bizi neden dışarı attığını anlamıyorum. Bu çok kabaydı," dedi Aran fuayeye girdiğimizde sıkıntıyla.

Ellerimi onaylarcasına havaya kaldırdım. "Anlıyorum, mükemmel değiliz ama bu konuda bu kadar kaltak olmasına gerek yok, değil mi? Mesela ne yapmamı istiyor, korkunç yaralarım ve havalı bir bıçağım var diye bütün gün ağlamamı mı? Üzgünüm, ezik değilim."

Aran agresif bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Tamam, ben de mükemmel değilim. Bazen uykumda insanları boğuyorum. Olur böyle şeyler."

"Ve beni rahatsız eden şey, senin büyülu ilaçlar kullanmana çok kızması. Bu arada, o hep kahve içiyor. Bunu mantıklı hale getir."

Jinx aniden büyük merdivenin tepesinde belirdi. "Dönmüşsünüz. Paltolarınızı almamı ister misiniz?" Jinx başını öne eğerken yumuşak bir gülümsemeyle sordu.

Bir anlığına kıza bakakaldık.

"Lucinda, genç bayan!" Kükredim. "Jinx'e kanını bulaştırmayı ve onu uşağı oynamaya zorlamayı bırak."

"O yapmak istedi! Anne gibi davranma!" Lucinda yukarıdan bir yerden bağırdı.

Yine de Jinx'in tüm vücudu gevşedi, sanki zihinsel bir iknadan kurtulmuş gibiydi.

Bize ters ters baktı. "Onun elinden kurtulma alıştırmaları yapmaya çalışıyorum. Siz ikiniz her şeyi mahvediyorsunuz."

Bununla birlikte genç kız dönerek uzaklaştı.

"Jinx nerede? Lucinda'nın tutuşunu kırma alıştırmaları yapacaktık," dedi Cobra salondan çıkarken.

"Bu hiç uygun değil." Ona ters ters baktım.

"Aran, Sadie, bakın!" Jess ve Jala ellerinde bıçaklarla köşeden koşarken heyecanla "Aran, Sadie bakın!" dediler.

"Ascher ve Xerxes bize göğüs göğüse dövüşmeyi öğretiyorlardı ve biz de yuvarlanmayı ve birini böbreğinden bıçaklamayı öğrendik!"

"Hepinizin okulda olması gerekmiyor muydu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, Jax kendini savunma üzerine çalışmak için bir gün izin alabileceğimizi söyledi. O

Bu alemde yaşamaya devam edeceksek özel derslere ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

Jala sırttı.

Jax elinde her Mafya görevinden sonra tamamlamamız gereken bir yığın evrakla köşede belirdi.

Diğer kapıdan Xerxes ve Ascher, arkalarında yaralı ve kanlı bir Warren'la birlikte çıktılar.

Jess kanlı çocuğa sırtarak, "Warren üzerinde pratik yapmamızı istiyorlar," dedi.

Warren da gülümseyince Xerxes bıçağın kabzasını Warren'ın karnına sapladı ve Warren iki büküm oldu.

Ascher açıklama olarak "Hepsinin eğitimine yardım ediyoruz," dedi ama hepimiz sapık gelinciğe işkence ettiklerini biliyorduk.

Don, Warren'ın aileyle birlikte kalmasını ve kızlara gelincik kılığında okula kadar eşlik etmesini talep etmişti.

Artık Kobra'nın şehrin prensi olduğu ortaya çıktığına göre, başlarında daha fazla tehdit vardı.

"Siz neden terapiden döndünüz?" Jax sordu. "Daha bir saatiniz var sanıyordum."

Elimi ona umursamazca salladım. "Bizi erken bıraktı."

Aran başını salladı. "Dr. Palmer'ın **hünerlerimizden** korktuğunu düşünüyoruz.

Ki bunu anladık."

Jax bize inanamayarak baktı. "Sanki öyle değilmiş gibi hissediyorum."

"Neyse, ben gidip biraz kestireceğim," dedi Aran merdivenleri çıkarken esneyerek.

Onun peşinden gittim ve adamlara rahatça, "Sanırım ben yuvada takılacağım. Eğitiminiz bittiğinde beni görmeye gelin."

Bütün erkekler ne söylediğimi anlayınca odadaki ani sessizlik gürültüye dönüştü.

Birkaç saat sonra, Cobra beni arkadan götürürken, Jax ağzımı doldururken ve Ascher kendini okşayıp talimatlar yağdırırken köşeden izlerken, Xerxes'in üzerine kabarık yatağa bindim.

Etrafımıza yumuşak kar yağıyor ve sıcak bir ateş çıtırdıyordu.

Hepimiz doyduğumuzda, yuvamızı dolduran tarçın, don, kestane, çam ve kızılıçık kokularının tadını çıkararak kabarık battaniyelerin altına sarıldık.

Alphas memnuniyetle guruldadı ve Xerxes kedi yavrusu formuna geçti, böylece hepimizin üstüne uzanıp mırıldanabildi.

Biz sarıldıkça altın tel sevgiyle tıngırdadı ve ben ne kadar şanslı olduğuma hayret ettim.

Altın hale hâlâ bileğimde asılı duruyordu. Geçen gün, Dick'in bir serabı merkezde belirmiş ve birkaç hafta içinde benimle iletişime geçeceğini bildirmişti.

Bu ifşayı kimseyle tartışmamıştım, bahseden olursa da geçiştiriyordum. Sadece Lucinda Dick'in cilalı, kanatlı halini tanıdı.

Ama burnunu sokmamıştı.

Herkese zamanı geldiğinde açıklayacağıma dair güvence vermiştim ve onlar da kararına saygı duydular.

Bir ömür boyu yetecek kadar travma yaşamıştık.

Şimdilik, geleceğe bakmadan önce sadece birbirimizin ve şu anın tadını çıkarmak için zamanımız vardı.

Birden kapı çalındı ve Kobra kıpırdandı. Aran onu alacağını haykırdı.

Adamlarıma daha sıkı sarılırken gözlerimi kapattım ve endişelerimi zihnimin arkasındaki uçuruma ittim çünkü şimdilik hayat mükemmeldi. Bir sevgi ve destek kozası içinde uykuya daldık.

Gecenin bir yarısı boynuma dolanan parmaklarla uyandım. "Ne yapıyorsun lan sen?" Homurdandım ve buz gibi elleri tokatladım.

Kobra sessizce hırladı. "Artık benimsin. Benim tasmamı takacaksın."

Onun sözleriyle gözlerim açıldı ve aşağıya baktım. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı çünkü yuvayı sadece ateşin yumuşak ışıltısı aydınlatıyordu.

Yaptıklarında, nefesim kesildi.

Boğazıma deri bir gerdanlık sarılmıştı. Ona bağlı uzun gümüş bir kolye, yaralı göğüslerimin arasından belime kadar sarkıyordu.

Zincirin ucundaki parlak altın kalbi aldım ve üzerindeki yazıyı okuyabilmek için yaklaştırdım. Her iki tarafa da iki kelime kazınmıştı.

Kobra'nın malı.

Ters çevirdim.

Kedim.

"Kesinlikle hayır."

"Sen benim dostumsun," diye hırladı Cobra, sanki bu her şeyi yoluna koymuş gibi.

Ellerimi yorgun bir şekilde yüzümde gezdirdim. "Siktir git. O zaman neden tüm erkeklere tasma takmıyorsun?"

"Çünkü farklı. Onlar senin gibi benim yavru kedim değil," dedi Cobra, sanki aptal olan *benmişim gibi* "duh" sesiyle.

Hırladım ve kendimi ona doğru fırlattım, planımın onu boğmak mı yoksa sadece dövmek mi olduğundan emin değildim.

Üzerlerinde güreşirken bedenler inledi.

Xerxes yorgun bir sesle, "Siz ikiniz uykunuza dönün," diye gürledi.

Kızgınlıkla tısladım, "Kobra bana tasma taktırmaya çalışıyor." Xerxes'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Birkaç dakika sonra Xerxes beni Cobra'nın kucağına oturttu ve psikopat bana şaplak attı.

Kobra kıçıma masaj yaparken saygıyla fısıldadı, "Baloda benimle dövüştüğün için seni cezalandıracağımı söylemişim."

Xerxes sanki ikisi de tamamen mantıksız davranmıyormuş gibi, "Bunu sana o söyledi," dedi. Boynumdaki uzun zinciri çekiştirdi ve fısıldadı, "Bebeğim, bizim için sayacaksın yoksa on tane daha ekleyeceğiz."

Kobra'nın avuç içi kıçıma çarptı ve ben zevkle inledim.

Sonra ellerini omurgama dövme olarak yaptırdığım el yazısı harflerin üzerinde gezdirdi. *L. O. Y. A. L. T. Y.*

Bana sorarsan, oldukça kötü görünüyordu.

Tabii ki tüm erkekler maksimum etki için boyunlarına dövme yaptırmıştı, hatta Ascher bile dövmeyi mevcut alevlerinin üzerine yerleştirmişti. Ben sırtımı seçmişim çünkü sırtım yara izleriyle kaplıydı.

Derim hikâyemi anlatıyordu ve geçmişi unutmuyordum, çünkü işim bitmişti.

ondan saklanmak.

Bunun yerine, yeni bir şey yapıyordum.

Cobra bana daha sert şaplak attı ve ben de "İkinizi de sikeyim" diye hırladım. Ama aramızdaki bağın tıngırdaması farklı bir hikâyeye anlatıyordu.

Xerxes zinciri çekerken ve Cobra bana şaplak atarken, "Biz de seni seviyoruz," diye koro halinde karşılık verdiler.

Daha sonra hepimiz tok bir şekilde yere yığıldığımızda Jax beni kendine doğru çekti.

İri adam beni bacaklarının arasına aldı ve fısıldadı, "İyi misin aşkım?"

Sana çok mu sert davrandılar?"

Kestaneler etrafımı sararken uyuklu bir sesle "Hayır, eğlenceliydi," dedim. Jax karmakarışık saçlarımı ellerinin arasına aldı ve nazikçe ördü.

Ascher arsız bir sırtıyla doğrulup oturdu. "Ben iyiyim Jax, sorduğun için teşekkürler." Bana yaslanacak şekilde yuvarlandı.

Onun maskaralıklarına kıkırdadım.

Jax'in sıcak parmakları boynumda gezindi ve omurgamdan aşağı lezzetli karıncalanmalar gönderdi.

Parmağımı kaybettiğimden beri saçımı yapmakla kendini görevlendirmişti. Ona hala yapabileceğimi söyledim, ama hiçbir şey duymak istemedi. Sonuç olarak, saçımı örerken kendimi sürekli koca adama karşı çekiştirilirken buldum.

Şimdi Jax saçlarımı nazikçe aşağı indirip alnıma yumuşak öpücükler kondururken onun karşısında eriyordum.

Kollarında sıcacıktım ve seviliyordum.

"Ah, ben de bir öpücük istiyorum," diye sızlandı Ascher, dövmeli elleri şakacı bir şekilde bizi tutuyordu.

Üçümüz birbirimize sokulurken gülüştük.

Dışarıda kalmak istemeyen Cobra ve Xerxes kendilerini yakınlaştırdılar, böylece dev bir yığın halinde yattık.

Bir yıldız şeklinde, altın bir ip bizi birbirimize bağladı.

Sevgi bizi bir arada tuttu.

Sonsuza kadar.

Başka türlüünü istemezdim.

ARAn

ELİ TE AKADEMİ

KAPI ZILI ÇALDI.

"Ben hallederim!" Sadie ve adamlarını rahatsız etmek istemediğim için bağırdım. En iyi arkadaşım biraz huzuru hak ediyordu, özellikle de her şeyden sonra. Kayıp yüzük parmağı, o şerefsizlerin ona zarar verdiğini sürekli hatırlatıyordu.

Ruhumdaki karanlık kafesine çarptı.

Alnımı duvara dayayarak durdum ve büyülü pipomun dumanını içime çektim.

Onları öldürdün. Gittiler.

Kendimi soğukkanlı kalmaya ve kendim olarak tanımlamaya başladığım canavarı sakinleştirmeye adadım.

Büyük maun merdivenlerden inerken, her adımda duman soluyarak eşofmanımın cebini yokladım.

Ascher'ın benim için aldığı küçük parmak uzunluğundaki boruyu okşadım. Yine kapı çaldı.

Hangi kaba herif gece yarısı aradı?

Canavarım daha yüksek sesle hırlayarak çelik kafesine çarparken dişlerimi sıktım.

Bir duraklama daha, bir uzun, derin nefes daha. Herhangi bir uyaran, yaratmak için çok çalıştığım dikkatle duyarsızlaştırılmış durumu tehdit ediyordu.

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk kaşınıyordu.

Beş saniye boyunca dumanı içinize çekin, beş saniye tutun, beş saniye nefes verin, beş s a n i y e duraklayın.

Tekrarla.

Dışarıda bir fırtına uğuldadı ve yağmur tuğla yapıya çarptı. Gök gürledi.

Sahte bir bıkkınlık hissiyle kapıyı açtım ve gece fırtınası karanlık fuayede yankılandı.

"Ne istiyorsun?" Sakince sordum.

Karanlıkta siluet halinde devasa bir figür vardı. Kapıdan daha uzun boylu, kat kat kasları olan bu adam sadece tek bir şey için kullanılabilirdi: savaş.

Dumanı içime çekerek kapıyı suratına kapattım.

Soğuk ve duygusuz olmanın ilk adımı: Korku gibi temel dürtülerle ilgilenmezsiniz. Hiçbir şeye tepki vermiyorsunuz.

Duygusuzların hayatta

kalması. Çatlak.

Devasa şey bir elini kapıya çarptı ve y a n ı m d a n geçerek konağa girdi.

"Sen Aran mısın?" diye homurdandı bariton bir ses, adam kapıyı ardına kadar açarken.

Islak ayakkabılar cilalı mermer üzerinde gıcırdıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur soğuk rüzgârla birlikte ikimize de çarpıyordu.

Kafesime, güçlendirilmiş çelik parmaklıklarına odaklandım, ta ki en ufak bir duygu tıkırtısı bir hapishane tarafından susturulana kadar. Puslu bir duman soluyarak, yaratık beni soruyorsa, diğerleri için bir tehdit olmadığını değerlendirdim.

Omuzlarımı gevşettim. "Kim soruyor?"

Şimşek çaktı.

Ve gözünde acımasız bir yara izi olan iri yarı bir erkeği aydınlattı.

Uzun saçları ıslak bir örgü halinde mermer zemine sürtünüyordu ve özel dikim takım elbisesi inanılmaz derecede kaslı bir vücuda yayılıyordu.

İkiz opal dişler kırmızı dudaklardan çıkıyordu.

"Soruyorum," diye homurdandı Lothaire, sesinden öfke damlıyordu. Sorgulanmaya alışık değildi.

"Ah, Lothaire, vampir. Adını duymuştum." Başımı salladım ve dumanı içime çekerek tembel, umursamaz bir görüntü sergiledim.

Duymaktan fazlasını yapmıştım.

Fae diyarının çifte güneşi altında annemin önünde eğilmesini izlemiştim. Gladyatör stadyumunun sıcak kumlarında Sadie'ye saldırmasını izledim.

Kanını emmeye çalışırken onu değersiz ilan edişini izledi.

Zulümlerime tanıklık etmişti.

Annemin atan kalbini söküp tüketirken hiçbir şey söylemedim, sadece gözlemledim.

Kafes tıkırdadı.

"Orospu" hakareti etime yapıştıkça sırtım yandı, daha işlemediğim bir hatanın büyüğü bir kefaretiydi bu.

Lothaire annemi selamlamıştı. Ona gülümsemişti.

Beş saniye boyunca dumanı içinize çekin, tutun, nefes verin, dinlenin. Tekrarlayın. *O neden burada?*

Lothaire'in tek gözü, üzerimize doğru gelen fırtına gibi parladı.

Sanki aklımı okumuş gibi konuştu. "Ekinoksta bu diyarda bir güç anomalisi tespit edildi ve söylentilere göre bundan Aran adında bir adam sorumluymuş."

Lothaire öne doğru tehditkâr bir adım daha attı. "Sen Aran mısın? Bir daha sormayacağım." Sesinden uyarı damlıyordu.

Gök gürledi.

Konak sallandı.

Pipomdan uzun bir nefes çektim ve hiçbir şey hissetmemeye ve hiçbir şey ifade etmemeye odaklandım. Hiçbir şey olmamaya.

Ne de olsa Lothaire bu ziyareti tam da bu amaçla, beni sinirlendirmek için planlamıştı.

Ama her şeyden önce, olması gerekenin ötesinde başarılı olduğum tek ders savaş analizi idi.

Lothaire gece yarısı, fırtınanın en şiddetli anında gelmişti. Davet edilmeden girmişti. Kişisel alanıma girdi. Neden burada olduğuna dair hiçbir şey söylemedi, sadece şifreli bir şekilde adımı sordu. Ona cevap vermemi istedi.

Uzun bir nefes daha çektim ve derin bir iç çektim. Her nasılsa, her şey savaştı.

Küçük çatışmalar, müttefikler, düşmanlar -hepsi değişen bağlılıklarla- ve her oyuncunun kendine özgü bir gündemi vardı.

En iyi oyun teorisi.

Ama nedenini bilmeden ona nasıl karşılık verebilir ve onu nasıl alt edebilirdim? Bildiğim gerçekler: Bana Aran diyordu, benden sadece erkek olarak bahsediyordu,

Üç hafta önce Sadie'ye saldıranları öldürdüğüm olaya atıfta bulunuyordu ve beni tedirgin etmek amacıyla gece gelmişti.

Makul bir çıkarım: Fae kraliçesi için burada değildi ve benden vermek istemeyeceğim bir şey istedi.

Dumanı dışarı verin, sakinliği içinize çekin.

Omuz silktim. "Aradığınız kişi ben değilim. Güç anomalisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neden buradasın?"

Oyun teorisinin ilk kuralı: Bilgi vermeyeceksin. Tehditkâr bir gürültü fuayeyi doldurdu.

İleriye doğru yürüdü.

Sikeyim.

Yanlış hesaplamışım. Oyun teorisi tüm aktörlerin rasyonel olduğunu varsayar. Lothaire hiç uyardıktan dişlerini boynuma geçirdi.

Bıçak gibi bir acı, ardından enfes bir zevk gözlerimi kör etti ve sırtımdaki büyüğü yara ateşe verilmiş gibi yandı.

Çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım.

Lothaire ağzındaki kanı silerek sendeleyerek yanımdan uzaklaştı. Sesi şaşkınlıktan boğuk çıkıyordu. "Kimsin sen? Nesin sen? Neden bu kadar güçlüsün?"

Kahretsin. Aran bile olmadığımı, Arabella olduğumu anlamasına birkaç yanlış hamle kaldı.

Omuzlarımı yavaşça açtım, sanki esniyormuşum gibi. Sanki sırtımdaki yara beni acıyla doldurmuyormuş gibi.

Kayıtsızca, "Su fae'si. Ben monarşinin bir kuzeniyim. Aran Egan."

Bir savaşta, en iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır.

Şimşek çaktı ve Lothaire'in sert yüz hatlarını belirginleştirdi.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve yara izi eksik gözünün üzerinde büzüştü. Kişisel alanımı doldururken doğal olmayan bir durgunlukla bana baktı. "Fae olduğuna emin misin, Aran Egan? Kanında oldukça büyük bir güç var."

Yüzüm boş bir maskeydi, gözlerim ölü, kaslarım can sıkıntısından sürekli gevşemişti.

Mağrur bir erkek kibriyle gözlerimi devirdim. "Tabii ki kim olduğumu biliyorum. Ben Aran, kraliyet ailesinin kuzeni ve su fae'siyim."

Vücut dilim sorusunun mantıksız olduğunu haykırıyordu.

Lothaire savaşı kazanmış gibi gülümsedi.

"Mükemmel. Tebrikler, Aran Egan, su fae'si, resmi olarak Elit Akademi'ye kaydoldun."

Maskem düştü. "Affedersiniz?"

"Bu son derece imrenilen bir kurum ve sizden titiz bir performans bekliyorum." Lothaire'in gülümsemesi düpedüz bir hırlamaya dönüştü.

Gök gürledi.
"Dersler yarın başlıyor."
İtiraz edemeden, durumu yeniden analiz edemeden ve ileriye dönük en iyi yola karar veremeden, Lothaire kolumu tuttu. "Şimdi gidiyoruz."
Alevler patladı. Ve biz yok olduk.

Devam edecek

Psycho Academy'nin ilk bölümünü blog.jasminemasbooks.com adresinden okuyabilirsiniz. Ayrıca şimdi Amazon'dan ön sipariş verebilirsiniz.

Ayrıca, lütfen Amazon'a yorum bırakın! Bu sayede kitap yazmaya devam edebiliyorum.

Elite Academy'de görüşmek üzere ;)

YAZAR HAKKINDA

Jasmine Mas, Alfaholler ve onları dize getiren kış tekmeleyen kızlar hakkında yazmayı seviyor.

Georgetown Üniversitesi ve Miami Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Okurlarıyla takılmayı, günde 5 buzlu kahve içmeyi ve kocasını antik uzaylıların var olduğuna ikna etmeye çalışmayı seven bir avukattır.

Cruel Shiffterverse ile ilgili güncellemeler ve bonus içerikler için doğrudan gelen kutunuza kaydolun

blog.jasminemasbooks.com

Onunla Sosyal Medyada Takılın
TikTok: @jasminemasbooks
Facebook: @JasmineMasBooks
Instagram: @jasminemasbooks

TEŞEKKÜRLER

Tüm beta ve ARC okuyucularıma özel olarak teşekkür ederim! Ayrıca, Lyss Em'e teşekkür ederim, sen harika bir editörsün.

Ayrıca, Cruel Shiffterverse'e bir şans vermeye karar veren herkese ÇOK teşekkür ederim. ♥

Son olarak, mutlu kovboy aşk kitaplarını tercih eden ama benimle birlikte her kitabın son düzeltmelerini yapmak için saatler harcayan anneme teşekkür ederim.

Ne zaman bir seks bıçağından bahsetsem ya da onlara uyuşturucu kullandırsam, bana nasıl kızacağını düşünüp gülüyordum. Ve sonra, (*chefs kiss*) yaptın.
Sen benim en büyük ilham kaynağımsın ;).